

ПЖТЪТЪ НА УЧЕНИКА

ПЪТЪТЪ НА УЧЕНИКА

СЪБОРНИ БЕСЪДИ

ОТЪ

УЧИТЕЛЯ

Дадени на ученицитѣ отъ Всемирното
Бѣло Братство при срѣщата имъ въ
гр. София, на „Изгрѣва“, прѣзъ
лѣтото 1927 г.

Издание на просвѣтния комитетъ,
С о ф и я .

Петъкъ.

19 августъ, 1927 г.

7 ч. с.

Пжтьтъ на ученика.

Сега ще ви прочета частъ отъ 49 глава на пророкъ Исая, отъ 15 стихъ надолу. Това е учението на старозавѣтнитѣ, на староплѣтнитѣ хора. Тукъ сж изрѣзани тѣхнитѣ тогавашни разбирания.

Ще ви прочета и 15 глава отъ Евангелието на Матей и ще направя единъ паралелъ между двѣтъ прочетени глави. Ще започна пакъ отъ 15 стихъ надолу.

Този съборъ е пръвъ по рода си. Първиятъ день започва съ деня на Любoвѣта.

Ние раздѣляме хората на четири категории: старозавѣтни, новозавѣтни, праведни — хора на новитѣ врѣмена, и ученици. Какви сж били вашитѣ мисли и възгледи за живота въ миналото, ще ги намѣрите въ Стария Завѣтъ. Какви сж били вашитѣ възгледи за

живота като новозавѣтни хора, ще ги намѣрите въ Новия Завѣтъ. Ако пъкъ търсите въ Евангелието пѣтя на ученика, тамъ нѣма да го намѣрите. Значи, пѣтьтъ на ученика, това е новото, което днесъ Богъ дава.

Нѣкой човѣкъ казва: азъ говоря така, азъ мисля така. Не, никой човѣкъ въ свѣта не може да говори; никой човѣкъ не може да мисли. Въ свѣта само Богъ се проявява, а всички хора сж носители на великата Божия Мъдрость. Тя се излива чрѣзъ тѣхъ. И всѣки човѣкъ, който заграбва Божественото и казва, че е негово, не е човѣкъ. Единъ отъ най-великитѣ духове на първата създадена вселена се огледалъ веднѣжъ въ Божественото огледало и като видѣлъ своята красота, която била ненадмината отъ никой другъ духъ, казалъ: „Това съмъ азъ!“ Но отъ момента, когато казалъ „това съмъ азъ“, започналъ да потъмнѣва, да губи красотата си. Защо? — Тази красота не е била негова. Ние наричаме този духъ „денница“.

Нѣкои питатъ: що е грѣхътъ? — Грѣхътъ е изопачаване на външния физически животъ, т.е. на великия Божественъ животъ. Когато говоримъ за грѣха, ние не разбираме духовния животъ, но разбираме материалния животъ на хората. Въ всички материални свѣтове грѣхътъ върви тѣй, както сѣнката подиръ колелото. Това е една неизбежностъ.

Когато има слънце, има сѣнка, има и грѣхъ. Когато нѣма слънце, нѣма сѣнка, нѣма и грѣхъ. Обаче, въ физическия свѣтъ сжествува една привидность, че слънцето изгрѣва и залѣзва. Въ сжщность, слънцето никога не залѣзва, вслѣдствие на което сѣнката винаги ще се явява задъ колелото.

Днесъ въ съзнанието на всички хора има извѣстни противорѣчия. Запримѣрь, нѣкой пжтъ вие мислите, че сте въ правия пжтъ, че сте намѣрили Господа. Тогава сте радостни, весели, учени, мислите, че всичко знаете. И дѣйствително така е. Вие сте дотолкова праведни, доколкото човѣкъ може да бжде праведенъ. Вие сте дотолкова святи, доколкото човѣкъ може да бжде святъ. Вие сте дотолкова учени, доколкото човѣкъ може да бжде ученъ. Въ всичко това има ограничения, има прѣдѣлъ. Когато говоримъ за знание, не разбираме всезнанието на Бога, нито даже всезнанието на ангелитѣ, но разбираме това знание, което е достояние на човѣшкия умъ. Когато говоримъ за добротата, разбираме сжщо тази доброта, която е достояние на човѣшкото сърце. Когато говоримъ за силата, разбираме тази сила, която е достояние на човѣшкия духъ.

И тъй, най-първо вие трѣбва да имате ясна прѣдстава за старозавѣтния човѣкъ;

трѣбва да имате ясна прѣдстава за новозавѣтния човѣкъ; трѣбва да имате ясна прѣдстава за праведния човѣкъ — за човѣка на новата епоха, на новитѣ врѣмена и най-послъ, трѣбва да имате ясна прѣдстава за ученика. Това сж пжтища, фази, които ученикътъ трѣбва да знае.

Слѣдователно, когато говоримъ за богатства, за материални блага въ свѣта, ние подразбираме стремежитѣ на извѣстенъ родъ хора. Това сж старозавѣтнитѣ хора. Прави сж тѣхнитѣ стремежи, затова и Богъ имъ дава. Докато сж старозавѣтници, тѣ сж въ правото си да иматъ ниви, волове, разни видове говеда, рала, мотики, да оратъ, да копаятъ земята, да се раждатъ и прѣраждатъ, да се убиватъ — всичко могатъ да правятъ. Това е една обстановка на физическия свѣтъ. Грънчарьтъ, който прави грънци за проданъ, ще направи много гърнета — и хубави, и лоши. Еднитѣ ще се напукатъ, другитѣ ще излѣзатъ здрави, и той ще ги сортира по качества. Това зависи отъ неговото знание и умѣние, като грънчарь. Той ще изпрати и еднитѣ, и другитѣ грънци на пазаръ, но споредъ разбирането си, хубавитѣ грънци ще опрѣдѣли за по-горно употребление, а по-лошитѣ — за по-долно употребление. За всички гърнета има пазаръ въ свѣта. Ако у грънцитѣ има съзнание, по-долно-

качественитѣ и по-лошитѣ щѣха да кажатъ: „Защо този грънчарь постѣпи съ насъ така? Защо на онѣзи грънци тамъ даде такава красива форма, а насъ направи толкова грозни? Защо на тѣхъ даде почестъ и слава въ свѣта, а насъ изложи на толкова безчестие?“ Питамъ: отговоренъ ли е грънчарьтъ за всичко това? Туй е външната, физическата страна на живота; това е само едно врѣменно схващане на нѣщата.

Отъ този примѣръ азъ не разбирамъ само положението на грънчаря. Той е единъ изразъ на живата природа, която работи у насъ. Днесъ на всички прѣдстои да разрѣшимъ този важенъ въпросъ въ живата природа. Въ този смисълъ, питамъ ви: стомахътъ има ли това почтено мѣсто, което иматъ дробоветѣ? Дебелитѣ и тънкитѣ черва иматъ ли туй почтено мѣсто, което заема мозъкътъ? Ходилата на краката иматъ ли това почтено мѣсто, което заематъ очитѣ? Какъ ще обясните всички тия противорѣчия въ живота? Обаче, всички удове въ нашето тѣло, независимо отъ това, какво мѣсто заематъ, сж създадени отъ живи клѣтки, отъ живи души, които иматъ една обща, единна душа. И ако единъ день имъ се дадатъ благоприятни условия за развитие, тѣ ще станатъ тѣй умни, толкова красиви, като васъ, и съ толкова знанія, колкото имате и вие.

И тѣ ще могатъ да заематъ въ обществото такова почтено мѣсто, каквото заемате и вие. Но днесъ тия клѣтки сж смалени, турени сж на такива незавидни мѣста, за да учатъ смиренieto. Тѣ се задоволяватъ отъ тази нищожна служба.

Вие запитвате, какво нѣщо е грѣхътъ. Ще ви кажа. Грѣхътъ започва съ великитѣ работи, а доброто започва съ нищожнитѣ, съ малкитѣ работи. Великитѣ работи, като се смалаватъ, произвеждатъ грѣха, който разрушава. И обратно: малкитѣ, нищожнитѣ работи, като се увеличаватъ, произвеждатъ доброто. Разликата между доброто и злото се ди въ слѣдното: доброто като расте, клѣтките се размножаватъ, съединяватъ се въ едно цѣло и образуватъ организма. Когато пъкъ тия клѣтки, слѣдъ като се размножатъ, започнатъ отново да се разединяватъ, става индивидуализиране между тѣхъ, и съ това се ражда злото. Слѣдователно, достатъчно е двама, трима, четирма, петима, шестима или десетина души, които сж били по-рано въ съгласие, да се индивидуализиратъ, и всѣки отъ тѣхъ, за да изпжкне въ нѣщо, започне да настоява на своето. Тѣ сж вече прѣдъ прага на злото, прѣдъ прага на грѣха. Тѣ се разединяватъ и впоследствие нѣматъ обща цѣль. Грѣхътъ е отклонение отъ Бога. Когато хората се отклонятъ отъ Бога, тѣ иматъ разни

цѣли, разни стремежи. Въ грѣха има разнообразие на идеалитѣ, разнообразие на формитѣ. Въ живота на праведнитѣ хора, повидимому, има едно външно еднообразие къмъ цѣльта, която прѣслѣдватъ. Всички се стремятъ къмъ едно и сѣщо нѣщо — да бждатъ праведни. Грѣшникътъ никога не казва, че иска да бжде грѣшенъ човѣкъ, но казва: „Азъ искамъ да си поживѣя, да опитамъ всичко въ свѣта, затова именно съмъ дошълъ на земята. Баща ми има голѣмо богатство, азъ трѣбва да го използувамъ. На стари години, слѣдъ като опитамъ всичко въ живота, слѣдъ като добия знания и мъдростъ, ще си помисля, какъ ще служа на Бога съ тия придобивки. Тогава ще бжда поопитенъ и ще зная, какъ да служа на Бога“. Така говори този мъдрецъ на грѣха.

Та казвамъ: като ученици, вие трѣбва да имате ясна прѣдстава за пжтя на ученика. Отъ гледището, какъвъ трѣбва да бжде пжтьтъ на ученика, ние не критикуваме абсолютно никого, ние не правимъ никакви операции. Отъ това гледище, ние не морализираме никого, не казваме, че този е кривъ, онзи е правъ. Ние абсолютно не се занимаваме съ погрѣшкитѣ на хората. Тѣ не съществуватъ за насъ. За насъ съществува само правилниятъ животъ—животътъ на Любовта. Азъ казвамъ: Богъ е Богъ на Лю-

бовъта, на Свѣтлината, на Мира и на Радостъта. Слѣдователно, това сж качества и на ученика. Ако вие ме запитате, какъвъ трѣбва да бжде вашиятъ идеалъ при сегашнитѣ условия, ще ви кажа, че вашиятъ идеалъ трѣбва да бжде: Любовь, Свѣтлина, Миръ и Радостъ за душиѣ. Това не е нѣкакъвъ идеалъ за вѣчността, но той може да се постигне още днесъ. Вие не можете да кажете, че обичате Истината, Мждростъта, че искате да ги постигнете. За Истината и за Мждростъта ще дойде друга епоха. Тѣ не сж засега, не сж за днешнитѣ врѣмена. Сега, въ началото, на васъ трѣбва Любовь, но не безъ Свѣтлина. На васъ трѣбва Свѣтлина, но не безъ Миръ. На васъ трѣбва Миръ, но не безъ Радостъ. Значи, на васъ трѣбва Любовь съ Свѣтлина, Свѣтлина съ Миръ, Миръ съ Радостъ. Всички тия нѣща сж съединени въ едно цѣло.

Какво струва Любовь безъ Свѣтлина? Нали всички старозавѣтни хора имаха любовь безъ Свѣтлина? Какво придобиха? Какво струва свѣтлина безъ Миръ? Нали всички новозавѣтни хора имаха свѣтлина безъ Миръ? Какво придобиха? Ето защо, вие правилно трѣбва да разбирате вжтрѣшния процесъ на живота. Слѣдъ като добиете знания, туй знание трѣбва да ви даде Свѣтлина. Така ли е въ сжщностъ? Вие имате много зна-

ния, но сте недоволни отъ живота си, нѣмате Миръ въ себе си. Религиознитѣ хора, освѣнъ че нѣматъ Миръ въ себе си, нѣматъ и Радость. Затова, когато религиознитѣ и ученигѣ хора разправятъ за нѣкоя своя опитность, тѣхнитѣ възгледи и заключения сж обикновени. Когато единъ ученикъ разправя за нѣкоя своя опитность, той може да разправя за една опитность на Любовьта, въ която има Свѣтлина. Ученикътъ може да разправя за една своя опитность на Свѣтлината, въ която има Миръ. Ученикътъ може да разправя за една своя опитность на Мира, която носи Радость за неговата душа. Всички ученици на Всемирното Бѣло Братство сж живѣли и между старозавѣтнитѣ, и между новозавѣтнитѣ. Днесъ тѣ живѣятъ и между праведнитѣ.

Азъ наричамъ праведни хора тия, които иматъ сждилища, съ установенъ редъ и порядкъ. Всички хора търсятъ Правдата въ свѣта, иматъ желание да я постигнатъ, но нѣматъ методи, какъ да я приложатъ. И днесъ всички се питатъ: какъ трѣбва да се поправи свѣта? Подъ думата „свѣтъ“ разбирамъ сегашния животъ въ всичкитѣ му проявления: индивидуалния, общественя и общочовѣшкия. Какъ могатъ да се поправятъ всички тия видове животъ? — Чрѣзъ Любовьта, чрѣзъ Свѣтлината, чрѣзъ Мира и

чрѣзь Радостѣта. Въ сегашния животъ Лю-
бовѣта не се дава, Свѣтлината не се дава,
Мирѣтъ не се дава и Радостѣта не се дава.
Азъ говоря за новия животъ, който сега иде.
Той ще дойде чрѣзь новата Любовь, която
влиза вече въ свѣта. Това е пжтѣтъ на уче-
ника. Вие трѣбва да знаете, какъ да въз-
приемете тази Любовь. Вие трѣбва да знае-
те, какъ да посрещнете новата Свѣтлина,
която иде въ свѣта. Вие трѣбва да знаете,
кое мѣсто въ душата си трѣбва да дадете
на новия Миръ. Вие трѣбва да знаете, какво
най-богато, най-хубаво угощение трѣбва да
дадете на Радостѣта, която иде въ свѣта.
Дѣто има радостъ, само тамъ може да има
угощение.

Ще ви прочета 15 стихъ отъ 15 гла-
ва на Евангелието отъ Иоана: „Не ви на-
ричамъ вече раби, защото рабѣтъ не знае,
що прави господарѣтъ му; а васъ нарекохъ
приятели, защото всичко, що чухъ отъ Отца
си, явихъ ви го“.

Онѣзи отъ васъ, които ме слушатъ,
трѣбва да ме разбиратъ добрѣ, да мислятъ
право. Никой отъ васъ не трѣбва да се
обезсърдчава, нито да се съблазнява. Озло-
бяватъ се старозавѣтнитѣ, съблазняватъ се
новозавѣтнитѣ, наскърбяватъ се праведнитѣ,
а ученикѣтъ винаги се радва на противорѣ-
чията, които срѣща въ живота си. Той знае,

че всѣко противорѣчие е една велика задача въ живота му, която той трѣбва да разрѣши. Тия противорѣчия не сж само факти, както нѣкои ги наричатъ, но тѣ сж резултатъ на всички четири вида животъ, които текатъ въ нашия организъмъ. Старозавѣтниятъ животъ тече въ вашитѣ жили, въ дебелитъ черва. Вие не можете да се избавите отъ него. Слѣдователно, той носи редъ противорѣчия въ себе си, отъ които вие не можете да избѣгате. Новозавѣтниятъ животъ тече въ вашитѣ дробове, простира се и въ вашата симпатична нервна система, въ слънчевия ви вжзелъ. Животътъ на праведния обхваща долнитѣ пластове на мозъка, а животътъ, който обуславя „пжтътъ на ученика“, тече въ висшитѣ слоеве на мозъка. Той е заелъ най-хубавото мѣсто. Затова този животъ прѣдставлява идеалното въ човѣка.

По какво се познава ученикътъ? Вие ще познаете ученика по слѣднитѣ качества: той носи въ себе си една мека свѣтлина, която не прѣдизвиква никакво дразнене на очитѣ. Той говори съ толкова мекъ тонъ, че никога не дразни ухото. Той може да те нахрани съ такава храна, че никога нѣма да разстрои стомахътъ ти, нито да развали вкусътъ ти. Вие трѣбва да разбирате тия нѣща не по форма, но по вжтрѣшенъ смисълъ. Когато имате радостъ, която изхвърля всич-

ки противорѣчия вънъ отъ васъ, вие сте засегнали една малка частъ отъ живота на ученика. Тази радостъ ви показва, какви трѣбва да бъдете като ученици.

Досега, мнозина хора отъ разнитѣ епохи сж се стремѣли да примирятъ всички тия течения въ живота и да отстранятъ противорѣчиата, които се явяватъ като тѣхни естествени резултати. Обаче, резултатитѣ на тия животи, сами по себе си, сж непримирими. Ти не можешъ да примиришъ резултата отъ постѣпката на човѣка, който изгаря една кжща съ резултата отъ постѣпката на другъ нѣкой, който съгражда тази кжща. Ти не можешъ да примиришъ резултата отъ постѣпката на онзи, който изгаря една свещена книга съ резултата отъ постѣпката на другъ, който написва тази свещена книга. Ти не можешъ да примиришъ резултата отъ постѣпката на едного, който убива човѣка съ резултата отъ постѣпката на друго, който ражда този човѣкъ и го отглежда. Какъ ще примирите тия два вида резултати? Нѣкой човѣкъ, слѣдъ като убие подобния си, ще говори за карма, за Божии права, за създаването на свѣта и т. н. Това сж човѣшки измислици. Този човѣкъ билъ ли е съвѣтникъ на Бога, да знае, че всичко това е тъй, както го разправя? Ако това е единъ общъ законъ, той трѣбва да бжде

общъ за всички. Защо праведникътъ не говори по сѣщия начинъ? Той казва, напри-мѣръ, че волята Божия е да се съгради тази кжща, да се напише тази свещена книга, да се възпита и отгледа този човѣкъ. Питамъ: кое е по-хубаво, да се направи една кжща, или да се създаде едно тѣло? И кое е по-лошо, да изгоришъ една кжща, или да убиешъ едно тѣло?

Това сж елементарни въпроси, които азъ нѣма да разрѣшавамъ. Вие сте минали тия фази на животъ. Вие имате въ себе си старозавѣтния животъ, имате новозавѣтния, имате живота на праведния и сега сте при вратата на пжтя на ученика. Това сж четири неизвѣстни, които трѣбва да рѣшите. Азъ минавамъ живота на старозавѣтния човѣкъ мимоходомъ, но трѣбва да го изясня. Ако имамъ врѣме, ще ви обясня, какво нѣщо е старозавѣтния животъ. Казвамъ, ако имамъ врѣме, защото човѣкъ може да говори само ако има врѣме. Всички вие живѣете въ врѣме и пространство, а мнозина отъ васъ искатъ да правятъ това, което е несъвмѣстимо съ законитѣ на живата природа. Вие казвате: какъ тъй човѣкъ да не може да направи всичко, да не може да говори когато иска? Вие искате, запримѣръ, да ви държа една бесѣда по старозавѣтния животъ, но прѣдставете си, че въ това врѣме става

такова землетресение, че всички камъни въ салона, дѣто ви говоря, започнатъ да се събарятъ, стѣнитѣ — сжщо, слънцето отвѣнъ се помрачава и вие, отъ тия силни трусове, се намѣрите на разстояние половинъ часъ отъ салона. Питамъ: кои отъ васъ ще останатъ въ салона да слушатъ моята бесѣда? Когато слънцето изгрѣе отново, азъ ще се намѣря самъ въ салона. Всички тия работи могатъ да станатъ. Слѣдователно, за да се разисква върху такава една философия, изисква се миръ въ природата, да нѣма никакви землетресения.

Слѣдъ това вие искате да ви обясня, какво нѣщо е новозавѣтниятъ животъ. Азъ започвамъ да ви говоря, но прѣдставете си, че тъкмо въ това врѣме ви донасятъ единъ листъ, съ който ви съобщаватъ, че кредитната банка „Гирдапъ“ е фалирала. Вие, обаче, сте вложили капитала си именно въ тази банка. Хващате се за главата, ужасявате се отъ това положение и отъ този моментъ, каквото и да ви говоря вече, мисълта за банка „Гирдапъ“ заема моето мѣсто въ главата ви. Какъ ще разберете въ този случай новозавѣтния животъ? Това сж факти въ живота, които всѣки день отвличатъ вашето внимание. Когато ни се говори нѣщо, ние трѣбва ба бждемъ тъй искрени, нашитѣ умове и сърца трѣбва да бждатъ тъй отворени и свободни за него, че всичко, което става

отвѣчъ, да не ни занимава. Ние се занимаваме съ нѣща, които мязатъ на землетресенията въ природата. Ние се зачимаваме съ банка „Гирдапъ“, съ редъ още материални работи и казваме: нали трѣбва да живѣемъ, нали трѣбва да имаме срѣдства? — Разбира се, че трѣбва да живѣемъ; разбира се, че трѣбва да се ползуваме отъ условията на живота. Всѣки човѣкъ, който е дошълъ на земята да живѣе, трѣбва да има условия за това; той трѣбва да има храна да яде, трѣбва да има вода да пие, трѣбва да има дрехи да се облича, трѣбва да има жилище, дѣ да се прибере и да си почине. Казватъ нѣкои, че Богъ е промислилъ за всичко. Да, Той отдавна е промислилъ за всичко, но ти самъ трѣбва да отидешъ на извора да си донесешъ вода. Никой ангелъ нѣма да слѣзе отъ небето да ти донесе вода. Единъ отъ великитѣ пророци на Израиля, мощенъ съ своитѣ знания и сила, като останалъ въ уединение, почувствувалъ нужда отъ храна, но не дойдоха ангели отъ небето да му дочесатъ храна, а врани изпратиха да му услужатъ. Тѣ му носѣха хлѣбецъ въ устата си. Този великъ пророкъ разбра Божествения законъ, бѣше доволень отъ Него и благодари на Бога. Питамъ: колко храна може да донесе една врана въ своята човка? Вие не мислите, че тя е донесла нѣкое годѣмо парче хлѣбъ. Не, тя

донесе една малка хапка, като нафора, колкото може да носи въ устата си. Пророкътъ се задоволяваше и съ тази малка хапчица.

Сега ще направя едно малко сравнение. Вие сте въ положението на пророкъ Илия, който прѣкаралъ на уединение затѣнтенъ нейдѣ въ планината. Тамъ вранитѣ му носѣли хлѣба. Вие знаете, колко тежко бѣше положението на Израиля тогава! Гладни години бѣха. Три години не бѣше валѣло дъждъ — навсѣкждѣ имаше голѣма суша. Почти всичко бѣше изгорѣло, изсѣхнало. Хамбаритѣ на Израиля бѣха изпразнени, малко хлѣбъ имаше. Жито имаха само богатитѣ, а бѣднитѣ се хранѣха съ корени. Прѣдставете си, че и вие се намѣрите въ това незавидно положение, като Илия! Какво ще почувствувате, ако дойде при васъ една врана и ви донесе малко хлѣбъ въ устата си? — Божествена Радостъ.

Питамъ тогава: какво нѣщо е Божествената Радостъ? — Тя е хапчицата хлѣбъ, която малката врана донася въ устата си. Но вие, като старозавѣтника, взимате тази хапка хлѣбъ и казвате: по-добрѣ да не е била и тя, само да ми дразни стомаха! Не ми трѣбва такава малка хапка. За менъ сж нужни най-малко 30 — 40 такива хапки! Вие сте недоволни, протестирате. Казвамъ: чакайте, не бързайте толкова! На другия день враната пакъ ще дойде, ще ви подхвърли още една

хапка. Слѣдъ като погладувате така десетъ деня, прѣставате да сте старозавѣтенъ, ставате новозавѣтенъ. Като получите тази малка хапка, казвате: малко ми е този хлѣбецъ, но ще направя единъ опитъ, все-таки ще уталожа глада си. Взимашъ тази хапка и я изяждашъ, но оставашъ ненаситенъ. На другия день враната донася още една хапка. Докато си недоволенъ, ти си старозавѣтенъ човѣкъ, но като разберешъ великия Божи законъ, да бждешъ доволенъ на малкитѣ хапки, които враната ти донася, минавашъ въ Новия За-вѣтъ, ставашъ новозавѣтенъ човѣкъ, прѣ-ставашъ да се ожесточавашъ, започвашъ да разсждавашъ, да оправдавашъ враната и казвашъ: „Наистина, колко може да донесе въ устата си тази малка врана? — Колкото тя може да изяде. Виждамъ, крилцата ѝ сж малки, крѣхки. И на толкова съмъ благода-ренъ.“ Сега вече ти не се ожесточавашъ, не се съмнѣвашъ и отъ новозавѣтенъ човѣкъ, започвашъ да се готвишъ да влѣзешъ въ живота на праведния. И като такъвъ, започ-вашъ да скърбишъ, че нѣма повечко храна, и си казвашъ: „Не може ли да се намѣрятъ повече врани, поне десетина, та да ми доне-сатъ повече хапчици?“ Дойдете ли до това положение, този въпросъ вече лесно се раз-рѣшава.

Въ сегашния свѣтъ има много такива

праведни хора, които казватъ: трѣбва да имаме повече храна! Просѣкътъ, който трѣгва на просия въ свѣта, казва: „Дано има повече праведни хора въ свѣта, та този ще ми даде единъ грошъ, онзи ще ми даде единъ грошъ, отъ сто мѣста по единъ грошъ, правятъ 20 лева и то златни!“ Азъ ви прѣд-ставямъ въ форми тритѣ вида животъ.

Какъвъ трѣбва да бжде животътъ на ученика? — Той не очаква вранитѣ да му донасятъ хлѣбъ. Ученикътъ има вече една реална опитностъ, той има разумна връзка съ невидимия свѣтъ, понеже е миналъ прѣзъ тритѣ етапа на живота: прѣзъ старозавѣтния животъ, прѣзъ новозавѣтния животъ и прѣзъ живота на праведния. Сега вече той влиза въ пжтя на „ученика“, въ който пжтъ трѣбва да има други схващания и възгledi за живота. Христосъ казва: „Вие, които сте минали прѣзъ тия пжтища, трѣбва да се самоотречете отъ живота“. Отъ кой животъ? — Отъ живота на старозавѣтнитѣ. Трѣбва да се самоотречете отъ кой животъ още? — Отъ живота на новозавѣтнитѣ. И най-послѣ трѣбва да се самоотречете и отъ живота на праведния. Старозавѣтенъ ли си, ти се ожесточавашъ. Новозавѣтенъ ли си, ти се съмнѣвашъ. Праведенъ ли си, ти се наскърбявашъ. Това не сж грѣхове, това сж естествени състояния, които всички хора мина-

вѣтъ. Това сж култури, кѣито сж сжществували въ миналото. По нѣмане на други термини, ние употрѣбяваме думитѣ старозавѣтенъ, новозавѣтенъ, праведенъ човѣкъ и ученикъ.

Ако обърнемъ страницитѣ на Стария Завѣтъ, ние виждаме, че тамъ има изказани велики нѣща, но великитѣ работи не сж останали въ Стария Завѣтъ. Тѣ сж прѣминали въ Новия Завѣтъ. Има хора и отъ сегашната култура, които казватъ, че грѣшниятъ човѣкъ може да бжде праведенъ. Не, грѣшниятъ човѣкъ никога не може да бжде праведенъ. Той, обаче, има възможность да изправи грѣховетѣ си и слѣдъ това да стане праведенъ човѣкъ. А сегашнитѣ хора, като искатъ да подкрѣпятъ мисълта си, че грѣшниятъ човѣкъ може да бжде праведенъ, привеждатъ слѣдния примѣръ. Тѣ казватъ: вижте онзи човѣкъ, бѣше затъналъ до уши въ дългове, но сега оправи живота си, изправи работитѣ си и се облѣче съ рединготъ, съ хубави модерни панталони, съ лачени обуца, съ цилиндъръ на глава, съ хубава, цвѣтно нашарена връзка, съ златенъ часовникъ на хубава, солидна верижка, съ бастунъ, съ дрѣжка отъ слонова костъ въ ржка, и тъй върви, като джентлеменъ, по всички правила на благородникъ: вдига бастуна, пакъ го слага на земята и на всички познати вѣжливо се покланя. Дѣ какъ мине, всички казватъ:

ето единъ благороденъ човѣкъ! Казвамъ: дано никой не чува това, що други хора казватъ. Мине шапкарътъ покрай него, казва: „Тозъ цилиндъръ е мой“! Мине дрехарътъ, казва: „Тия дрехи сж мои, още не ми сж платени“! Мине обущарътъ, казва: „Тия лачени обуща сж мои“! Мине часовникарътъ, казва: „Този часовникъ е мой“! А ние се чудимъ на този човѣкъ, че билъ джентлеменъ, че билъ благородникъ. Той обралъ свѣта, облѣкълъ се съ чуждо и минава за човѣкъ отъ високо произхождение. Не, той е единъ грѣшникъ. Азъ наричамъ грѣшнитѣ хора „хора, накичени съ добродѣтелитѣ на праведнитѣ“. Облѣкли се съ тѣхни дрехи и минаватъ за праведни. Българинътъ, слѣдъ като е разбралъ тази философия, казва: „Чуждото нѣщо и на връхъ Великъ-день се взима“. Какъ да не се вземе? Ще дойде врѣме, когато всички заграбени нѣща ще се взематъ. Законъ има затов! Ще дойдатъ стражари, ще хванатъ облѣчения джентлеменъ, ще го дадатъ подъ сѣдъ, ще му взематъ дрехитѣ, цилиндъръ, лаченитѣ обуща, златния часовникъ съ верижката — всичко това ще си отиде на своето мѣсто.

И тъй, азъ искамъ да ме разберете добре. Ако се озлобявате, ожесточавате, трѣбва да знаете, че това е старозавѣтниятъ животъ, който тече въ вашитѣ жили. Но старозавѣтниятъ животъ не сте вие. Не смѣсвай-

те вашата личност, вашата индивидуалност, вашето лично разбиране за живота съ дълбо-
 китѣ вътрѣшни стремежи на вашата душа. Когато говоримъ за новозавѣтния животъ,
 пакъ разбираме течения, ксито ставатъ въ-
 трѣ въ васъ. Сжщото нѣщо е и животътъ
 на праведния. Това сж общи колективни те-
 чения на човѣшкото съзнание. Това сж въз-
 гледитѣ на всички хора отъ миналото. Каж-
 ва Христосъ: „Съблазнитѣ неизбѣжно ще
 дойдатъ, но тежко и горко на онзи, чрѣзъ
 когото идватъ“. Въ какво седи това „горко“?
 —Този човѣкъ неизбѣжно ще страда. Въ
 старозавѣтния животъ е казано: „Много сж
 изпитанията и страданията на праведния,
 но отъ всички тѣхъ Бо ъ ще го избави“. Колкото се
 отнася до ученика, Христосъ ка-
 зва: „Ако имате Любовь, т. е., ако сте влѣ-
 зли въ тази нова епоха като ученици и ме
 любите, ще упазите моя законъ и ще имате
 Миръ и Радостъ въ душиѣ“. Ученицитѣ ще
 носятъ Радостъта въ живота си, като разрѣше-
 ние на своитѣ задачи. Азъ не говоря за ра-
 достъ, която се мѣни, но за Радостъта на
 ученика, която нищо въ свѣта не може да
 засѣнчи, която отъ нищо не отпада. Тя е
 най-високиятъ върхъ въ материалния свѣтъе
 Никакъвъ облакъ не може да достигне до то-
 зи върхъ. Божественото слънце всѣкога
 огрѣва този върхъ. Никакви бури нѣма на

този върхъ. Тамъ царува Любовта, тамъ царува Свѣтлината, тамъ царува Мирътъ, тамъ царува и самата Радостъ. Тъй разбираме ние Радостта на ученика.

Любовта, това е най-голямата сестра, най-голямата дъщеря на Бога, родена въ вѣчността. Свѣтлината, това е най-големиятъ братъ, също роденъ въ вѣчността. Мирътъ, това е най-хубавото жилище, въ което Радостта може да живѣе. За въ бъдеще, ако искате да съградите своето тѣло, своето жилище, Мирътъ трѣбва да ви дойде въ помощъ. Такъвъ е законътъ. И тогава, Радостта ще влѣзе да живѣе въ това тѣло. Радостта е най-малката, най-любимата сестра, която всички гаятъ. Дѣто има Любовь, има и Радостъ. Дѣто има Любовь, има и Свѣтлина, има и Миръ, а Мирътъ носи Радостта. Мирътъ носи жилището на Радостта. Ако нѣмате Миръ, Радостта никога не идва на земята. Тя не идва безъ да сте ѝ приготвили жилище. Любовта, Свѣтлината и Мирътъ сж отстѣпили най-високия върхъ на земята за Радостта.

За въ бъдеще, при повече свободно врѣме, ще засегнемъ въпроса, какъ трѣбва ученикътъ да се лѣкува, както и въпроса, какви сж законитѣ, по които той може да си създаде едно ново тѣло. За тази цѣль той трѣбва да изучава законитѣ на Мира. Това е

вѣрно и въ обикновения животъ. Вземете, за примѣръ, какви дѣца ще роди онази майка, чийто умъ не се безпокои, нито смущава отъ нѣкакви бури и противорѣчия въ свѣта, и чийто дѹхъ е тихъ и спокоенъ? — Тя ще роди здрави дѣца. Всички майки, които иматъ миръ въ душата си, раждатъ здрави дѣца. Онази майка пъкъ, която се е тревожила прѣзъ всичкото врѣме на своята бременность, било отъ условията на живота, било отъ неблагоприятнитѣ съчетания въ природата, ражда болни, хилави дѣца.

Ние прѣнасяме този законъ и къмъ себе си. Всѣки човѣкъ, който влѣзе въ пѣтя на ученика, той ще ражда, ще създава по една нова мисль и по едно ново чувство, и то не само веднѣжъ прѣзъ годината, но почти всѣки часъ, почти всѣка минута. Въ какво положение ще се намѣрите тогава? Рибитѣ какъ разрѣшиха този въпросъ? Тѣ въ миналото имаха една възвишена култура, но какво направиха? Изхвърлиха въ водата всички свои мисли и чувства въ видъ на малки яйчица. Тѣ изхвърляха наведнѣжъ по 200 — 300 хиляди яйца и тъй ги оставяха. Така и ние по нѣкой пѣтъ написваме нашитѣ мисли на книгитѣ и ги оставяме настрана, да се излюпятъ, както яйцата на рибитѣ, но това не е правилно разрѣшение на великия Божий законъ.

Сега азъ не искамъ да ангажирамъ съ своята бесѣда за дълго врѣме вниманието ви, да ви развивамъ по единъ философски начинъ новата мисль за старозавѣтния животъ, за новозавѣтния животъ и за живота на праведния, защото ще се уморите. Кой ще остане да ме слуша? — Никой. Започна ли да говоря за живота на ученика, той ще ми каже: „Говори, Учителю, азъ съмъ готовъ да те слушамъ!“

Сега азъ засѣгамъ въпроса психологически. Туй, което вие търсите въ живота си, е щастие. Вие търсите и богатството и знанието въ свѣта. Стремежътъ ви да търсите всичко това е правъ. Казано е въ Писанието: „Искай, хлопай, търси!“ Погрѣшката не седи въ това, че търсите щастие, богатство и знание, но начинитѣ, методитѣ, които избирате, за да постигнете тия нѣща, сж неправилни. Въ методитѣ има отклонения. Слѣдователно, за всѣко нѣщо ученикътъ трѣбва да има само една идея, а не двѣ идеи. Има ли двѣ идеи за едно и сжщо нѣщо, той ще се раздвои.

Ще ви приведа единъ примѣръ отъ Свещеното Писание. Всемирната Бѣла Школа започна съ два ученика. Слѣдъ тѣхъ дойдоха други двама, Адамъ и Ева, създадени по образъ и подобие на първитѣ. Тѣ бѣха вторитѣ иницирани ученици на тази Школа, които Богъ въведе въ рая и имъ даде първата

задача за разрешение. Той ги повика при себе си и имъ каза: „Ще се занимавате съ всички дървета на рая, ще ядете отъ плодоветѣ на това дърво, наречено „дърво на живота“, както и отъ всички други плодове, но тукъ има едно дърво, съ което нѣма да се занимавате и отъ плода му нѣма да вкусвате. Въ който день вкусите отъ неговитѣ плодове, вашиятъ умъ, вашето сърце и вашата душа ще се отровятъ, защото въ него се криятъ всичкитѣ отрови на живота“. Азъ ви говоря на модеренъ езикъ, а въ Писанието е казано съ други думи. И рече имъ Богъ: „Въ който день ядете отъ плода на това дърво, ще умрете“. И това не бѣха прости хора, но най-малко кандидати за ученици.

Единъ день, другарьтъ на единия отъ ученицитѣ ходѣше изъ райската градина да изучава дърветата: разглеждаше ги, държеше си бѣлѣжки, правѣше си снимки. По едно врѣме той се приближи и къмъ дървото за „познаване доброто и злото“ и започна да го изучава: прѣброяваше листата му, изчисляваше броя на плодетѣ, формата имъ, цвѣта имъ и т. н. Въ този моментъ се приближава до дървото единъ благообразенъ на видъ човѣкъ, съ дълга черна брада, съ черни мустаци, увиснали надолу, облѣченъ съ черенъ дълъгъ рединготъ, като на староврѣменнитѣ учени хора, отгорѣ метналъ черна разперена тога, на

врата черна огърлица, на която виси черенъ кръстъ, на главата златна корона, съ черни диаманти околоръстъ, и внимателно, тихо запитва този ученикъ: „Мога ли да зная, съ какво се занимавате, какво изучавате?“ — Нашиятъ Учителъ ни зададе една задача; нея рѣшавамъ. — Какво знаете за това дърво? — Нашиятъ Учителъ ни каза, че въ който день хапнемъ отъ плодоветъ на това дърво, ще умремъ. — Не, вашиятъ Учителъ има друго разбиране по този въпросъ. Той ви казва така, за да изпита умоветъ ви. Вие не сте Го разбърили добръ. Отъ думитъ Му се подразбира, че въ който день хапнете отъ плодоветъ на това дърво, ще станете като вашия Учителъ и нѣщо повече отъ Него. — Тѣй ли? — Да, ето тия знаци, които нося по себе си, показватъ, че азъ зная това нѣщо, защото съмъ завършилъ тази Школа, въ която вие едва сега влизате. Азъ съмъ вече адептъ на Школата. Герданитъ, които нося, ми сж дадени, като емблемъ на завършено образование. Едно врѣме и мене, като васъ, изпитваха при това дърво, но азъ не бѣхъ тѣй простъ като васъ, правилно рѣшихъ задачата. — Тѣй ли? Щомъ сте я рѣшили правилно, лесна работа тогава. И ученикътъ веднага отстъпва. Този господинъ продължава по-нататкъ: „Азъ съмъ запознатъ съ вашия Учителъ. Той ме изпрати да дойда при

васъ, да ви освѣтля върху въпроса“. И тѣ повѣрваха. Въ какво? — Че като яде човѣкъ отъ плодовѣтъ на това дърво, не само че нѣма да умре, но ще стане като Учителя си, дори и по-горенъ отъ Него. И дѣйствително, и двамата ученици ядоха отъ плодовѣтъ на забраненото дърво и съгрѣшиха.

Казвамъ: тия кандидати за ученици имаха двѣ идеи за дървото на познаване доброто и злото. Първата идея бѣше, че въ който день ядатъ, ще умратъ. Втората идея бѣше, че въ който день ядатъ, не само че нѣма да умратъ, но като Учителя си ще станатъ, а дори и като Бога. Коя мисль излѣзе върна? — Първата. Първата мисль, първиятъ лжчъ въ свѣта е Божествениятъ лжчъ. Вгориятъ лжчъ е отражение, а отражението има обратна посока, не води къмъ цѣльта. Щомъ имате двѣ идеи за едно и сжщо нѣщо, вие нѣмате реалността, но отражението. И ако се водите по отражението на нѣщата, нѣма да имате никакви резултати. Вие ще дойдете до сжщото мѣсто, отдѣто сте тръгнали. Слѣдователно, и грѣшнитѣ хора единъ день ще се върнатъ къмъ Бога, но прѣзъ това мѣсто, отдѣто сж излѣзли. Вие знаете ли мѣстото, прѣзъ което хората сж излѣзли първоначално? — То е най-тѣсното мѣсто, прѣзъ което човѣкъ може да мине.

Та онѣзи отъ васъ, които искатъ да бж-

датъ ученици, ще иматъ само едно схващане за нѣщата. Вие можете да имате само единъ Учитель въ свѣта! Азъ говоря за ученика. Всѣки може да ви говори, вие ще го изслушате, безъ да се противите. Какво трѣбваше да направя ученикътъ, който бѣше въ райската градина, като слушаше да му говори адептътъ прѣдъ дървото за познаване доброто и злото? На този адептъ азъ бихъ казалъ слѣдното нѣщо: „Почитаеми Господине, ти си единъ отъ първигъ ученици на Школата, но азъ не искамъ да бжда пръвъ. Азъ искамъ да нося бѣла прѣмѣна, а не черна, като твоята. Ако ти, слѣдъ като си се занимавалъ много години съ това дърво, придоби тази черна краска, азъ ще отложамъ тази наука за другъ пътъ. Благодаря ти за тази услужливостъ и готовностъ да ме просвѣщавашъ, но още не съмъ готовъ затова. Тази Школа прѣпоръчва на слабигъ ученици да избѣгватъ изучаването на този въпросъ. Този въпросъ е много сложенъ, и азъ ще го отложамъ за въ бждеще, когато се засиля. Като се видимъ втори пътъ, ще си поговоримъ по този прѣдметъ. Сега, довиждане!“ Всичко това ще му докажа научно, безъ да го обидя въ нѣщо.

Христосъ казва: „Не ви наричамъ вече раби, но приятели“. Вие сте слушали много пъти думата рабъ. Робството е най-долното положение, което човѣкъ може да заеме въ

този свѣтъ. По-долно положение отъ него нѣма. Робъ — заробване — значи, каквото кажатъ на човѣка, да го направи, безъ какво и да е противорѣчие, безъ всѣкакво противодѣйствиe. Ще го направи, нѣма какво. Азъ не говоря за състоянията въ живота, но за съзнателното робство, въ което може да изпадне човѣкъ. Робство има въ умствения свѣтъ — ти не си свободенъ да мислишъ, както искашъ. Робство има въ духовния свѣтъ — ти не си свободенъ да чувствувашъ, както искашъ. Докато други ти опрѣдѣлятъ едно вѣрую, докато други ти налагатъ едно учение, ти не можешъ да бждешъ свободенъ. Защо Господъ даде свобода на двамата ученици въ рая? Той не можа ли да постави два ангела прѣдъ дървото за познаване доброто и злото, които да не позволятъ на двамата ученици да ядатъ отъ плодоветъ на това дърво? — Можа, но Той не постави никакви стражари прѣдъ това дърво, а го остави свободно. Какво разрѣшение на въпроса щѣше да има, ако тия ангели стояха съ пламенни мечове прѣдъ това дърво и не позволяваха никому да се докосне до него? — Ние и досега щѣхме да бждемъ праведни хора. За прѣдпочитане е свободата, придобита по негативенъ начинъ, отколкото ограничението. Ограничения има навсѣкждѣ. Ограничения има, запримѣръ, въ старозавѣтния

животъ. Ограничения има въ новозавѣтния животъ. Ограничения има и въ живота на праведния. Въ живота на ученика, обаче, ограничения нѣма. Тамъ всѣка негова постъпка е съзнателна и разумна.

Та казвамъ: въ свѣта има три положения, въ които вие може да дѣйствувате. Първото положение: вие сте разумно същество, което невидимиятъ свѣтъ изпраща на земята и ви дава тѣло, безъ да ви пита, искате ли, или не искате. Такова е положението на старозавѣтния човѣкъ. Второто положение: изпращатъ ви на земята, даватъ ви тѣло, като се ползвате само съ една малка свобода, да кажете, дѣ искате да дойдете. Това е положението на новозавѣтния човѣкъ. Третото положение: изпращатъ ви отъ невидимия свѣтъ на земята при най-благоприятни условия да се учите, за което се ползвате съ сравнително по-голѣма свобода. Това е положението на праведния човѣкъ. Въ старозавѣтния животъ вие ще изкупувате грѣховетъ си и ще се мъчите. Въ новозавѣтния животъ вие ще се самоусъвършенствувате. Въ живота на праведния ще помагате на другитѣ, а като дойдете на земята, като ученикъ, ще изучавате първото правило, чрѣзъ което Любовта може да се приложи въ вашия животъ. При Любовта азъ опрѣдѣлямъ себе си, своитѣ постъпки, отношенията си къмъ хората и

къмъ свършенитѣ сжщества. Дойде ли нѣкой човѣкъ при васъ, отношенията ви къмъ него сж вече опрѣдѣлени, вие знаете, какъ да постѣпите съ този човѣкъ. Вие можете да му говорите много благо, при това отношенията ви да бждатъ неестествени. Вие можете да му говорите много грубо, при това отношенията ви да бждатъ пакъ неестествени. Питамъ: кой е най-правилниятъ начинъ, по който трѣбва да говорите на нѣкой човѣкъ? Вие ще му говорите, както говорите на себе си. Вие ще бждете тъй снизходителни къмъ другитѣ, както и къмъ себе си.

Казвамъ: онѣзи отъ васъ, които искатъ да влѣзатъ въ пѣтя на ученичеството, трѣбва да иматъ възвишенъ идеалъ. Тѣ трѣбва да изучаватъ вжтрѣшното ограничение. Ония, които живѣятъ въ старозавѣтния животъ, казватъ: дотегна ни вече животътъ, не искаме повече да живѣемъ. Другъ нѣкой казва: не искамъ да живѣя вече, искамъ да умра. Казвамъ му: хубаво е това, но има ли, кой да те погребее? Щомъ искашъ да умрешъ, трѣбва да намѣришъ нѣкой да те погребее. Сѣмето, което излиза изъ житницата, грѣбва да намѣри човѣкъ, който да го посѣе на нивата. Не е достатъчно само да го извадятъ навънъ и да го хвърлятъ нѣкъждѣ. Това още не е разрѣшение на въпроса. Ако ти умрешъ безъ

да има нѣкой да те погребее, ти изгубвашъ своето прѣдназначение въ свѣта.

Слѣдователно, подъ думата „умиране“, ние подразбираме „посѣване“. Христосъ казва: „Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то нѣма да даде никакъвъ плодъ“. Тогава питамъ: какъ искашъ да умрешъ, като житно зърно, което умира и погребватъ въ земята, или безъ да го погребватъ? Когато житното зърно умре и се зарови въ земята, то принася плодъ много и прѣминава отъ едно състояние въ друго. И тъй, при всѣко страдание вие сте заровени въ земята. При всѣка голѣма тъмнина, при всѣка голѣма скръбъ вие искате да умрете, да се хвърлите отъ нѣкоя голѣма канара, или да се удавите, или да се обѣсите, или да се мушнете съ нѣкой ножъ, или да си отсѣчете главата и т. н. Всички тия нѣща идватъ отъвнѣ, тѣ не сж ваши желания. Това сж все ваши другари на миналото, които ви даватъ тия съвѣти. Нѣкой отъ тѣхъ ти казва: ако искашъ да свършишъ съ живота си, вземи единъ револверъ или една чаша съ отрова. Не, не се свършва тъй лесно. Счупенитѣ чаши не разрѣшаватъ човѣшкия животъ. Изгорѣлитѣ кжщи не разрѣшаватъ човѣшкия животъ. Умирането на хората не разрѣшава човѣшкия животъ. Нито страданията, нито мжче-

нията, нито невѣрието, нито съблазнитѣ сж въ състояние да разрѣшатъ живота.

Що е животътъ? — Той е голѣмата дъщеря на Бога, която единствено можете да вземете като учителка. Тя ще ви заведе при Учителя ви. Учителътъ има четири ученици въ този свѣтъ, които Той обича. И ако тѣзи ученици ви прѣпоръчатъ на Него, Той ще ви приеме въ Школата. Ако Любовта ви прѣпоръча на вашия Учителъ, Той ще ви приеме въ Школата. Ако Свѣтлината ви прѣпоръча на вашия Учителъ, Той ще ви приеме въ Школата. Ако Мирътъ ви прѣпоръча на вашия Учителъ, Той ще ви приеме въ Школата. И най-послѣ, ако и Радостта ви прѣпоръча на вашия Учителъ, Той ще ви приеме въ Школата. Ако тия четири ученици кредитиратъ за васъ, Учителътъ ще ви отвори вратитѣ на Школата, ще ви даде свободенъ входъ, ще ви благослови, ще ви запознае съ други ученици, и отъ този моментъ вие ще имате достъпъ въ Школата. Нѣмате ли прѣпоръката на Любовта, вашиятъ Учителъ не може да ви приеме. Азъ не говоря за Любовта, като разумна сила, нито като вътрѣшно чувствуване, но говоря за Любовта, като едно отъ разумнитѣ сщества, първо по рода си. Тя е най-мощниятъ духъ, най-силниятъ ангелъ. По-красиво, по-силно и по-благородно сщество отъ Любовта нѣма.

Като погледнешъ лицето на този ангелъ, всѣ-
каква скръбъ изчезва. Като те срещне,
той ще те пригърне, ще те помилва и слѣдъ ка-
то те остави отъ пригрждкитѣ си, всичкитѣ
ти страдания, всичкитѣ ти грѣхове изчезватъ.
И, слѣдъ това, като се погледнешъ въ огле-
далото, виждашъ, че мязашъ на него. Кажешъ
ли, обаче, че всичко това е твое, ти веднага ще
потъмнѣешъ. Затова, ти ще пригърнешъ то-
зи ангелъ, ще му благодаришъ и ще кажешъ:
стой при мене, не ме оставяй. Отсега ната-
тъкъ ще ходя по твоитѣ пѣтища. Работи въ
менъ, отвжтрѣ, а не само да ме утѣшавашъ,
отвѣнъ. Говори ми за моя Учителъ, азъ
ще те слушамъ. И той започва да гово-
ри сладко, увлѣкателно. Този ангелъ на Лю-
бовъта е най-голѣмата дъщеря на Бога. Тя
говори тъй сладко, че който чуе нейния гласъ,
никога нѣма да я забрави.

Казвате: това е първата Любовь. Всички
говорите за първата Любовь, но никой отъ
васъ не я задържалъ. Нѣкои отъ васъ сж опита-
ли първата любовь за една секунда; други сж я
опитали за петъ секунди; трети за десетъ секун-
ди, а малцина само сж я опитали за 60 секунди.
Проявената Любовь е голѣма величина. Да я
опиташъ само за 60 секунди, това е много нѣщо.
Но понеже мащабътъ на физическия животъ е
много голѣмъ, не зная тогава, какво ще ни пол-
зува такава малка хапчица, донесена отъ ед-

на врана. Илия тогава не знаеше закона на смаяването, но като изпадна въ тия ограничителни условия на живота, го научи. Когато враната му носеше малките хапчици хлѣбъ, той не бѣше вече голѣмъ човѣкъ, а заемаше положението на една малка пеперуда, тъй щото отъ тази храна даже му оставаше. Той казваше: „Господи, храната, която ми изпращашъ, е въ изобилие“! Така Илия се смали и се задоволяваше съ храната, която една врана можеше да изяде. Този законъ е вѣренъ и по отношение на Бога. Нѣкой пжтъ Богъ дохожда до насъ, смаява се, за да ни повдигне. Божието благословение не седи въ голѣмитѣ работи, но въ малките. Малкото житно зърно, запримѣръ, съдържа всички условия за единъ великъ животъ. Така и вие съдържате всички условия за единъ великъ животъ. Дѣ се криватъ тѣ? — Въ вашия умъ, въ вашето сърце, въ вашата душа, въ вашия духъ. Но за това се изисква врѣме. Да бждете ученици, първо трѣбва да влѣзете въ Школата, но врѣме се изисква, за да разберете Любовта, Свѣтлината, Мира и Радостта въ една планета, а врѣме Богъ е далъ, колкото искате. Врѣмето е безконечно, то нѣма ни начало, ни край. И по отношение врѣмето понѣкога Господъ казва: „Ще почакашъ малко“! Умрешъ прѣждеврѣменно, плачешъ, Господъ ти казва: „Ще почакашъ малко, има

врѣме, пакъ ще те повикамъ. Тогава ще ти дамъ на разположение врѣме, колкото искашъ“. Ти казвашъ: „Господи, искамъ да живѣя 60 години, да продължа работата си!“ Той те пита: „Не искашъ ли повече години? Хайде, азъ ти давамъ още 20 години“. Никой отъ васъ не е издържалъ до 120 години. Въ какво положение ще се намѣрите, ако вие сте на 120 години и се огледате самъ на земята, немилъ-недрагъ за всички? Вашитѣ другари заминали, новото поколѣние не ви познава, не ви зачита. Всички ви погледнатъ и казватъ: този старецъ защо ли не замине? Какво ще прави още на земята? Неговиятъ умъ не може да схваща новитѣ врѣмена. Ще кажете: този старецъ поне опитности ще има. Какви опитности?

Ще ви приведа единъ примѣръ за дѣдо Стоянъ Пенджурски, който билъ на 100 години. Той събира единъ день дѣцата наоколо си и започва: „Ехъ, дѣца, дѣца, знаете ли, какви нѣща е научилъ дѣдо ви отъ живота? Знаете ли, колко е патила главата ми? Едно врѣме, като бѣхъ 20-годишенъ момъкъ, ходихъ въ Австрия да печеля, бѣхъ градинарь. Единъ день пишатъ ми отъ дома, че ме сгодили. Взимамъ веднага паритѣ, които бѣхъ спечелилъ, и тръгвамъ за въ кѣщи радостенъ и веселъ. Когато минавамъ прѣзъ Стара-Планина, хванаха ме турски разбойници, обраха

ме, и азъ се върнахъ дома си бѣденъ и раненъ. Отиде моята годеница! — не можахъ да се оженя. Знаете ли, дѣца, какво значи човѣкъ да работи цѣли 10 години въ чужбина, както азъ работихъ въ Австрия, и да изгуби паритѣ си въ единъ день? Върнахъ се пакъ въ Австрия, взехъ двама ортаци, да работимъ заедно една градина, но слѣдъ като работихме и тримата 10 години, тия ортаци ме обраха. И азъ пакъ се върнахъ въ България съ дрипелитѣ си, безъ да мога да се оженя. И тъй, станахъ човѣкъ на 45 години и си казахъ: веднѣжъ разбойници ме обраха, втори пжтъ — моитѣ ортаци. Какво да правя сега? Най-послѣ, за добро, за зло, рѣшихъ да се оженя за една богата мома — продадохъ свободата си. Какво излѣзе отъ тази женидба? — Тази жена ме биеше по два пжти на день. Виждате ли, дѣца, какво е патилъ дѣдо ви отъ тази жена? Не стига това, но родиха ми се синъ и дъщеря, които мязаха на майка си. Когато пораснаха, синътъ ме хване за краката, дъщерята за косата, а жена ми отгорѣ ме налага съ дърво. Да не ви дава Господъ такава опитностъ!

Това е опитността на дѣдо Стоянъ Пенджурски. Питамъ: каква философия има въ това, че го обрали разбойници, че го обрали ортаци, че го налагали жена му, синъ му, дъщеря му? Всинца вие имате такава

опитностъ. Кой отъ васъ не е битъ? Но дѣседѣ разрѣшението на въпроса? Обръща се дѣдо Стоянъ Пенджурски къмъ дѣцата и ги пита: „Дѣца, макаръ че сте млади, а азъ толкова старъ, не можете ли да ми кажете, какво трѣбва да правя сега? Азъ не зная, защо главата ми тегли толкова много! Самъ не можахъ да спечеля, съ ортаци — сжщо, отъ женидбата само бой видѣхъ. Кажете ми, дѣдовото, мои грѣхове ли изплащамъ, майка ми и баща ми ли сж били грѣшници? Защо става всичко това?“ — Не знаемъ, дѣдо. — Опичайте си умоветъ, дѣца, да не ви патятъ главитъ, като моята! Това бѣше заключението на дѣдо Стоянъ Пенджурски.

Азъ ви моля, ако между васъ има нѣкой Стоянъ, да не ми се сърди, че съмъ взелъ неговото име, защото, каквото име и да взема, все ще го носи нѣкой отъ васъ. Азъ говоря за дѣдо Стоянъ П е н д ж у р с к и.

Въ този примѣръ се виждатъ тритѣ живота, които човѣкъ трѣбва да разрѣши на земята. Разбойницитѣ прѣдставляватъ старозавѣтния животъ; ортацитѣ — новозавѣтния; дъщерята, която бие баща си, показва, какъвъ пжтъ трѣбва да мине праведния. Кажете ми, кой праведникъ не е битъ като дѣдо Стоянъ Пенджурски? Кой художникъ не е битъ по всички правила? Ако ме попитате,

защо е така, не мога да ви отговоря, но казвамъ, че това е фактъ. Това е задачата, която всички трѣбва да разрѣшите. Азъ нѣма да се спирамъ да разрѣшавамъ въпроситѣ на старозавѣтния и на новозавѣтния животъ, понеже ви считамъ достатъчно умни сами да си ги разрѣшите. Азъ ви давамъ упътвания, какъвъ трѣбва да бжде пжтъ на ученика. Пжтъ на ученика трѣбва да бжде пжтъ на Любовта, пжтъ на Свѣтлината, пжтъ на Мира и пжтъ на Радостта. Можете ли да влѣзете въ този пжтъ, не за въ бждеще, но още сега, още този моментъ? Любовта не зависи отъ знанието ви. Знанието е второстепенно нѣщо. Любовта не зависи нито отъ вашата сила, нито отъ вашата красота. Знанието, силата, красотата, това сж само условия, които вашата душа може да използва, за да разрѣши задачата на своя животъ. Любовта е въ състояние, при най-малкитѣ изключения, да разрѣши всички трудни въпроси. При сегашното положение, въ което се намираме, Любовта е въ състояние да разрѣши 75 % отъ мъжнотитѣ ви. Мъжнотитѣ сж задачи, които ученикътъ не трѣбва да избѣгва. Възроптае ли, защо Господъ му е далъ тази задача, той не може да бжде ученикъ. Напротивъ, той трѣбва да каже: Господи, благодаря Ти, че ми даде тази трудна задача. Когато Господъ или Учителътъ ти те

поставятъ прѣдъ една трудна задача, тѣ иматъ високо мнѣние за тебъ. Когато Учителътъ ти не те вдига на урокъ, когато не ти дава задачи, тогава именно злото ще дойде. Ако си старозавѣтенъ, ще се озлобишъ. Ако си новозавѣтенъ, ще се съблазнишъ. Ако си праведникъ, ще се наскърбишъ. Това сж състояния. Ако ти се намирашъ прѣдъ голѣмо изпитание, какво ще направишъ? Ако старозавѣтниятъ животъ има прѣодоляваще влияние върху тебъ, ти ще се озлобишъ и ще си кажешъ: азъ ли съмъ най-голѣмиятъ грѣшникъ, че Господъ ми даде толкова голѣми изпитания? Главата ми побѣлѣ отъ страдания! Ако новозавѣтниятъ животъ има прѣодоляваще влияние върху тебъ, ти ще се съблазнишъ и ще кажешъ: защо тия страдания идватъ върху менъ? Ето, азъ се моля по три пѣти на день, чега Евангелието и като ме вдигнатъ на урокъ, слѣдъ като съмъ училъ цѣлъ день, учителътъ ми пише една тройка, а този ученикъ тамъ, помалко учи отъ менъ, но учителътъ му пише шесторки. Има нѣкаква причина, навѣрно учителътъ не е добръ разположенъ къмъ менъ. Ако ти опрѣдѣляшъ характера на своя учителъ отъ бѣлѣжките, които той ти поставя, тогава ти си разбралъ отчасти старозавѣтния и отчасти новозавѣтния животъ.

Та казвамъ: задачата, която имате да

разрѣшите въ живота си, е трудна. Защо? Защото се намирате при трудни условия, но трѣбва да знаете, че Богъ е Богъ на Любовта, на Свѣтлината, на Мира и на Радостта. Господъ владѣе небето, Господъ владѣе живота. Господъ носи вѣчното веселие и миръ за душата. Какво ни показва времето тази сутринъ? Днесъ азъ говоря за ученика и вижте, какво е небето, какъ хубаво е направилъ Господъ! Това чисто, свѣтло и приятно небе е заради ученика, който е възлюбениятъ на Господа. За ученика, който иска да учи, Господъ дава всичко най-добро. Ученикътъ пѣкъ казва: Господи, всичко, което Ти си отредилъ за мене, е хубаво. Азъ се радвамъ, че мога да рѣшавамъ задачите, които Си ми далъ. Този хубавъ день не е за старозавѣтнитѣ. Този хубавъ день не е за новозавѣтнитѣ. Този хубавъ день не е и за праведнитѣ. Този хубавъ день е за ученика, който иска да учи — за възлюбения на Бога. Слѣдователно, само ученикътъ може да каже: хубавъ е този день! Той нѣма да го каже гласно, но ще почувствува въ душата си, че това е Божие благоволение. Това показва, че ако вие ходите по пѣтя на ученика, споредъ както азъ ви говоря, и вашето вжтрѣшно небе ще бжде тѣй ясно, и вашето сърце ще бжде тѣй чисто, както е небето днесъ. Сжщо така и вашиятъ умъ, и вашата

душа ще бждатъ като днешното безоблачно, чисто и свѣтло небе.

Сега, азъ искамъ да ме разберете правилно. Азъ внимавамъ въ думитѣ си, да не внесе въ васъ нѣкакви илюзии, да очаквате повече, отколкото може да ви се даде. За-примѣръ, азъ често съмъ правилъ слѣдния опитъ: дамъ нѣкому една круша, но той не е доволенъ, иска по-голѣма круша. Дамъ му по-голѣма круша, пакъ не е доволенъ, иска една за дъщеря си. Дамъ и за нея. Пакъ е недоволенъ, иска за приятеля си. И тѣй, за приятеля си вземе, за този - онзи вземе, погледнешъ го, събралъ десетина круши. Дали ще ги даде на тия, за които ги е взелъ, то е въпросъ. Азъ го гледамъ, обаче, седналъ подъ нѣкое дърво на сѣнка и си ги яде самъ, една слѣдъ друга. Той прѣд-ставлява едноврѣменно и дъщеря си, и приятелитѣ си. Такова е разбирането му! Злото не е въ това, че този човѣкъ иска повече, но въ неправилното разпрѣдѣление на полученитѣ блага. Той не е разбралъ смисъла на нѣщата. Обаче, ученикътъ, който влиза въ живота, трѣбва да разбира смисъла му, за да може да реализира хубавото въ този животъ. Нѣкой казва: идеитѣ на новото учение, които се проповѣдватъ, не сж засега, тѣ не могатъ да се реализиратъ. Не, именно сега е врѣмето имъ, но трѣбва да знаешъ

какъ да ги приложишъ. Ти не можешъ да пробиешъ една канара съ нѣкое дърво, но ако вземешъ единъ диамантенъ свредель, ще я пробиешъ.

Въ Африка има сонди, които пуцатъ въ земята на дълбочина 800 м. и оттамъ извличатъ вода. Такива сонди могатъ да се спуснатъ и на дълбочина до 2000 м.. Тамъ водата е още по-хубава. Днесъ земята е много малко проучена. Има извѣстни земни пластове, до които съврѣменнитѣ учени още не сж достигнали. Стремежъ на ученика е не само да проникне съ тия сонди до дълбочина 2000 м. надолу въ земята, но да издигне нагорѣ въ прстранството високи стълбове, близо 500-1000 клм. височина. Знаете ли, каква енергия би потекла надолу по тия стълбове? Ние бихме създали единъ *perpetum-mobile*. Знаете ли, каквъ океанъ отъ енергия се крие въ пространство? По сжщия начинъ и въ вашия мозъкъ се крие грамадна енергия, която изисква врѣме и пространство, за да се прояви и реализира. Единствената причина, дѣто не можете да реализирате това, което Богъ ви е далъ, то е, че се занимавате съ идеи, които отпослѣ сж дошли. Това сж идеитѣ на старозавѣтния животъ. Вие ще оставите настрана старозавѣтния животъ; ще оставите настрана и новозавѣтния животъ. Нѣкой казва:

искамъ да бжда праведенъ. Не, вие ще оставите и живота на праведния. Едно ще гледате да придобиете — животътъ на ученика. Това е новото въ свѣта. Нѣма да ликвидирате съ стария животъ, но ще го държите настрана, да не се смѣсва съ новия животъ. Първитѣ три вида животъ текатъ въ коренитъ на цѣлото човѣчество, но ние не можемъ да ги изолираме изведнѣжъ. Изолирането имъ трѣбва да става постепенно, като придобиваме истинското знание въ живота. Можемъ ли да изолираме тия животи, докато не завършимъ живота на ученика? — Не можемъ. Не е въпросътъ да ги изолираме, нито да ги използваме, но да се повдигнемъ надъ тѣхъ.

Та ще знаете: озлобявашъ ли се, това е животътъ на старозавѣтния човѣкъ. Съблазнявашъ ли се, това е животътъ на новозавѣтния човѣкъ. Страдашъ ли, скърбишъ ли, това е животътъ на праведния човѣкъ. Всичко това е, защото искашъ да намѣришъ човѣкъ, който да те обича, искашъ да добиешъ Любовта въ свѣта. Кой може да те обича, освѣнъ твой Учителъ? Може да те обича само онзи, който те учи. Ако ти обичашъ едно животно и го повдигнешъ до твоето положение, каква философия може да внесе то въ живота ти? Утрѣ това животно може да умре, и ти ще скърбишъ за него. Слѣдова-

телно, това, което обичашъ, трѣбва да бжде безсмъртно, да не умира. То не трѣбва да изгубва своята красота, не трѣбва да изгубва своята интелигентность, не трѣбва да изгубва своята благость и доброта. Азъ не говоря за външната доброта, но за добротата на душата. Азъ наблюдавамъ, нѣкой човѣкъ говори криво, но има нѣщо хубаво, добро, благородно въ душата си, съ което влияе на другитѣ хора. Такива хора сж добри, щедри, не обръщатъ внимание на дреболиитѣ въ живота.

Та казвамъ: право е желанието на хората да ги обичатъ. Но ако е въпросътъ за съвременната любовъ, която трае день до пладнѣ, какво ще ни даде тя? — Само разочарования и страдания. Ние сме опитвали тази любовъ много пѣти. Нѣкой казва: човѣкъ може ли жаденъ да ходи? Да се разберемъ добръ! Вѣрно е, че безъ любовъ не можемъ да живѣемъ, както и безъ вода не можемъ, безъ хлѣбъ не можемъ, безъ топлина не можемъ и безъ свѣтлина не можемъ. Свѣтлната и топлината въ свѣта сж течения, които се движатъ съ голѣма бързина. Въ таквъ случай, ако ти подпушишъ свѣтлината и топлината, тѣ ще ти създадатъ най-голѣмитѣ страдания. Съвременнитѣ хора подпушватъ тия течения и затова страдатъ. Слѣдователно, нѣмате право да подпушвате онова, което тече. Защо? Защото всички течения сж приро-

дни и трѣбва да ги оставимъ свободни да си текатъ. Има свѣтлинни лъчи, които като излѣзатъ веднѣжъ отъ тебъ, обикалятъ пространството и слѣдъ десетъ години, като направятъ единъ кръгъ, ще се върнатъ пакъ при тебъ. А ти, като човѣкъ, за да направишъ единъ такъвъ кръгъ и да се върнешъ на същото мѣсто, отдѣто си излѣзълъ, нужни ти сж най-малко десетъ милиона години. Затова, не се смущавай, не плачи! Свѣтлината, която обикаля въ пространството, слѣдъ десетъ години пакъ ще дойде при тебъ и ще ти каже: „Добъръ денъ!“ Свѣтлиннитѣ и топлиннитѣ енергии се движатъ съ голѣма бързина, затова не спирайте пжтя имъ, нека текатъ! Любовта тече съ такава бързина, каквато човѣшкиятъ умъ не може да си прѣдстави. Ако искашъ да подпушишъ Любовта, която Богъ внася въ тебъ, ще си създадешъ най-голѣмото нещастие. Остави Любовта да тече върху тебъ! Онова, което Богъ е намислилъ заради тебе, е велико нѣщо. Той е намислилъ и опрѣдѣлилъ за всѣки човѣкъ велики нѣща. Твоятъ великъ Учителъ ще ти опрѣдѣли единъ другаръ, съ когото ще учишъ. Този твой другаръ ще бжде единъ отъ умнитѣ ученици, а не както онзи адептъ, който дойде до дървото „за познаване доброто и злото“ и създаде голѣмо страдание на двамата ученици въ рая. Сѣга се изискватъ уче-

ници, които трѣбва да се върнатъ при дървото „за познаване на живота“ Значи, животътъ произгича отъ Любовта Затова, всѣки, който иска да намѣри този животъ, именно, не трѣбва да върви нито по старозавѣтния, нито по новозавѣтния животъ нито по пътя на праведния, но трѣбва да влѣзе въ пътя на ученика

Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици и имъ казва. „Не ви наричамъ вече раби, вие сте минали по този пътъ, но ви наричамъ приятели, защото всичко, което чухъ отъ Отца си, явихъ ви го“ Какво е чулъ? — За мощното, за великото знание въ свѣта, което и тѣ самитѣ ще опитатъ Христосъ запозна ученицитѣ си съ силитѣ на природата, затова при единъ случай тѣ Го запитаха: „Учителю, споредъ както ни научи, да снемемъ ли огънь отъ небето, както направи Илия, да изплашимъ ония тамъ?“ Христосъ имъ отговори „Този огънь не е засега. Вие ще снемете огънь за сърцата на хората, а не отвънъ. Вжтрѣ въ сърцата имъ ще внесете огънь Ако снемете този огънь отвънъ, вие ще изгубите пътя си като ученици Азъ не съмъ дошълъ да погубвамъ, но да дамъ животъ и то прѣизобилно“ Това значи азъ не съмъ старозавѣтенъ, нито новозавѣтенъ, нито праведенъ, но — Учителъ“ На кого? — На ученика. Затова се казва въ Евангелие-

то: „Безъ Мене нищо не можете да направите.“ Образецъ трѣбва на свѣта!

Сега, като ученици, ще държите строго въ себе си мисълта, че ученикътъ е свободенъ да слуша когото и да е, независимо това, дали говори право, или криво, но когато дойде до приложение, ще каже: братко, азъ трѣбва да започна първо съ Любовта, послѣ съ Свѣтлината, слѣдъ това съ Мира и най-послѣ съ Радостта. Това е вжтрѣшната връзка на ученика съ Бога. Азъ мога да слушамъ, безъ да се отекча, всѣки човѣкъ, който може да ми говори за Любовта, за Свѣтлината, за Мира и за Радостта, цѣль денъ, адори и прѣзъ цѣлия си животъ.

Нѣкои отъ васъ, които ме слушате, ще кажете: вижте, нашиятъ Учителъ иска да напуснемъ свѣта. Не, азъ не съмъ отъ тѣзи, които искатъ да напуснете свѣта; азъ не съмъ отъ тѣзи, които искатъ да напуснете училището. Азъ искамъ вие да разрѣшите всички мжчни задачи, турени въ програмата на училището. Азъ искамъ да разрѣшите всички мжчнотии въ живота. И всѣки, който прѣодолѣе най-голѣмитѣ мжчнотии, има моето уважение. Срегнахъ одного праведника, който минаваше за ученикъ, казваше ми: „Учителю, днесъ ме понабиха малко едни мои приятели. Имахъ много кръвъ, дадохъ имъ малко. Тѣ ме поздравиха по особенъ начинъ, но бла-

годаря на Бога, защото въ менъ имаше известни погрѣшки, които по този начинъ изчезнаха.“ Слѣдъ това се поусмихна и продължи пѣтя си. Послѣ, една отъ сестритѣ ми разказваше за една своя опитностъ, отъ която благополучно се спасила. „Вървя“, казваша, „между бороветѣ на „Изгрѣва“, а прѣдъ мене друга сестра, едва на 2-3 крачки разстояние, бърза за нѣкъдѣ. По едно врѣме тя улови единъ отъ клоноветѣ, за да си направи пѣтъ и веднага го пусна. Въ този моментъ азъ наближавамъ и пуснатиятъ клонъ силно ме удари въ бѣлото на окото и ми протече кръвъ.“ Казвамъ ѝ: благодари, че съ малко се изплати, клонътъ можеше да те удари въ зеницата на окото и тогава щѣше да бѣде по-опасно. Иди промий окото си съ чиста вода! Ти трѣбваше да вървишъ най-малко 20 крачки слѣдъ нея, а не толкозъ близко, както си била. Какво щѣше да направи тази сестра, ако бѣше отъ старозавѣтнитѣ хора? — Щѣше да стигне първата, да я поразгърси малко и да ѝ каже: защо вървишъ тъй невнимателно, не можали да задържишъ клона, докато го хвана азъ? А тя каза: „Азъ съмъ виновна, трѣбваше да вървя малко по-назадъ отъ нея.“ Така всички хора иматъ тази слабостъ, вървятъ близо единъ до другъ. Когато минавате прѣзъ нѣкоя гора, трѣбва да вървите най-малко 20 крачки на разстояние единъ отъ другъ. Като

се пущатъ клоноветъ, така много хора сж ослѣпвали, осакатявали сж се по този начинъ. Хората въ живота се сближаватъ, но тази близость въ случая не е нѣкаква добродѣтель. Когато пѣтници вървятъ прѣзъ нѣкоя гора, трѣбва да вървятъ на разстояние най-малко десетъ метра единъ отъ другъ.

Та казвамъ: този хубавъ день, който имаме днесъ, е за ученика. Той ни показва, какъвъ е пѣтътъ на ученика. Както виждате, този пѣтъ е великъ.

Христосъ казва: „Иди разпродай всичко, раздай го на сиромаситъ, ела и ме послѣдвай!“ И азъ ви казвамъ: идете и раздайте вашия старозавѣтенъ животъ, който имате. Раздайте слѣдъ това и новозавѣтния си животъ. Най-послѣ раздайте и живота на праведния, който е у васъ и слѣдъ това идете при вашия Учитель. Той ще ви посрещне. Но ако вие отидете при вашия Учитель съ разперена тога, съ гердани на врата, съ своето велико достоинство, Той ще знае какъ да ви посрещне. Ще ви се усмихне само и ще ви каже: „Вие ще дойдете другъ пѣтъ, малко по-късно. Засега въ Школата нѣма мѣсто. Като дойдете идната година, ще се явите на конкурсъ, ще видимъ, какви ще бждатъ тогава условията за приемане“. И тъй, година слѣдъ година ще ви отлагатъ, докато най-послѣ старини дойдатъ и кажете: съжалявамъ,

че не можахъ да влѣза въ училището! Но трѣбва да се влѣзе въ училището. Най-хубавото нѣщо въ живота е да влѣзете като ученикъ въ Школата. Питате: кога, идната година ли? — Не, днесъ още. Даже не и слѣдъ обѣдъ. Не влѣзете ли сега, врѣмето е вече изгубено. Сега, още този часъ, докато азъ гворя. Прѣстана ли да говоря, всичко се свършва. Свърша ли бесѣдата си, може да хлопате, колкото искате може да счупите всички врати — затворено е вече! Сега всички можете да влѣзете, но безъ багажа си. Спомнете си стиха, въ който Христосъ казва: „По скоро камила може да влѣзе прѣзъ иглени уши, нежели богатъ въ Царството Божие“.

Първото нѣщо, чрѣзъ което можемъ да успѣемъ, е онзи вжтрѣшенъ процесъ на освобождение, който става у насъ. И всички трѣбва да се освободимъ! Какъ? — Като се слушаеме, като си помагаме. Това индивидуализиране, което се забѣлѣзва въ съврѣменната култура, води къмъ една крива посока на живота. Днесъ има много хора, които подъ брѣмето на незнанието, разрушаватъ своя животъ. Мжчно е когато дойде нѣкое голѣмо оскърбление на душата! Трѣбва да се помогне на такъвъ човѣкъ, било съ блага дума, било съ милъ погледъ. Нѣкой пжтъ се намѣришъ въ парична криза, нѣмашъ нито

петъ пари въ джоба си. Все трѣбва да дойде нѣкой богатъ човѣкъ да ти помогне. Другъ нѣкой забатачилъ, задлъжнѣлъ до уши и ми казва: поговори ми, много ми говори, насърдчи ме. Постави се, най-послѣ, въ моето положение! Гледамъ го, той има една полица отъ 20,000 лева, която на еди-кой си срокъ трѣбва да изплати. Какво ще го ползувагъ въ случая моитѣ думи, ако взема да му говоря: не бой се, Господъ е великъ Той има на разположение много ангели, които ще дойдатъ да ти помогнатъ. Ето, на еди-кой си господинъ въ Америка помогнаха по тоѣ и този начинъ и т. н. Обаче, азъ съкратявамъ своята рѣчь. Взимамъ единъ чекъ отъ 20,000 лева, подписвамъ се, давамъ му го и казвамъ: ще отидешъ въ народчата банка да изтеглишъ тия пари! Той взима чека и излиза. Така въпросътъ е разрѣшенъ. Трѣбва да се даде нѣщо на свѣта. Когато Богъ говори, Той винаги дава.

И тъй, само въ пѣтя на ученика ние можемъ да разрѣшимъ правилно живота. Въ другитѣ три живота методитѣ и начинитѣ сж други. Едно заблуждение, отъ което трѣбва да се пазите, е слѣдното: не мислете, че въ Царството Божие може да се влѣзе чрѣзъ палене на свѣщи, чрѣзъ правене добрини, чрѣзъ подкупи и т. н. Въ Царството Божие съ палене на свѣщи не може да се влѣзе;

въ Царството Божие съ правече добрини не може да се влѣзе; въ Царството Божие съ подкупи не може да се влѣзе. Нѣкой човѣкъ ви е училъ на нѣщо, и вие казвате: азъ мога да се изплатя на този човѣкъ. Какъ? — Като му дамъ пари. Не, този Учителъ не взима нищо, той не работи за пари. Скъпи сж уроцитѣ на този учителъ! Питамъ: колко сме платили, за да дойдемъ въ този свѣтъ? Ако се заемете да рѣшите една математическа задача, да изчислите, колко струватъ условията, при които живѣемъ, ще видите, че за всѣки едного отъ насъ се харчатъ съ милиарди левове жива енергия. Тази енергия не се намира така лесно. Запримѣръ, ако вие изгубите своята жизненостъ, или ако изгубите свѣтлината на вашия умъ, ще видите, че не можете да я доставите тъй лесно. Тази енергия не се намира на земята. Много отъ съврѣменнитѣ хора страдатъ отъ неврастения. Защо? — Тѣ сж загубили много отъ тази жива енергия отъ своята жизненостъ, вслѣдствие на което става пропукване въ нервната имъ система. Тогава животворниятъ магнетизъмъ и животворното електричество у човѣка изтичатъ, и той усѣща вътрѣшна слабостъ въ себе си, едно вътрѣшно отмаляване. Такъвъ човѣкъ вече отъ нищо не се интересува.

Това, обаче, не прѣдставлява никаква

философия на живота. Човѣкъ трѣбва да се учи въ училището на живота и до най-старата си възраст. И 120-годишенъ да е, трѣбва да се учи! До послѣдния часъ, до послѣдния моментъ на живота си, човѣкъ трѣбва да се учи. Щомъ се освободи отъ тѣлото си, той вече е младъ. Душата на човѣка е винаги млада. Той се облича въ друго тѣло, въ което съществува вѣчна младостъ. Когато тѣлото остарѣва, у човѣка се ражда скръбъ. Защо? Понеже той е отдѣлилъ живота на тѣлото отъ живота на душата. Въ всѣко тѣло, което остарява, тече старозавѣтниятъ животъ, а той оставя своитѣ дълбоки бразди. И новозавѣтниятъ животъ оставя дълбоки бразди върху тѣлото на човѣка. И животътъ на праведния остава бразди върху тѣлото на човѣка. Изобщо, тия три вида животъ разрушаватъ тѣлото на човѣка, и задачата му въ този свѣтъ остава неизпълнена. Ето защо, като влѣземъ въ другия свѣтъ, ние срѣщаме едно голѣмо противорѣчие.

Христосъ казва: „Азъ съмъ Пжтьтъ, Истината и Животътъ“. „Азъ съмъ Пжтьтъ“. — Единъ е Пжтьтъ, но този Пжть има три разклонения. „Азъ съмъ Истината“. — За да има човѣкъ Истината въ себе си, той непрѣменно трѣбва да има Миръ въ душата си, а миренъ може да бжде само онзи човѣкъ, кой-

то има Мъдростта на своя страна „Азъ съмъ Животътъ“ — Единъ е Животътъ, и той изтича отъ Любовта.

Та казвамъ: нѣкои ученици, които посѣпватъ въ училището сега, тѣ сж още слушатели. затова трѣбва да се учатъ отъ опитността на по-възрастнитѣ, на по-напрѣдналитѣ ученици отъ тѣхъ. Между васъ да има правилно надпрѣварване. Сега всички ученици искатъ да се доближатъ до Учителя. Не може така Нѣкждѣ ще се учите единъ отъ другъ. Ще се допитвате по зададенитѣ уроци отъ по-напрѣдналитѣ ученици. Между всички ученици трѣбва да има взаимно почитание. Младиятъ ученикъ трѣбва да се отнася съ почитание къмъ по-възрастния. Ако младитѣ, новитѣ ученици не зачитатъ по-възрастнитѣ, т. е. тия, които сж се учили и знаятъ повече отъ тѣхъ, единъ день и тѣ ще се намѣрятъ въ сжщото положение. „Съ каквата мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се възмѣри“, казва Писанието. Казвате: ние знаемъ това нѣщо. Знаете го, вѣрно, но вие още не сте добили сжщественото знание за живота. Запримѣръ, ти си честенъ човѣкъ, но банката не ти дава пари на заемъ. При това, ученъ човѣкъ си, свършилъ си три факултета, но условията въ България сега сж такива, че тя има на разположение много чиновници, и за тебе нѣма мѣсто. Ти имашъ

голъмо мнѣние за себе си, но хората не те признаватъ. Ти можешъ да пишешъ хубаво, поетъ си. Напишешъ нѣщо, хората не го оцѣняватъ, ще ти платятъ тѣй малко, че ти започвашъ да съжалявашъ за труда си. Ти имашъ още и художествени дарби. Нарисувашъ нѣкоя картина, но пакъ не я оцѣняватъ. Както виждате, има нѣщо сжществено въ живота, което хората не знаятъ, вслѣдствие на което работитѣ имъ не вървятъ, както трѣбва.

Прѣди нѣколко дни дохожда при мене единъ художникъ, прѣдложи ми да купя двѣ негови картини. Азъ имамъ правило, за картини пари не давамъ, пъкъ и картинитѣ не ми трѣбваха. Но за да го насърдча, взехъ картинитѣ и му дадохъ една сума за тѣхъ. Слѣдъ това той рисува изворчето долу при рѣката. Платихъ му и за тази работа. Какъвъ бѣше резултатътъ отъ всичко това? — Той не употрѣби паритѣ на мѣсто. Азъ не му казахъ нищо, но си помислихъ: пжтътъ, по който върви този човѣкъ, ще го изведе на загуба. Защо? — Художество съ пари не се продава. Художникъ, който продава картинитѣ си, мяза на майка, която продава дѣцата си. Всѣка нарисувана картина е дѣте на художника. Той трѣбва да изпрати това дѣте то само да му донесе пари. Какъ? — Ще изложи картинитѣ си, и всѣка картина

сама за себе си казва: „Всѣки, който иска да ме види, ще плати нѣщо за мене, безъ да ме вземе.“

Та казвамъ: споредъ новитѣ разбирания на живота, вие трѣбва да давате потикъ на талантливитѣ между васъ, да се интересувате отъ хубавитѣ имъ работи! Азъ съмъ слушалъ да се повтарятъ и потретватъ стари работи. За менъ е било добрѣ, азъ съмъ се училъ на търпѣние, но вие придобихте ли нѣщо ново отъ това? Прѣди години дойде при менъ единъ евангелски ученикъ, да ми проповѣдва Евангелието. Започна той да ми цитира стихове, отъ единия край на Евангелието до другия. Тѣй продължи цѣли три часа. Питамъ го послѣ: свършили вече? — Свършихъ. — Добрѣ, и азъ съмъ доволенъ. Хайде сега да излѣземъ малко да се поразходимъ, да помислимъ за хубавитѣ стихове. — Да, добрѣ трѣбва да мислишъ, никой другъ не ги е цитиралъ тѣй, както азъ ги знаа. Знаешъ ли, колко врѣме съмъ се занимавалъ съ тази работа? Цѣли 20 години отъ живота си съмъ посветилъ само за тия цитати! — Да, много хубави сж цитатитѣ. Казвамъ: и вие, като ученици, ще се научите да изтърпѣвате. Който иска да ви проповѣдва, изслушвайте го, но научете се отъ всичко да вадите поука.

Казахъ ви, че този съборъ е пръвъ по

рода си. Въ какво отношение? — Първиятъ денъ на този съборъ започва съ деня на Любовта. Ето защо, вие трѣбва още този денъ да приложите Любовта. Започнете ли съ Любовта, всичко ще ви трѣгне по медъ и масло, както казватъ българитѣ. Тогава и Свѣтлината ще дойде у васъ. Какъ ще познаете, че Любовта дѣйствува у васъ? — Сутринъ, като ставате, ако у васъ не е станало никакво окисляване, това показва, че Любовта дѣйствува вече у васъ. Не е достатъчно, обаче, до провѣрите това само въ единъ денъ, но ако се минатъ два, три, десетъ, сто, 500, 1000, 10,000 и 100,000 дни и у васъ не се забѣлѣзва никакво окисляване, никакво смущение, значи вие сте добили новата Любовь. Нека не говоримъ за такъвъ голѣмъ мащабъ отъ врѣме — 10,000 или 100,000 дни. За васъ е добръ, ако поне прѣзъ 100 дни наредъ отъ живота ви слънцето не залѣзва, нито сърцето ви губи своята Любовь. Новата Любовь иде отъ Бога, отъ ангелитѣ, отъ всички ваши братя, които живѣятъ на земята и горѣ на небето и отъ всички ученици. Като си легнете вечерно врѣме и се прѣдадете на размишление, ще почувствувате, че тази Любовь иде отвсѣкждѣ: отвънъ — отвжтрѣ, отгорѣ — отдолу. Тя ще изпрати нѣкой да похлопа на вашия телефонъ и ще ви запита: „Какъ сте?“ Всѣка вечеръ ще ви

изпраща поздравитѣ си чрѣзъ нѣкого и ще ви каже: „Днесъ ви изпратихъ една кошница грозде, една кошница круши, една тенекия медъ, единъ чифтъ нови обуца, една нова шапка, нови дрехи“. Вие слушате само, какво ви се изпраща. Освѣнъ това, пощата всѣки день ви носи толкова много писма отъ тия сжщества на Любовта, че вие не знаете, какво да правите съ тѣхъ и имъ отговаряте: „Моля ви се, братя, спрете малко съ праткитѣ си, докато освободимъ отъ пощата полученитѣ нѣща“. Така постъпва Любовта. Тя се отличава съ вжтрѣшно изобилие.

И сега, жѣлая пощата постоянно да ви донася пълни кошници съ грозде, круши, ябълки, сливи, смокини, портокали, банани — изобщо всички най-хубави плодове, които сжществуватъ на земята. Прѣвърнете всичко това въ духовенъ смисълъ. Благодарете на Бога за доброто, за благото, което ви е далъ. Благодарете на Бога за хубавитѣ думи, които ви е казалъ. На Бога само ще благодарите. Не благодарите ли на Него, каквото и да казвате на мене, или на когото и да е другъ, нищо нѣма да ви ползува. Богъ е първоизточникътъ на всички блага. Нему ще благодарите и къмъ Него ще отправите ума и сърцето си. Ще благодарите на Бога за хубавото врѣме, за хубавия животъ, за добритѣ условия на живота; ще

благодарите, че ви е пратилъ на земята между този народъ; ще благодарите, че сте членъ на човѣчеството; ще благодарите, че сте свързани съ ангелитѣ, а понѣкога и Той самъ благоволява да говори съ васъ. Нѣкой отъ васъ може да пѣе добръ, другъ — да рисува, трети — да пише, и казвате: имамъ единъ малъкъ талантъ. Не, на Бога ще благодарите за този свой талантъ и ще знаете, че и малкитѣ таланти могатъ да се увеличаватъ, да ставатъ голѣми. Азъ уподобявамъ малкитѣ таланти на една малка дупчица, прѣзъ която свѣтлината влиза. Колкото повече отваряшъ тази дупчица, толкова повече свѣтлина ще влѣзе. Да се отваря тази дупчица повече и да става все по-голѣма, това зависи и отъ самия човѣкъ

Та казвамъ: вие ще проповѣдвате Любовта въ своя животъ. Какъ? Ще ви дамъ единъ примѣръ. Въ единъ чифликъ живѣли въ съдружие двѣ кози и една маймуна. Козитѣ, като се връщали вечерно врѣме отъ паша, козината имъ била набодена съ много цигански тръне. Маймунката, като виждала, че се връщатъ, отивала при тѣхъ да ги пощи — изхвърляла всички тия тръне отъ козината имъ. Най-напрѣдъ изчиствала едната, послѣ другата и като нѣмала какво повече да прави, хвърляла се по гърба, по главата ту на едната, ту на другата, дърпала ушитѣ имъ,

дращѣла ги, съ което искала да имъ каже: „Донесете още тръчел!“ Козитѣ викали, крѣскали, искали да се освободятъ отъ нея. Какво заключение ще извадите отъ този примѣръ? — Щомъ мъжчнотиитѣ дойдатъ въ живота ви, трѣбва да знаете, че маймуната е свършила работата си, и вие трѣбва да отидите въ гората.

Прѣди да завърша бесѣдата си, ще ви дамъ още единъ примѣръ. Това се е случилъ въ новигѣ врѣмена. Графъ Берози ималъ единъ добъръ приятелъ, италианецъ, на име Нунцио. По едно врѣме Нунцио се влюбва въ една богата мома, която обаче, имала и другъ кандидатъ. Послѣдниятъ, като се научава за любовта на Нунцио, възненавидѣлъ го толкова много, че намислилъ най-послѣ да го отрови, да се освободи отъ него, за да придобие той момата. Какъ да извърши това? Той искалъ тъй да направи това прѣстѣпление, че никой да не го разбере, даже и самъ Нунцио да не усѣти нищо. Обаче, графъ Берози, който обичалъ приятеля си, схваналъ мисълта на противчика му. Единъ день съперникътъ на Нунцио отива у дома му и му поднася чаша сладко вино, въ което турилъ една отъ модернитѣ отрови, съ свойство да дѣйствува бавно, но сигурно. Смъртта отъ тази отрова идвала едва шесть мѣсеца слѣдъ изпиването ѝ. Въ този моментъ

графъ Берози билъ при своя приятель. Като видѣлъ, че той надига чашата съ виното да пие, веднага в има пушката си и прицѣлва право въ чашата. Чашата се счупва и на парчета пада на земята. Нунцио и неговиятъ съперникъ се уплашватъ, но графъ Берози, съвсѣмъ спокоенъ, казва: „Извинете, азъ искахъ да се опитамъ, дали съмъ добъръ стрѣлецъ, ще мога ли да ударя чашата, безъ да поврѣдя нѣкого“. Нунцио не подозиралъ, че приятельтъ му по такъвъ начинъ го избавилъ отъ смъртъ, но и съперникътъ му не подозиралъ, че това нѣщо е направено съзнателно, съ цѣль да спаси живота на приятеля си. И двамата похваляватъ графъ Берози за умѣнието му да стрѣля.

Казвамъ: когато поднасятъ чаша съ отрова нѣкому, вдигнете вашата пушка, отправете своя вистрѣлъ срѣщу чашата! Коя е тази пушка? — Вашата права мисль. Отправете я къмъ чашата съ отрова, за да я разбие! Единственото нѣщо, което се позволява на ученика, е да разбие чашата съ отровата. Това е единъ методъ, практикуванъ още въ най-старитѣ врѣмена. Чашата, това сж човѣшкитѣ удоволствия, които държатъ хората въ робство. Всички знаете, каквс нѣщо сж удоволствията. Азъ взимамъ думата „удоволствия“ въ широкъ смисль. Тѣ сж такова робство, за което се е плащало съ

хиляди години. Затова, чашата, която заробва човѣка, трѣбва да се разпрѣсне. Казвамъ ви: отхвърлете чашата, която трови вашия животъ! Помогнете на вашата душа, помогнете на вашия умъ, помогнете на вашето сърце! Вие можете да си помогнете. Единъ отъ начинитѣ, чрѣзъ които можете да си помогнете, е молитвата.

Ние разглеждаме молитвата като разговоръ съ невидимия свѣтъ, като разговоръ съ Бога. Да се молишъ, значи да се учишъ да говоришъ. Трѣбва да се говори. Днесъ ние страдаме, понеже не сме научили небесния, Божествения езикъ. Не е достатъчно само да се моли човѣкъ, но молитвата трѣбва да прѣдставлява единъ изразъ, въ който да взима участие цѣлиятъ човѣшки духъ, цѣлата му душа, цѣлиятъ човѣшки умъ и цѣлото му сърце. Въ това, което човѣкъ иска отъ Бога, трѣбва да има само единъ вжтрѣшенъ смисълъ. Молишъ ли се, кажи: „Господи, да бжде Твоята воля! Азъ ще приема на драго сърце всичко онова, което иде отъ Твоята рѣка и ще изпълня волята Ти, безъ никакво прѣстѣпване на Твоя законъ“. Тѣй и ученикътъ трѣбва да каже на Учителя си: „Учителю, азъ ще разрѣша всички задачи, които си ми далъ въ живота. Азъ ще ги донеса прѣдъ Тебъ на удобрение и каквато корекция направишъ, ще я приема съ разположе-

ние“. Такъв трѣбва да бжде новиятъ път! Ако тръгнете по този път още отъ днесъ, ще забѣлѣжите, че съ васъ ще стане велика промѣна. Ще видите нова свѣтлина, която ще се излѣе върху васъ. Въ душата си ще почувствувате такъвъ миръ и такава радостъ, каквито никога въ живота си не сте имали. И животътъ ви само по този начинъ ще се осмисли.

Сега, младостта нека не ви блазни. Най-първо заинтересувайте се отъ Любовта, а не отъ младостта. Послѣ, заинтересувайте се отъ Свѣтлината, а не отъ младостта. Слѣдъ това, заинтересувайте се отъ Мира, а не отъ младостта, докато най-послѣ дойдете и до самата Радостъ.

И тъй, сега азъ ви поздравлявамъ съ Любовта. Какво значи поздравътъ? Кого поздравяваме? Когато обичаме нѣкого, поздравяваме ли го? — Само странникътъ се поздравява. На този, когото обичаме, ние се усмихваме вътрѣшно и му даваме най-хубавото, което имаме. За него трѣбва да отворимъ душата си тъй, както небето се отваря за насъ. Ние трѣбва да му се усмихнемъ вътрѣшно и да му кажемъ: заповѣдайте, добръ дошли, отдавна ви чакаме. Много се радвамъ, че сте ни дошли на гости.

Сега всички ще отворите душитѣ си за вашия Учителъ. Които могатъ, нека направятъ

това още днесъ, още сегѣ, да не чакатъ даже и свършването на бесѣдата. Нека това бжде единъ свършенъ актъ. Тогава между васъ ще има вътрѣшна хармония. Азъ искамъ вашитѣ умове да си хармониратъ, да мислите еднакво за Любовта. Вие можете да прилагате Любовта по различни начини, както намирате за добрѣ, свободни сте. При прилагането на Любовта нѣма никакви стражари, нито ангели съ своитѣ огнени мечове. Вие сте свободни да изявявате Любовта, както намирате за добрѣ. Никой нѣма право да ви сѣди. Постѣпвате ли така, вие се благославяте. Ние гледаме, какви сж мотивитѣ, които прѣдизвикватъ проявлението на Любовта.

Казвамъ: всички ще отворимъ сърцата си за новия день. Той е день на Любовта, той е день на вѣчния животъ. Азъ вѣрвамъ, че всички сте дошли за новия животъ. Ако се занимавате съ стария животъ, вашето идване на земята е безсмислено. Ако вие сте дошли на земята гладни, боси, бѣдни, съ скжсани и кирливи дрехи и ви изпратимъ пакъ такива, вашето идване на земята е безсмислено. Азъ искамъ да се върнете хубаво облѣчени, добрѣ нахранени, но не прѣситени, добрѣ напоени съ чиста, хубава вода; да сте слушали най-хубавата проповѣдь, която ви е посочила пѣтя къмъ великата цѣль

въ живота; да сте си написали една програма, по която да работите за въ бъдеще, та всичките мжнотии въ живота ви да не сж въ състояние нито на косъмъ да ви отклонятъ отъ правия пжть, по който сега сте тръгнали.

Азъ зная, много отъ васъ сж бѣдни, много отъ васъ сж болни, много отъ васъ сж невѣжи, много отъ васъ иматъ неджзи, много отъ васъ сж прости, не сж учени — всичко зная. Казвате: Учителътъ не знае ли всичко това? Зная, и защото зная, показвамъ ви пжтя, по който ще намѣрите това богатство; показвамъ ви мѣстото, отдѣто можете да го вземете. Казвате: Учителю, ела съ насъ, дай ни отъ този хамбаръ! — Ние съ крини не даваме. Ние жито на тегло не мѣримъ. Всѣки ще бжде абсолютно свободенъ, ще отиде самъ и ще си вземе, колкото му трѣбва. Всѣки трѣбва да бжде искренъ, да знае, че това учение има приложение.

Богъ царува на небето! Богъ царува на земята! И всѣка интелигентность, всѣко знание, всѣка сила, всѣка доброта и всѣка мощъ, било на човѣка, било на обществото, било на народа, било на цѣлото човѣчество, се дължи на Този, Който е създалъ свѣта. Този свѣтъ има и външенъ изразъ. Ние сме членове на този свѣтъ, и трѣбва да изпълнимъ Божията воля, каквато и да е тя. Този е великиятъ Законъ на вѣчния животъ, Този е

великиятъ Законъ за ученицитѣ, които искатъ да реализиратъ доброто и то тъй, както е писано въ Божествената книга, която още не е напечатана на земята.

Желая всички вие да започнете съ Божествената Любовь, сърцата и умоветѣ ви да бждатъ свободни. Божествениятъ Духъ и Божествената Любовь да бждатъ съ васъ, да бждете прѣзъ цѣлия день радостни и весели!

4 ч. сл. об.

Духътъ на Господа.

Духътъ на Господа Иева е върхъ мене;
Защото Господъ ме помаза
За да благовѣствувамъ на смиренитѣ“.*)

Въ далечното минало, прѣди християнската епоха още, ние виждаме единъ виденъ израилски пророкъ да казва: „Духътъ на Господа Иева е върхъ мене, защото Господъ ме помаза, да благовѣствувамъ на смиренитѣ“.

Какво е разбиралъ пророкътъ подъ думитѣ „Духътъ на Господа е върху менъ?“ Защо на единъ съврѣмененъ човѣкъ, съ обикновено съзнание, съ обикновено схващане за нѣщата, думитѣ „Духътъ на Господа“ се виждатъ странни? — То е, защото

*) Исая 61:1.

„духът“ изобщо е нѣщо невидимо. Даже, когато се говори за Господа, за мѣстото, дѣто живѣе Той, и това е странно за мнозина отъ съврѣменното човѣчество. Казваме: Богъ живѣе извънъ врѣмето и пространството. Когато говоримъ за врѣме и пространство, разбираме начало на реалния, на физическия животъ. Слѣдователно, подъ „врѣме и пространство“, трѣбва да разбираме видимото, ограниченото, което се измѣня. Обаче, задъ врѣмето и пространството сѣществувва друга една реалностъ. Какъ можемъ да опрѣдѣлимъ тази реалностъ? Тя е реалностъ, която ни ограничава. Колкото и да сѣ малки познанията ви върху този въпросъ, всѣки отъ васъ има поне една такава опитностъ. Запримѣръ, вие замисляте да извършите една трудна работа. Какво правите тогава? — Не спите цѣла нощъ, че втора, трета, мислите, прѣдприемате единъ планъ — отхвърляте го; прѣдприемате втори планъ — и него отхвърляте; прѣдприемате трети — и отъ него сте недоволни. По цѣли нощи се борите, замисляте проектъ слѣдъ проектъ, докато най-послѣ приемете единъ отъ тѣхъ и казвате: азъ рѣшихъ вече да постѣпя по този начинъ. Питамъ: защо става тази борба въ васъ?

Ще ви приведа единъ конкретенъ примѣръ, за да изясня мисълта си. Да допуснемъ, че вие сте касиеръ въ нѣкоя банка.

Единъ денъ вие се намѣрите въ трудно материално положение, имате нужда отъ пари. Обръщате се къмъ единъ приятелъ да ви услужи, но той ви отказва, нѣмалъ пари. Обръщате се къмъ другъ — и той не ви дава. Какво да правите? Да злоупотрѣбите — не можете, вие сте честенъ, почтенъ човѣкъ. Борите се, мислите, най-послѣ започвате да обикаляте касата на банката, дали тя не би ви дала пари на заемъ. Обръщате се къмъ нея и казвате: моля ти се, ти си тъй добра, при това и много мълчалива, ще можешъ ли да ми услужишъ съ единъ заемъ? Надѣвамъ се, че нѣма да ми откажешъ. Проектирате, какъ да постѣпите, да вземете ли, или да не вземете. Вие се намирате въ една вжтрѣшна борба. Питамъ: защо се борите цѣла нощъ, да вземете или да не вземете? Защо не бръкнете изведнѣжъ въ касата да си вземете, колкото ви трѣбватъ? Ако рѣшите да вземете пари, кои сж мотивѣ, които ви каратъ да постѣпите така? Ако пъкъ рѣшите да не вземете пари, на какво основание ще постѣпите по този начинъ? Ще си опрѣдѣлите ясно, кои сж вжтрѣшнитѣ мотиви, вжтрѣшнитѣ причини, които обуславятъ постѣпкитѣ на съврѣменнитѣ хора. Не е достатъчно да се знаятъ само мотивитѣ за постѣпкитѣ на хората, но трѣбва да се знаятъ и тия на цѣлото органическо

царство, защото единъ и сжщъ е вѣликиятъ законъ, който регулира цѣлото органическо царство. Този законъ, тази реалностъ въ свѣта е разумна, само че всички сжщества не я схващатъ еднакво. Запримѣрь, съзнанието на растенията не е тъй будно, както у животнитѣ; съзнанието у животнитѣ не е тъй будно, както у човѣка. И най-послѣ, съзнанието у всички хора не е еднакво будно. Съзнанието на единъ земледѣлецъ, или на единъ търговецъ не е толкова будно, както съзнанието на единъ ученъ човѣкъ, на единъ философъ, който се занимава съ отвлѣчени въпроси. Обаче, съзнанието и на този човѣкъ-философъ пакъ не е толкова будно. Този човѣкъ може да е философъ, или нѣкой виденъ ученъ, или нѣкой поетъ, или писателъ, но за да има будно съзнание, неговото съзнание трѣбва да прѣдставлява съвокупностъ отъ съзнанията на поетитѣ, на ученитѣ хора, на философитѣ, на търговцитѣ, на земледѣлцитѣ и т. н. Има единъ вжтрѣшенъ законъ, едно разумно съзнание, което направлява съзнанията на всички сжщества. Това съзнание опрѣдѣля, напримѣрь, какъвъ трѣбва да бжде търговецътъ. Вие мислите, че занятията, които сжществуватъ въ свѣта, сж произволни. Не, всички занятия, които сжществуватъ отъ памти-вѣка, се опрѣдѣлятъ именно отъ този великъ законъ. Търговецътъ, запри-

мѣръ, е носителъ на извѣстна идея въ природата. Писателятъ, поетѣтъ, или учениятъ човѣкъ сж пакъ носители на извѣстни идеи въ природата. Всѣки отъ тѣхъ има своето прѣдназначение. Всѣки човѣкъ е съработникъ на природата. Каквато служба и да заема той, колкото малка и да е, тя има своето опрѣдѣлено мѣсто. И ако човѣкъ изпълни своята служба, както трѣбва, той се счита почтенъ и благороденъ.

Въ древността, единъ отъ грѣцкитѣ граждани. Сократъ, който впоследствие се е проявилъ като виденъ философъ, нѣколко години изпълнявалъ една долна служба въ Атина — билъ метачъ. Той се училъ да мете улицитѣ въ Атина, и слѣдъ това се заелъ съ философия. Той си казвалъ: „Ако азъ съмъ майсторъ да вдигамъ праха отъ улицитѣ, ще бжда майсторъ да вдигамъ праха и отъ умоветѣ на хората. Ако мога да изчистя улицитѣ на Атина, ще мога да изчистя и умоветѣ на атинянитѣ“. Сократъ е билъ човѣкъ съ оригиналенъ умъ. Отъ ваше гледище той минава за ексцентриченъ човѣкъ. Напримѣръ, когато разглеждалъ въпроса за брака и рѣшавалъ, да се жени, или не, той не го разбиралъ тъй, както съврѣменнитѣ хора, да се оженятъ така, че да бждатъ щастливи. Той си казвалъ: „Азъ ще се оженя за най-лошата жена и, ако мога да

издържа нейното поведение, ще разбере, че въ менъ има положителна философия за живота и ще мога да стана гениаленъ човѣкъ“. И дѣйствително, неговото спокойствие е образцово. Единъ день той завежда единъ отъ своитѣ приятели у дома си и го запознава съ своята възлюбена, като му казва: „Моята другарка е отлична жена, подобна на нея нѣма въ цѣла Атина. Тя е благородна, образована, трудолюбива и каквото намисли да извърши, направя го. безъ да ѝ трепне окото“. И какво става? Въ тозъ моментъ неговата другарка взима единъ легень съ вода и го излива върху главата на философа. Той се обръща къмъ приятеля си и казва: „Моята жена знае, че отдавна не съмъ си правилъ баня, имамъ нужда отъ такава, затова изпълнява длъжността си точно на врѣме, безъ да взима въ съображение обстоятелството, че имамъ гостъ“. Често, когато искатъ да прѣдставятъ лоша, устата жена, взиматъ за примѣръ жената на Сократа. Питамъ: кой отъ васъ по сжщество е по-добъръ отъ нея? Но може да се каже, че философията на Сократа се дължи именно на неговата жена, Ксантипа. Тя обичала Сократа, и той я обичалъ и това, което считали лошевина въ нейния характеръ, се дължало на нейната активна воля, на нейния активенъ умъ. У Сократа умътъ не е билъ тъй-буденъ, тъй

активенъ, както у жена му. Той ималъ добръ сформировано чело, но носътъ му не е билъ хубавъ. Като дѣте билъ своенравенъ, а въ първитѣ си младенчески години водилъ лошъ, пороченъ животъ. Когато единъ добъръ физиогномистъ описвалъ всичкитѣ недъзи на Сократа, той му казалъ: „Права е твоята наука. Въ първитѣ години на своята младостъ бѣхъ такъвъ, какъвто ме описвашъ, но днесъ, съ помощта на моята благообразна Ксантипа, изправихъ всичко това“. Така казва прѣданието. Но кой може да говори така? — Само онзи човѣкъ, у когото съзнанието се е пробудило. Дѣйствително, въ края на живота си Сократъ ималъ пробудено съзнание. Единъ отъ съврѣменнитѣ писатели, който мяза малко на Сократа, това е Толстой. Дѣ седи приликата между двамата? — Въ черепа, въ челото и въ носа имъ. Вѣждитѣ на Толстой сж като тия на Сократа. И двамата сж имали обективенъ умъ, не се занимавали съ отвлѣчени въпроси. Тѣ се занимавали повече съ реалния животъ.

Ще се върна къмъ стиха: „Духътъ на Господа е върхъ мене“. Какъ може Духътъ на Господа да прониква у насъ? Въ съврѣменната наука, напримѣръ, се разглежда въпросътъ, какъ мисълта на единъ човѣкъ може да проникне мисълта на другъ човѣкъ. Отъ това гледище, мисълта е нѣщо матери-

ално, което има своя форма. И за образуването, за съчетанието на всички тия форми, има опрѣдѣлени закони, на които тѣ се подчиняватъ. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който познава законитѣ, по които се нареждатъ мислитѣ ви, може да ви влияе. Съ какво? — Съ мисълта си. Ето защо, вие не можете да се избавите отъ влиянието на неговата мисълъ. Влиянието на мисълта не е лошо нѣщо. Благодарение на този законъ и добритѣ, и лошитѣ хора въ свѣта едновременно се влияятъ. Запримѣрь, ние се влияемъ отъ слънцето, отъ растенията, отъ водата, отъ хлѣба, отъ родителитѣ си, отъ братята и сестритѣ си, отъ приятелитѣ си и т. н. Разумността, обаче, изисква всѣко влияние да се постави на своето мѣсто, за да произведе благотворенъ резултатъ въ душата на всѣки едного. Чрѣзъ влияние ние можемъ да поставимъ въ умоветѣ на хората мисълта, че Богъ царува навсѣкждѣ въ свѣта. Това се твърди отъ всички религии. Това твърди и съврѣменната наука, като казва, че въ свѣта сѣществува единъ великъ законъ, който управлява всичко.

Има извѣстни области отъ науката, които едва сега се проучаватъ. Напримѣрь, има нови методи, нови начини, чрѣзъ които хората, безъ никакви цѣрове, се лѣкуватъ. Тия нови методи се прилагатъ вече въ по-голѣмитѣ градове, ка-

то въ Парижъ, въ Лондонъ, въ Берлинъ, въ Чикаго, въ Ню-Йоркъ и другадѣ. Въ какво седятъ тия опити? Забѣлѣжете, ние не говоримъ за нѣкакви чудотворци, но за обикновени учени хора, които постѣпватъ съобразно природнитѣ закони. Тия методи показватъ, какво мощно влияние указва човѣшката мисль. Мисльта на човѣка е великъ факторъ въ живота му. Тя чудеса произвежда. Тия хора, които лѣкуватъ по новитѣ методи, сж крайни материалисти, а нѣкои отъ тѣхъ сж обективни. Тѣ лѣкуватъ по слѣдния начинъ. Дойде при тѣхъ нѣкой парализиранъ, запримѣръ, поставятъ го на столъ и този, който се заема съ лѣкуването му, поставя рѣцѣтѣ си надъ главата на болния и бавно ги спуща до стѣпалата. Слѣдъ това свива рѣцѣтѣ си, изтърсва прѣститѣ си и отново пакъ прокарва рѣцѣтѣ си отъ главата до краката на болния. Пакъ свива рѣцѣтѣ си, изтърсва прѣститѣ си и повторѣва опита. Тия движения на рѣцѣтѣ се правягъ нѣколко пѣти, при което се спазва единъ правиленъ ритмусъ. Слѣдъ като рѣцѣтѣ се прѣкаратъ така 10-15 пѣти, болниятъ изпада въ една приятна магнетическа дрѣмка, както дѣтето заспива въ рѣцѣтѣ на майка си. Поставете това дѣте въ рѣцѣтѣ на една нервна слугиня, то ще се умори отъ плачъ. И когато нѣкой ме пита, защо еднѣкой си човѣкъ плаче, казвамъ; той плаче, защото се

намира въ една дисхармонична срѣда. Турете го въ една хармонична срѣда, между добри приятели, този човѣкъ веднага ще се усмихне и сълзитѣ му ще прѣстанатъ. Питате: какъвъ е цѣрътъ на сълзитѣ? — Хармоничната срѣда. Какъвъ е цѣрътъ на сиромашията? — Хармоничната срѣда. Всички учени хора доказватъ това нѣщо. Съвременнитѣ лѣкари даватъ наставления за болнитѣ, да не се смущаватъ, даватъ разни лѣкарства, правятъ различни инжекции, бани и т. н. Новитѣ методи за лѣкуване избѣгватъ всички тия срѣдства и казватъ: създайте хармонична срѣда на болния, и духътъ му ще се успокои. Който отива при боленъ, не трѣбва да има въ себе си нѣкаква дисхармонична или негативна мисль, защото болниятъ е крайно чувствителенъ субектъ. Има извѣстни инструменти, съ които провѣряватъ, че иеговиятъ двойникъ е много разширенъ. Това разширение произвежда у болния едно раздразнено състояние, отъ което се ражда неврастенията. У всички неврастеници двойникътъ е разширенъ, заема по-голѣмо пространство, отколкото трѣбва. Вслѣдствие на това голѣмо разширение, природата имъ налага данѣкъ тѣй, както държавата налага данѣкъ на всички ония хора, които сж собственици на мѣста. Нѣкой човѣкъ купува голѣмо мѣсто, и държавата му налага голѣмъ данѣкъ, като му казва: „Ако не ис-

кашъ да плащашъ такъвъ голѣмъ данѣкъ, трѣбва да съкратишъ мѣстото си“. И като го съкрати, пакъ ще плаща данѣкъ, само че по-малѣкъ. Нали всички хора плащатъ данѣкъ за водата, за смѣтѣта, за кжщата, за правото да ходятъ по улицитѣ — за всичко плащатъ. Дойде ли редъ до природата, мислите ли, че тамъ може безъ данѣкъ? Не, тамъ вече се приближавате къмъ великия законъ на разумна обмѣна: обмѣна въ чувствата, обмѣна въ мислитѣ.

Това, което ние не виждаме въ свѣта, е Богъ, Който мисли. Слѣдователно, между мисълѣта на Бога и нашата мисълъ трѣбва да става правилна обмѣна. Божията мисълъ се изразява въ разни форми. Слънцето, на примѣръ, е една отъ формитѣ на Божията мисълъ. Луната, звѣздитѣ сжщо сж образи на Божията мисълъ. Самиятъ човѣкъ, тъй както е сега създаденъ, въ своята цѣлокупность, е образъ на Божията мисълъ. Растенията, животнитѣ, водата, въздухътъ, огънятъ — всичко това сж образи на Божията мисълъ. Слѣдователно, когато палишъ огънь, ако разбирашъ закона, на който той се подчинява, веднага ще влѣзешъ въ общение съ Божията мисълъ. И ако ти палишъ огънь, дѣто не трѣбва, непременно ще пострадашъ. Важно нѣщо за ученицитѣ е правилното разбиране и прилагане на законитѣ. Отидешъ

ли въ нѣкоя гора, ти имашъ право да запалишъ огънь, само ако имашъ нужда да се стоплишъ, или да си стоплишъ вода за пиене, но нѣмашъ право да си играешъ съ огъня. Когато отидешъ при нѣкой чистъ изворъ, ти имашъ право да пиешъ вода, или да си полѣшъ върху главага, ако те боли, или да си измиешъ ржцѣтъ и краката, ако сж нечисти, но да си играешъ съ водата, не е позволено. Често нѣкои дѣца, като се спратъ при нѣкой изворъ, започватъ да хвърлятъ камъни въ водата. И какво става слѣдъ то ва? — Често се случватъ голѣми нещастия. Водага не обича да я задѣватъ съ камъни. Ако искашъ да поставишъ нѣкой камъкъ въ водата, ще вземешъ да го измиешъ настрана и внимателно, полека ще го поставишъ въ водата. Вие трѣбва да знаете, че водата крие въ себе си разумна сила. Нѣкои мислятъ, че въ водата нѣма разумность. Какъ да нѣма разумность? Че нали тя лѣкува всички неджзи въ свѣта? Направете опитъ, да видите, какво влияние указва водата върху организма на нѣкой раздраженъ, неразположенъ човѣкъ. По какъвъ начинъ? — Чрѣзъ пиене гореща вода, или чрѣзъ миене тѣлото съ нея.

Днесъ съврѣменнитѣ религиозни хора, както и всички останали, сж изгубили правата и разумна мисль, която сжествува въ

живата природа. Имате ли тази права мисълъ, ще знаете, че всичко въ природата е живо и затова къмъ всички трѣбва да имате дълбоко почитание и уважение. Ако ти си разуменъ човѣкъ, като минавашъ покрай нѣкое растение, ще го погледчешъ, ще отправишъ погледа си нагорѣ и ще се отнесешъ съ почитание и уважение къмъ този животъ, който се проявява въ това растение. То е една малка форма, която е образъ на Божията мисълъ. Ако ти видишъ единъ изворъ, който прави усилия да си пробие пжтъ, и го критикувашъ, че не е излѣзълъ на хубаво мѣсто, той ще се омжни и ще каже: „Азъ зная, какви усилия правихъ толкова години, докато намѣря този пжтъ!“ Този изворъ за въ бждеще ще има по хубаво мѣсто. Изворитѣ, като всички живи същества, мѣнятъ мѣстата си — и тѣ прѣтърпѣватъ извѣстна еволюция. Растенията, животнитѣ, изворитѣ, рѣкитѣ, езерата еволюиратъ, въ всички става една вътрѣшна промѣна. Божествената мисълъ се проявява навсѣкждѣ; тя видоизмѣня, регулира всички нѣща. Та когато говоримъ за живата природа, ние разбираме проявата на Божията мисълъ, проявата на онзи великъ законъ, чрѣзъ който Богъ работи въ свѣта.

Да допуснемъ, че у васъ се зараждатъ редъ болести: главоболие, коремобопие, слабостъ въ гърдитѣ, ревматизъмъ, ишиасъ,

диабетъ и т. н. Питамъ: на какво се дължатъ всички тия болести? — Тѣ сж резултатъ на една вжтрѣшна дисхармония въ живота. Болеститѣ показватъ пжтищата на нашето отклонение отъ великия Божественъ животъ, или отъ правата мисълъ. И сега всички учени хора, които работятъ върху разнитѣ болести, пишатъ цѣли томове за лѣкуването имъ и казватъ: болниятъ може да се лѣкува, като се прѣмахне причината на болестъта. Какъ ще стане това? — Като се отстрани онзи неджгъ, който първоначално е прѣдизвикалъ болестъта. Тѣ подържатъ, че въ основата на всѣка органическа болестъ лежи една психическа причина. Затова, въ всѣки неджгъ, въ непроявяването на даденъ талантъ у човѣка, трѣбва да се търси извѣстна психическа причина. Запримѣръ, паметъта у нѣкои хора е съвсѣмъ слаба, съвсѣмъ осакатена. Тѣ забравятъ всичко. Азъ съмъ виждалъ такива случаи. Нѣкой човѣкъ тури писалката на ухото си, но забравя, че я турилъ тамъ, и започва да я търси: дѣ е писалката ми? Тя седи на ухото му, а той я търси изъ цѣлата кжща. Другъ нѣкой турилъ шапката на главата си и я забравилъ. Ходи изъ кжщата, пита жена си, дѣцата си: дѣ е шапката ми? Жена му казва: приятелю, не виждашъ ли, че шапката ти седи на главата? Той се чуди, кога я е турилъ на гла-

вата си. Този човѣкъ е дошълъ до голѣма самозабрава. Коя е причината за тази разсѣяностъ? Казвамъ: причината за разсѣяността у човѣка седи въ това, че у него топлината се развива повече, отколкото свѣтлината. Този фактъ произвежда аномалностъ въ чувствата. И затова, много отъ болеститѣ се изразяватъ чрѣзъ горение. Лѣкаритѣ, като знаятъ това нѣщо, при лѣкуването на болеститѣ, прилагатъ извѣстни методи за намаляване на това горение. При трѣската горението се забѣлѣзва на повърхността на тѣлото, при което температурата на болния се повишава съ нѣколко градуса. Значи, въ организма става едно повишено горение. Когато нѣкои клѣтки въ общия организъмъ се изопачатъ, тѣ произвеждатъ повече топлина, отколкото трѣбва, а тази топлина руши организма. И това нервно състояние, въ което нѣкога изпадате, се дължи именно на тази излишна топлина. Който се занимава съ лѣкуването на хората, прѣпоръчва водата, като добро срѣдство за лѣкуване, понеже тя е голѣма любителка на топлината — отнима излишната топлина и възстановява равновѣсието въ организма. Равновѣсието се дължи на скритата органическа сила въ нашето тѣло. Топлината на нашия организъмъ не трѣбва да се изразходва безразборно, тя има свое-

то велико прѣднѣзначение. Природата я използва за различни разумни цѣли.

Пророкътъ казва: „Духътъ на Господа е върхъ мене и ме помаза“. Думата „помазване“ значи, че те турятъ на извѣстна служба, която можешъ да извършишъ. Само силниятъ, разумниятъ, добриятъ човѣкъ може да бжде помазанъ.

Та ще знаете: Божията мисль се проявява въ всѣко ново движение, въ всѣко ново начинание въ свѣта. Запримѣръ, отъ 1914 година насамъ, па и по-рано още, навсѣкждѣ по свѣта, се явяватъ редъ явления, редъ събития, които сегашнитѣ учени хора не могатъ да обяснятъ. Тия явления сж забѣлѣзвани и другъ пжтъ, но сега ставатъ по често. Тия явления иматъ за цѣль да събудятъ съврѣменното човѣчество, да раздвижатъ мисльта на хората. Защо е необходимо събуждането имъ? — Понеже е дошло врѣме за вжтрѣшна, духовна работа. Кога спи човѣкъ? — Вечерно врѣме. Денемъ, когато слънцето изгрѣе, всѣки трѣбва да е на кракъ, готовъ за работа. Когато дойдатъ благоприятнитѣ условия за духовна работа, всѣки трѣбва да бжде готовъ!

„Духътъ на Господа е върхъ мене“. Какъ ще изтълкуваме тия думи? Тѣ означаватъ, че Божията мисль е върху насъ, т. е. тя е заради насъ. Ние сме дошли вече до фазата

да изучаваме Божията мисъл и да влѣземъ въ съприкосновение съ нея. Всѣки човѣкъ, който може да манипулира съ Божията мисъл и да влиза въ връзка съ нея, той може да бѣде господарь на своя животъ, може да бѣде господарь и на условията, при които живѣе. Ще ви приведа единъ фактъ, да видите, какъ Божията мисъл въздѣйствува върху човѣка. Една наша сестра, почти цѣла година, бѣше схваната. Тя страдаше отъ ржката си. Често ржката ѝ се схващаше, и това схващане се мѣстѣше по цѣлото ѝ тѣло, изглеждаше като парализирача. Казвамъ на тази сестра, че ще трѣба да възстанови хармонията въ себе си. Но докато стѣне това нѣщо, ще мине извѣстно врѣме, прѣзъ което ще има нѣколко кризи. Какъ ще възстанови хармонията въ себе си? — Като влѣзе въ съприкосновение съ Божията мисъл. Всѣки човѣкъ, който се лѣкува по Божественъ начинъ, не може да се излѣкува изведнѣжъ, по магически начинъ, но постепенно, съ редъ кризи. И какво направи тази сестра? — Отиде на Витоша и тамъ приложи всички разумни методи, които ѝ се д доха. Въ резултатъ на тия методи дохажда ѝ голѣма криза: хваща я такова силно коремоболие, тя мисли, че ще заминѣва вече за другия свѣтъ. Но слѣдъ едно хубаво прѣчистване, болката съвършено изчезва, и тя оздравѣва.

При известни болести прѣпоръчватъ разстриване на тѣлото до изпотяване. Що е потъта? — Тя се прѣдизвиква отъ една разумна сила, която иска да ви покаже, че всички пори на тѣлото трѣбва да бждатъ отворени. Човѣкъ има седемъ милиона пори въ своето тѣло, т. е. седемъ милиона прозорци, които трѣбва да бждатъ отворени. За да бжде човѣкъ здравъ, всички пори трѣбва да се отворятъ. Слѣдователно, първото лѣкуване, при каква и да е болестъ, се свежда къмъ отпушване на поритѣ, за което е нужно изпотяване, измиване на тѣлото. Изпотяването става най-добрѣ съ пиене гореща, врѣла вода отъ 1 — 10 чаши най-много. Като се пие гореща вода, тя излиза чрѣзъ поритѣ навънъ, отваря ги, и съ това се възстановява здравословното състояние на организма. Поритѣ сж канали, отвори на душата. Отпушатъ ли се всички пори на тѣлото, човѣкъ дохожда до естественото състояние на душата, при което тя диша свободно, безпрѣпятствено. Душата диша прѣзъ поритѣ. Чрѣзъ дробовѣтъ се извършва едно специфично дишане, а чрѣзъ поритѣ на кожата става общо дишане. И когато специфичното и общото дишане вървятъ паралелно, човѣкъ е здравъ. Отъ състоянието на кожата у човѣка зависи и състоянието на неговия умъ. Затова човѣкъ трѣбва да внимава много за

тѣлото си, по възможность да нѣма никакви недѣзи. Трѣбва да пазите тѣлото си отъ изгаряния, отъ разни разстривки съ газъ, съ йодъ или съ какви и да е медикаменти. Кожата трѣбва да е държи въ едно меко състояние, защото поритѣ и сж дробовецѣ, чрѣзъ които душата диша на физическия свѣтъ.

Всѣки съврѣмененъ човѣкъ трѣбва да се запознае съ физиологическитѣ закони на своя организъмъ, да знае, отъ какво зависи здравето му, както и доброто чувствуване и правилно мислене. Всичко това се опрѣдѣля отъ единъ великъ законъ. Въ съврѣменната наука за всичко се държи статистика: раждатъ ли се дѣца, или умиратъ, колко отъ тѣхъ сж момчета, и колко момичета, всичко това не е безразборно; този брой е строго опрѣдѣленъ. Сжщо тѣй, строго математически е опрѣдѣлено, колко кжщи трѣбва да изиорятъ и колко да се направятъ; колко паракходи трѣбва да потънатъ и колко да се построятъ; колко дървета трѣбва да се изсѣкатъ и колко да се посадятъ; колко хора трѣбва да умратъ и колко да се родятъ и т. н. Въ всичко има съотвѣтствие. Слѣдователно, когато вие страдате, това е отсичане, а когато се радвате, това е посаждане. Слѣдъ всѣка скръбъ иде радость. Скръбта е излишното, старото, което трѣбва

да се отсѣче и на негово мѣсто да се посади новото, да дойде радостта. Когато влизате въ новото, докато заживѣете съ него, вие изпитвате скръбъ. Напримѣръ, вие напускате отечеството си и отивате въ друга нѣкоя страна, нова за васъ, но скърбите. Защо? — Обстановката е нова, непозната за васъ. Вие напускате старитѣ условия, при които сте живѣли и скърбите за тѣхъ. Но останете ли още за дълго врѣме да живѣете въ старата си обстановка, вие не ще можете да се повдигнете. Старата обстановка прѣдставлява бѣдна почва, която не ражда нищо, и на нея вирѣятъ само бѣднотия, болестъ и скръбъ. Напуснете ли старитѣ условия, въ замѣна на това ще имате по-богата, по-плодородна почва. Ако живѣете въ нѣкое планинско мѣсто, ще имате чистъ въздухъ, но бѣдна почва. Живѣете ли въ полето, ще имате богата, плодородна почва, ще станете потрудолюбивъ, но ще имате повече страдания. Природата казва: „Съврѣменнитѣ хора още не сж станали достойни да живѣятъ по планинитѣ“. И наистина, ние виждаме, че хората, които живѣятъ по планинитѣ, не сж много интелигентни, понеже не сж се повдигнали на нужната висота, да могатъ да се ползватъ отъ тия условия. Тамъ хората поети ставатъ, писатели ставатъ, но още не познаватъ хубоститѣ на природата и не могатъ да

се ползватъ отъ тѣхъ. Ония хора пъкъ, които живѣятъ въ полетата, въ долините, сж по-интелигентни, по-развити, защото имъ се създава повече работа. Значи, засега Божията мисль функционира повече въ материалния свѣтъ. Богъ работи повече въ полетата, въ долините, отколкото въ високитѣ мѣста. Ще кажете: щомъ е тъй, да живѣемъ грѣшенъ животъ. Това е лесно да се направи, хората знаятъ това изкуство, но трѣбва да иматъ прѣдъ видъ, че всѣки, който злоупотрѣбвява съ кредита на нѣкоя банка, натоварва се съ много дългове, и тя го наказва. Една банка, колкото и да дава, всичко си записва, и единъ день ще си вземе това, което ти е дала — или отъ тебе, или отъ твоитѣ дѣца. По сжщия начинъ и природата постѣпва. Ти не можешъ да я излъжешъ съ нищо. Тя има счетеводни книги, въ които записва всичко, което се взима отъ нея. И когато нѣкой се яви при нея за новъ кредитъ, тя веднага отваря книгата си, да види, колко пѣти той е взелъ заемъ отъ нея и какво има да ѝ дава. Споредъ както вие сега изучавате и разбирате свѣта, споредъ както изучавате и разбирате духовния животъ и доколкото разбирате законитѣ на Божията мисль — всичко това опрѣдѣля степенъта на развитието ви, до която сте достигнали. Кое е това, което се бори въ васъ? Борбата всѣкога

произтича отъ несъгласие между вашата мисълъ и Божията мисълъ. Борите ли се, значи не сте въ съгласие съ Бога. Когато искате да извършите нѣщо лошо, Божията мисълъ ви казва: „Слушайте, не правете това, което сте намислили! Ако го направите, ще страдате и ще бждете отговорни“. Всички имате такива опитности. Колцина отъ васъ сте постръпвали разумно? Колцина отъ васъ сте послушали този вжтрѣшенъ гласъ? Нѣкой казва: азъ се борихъ цѣла нощъ, докато рѣша еди - кой си въпросъ. Такъвъ примѣръ имаме съ Якова, който цѣла нощъ се бори съ Господа. Тази борба е прѣдставена като единъ физически процесъ, но въ сжщность тя прѣдставлява единъ живъ, вжтрѣшенъ процесъ. Слѣдъ този процесъ Яковъ се прѣобрази, защото въ неговия умъ дойдоха нови идеи. Най-послѣ той каза: „Господи, отсега нататкъ ще ти служа добрѣ и нѣма да върша неправда въ този свѣтъ“. Слѣдователно, ние се боримъ, за да добиемъ по-добра мисълъ, да създадемъ у насъ правата мисълъ.

Нѣкои питатъ: защо трѣбва да учимъ? — За да познаемъ Господа. Защо трѣбва да бждемъ по-добри? — За да познаемъ Господа. Защо трѣбва да обичаме? — За да познаемъ Господа. Защо трѣбва да търсимъ Истината? — За да познаемъ Господа. Единственото най-сжщественно, най-реално нѣщо, къмъ което трѣбва да се стремимъ въ сегаш-

ния си животъ е да познаваме формитѣ на Божията мисль. И всѣки човѣкъ, който познава формитѣ на Божията мисль, може да има помощта на Господа.

Казва пророкътъ: „Духътъ на Господа е върхъ менъ.“ Азъ бихъ ви прѣвелъ този стихъ въ слѣдния смисль: „формитѣ на Божията мисль сж съ менъ. Азъ познавамъ законитѣ на обективната Божия мисль“ „Слѣдователно, когато човѣкъ се докосне реално до Божията мисль, той ще усѣти тази връзка.

Често азъ съмъ давалъ на тия отъ васъ, които боледуватъ, извѣстни наставления за лѣкуване. На тия отъ васъ, които сж отпаднали, физически или душевно, съмъ казвалъ: ще отидете при нѣкой старъ, но здравъ джбъ, който не е изгнилъ, и ще опрете гърба си на него. Така ще постоите 5 — 10 — 15 минути, най много половинъ часъ, и ще му кажете: понеже въ тебе има изобилие на Божиитѣ мисли, изобилие на Божиитѣ форми, бжди тъй добъръ, да ми дадешъ малко отъ твоята енергия. Джбътъ ще отнеме частъ отъ вашитѣ дисхармонични енергии, и вие ще се успокоите, ще се възстановите и ще си отидете зарадванъ. Значи, джбътъ ви е далъ нѣщо Божествено. Ако пъкъ сте много раздразненъ, залѣйте се съ една кофа прѣсна, чиста вода. По този начинъ главата ви ще

се освободи отъ редъ непотрѣбни елементи, и една Божествена мисълъ ще се влѣе у васъ.

Въ свѣта сщществуватъ бозброй форми, които философитѣ си прѣдставятъ въ видъ на една тънка, жива материя, която прониква въ нашия оргачизъмъ. Тази материя огражда клѣткитѣ съ особена сила, която ученитѣ хора наричатъ имунитетъ. Когато всѣка клѣтка имунира съ Божествената мисълъ, или когато човѣшкиятъ организъмъ имунира съ Божествената мисълъ, човѣкъ е защитенъ отъ всички непрѣдвидени случайности, отъ всички мжчнотии, отъ всички нещастия въ живота. Въ деня, въ който ти нарушишъ този имунитетъ, Божествената мисълъ започва да се оттегля отъ тебъ. Това показва, че ти си влѣзълъ въ дисхармония съ Нея. Тогава нещастията се зараждатъ въ живота ти. Нѣкой казва: моятъ животъ е нещастенъ. Казвамъ: необходима ти е хармонична срѣда. Събирай се съ хора, които не само да говорятъ за Бога, но и да живѣятъ въ Бога! Събирай се съ хора, които не само да говорятъ за Любовта, но и да проявяватъ Любовта! Събирай се съ хора, които не само да говорятъ за Истината, но Истината да имъ е постоянна мѣрка въ живота! Казвате: нѣма такива хора въ свѣта. Не казвайте така! Вие ще срещнете такива хора и въ София, и навсѣкждѣ по свѣта. Тѣзи хора не сж само

между най-ученитѣ. Вие може да ги намѣрите и между проститѣ хора, както и между селянитѣ. Такъвъ човѣкъ може да бѣде нѣкой селянинъ, който по цѣль день оре на нивата си, безъ самъ да подозира, че крие Божественото въ себе си. За да намѣришъ този човѣкъ, може да пропжтувашъ и 10—15—20 клм., но намѣри го. Иди при него, поприказвай си малко, ще видишъ, какъ ще се тонирашъ, и нѣщо хубаво ще протече въ душата ти Въ всѣки народъ има такива хора. Българитѣ наричатъ тия хора врачки или гледачи. Когато нѣкой българинъ се намѣри въ голѣмо притѣснение, или, когато работитѣ му, изобщо, не вървятъ добръ, той отива при нѣкоя врачка и казва: „Голѣмо нещастие ме е сполѣтѣло! Моля ти се, гледай ми на бобъ, или на восъкъ и ми кажи, коя е причината, че страдамъ толкова много?“ Врачката излива восъка, или му хвърля карти и казва: „Причината за твоитѣ страдания, за твоята болестъ е тази, че прѣди еди-колко си години твоятъ баща открадна десетъ вола на единъ свой съсѣдъ, и ти сега трѣбва да ги купишъ и да му ги върнешъ. Направишъ ли това, болестъта ти ще изчезне. Тѣй пише на моя восъкъ.“ Този човѣкъ отива на пазаря, купува воловетѣ, връща ги на съсѣда си и, наистина, болестъта му изчезва. Рѣшително сега да се лѣкувате по този начинъ,

трѣбва да върнете всичко заграбено. Дали знаете това, или не, то е другъ въпросъ, но всичко заграбено трѣбва да се върне. Кражбата може да е извършена отъ дѣдо ти, но понеже ти си наследникъ, тебе държатъ отговоренъ, ти ще плащашъ.

Когато се проповѣдва единъ великъ моралъ, той не се отнася само до сегашния животъ; той се отнася и за миналото, и за бъдещето. Вие трѣбва да оправите работата и на дѣдо си, и на прадѣдо си, на всички четири поколѣния прѣди васъ. Вие трѣбва да прѣмахнете лъжата, която е съществувала въ всички четири поколѣния прѣди васъ, докато дойдете до себе си. Направите ли това, тогава само ще се свържете съ Бога, ще възстановите хармонията въ себе си, и всичкитѣ ви работи ще се оправятъ. Ако искате вашата вѣра да се усили, направете първия опитъ. Та когато ние говоримъ за Божественото учение, подразбираме коренно реформиране на цѣлокупния животъ. Затова ние трѣбва да се научимъ да мислимъ правилно, да чувствуваме правилно и да дѣйствуваме правилно. Следователно, ние нѣма да се отричаме отъ живота, но ще го използваме въ своето минало, настояще и бъдеще. Ние нѣма да изхвърляме нечистата вода, но ще я прѣцѣдимъ, за да отстранимъ примѣсенитѣ

къмъ нея вещества, а послѣ ще я прѣваримъ, за да я освободимъ отъ бацилитъ.

Казва пророкътъ: „Духътъ на Господа е врѣхъ мене“ — Божията мисль е врѣхъ насъ. Това сж новитѣ врѣмена. Отъ всички хора днесъ се изисква да иматъ въ себе си великата Божия мисль. Това значи, че у всички хора вѣрата трѣбва да дѣйствува не формално, а вжтрѣшно. Всички трѣбва да съзнаемъ, че сме проекция на Божията мисль. Въ това отношение, всѣки трѣбва да бжде въ хармония съ ближнитѣ си. Когато Писанието казва да любишъ ближния си, както самага себе, това подразбира да любишъ тази велика мисль въ всѣки едного, както въ себе си. Тя е Божествена мисль. Днесъ никакви дарби, никакви таланти не могатъ да се развиятъ въ човѣка, докато той не оправи работитѣ на четиритѣ поколѣния прѣди него. Вие сте послѣднитѣ отъ четвъртото поколѣние. На васъ прѣдстои задачата да изправите грѣшкитѣ на вашитѣ прадѣди и прабаби. Ще кажете: какъ ще узнаемъ, че това е дѣйствително така? — Отворете книгата на живота, и тамъ ще намѣрите всичко написано.

„Духътъ на Господа е врѣхъ мене и ме помаза.“ За какво? — Да благовѣствувамъ на смиренитѣ, да освободя народа си, да възстановя редъ и порядкъ навсѣкждѣ въ

живота. Азъ искамъ у всинца ви да сжществува тази трѣзва мисль. Сегашното общество, се ашниятъ свѣтъ има особени схващания и разбирания за живота, вслѣдствие на което страда отъ много болести, отъ много неджзи. Въ свѣта сжществуваатъ толкова много и органически, и психически болести, че съврѣменнитѣ лѣкари не могатъ вече да се справятъ съ тѣхъ. И всички нещастия, които сжществуваатъ въ живота, произтичатъ именно отъ тази вжтрѣшна дисхармония, въ която се намираме. Ако двама души не могатъ да живѣятъ добрѣ помежду си, причината е, че и двамата нѣматъ връзка съ Бога — тѣхната мисль не е свързана съ Божията мисль. Не можешъ да пишешъ — не си свързанъ съ Божията мисль. Ако се свържешъ съ Божията мисль, тя веднага ще потече въ тебе, и ти ще започнешъ да пишешъ. Боленъ си — не си свързанъ съ Божията мисль. Свържи се съ Божията мисль, и здравето въ тебъ ще се възстанови. Не се безпокойте отъ нищо, но започнете съ най-малкитѣ опити, съ най-малката величина.

Сега ще ви дамъ една нова рецепта. Тя седи въ слѣдното. Раздразненъ си, разсърденъ си или се съмнѣвашъ въ нѣщо. Какво трѣбва да направишъ? Вземи въ единъ сждъ хубава, чиста вода и полѣй съ нея горната частъ на лѣвата си ржка. Вземи послѣ

една кърпа и леко отнеми влагата, мокротата отъ ржката си; нека ржката остане малко влажна. Слѣдъ една минута намокри горната частъ на дѣсната си ржка. По сѣщия начинъ съ една кърпа попей влагата и на тази ржка. Прослѣди сега да видишъ, какво ще стане съ твоего психическо състояние. Ако състоянието ти не се е подобрило, слѣдъ една минута намокри пакъ горната частъ на лѣвата си ржка. Попей я леко съ една кърпа и я остави да седи свободно двѣ минути. После намокри горната частъ на дѣсната си ржка, попей влагата нѣжно, леко съ кърпа и остави ржката да седи така пакъ двѣ минути. Ако състоянието ти и сега не се е подобрило, намокри пакъ горната частъ на лѣвата ржка, леко я попей съ кърпа и я остави да седи три минути. Сѣщото нѣщо направи и съ дѣсната ржка. Остави и нея три минути спокойна и вижъ слѣдъ това, какво е състоянието ти. Ако състоянието ти не се подобрява, правете по-нататкъ сѣщия опитъ, като увеличавате врѣмето отъ измиването на едната до другата ржка съ една минута, докато стигнете най-послѣ до десетъ минути. Направите ли послѣдния опитъ, съ промежуткъ отъ десетъ минути за едната и другата ржка, състоянието ви ще се измѣни и това, което ви е мѣчило, ще изчезне, ще се стопи, както ледътъ се топи прѣзъ

топлитѣ дни. Кое е по-хубаво сѣга, да си мокрите ту едната, ту другата ръка, или да ви разтриватъ? — Първиятъ опитъ е за прѣдпочитане. И на пжтъ да сте, пакъ ще можете да направите този опитъ. Ща кажете: врѣмето си ще изгубимъ съ този опитъ. Не, това врѣме не е изгубено. Врѣмето е прѣдвидено за лѣкуване. То е дадено за проява на Божията мисль. Не мислете, че това е една магическа формула. Не, това е едно практическо правило, съ което може да измѣните едно ваше неразположение, едно лошо състояние.

Има редъ други лоши състояния, или неразположения на духа, които не можете да измѣните по този начинъ, но ще можете да ги трансфосмирате чрѣзъ употребление на водата въ разни части на тѣлото. Напримѣръ, вие можете да намокрите съ вода врата си, или задната частъ на ушитѣ си, или краката си, отъ колѣнѣтъ надолу и т. н. Измиването на разнитѣ части отъ тѣлото произвежда разни психически промѣни въ мозъка.

Та казвамъ: като ученици, вие може да употребявате водата за лѣкуване. Ако вѣрвате въ силата и влиянието на водата, може да се лѣкувате съ нея, но вѣнъ отъ това може да употребявате и силата на мисльта си. Ако човѣкъ не вѣрва въ водата, той

не може да се лѣкува съ нея. Вие можете не само буквално да употребявате водата, но можете и мислено да си служите съ нея, тя ще произведе пакъ сѣщия ефектъ. Да кажемъ, че вие искате мислено да направите една водна баня на грѣбначния си стълбъ. Ще си прѣдставите една чешма, или единъ изворъ съ чиста хубава вода, на разстояние единъ километъръ отъ васъ. Ще вземете една стомна и мислено ще се отправите къмъ този изворъ. Ще напълните стомната и ще се върнете дома си. Ще снемете горнитѣ си дрехи, ще останете само по риза и мислено ще се полѣте съ изворна вода по гърба си. Слѣдъ това леко ще попиете водата съ една кърпа, ще се облѣчете и ще видите, че нѣма да се минатъ 10 — 15 минути, и ще усѣтите такова влияние, като че сте направили тази баня въ дѣйствителность.

Нѣкой ще каже: това е заблуждение. Не е заблуждение. Въ свѣта сѣществува една съзнателна вжтрѣшна връзка. Само Божията мисль е реална, и дѣто тя сѣществува, тамъ има резултати. Когато болниятъ вѣрва, че ще оздравѣе, той се свързва съ Божията мисль и оздравява. Когато болниятъ не вѣрва, че ще оздравѣе, той не се свързва съ тази мисль, и наистина не оздравява. Когато единъ младъ, или единъ старъ човѣкъ вѣрва, че ще се научи, той дѣйствително се

научава. Каже ли обаче, че науката не е заради него, той нѣма да се научи. Това става въ живота: въ което вѣрвашъ и което желяешъ, то става. Ти ще вѣрвашъ отъ дълбочината на душата и сърцето си! Свѣтлината е резултатъ на Божията мисълъ. Слѣдователно, ако имаме свѣтлина въ себе си, тя произтича отъ факта, че сме въ съгласие съ Първичната мисълъ, съ Божията мисълъ, която функционира навсѣкждѣ въ природата. И когато пристѣпвате къмъ природата, нѣма да си играете съ нея, но къмъ всѣки актъ, който прѣдприемате, ще пристѣпвате съ едно свещено страхопочитание.

Миенето, напимѣръ, е единъ свещенъ актъ. Вие какъ се миете сутринъ? Не трѣбва да се миете бързо, както обикновено правите, но трѣбва да спазвате извѣстни правила. Ще си вземете единъ чистъ легень, ще налѣете въ него вода, малко топличка, и ще наплискате лицето си хубаво. Слѣдъ това ще си изтриете лицето леко, едва да попиете влагата, съ много мека кърпа. Вие търкате лицето си много силно. Нѣ правете така. Мийте се по новото правило. Не плискайте силно лицето си съ водата, но леко, да ви е приятно, като че се милвате, едва да го докосвате. Лицето на човѣка е много нѣжно и отзивчиво. Много учени хора прѣпорѣчватъ кърпи за изтриване на лицето отъ ленъ, отъ

конѡпъ, но тѣ сѣ само за грѣшни хора. За единъ праведенъ, за единъ разуменъ човѣкъ е нужна мека, нѣжна кърпа Божествената мисълъ за да функционира правилно у насъ, не трѣбва да търкаме лицето си съ груба кърпа. Защо? — Понеже лицето е огледало на нашата душа. Чрѣзъ него се съзира връзката ни съ Бога. Когато се измиете и погледнете лицето си, вие трѣбва да бждете доволни отъ него. Ако не сте доволни, слѣдъ десетъ минути се измийте втори пѣтъ. Измийте се десетъ пѣти наредъ, докато най послѣ бждете доволни отъ себе си.

Онѣзи отъ васъ, които имате свободно врѣме, направете слѣдния опитъ. Ставате сутринъ, но сте неразположени. Измийте лицето, шията, ушитѣ си единъ, два, три най-много до десетъ пѣти, и ще видите, че неразположени то ви ще изчезне. Ако слѣдъ като се измиете десетъ пѣти, неразположението ви не изчезне, азъ ще ви кажа, кои сѣ причинитѣ за това нѣщо. Направете този опитъ първо съ себе си. Не го прѣдавайте на другитѣ, докато не го опитате вие сами. Когато го провѣрите нѣколко пѣти и бждете доволни отъ резултатитѣ, тогава го прѣдавайте и на други хора.

И тъй, като ученици, вие трѣбва да възстановите вѣтрѣшната връзка съ Бога. Тази връзка ще ви освободи отъ всички за-

блуждения, нещастия, болести, страдания, нечистотии и т. н. На мнозина отъ васъ краката, устата, тѣлата миришатъ. Всички тия миризми трѣбва да се прѣмахнатъ. Вие трѣбва да се заемете да се изчистите най-първо органически. Онзи, на когото краката миришатъ, трѣбва да се земе да ги изчисти съ мисълта си. Въ стомаха на много хора оставатъ излишни вещества, които се разлагатъ, вслѣдствие на което устата на такива хора мирише неприятно. Обаче, човѣкъ, съ силата на своята мисълъ, може да изхвърли всички тия нечистотии навънъ. Ще кажете: какъ може да стане това? Човѣкътъ е живъ, съзнателенъ организъмъ, и той може да внуши на клѣтките си да изхвърлятъ вънъ отъ тѣлото всички нечистотии. Но за да се реформира вашъ организъмъ, отъ васъ се изисква голѣмо постоянство. Човѣкъ, за да познае, че има силна мисълъ, трѣбва да е господарь на своето тѣло. Да бждешъ господарь на тѣлото си, не значи, че трѣбва да го измжчвашъ, но да живѣешъ съ него тѣй, като съ свой добъръ другарь. И това тѣло, като ни напусне единъ день, да каже: „Благодаря на Бога, че ми даде отличенъ господарь, съ когото живѣхъ толкова години. Бихъ желалъ и втори пжтъ да живѣя съ него!“ Днесъ какво казва нашето тѣло? То казва: „Господи, благодаря, че ме освободи отъ

този господарь." Наистина, ние злоупотрѣбваме съ нашето тѣло. Писанието, обаче, казва, че ние сме храмъ Божий. Така е, тѣлото ни е храмъ на Бога. Ние сега искаме смъртното тѣло да се облѣче въ безсмъртие. Кога ще стане това? — Когато научимъ великитѣ закони на Божията мисль. Тѣ ще ни доведатъ до безсмъртието.

Всички тия закони могатъ да се приложатъ, когато се влѣзе въ Божественото учение. Затова се изисква учене. Нѣкои отъ васъ трѣбва да се учатъ отъ по-напрѣдналитѣ ученици. Тѣ трѣбва да иматъ смирение, да питатъ това, което не знаятъ. Нѣкои отъ васъ мислятъ, че знаятъ всичко, че може да се постигне всичко изведнѣжъ. — Не е тъй лесно да се постигнатъ нѣщата изведнѣжъ, по магически начинъ. Вие мили ли сте си лицето десетъ пѣти, за да мзмѣните вашето лошо разположение на добро? Спазвали ли сте най-простото правило, да си измивате ржцѣтъ слѣдъ свършването на каквато и да било работа? Ако спазвате това най-малко правило, то ще е едно благословение за васъ. Дръжте ржцѣтъ си по възможность въ по-голъма чистота! Въ такъвъ случай, човѣшката мисль, която се стреми да влѣзе въ единение съ Божията мисль, ще се прѣобрази. Нашата цѣль е да образуваме връзка съ Бога чрѣзъ външната природа, чрѣзъ ко-

ято Той е направилъ своята мисълъ достъпна за насъ. Напримѣръ, планинитѣ, долинитѣ това сж Божията мисълъ. Свѣтлината, топлината, това сж Божията мисълъ. Щомъ сме въ единение съ тия форми, съ тия енергии, ние ще изучаваме и Божията мисълъ. Богъ ни учи по този начинъ.

Слѣдователно, щомъ имаме работа съ тази жива, разумна сила въ свѣта, тя ще ни покаже, по кой начинъ трѣбва да постъпваме. Напримѣръ, знаете ли, по колко грама вода трѣбва да пиете на единъ пжтъ? Знаете ли още, по колко вода трѣбва да изпивате на день? Знаете ли, коя вода е най-хубава и отдѣ можете да си я доставите? — Не знаете. Затова, тия отъ васъ, които искатъ да пиятъ най-хубава вода, потърсете по селата и по градоветѣ, дѣто живѣете, кои сж най-хубавитѣ извори, и оттамъ си носете по двѣ стомни вода. Изпитвайте дѣ се намиратъ най-хубавитѣ, най-чиститѣ извори и такава вода пийте! Мнозина отъ васъ търсятъ лесния пжтъ и казватъ: този кладенецъ е близо, отъ него ще си черпимъ вода. Не, тази вода е варовита, не пийте отъ нея. Тамъ, далечъ нѣкъдѣ, има единъ хубавъ изворъ, отъ него пийте вода. Не жалете врѣмето си! За да придобиете една Божествена мисълъ, може да се иждиви и цѣла година. Тя заслужава това врѣме, защото е една велика

придобивка за васъ. Щомъ влѣзете въ общение съ една Божествена мисль, вие ще усѣтите, като че нѣкой богатъ гостъ ви е посѣтилъ, и веднага ставате самостоятелни. Проникването на най-малката Божествена мисль въ нашия животъ, ни прави вжтрѣшно самостоятелни; развива въ насъ една вжтрѣшна самоувѣреностъ, въ която проблесва малка любовъ, малка свѣтлина, малкъ миръ и малка радостъ. И споредъ както расте Божествената мисль у насъ, така постепенно се увеличаватъ и любовта, свѣтлината, мирътъ и радостта. По този начинъ расте и цѣлиягъ човѣкъ.

Тѣй, както хората днесъ постѣпватъ, това още е стариятъ, хирургическиятъ начинъ. Тѣ виждатъ само опакото на живота. Ученикътъ, обаче, нѣма право да критикува. Само мждритѣ хора иматъ право да критикуватъ. Нѣкой пита: ами азъ нѣмамъ ли право да критикувамъ? Ако си нѣкой великъ мждрецъ природата ти дава *carte-blanche*, но ако си ученикъ, който едва сега започвашъ да учишъ, нѣма да се занимавашъ съ критика! Можешъ да четешъ, какво сж казали критицитѣ по разнитѣ въпроси, но своето мнѣние нѣма да изказвашъ, докато природата не ти позволи. До това врѣме ще учите онзи великъ законъ на чакане. До кога? — Докато ви дойде врѣмето.

Пророкътъ казва: „Духътъ на Господа е върхъ менъ“. Когато Духътъ дойде, ще ти каже: „Стани и кажи това, което си научилъ и придобилъ“. Кое трѣбва да кажешъ? —Неговото Слово. Само тогава ти ще бждешъ смѣлъ и рѣшителенъ, безъ да се колебаешъ. Затова отъ васъ сега се изисква смѣлость. Мнозина отъ васъ сж дошли до едно вжтрѣшно прѣраждане, но трѣбва да бждете внимателни къмъ живота си. Когато хората се стремятъ къмъ добъръ и благочестивъ животъ, то е по отношение на Божията мисль. Порочниятъ животъ прѣкъсва вжтрѣшната връзка съ Бога, прѣчи за проявата на Божията мисль. Критиката, съмнѣнието, подозрѣнието, всички недѣзи, изобщо, спѣватъ хората. Докато сжществуватъ тѣ, въ каквато и да е форма, вие не можете да имате единение съ Бога, не можете да бждете свободни. Свободата е вжтрѣшенъ процесъ, връзка съ Божията мисль. Свободенъ е само онзи човѣкъ, чиято мисль е свързана съ Божията мисль. Това е сжщественото за всѣки човѣкъ. Тази връзка е носителка на свѣтлината въ живота.

Питамъ ви: защо всинца вие се разполагате тъй приятно въ този салонъ? Защото свѣтлината му е изобилна. Влѣзте въ другъ нѣкой салонъ, прозорцитѣ на който сж обърнати на сѣверъ, и вижте, какъ ще се почув-

ствувате. Слѣдъ това направете двѣ събра-
ния — едното въ нашия салонъ, тукъ, и дру-
гото въ салона, чийто прозорци сж обърна-
ти на сѣверъ и вижте, какъ ще се почув-
ствувате и еднитѣ, и другитѣ. Прослѣдете,
какви резултати ще имате въ продължение
на една година. Ето защо, ние трѣбва да от-
воримъ и сърцата, и умоветѣ, и душитѣ си
за Божията мисль. Мнозина отъ васъ иматъ
повече сѣверни прозорци, отколкото източ-
ни и южни.

Сега, като ви говоря по този начинъ,
вие казвате: значи, ние трѣбва да се простимъ
съ живота си. Нѣма какво да се прощавате
съ живота си, вие ще се свържете съ живо-
та. Нима дѣтето, слѣдъ като е живѣло де-
ветъ мѣсеца въ утробата на майка си и единъ
день излѣзе въ широкия свѣтъ, се прощава
съ живота? Нима то умира? Да, умира нѣщо
въ него, но кое? Само онази малка ципица,
съ която то се е хранило и съ която е било
завито въ утробата на майка си. Питамъ:
вториятъ, свободниятъ животъ не е ли по-
хубавъ за дѣтето? Слѣдователно, досегаш-
ниятъ ни животъ е животътъ на дѣтето въ
утробата на майката. Животътъ на плътта,
това е животъ въ утробата на майката. А
този животъ, за който ние сега говоримъ и
въ който вие трѣбва сега да влѣзете, под-
разбира единение съ Божията мисль, т. е.

освобождение или новораждане. И при този животъ майка ви ще бжде при васъ, но ще поеме грижата отвънъ. По сщия начинъ и природата отвънъ ще ви укаже своето влияние. Значи, днесъ Божията мисълъ ви обгръща отвсѣкждѣ, но ще дойде врѣме, когато Тя ще дѣйствува специфично върху васъ.

Често нѣкои отъ васъ казватъ, че Богъ не ги слуша. Не, не е така. Това противорѣчиво положение за васъ показва, че условията на живота ви сж се измѣнили. Едно врѣме майка ви се грижеше за васъ отвжтрѣ, сега ви дава храна, условия отвънъ, а вие сами ще се храните. Да мислишъ, значи самъ да се хранишъ. Да чувствувашъ, значи самъ да се хранишъ. Това сж условията, храната, които Богъ ни дава. Колкото по-правилно мислите, толкова по-добрѣ се храни вашиятъ умъ. Колкото по-правилно чувствувате, толкова по-правилно се храни вашето сърце. Туй, което сега ви казвамъ, не е за ради мене. То е едно благо за вашето тѣло, за вашия умъ, за вашето сърце, да разберете и познаете Истината. Вие искате да бждете силни, да имате свѣтли мисли, да имате добро сърце, искате да ви люби нѣкой. Питамъ: кой може да ви люби повече отъ Бога? Затова, ако искате друго нѣкое лице да ви любии, вие трѣбва да се допитате до Бога, и тогава Божествената мисълъ ще направи

една идейна връзка съ ония форми, които подхождат на вашето развитие. Когато двама другари се обичатъ, между тѣхнитѣ мисли и чувства трѣбва да има естествена хармония. Любовь безъ хармония не съществува и не може да се прояви. Тия мисли, които ви казвамъ, сж елементарни. Тази наука, която тукъ изучавате, е елементарна, но ако я приложите, тя ще прѣдставлява твърда канара въ живота ви, на която веднѣжъ застанали, нѣма да се разклащате. Влѣзе ли въ васъ съмнѣнието, вие казвате: дали пжтѣтъ, по който вървимъ, е правъ? Да не би да сме се заблудили нѣщо? Я да се върнемъ къмъ старото! Казвамъ: така и дѣдото постѣпва. Той се връща все къмъ младенческия си животъ и казва „Ехъ, дѣцовото, едно врѣме, когато азъ бѣхъ младъ“ . . . Той все младостѣта си припомня и къмъ нея се връща. И правъ е този дѣдо. Младостѣта е Божественото у насъ. Докато сме млади, и Божественото е у насъ. Азъ считамъ младъ човѣкъ този, на когото сърцето е свободно. Той всѣкога е готовъ да услужва, комуто и да е. Стегне ли се сърцето му, той казва: „Работитѣ не се уреждатъ съ идеализмъ. Ще гледамъ да се оженя, че като остарѣя, да има поне кой да се грижи за менъ.“ Мисли ли така, идеализмътъ му вече изчезва. Почне ли човѣкъ да се страхува отъ живота,

той вече е старъ. Младиятъ не се страхува, той носи въ себе си сила, енергия и казва: „Благодаря на Бога, че ми е далъ този умъ, това сърце и тѣзи рѣцѣ. Докато имамъ всичко това, азъ съмъ способенъ човѣкъ и мога самъ да си изкарвамъ прѣхраната.“

И тъй, за всинца ви е потрѣбно да се домогнете до Божественото. То ще внесе въ васъ подмладяване, свѣжестъ и сила. Не казвамъ насилие, а сила, чрѣзъ която да проявите всичко добро и благородно у васъ и да го приложите по всички правила на новото учение. Така всички ще бъдете носители на Божественитѣ мисли. Тогава по-напрѣд-налитѣ братя отъ васъ ще се радватъ, че вие сте отъ достойнитѣ ученици, които сега започватъ своята кариера. Тѣ, като ви гледатъ, какъ работите, ще кажатъ: „Тѣзи ученици сж способни, ще излѣзе нѣщо отъ тѣхъ, затова ние ще имъ помогнемъ въ тѣхната кариера.“ Тѣ ви се радватъ тъй, както учителитѣ се радватъ, когато ученицитѣ имъ напрѣдватъ.

Вие сте ученици, и за да напрѣдвате, трѣбва да се молите. Молитвата е наука. Питамъ: когато отидешъ при своя учителъ, какъ ще му разкажешъ урока си? Ако той те извади на дѣската и ти даде нѣкоя задача по математика, ти какъ ще постъпишъ? На колѣнитѣ ли ще седнешъ и ще дигнешъ рѣцѣ

нагорѣ да се молишъ? — Не, ти ще трѣбва да рѣшавашъ задачата си, да говоришъ, а Учителътъ ще те слуша. Значи, ти ще рѣшавашъ, ще пишешъ и ще се молишъ. Като свършишъ молитвата, задачата ти трѣбва да бжде рѣшена. Молитвата, въ този случай, прѣдставлява велико почитание и уважение, велика любовъ, която трѣбва да имаме къмъ онази Първична причина, която ни е дала животъ.

Сега азъ желая всички вие да кажете като онзи еврейски пророкъ: „Духътъ на Господа е върхъ мене и ме помаза да благовѣствувамъ.“ Ще дойде день, когато всички вие, въ единъ или въ другъ смисълъ, ще благовѣствувате, и трѣбва да бждете готови съ една богата опитностъ въ себе си, да знаете, че всичко, което кажете на свѣта, е вѣрно. Когато говорите великата Истина, трѣбва да имате пълна самоувѣреностъ. И ако ви пита нѣкой, познавате ли Господа, да кажете: да, прѣзъ цѣлия си животъ съмъ опитвалъ Господа, и Неговата мисль е върхъ менъ.

Та казвамъ: ще правите упражнението за миене на ржцѣ. Ако нѣкой отъ васъ го мързи да направи туй упражнение, нека дойде при мене, азъ ще измия ржцѣтъ му десетъ пѣти. Вие ще видите, какво ще стане тогава. Азъ съмъ правилъ цѣли 11

години редъ упражнения, които сега не искамъ да изнасямъ прѣдъ свѣта. Единъ день тѣ ще бждатъ извѣстни, но сега имамъ прѣдъ видъ друга задача. Днесъ хората трѣбва да се лѣкуватъ дотолкова, доколкото здравето за тѣхъ прѣдставлява една съединителна нишка съ Божията Любовь. Доколкото ученикътъ иска да научи Божията Любовь, азъ съмъ готовъ да му услужа, и 10 пѣти да измия краката му. На мнозина съмъ правилъ редъ услуги. Нѣкой се оплаква, че го боли глава. Взимамъ чиста вода въ една кана, поливамъ върху главата му 3—4 пѣти, както азъ зная, и главоболието му минава. Какъ става това? Азъ прилагамъ Божията мисль и казвамъ: „Господи, Ти който живѣешъ въ водата, излѣкувай главата на този човѣкъ да познае, че Ти прониквашъ и чрѣзъ водата. Този човѣкъ оздравява и казва: „Благодаря, азъ имамъ вече връзка съ Божията мисль.“ Водата, обаче, менъ познава и казва: „Азъ ще излѣкувамъ главата на този човѣкъ, но заради тебе, и ако той не познае Господа и злоупотрѣби, ти ще бждешъ отговоренъ.“ Азъ имамъ връзка съ Божественото, затова и моитѣ опити иматъ резултатъ. И този, който лѣкува, и онзи, когото лѣкуватъ, трѣбва да бждатъ чистосърдечни. Този, който лѣкува, не трѣбва да се пазарува съ болния, да му иска извѣстна сума за лѣкуването.

Нито пъкъ онзи, когото лѣкуватъ, има право да се пазари. Въ пазарлъка нѣма нищо Божествено. Ако свѣтътъ злоупотрѣбѣва съ своитѣ дарби, това е другъ въпросъ, но ученикътъ, който учи пжтя на Истината, трѣбва да бѣде правдивъ, трѣбва да бѣде образецъ на Божията Любовь. Ти реализирай Божията мисль, и послѣ я остави сама да се проявява. Постѣй сѣмето, и не мисли за послѣдствията! Нека всички ваши приятели познаятъ, че Господъ е въ васъ.

Често, въ човѣка се забѣлѣзва натрупано нѣщо кисело, нѣщо струпливо. Понѣкога пъкъ се забѣлѣзва извѣстна недосѣтливостъ. Запримѣръ, като говоря сега, нѣкои бързатъ да си отидатъ и казватъ: защо Учителътъ не свърши вече бесѣдата си? Азъ чета тази мисль у тѣхъ. Други пъкъ казватъ: дано Учителътъ каже още нѣщо! И еднитѣ, и другитѣ сж прави, но и азъ, отъ своя страна, се питамъ: защо трѣбва да говоря на тия хора? Азъ трѣбваше да дойда при васъ и въ нѣколко изречения да свърша бесѣдата си. Трѣбваше да ви кажа: вие трѣбва да разбирате живата природа, да се свържете съ формитѣ на Божествената мисль въ природата, да поливате главата си съ чиста вода три пжтина день, да миете ржцѣтъ си десетъ пжти, често да си миете краката. Слѣдъ това да си туря шапката и да излѣза. Какво ще стане

тогава? — Азъ ще пжтувамъ бързо, а вие ще тичате подиръ менъ и ще казвате: Учителю, почакайте малко! Какво казахте? По колко пжти да си поливаме главата? По колко пжти да си миемъ краката и ржцѣтъ? Другъ нѣкой ще каже: Учителѣтъ каза много работи, че азъ забъркахъ, какъ и по колко пжти да се миятъ лицето, ржцѣтъ и краката. Сега ви казвамъ: нѣма да тичате подиръ менъ, да ме достигате по улицата, да ме запитвате по това-онова, защото и безъ това говорихъ много и закѣснѣхъ за пжтя си, но вие, ученицитѣ, сами едни други ще си прѣдавате това, което сте чули, и ще правите опити, а като ме достигнете на пжтя, да говоримъ вече за други работи, а не за старитѣ. Това се отнася до практическата страна на живота, защото той има и теоретическа страна.

Засега искамъ десетъ души да направятъ опита съ миенето на ржцѣтъ, споредъ правилото, което ви дадохъ. Ако нѣма десетъ души, нека поне 1 — 2 души, като сж неразположени, да направятъ този опитъ и да ми кажатъ, какви резултати иматъ. Ще започнемъ опита съ двама души и ще стигнемъ постепенно до десетъ души. Останали-тъ нека почакатъ малко. Утрѣ, слѣдъ като изгрѣе слънцето, започнете опита и вижте, какъвъ е резултатътъ. Ако има резултатъ,

кажете ми да зная; ако нѣма резултатъ, пакъ ми кажете. И въ единия, и въ другия случай азъ ще ви обясня причинитѣ за успѣха и неуспѣха на опита. Наука е това! Може би да има нѣщо развалено въ вашата инсталация. Не е лесенъ този опитъ! Ти можешъ да измиешъ и 20 пѣти рѣцѣтъ си, и пакъ да нѣмашъ резултатъ. Първото нѣщо: правете всичко съ вѣра. Вѣрата е актъ, който усилива човѣшкия организъмъ, дава му стабилностъ. Вѣрата, която прилагате при лѣкуването си, ще упражни благотворно влияние върху цѣлия ви организъмъ, и вие ще бждете въ хармония съ живата природа. По сѣщия начинъ и всѣко ваше усилие упражнява благотворно влияние върху организма ви.

Като правите упражненията съ миене на рѣцѣтъ, лицето и краката си, ще гледате да бждете сами, да не обръщате внимание на околнитѣ. Освѣнъ единичнитѣ опити, има и колективни, които се правятъ въ извънредни случаи. Ако единъ човѣкъ самъ лѣкува нѣкой боленъ, ще има единъ резултатъ. Ако го лѣкуватъ десетъ сто или хиляда души, чрѣзъ концентриране на мисълта си къмъ него, ще опитатъ мощната сила на човѣшката мисълъ. Мисълта е сила, която може да лѣкува. Има още редъ опити, отъ които ще видите вътрѣшната връзка, която съществува въ природата. Природата прѣдстав-

лява верига отъ форми, така свързани една съ друга, че взаимно си подпомагатъ. За да разберете тази верига отъ форми, трѣбва ви разумность.

Духътъ на Господа и Божията мисълъ трѣбва да дойдатъ върху насъ. Това врѣме е наближило. По какво ще се познае? — Човѣкъ самъ ще отиде до Божествения изворъ съ свои сѣдове, да черпи отъ тази чиста, кристална вода.

Сега, азъ ви желая прѣзъ този съборъ да направите правилна връзка съ Бога и да усилите тази връзка. Или съ други думи казано — да усилите връзката между Божията мисълъ и вашата душа.

Сжботѣ.

20 августъ.

7 ч. с.

Братя въ единомислие.

„Ето, колко е добро и колко е угодно да живѣятъ братя въ единомислие!“⁽¹⁾

Само Божията Любовь носи пълния животъ!

Ще ви прочета нѣколко извадки отъ Библията, като образци на човѣшката мисль.

Ще взема 133 Псаломъ. Всѣки, който прочете този Псаломъ и го вземе въ неговия букваленъ смисль, ще попадне въ една погрѣшка и ще си създаде редъ неприятности въ живота. Напримѣръ, въ 2 стихъ на този Псаломъ се казва: „Като многоцѣнното оно-

¹⁾ Псаломъ 133.1.

ва миро на главата, което слизаше на брадата Ааронова“. Всъки отъ васъ има брада, но подъ брада не се разбиратъ само космитѣ, както нѣкои мислятъ. На брадата, наистина, растатъ косми, но космитѣ не съставляватъ брадата, тѣ сж само нейно проявление. Долната челюсть, която е лостъ на човѣшката воля, въ сжщностъ тя съставлява брадата. Значи, лостътъ, чрѣзъ който човѣшката воля си служи, това е брадата. И тогава, вие ще разбирате, че се говори за миро, което слиза именно върху този лостъ на човѣшката воля. Ако вие разбирате, че мирото слиза по космитѣ на човѣшката брада, знайте, че съ това нѣщо човѣкъ не може да се благослови.

„Ето, колко е добро и колко угодно да живѣятъ братя въ единомислие!“ Прѣдъ кого е угодно да живѣятъ братя въ единомислие, прѣдъ насъ, или прѣдъ Бога? — Прѣдъ Бога, разбира се. Колко е угодно да живѣятъ хората въ единомислие прѣдъ лицето на Бога! Казвате: ние живѣемъ въ единомислие. Не, днесъ не може още да се живѣе въ единомислие, нито пъкъ живѣятъ хората въ единомислие. Защо? По простата причина, че всички хора иматъ различни интереси. Слѣдователно, вие никога и по никой начинъ не можете да примирите интереситѣ на хората. Отъ хиляди години тѣ се силятъ да примирятъ интереситѣ си, но това се

ѣ указало невъзможно. Такъвъ законъ не съществува. Защо? — Интереситѣ на частитѣ не могатъ да се примирятъ едни съ други. Тѣ могатъ да се примирятъ само въ цѣлото. Само цѣлото прѣдставлява великъ законъ за примирение интереситѣ на частитѣ. Следователно, всѣки човѣкъ, който се занимава съ частитѣ, прѣди всичко трѣбва да разбира закона на цѣлото, понеже всѣка часть има опрѣдѣлено мѣсто въ цѣлото; и тя е часть дотогава, докато запазва своето мѣсто. Изгуби ли това мѣсто, тя вече не е никаква часть. И въ живота забѣлѣзваме сжщото нѣщо.

И тъй, докато човѣкъ има свое опрѣдѣлено мѣсто въ цѣлото, т. е. въ Бога, той живѣе. Щомъ изгуби това мѣсто, той умира. Значи, въ това отношение, смъртта не е нищо друго, освѣнъ това, че частъта е изгубила своето мѣсто въ цѣлото. Азъ не взимамъ думата „смъртъ“ въ смисълъ умирање на тѣлото, но я разглеждамъ като състояние, при което умътъ на човѣка се изопачава, и той прѣстава да мисли; сърцето му се изопачава, и той прѣстава да чувствува; смисълътъ на живота се изгубва, и всичко прѣдъ човѣка започва да блѣдне. Да изгубишъ смисъла на живота, това е най ужасната смъртъ!

„Колко е угодно на Бога и прѣдъ Бога да живѣятъ братя въ единомислие!“ „Прѣдъ

Вога“ — значи да живѣятъ брата и сестри въ единомислие прѣдъ цѣлото. Мнозина казватъ: ние живѣемъ въ единомислие. Само казването още не разрѣшава въпроса. Ние никога не можемъ да живѣемъ въ единомислие, докато всѣки мисли само за себе си. Мислимъ ли само за себе си, всѣкога ще има противорѣчия. Тогава силниятъ ще има право въ едно отношение, а слабитѣ, колективно съединени, ще иматъ право въ друго отношение. Този законъ сжществува не само въ обществото, но и въ нашия организъмъ, т. е. това, което става въ обществото, става и въ нашитѣ чувства, мисли и дѣйствия. Много отъ болеститѣ се дължатъ на специфичнитѣ разбирания на клѣтките. Когато клѣтките въ човѣшкия организъмъ се индивидуализиратъ и всѣка за себе си каже, че тя може да работи тъй, както си разбира, въ организма на човѣка настана анархия. Идватъ лѣкари тогава — единъ, двама, трима, правятъ инжекции, прѣпоръчватъ разтривки, изпотявания, какви ли съвѣти не даватъ, но всичко това може да се сведе къмъ слѣдното: всички клѣтки трѣбва да разбератъ, че тѣ сж живи сжщества, че щастието на всѣка една отъ тѣхъ зависи отъ общото състояние на организма. Затова клѣтките, които живѣятъ въ човѣшкия организъмъ, трѣбва да иматъ взаимно съгласие помежду си. Ако тѣ

живѣятъ всѣка за себе си, никога не ще иматъ благо на общото, благо на цѣлото. Ако всѣка клѣтка пожелае да живѣе нѣкъдѣ отдѣлно, като малка микроба, тя ще има единъ прѣстъ, нищоженъ животъ. Влѣзе ли да живѣе въ човѣшкия организъмъ, тя ще опита онова величие, което съществува въ общата хармония на човѣшката душа.

И сега, тия отъ васъ, които още не сж ученици, които живѣятъ съ разбиранията на старозавѣтния животъ, или съ разбиранията на новозавѣтния животъ, или съ разбиранията на праведника, познаватъ закона на чиститѣ. Тѣ не живѣятъ още въ закона на цѣлото. Азъ не говоря, обаче, за живота и стремѣжа на души тѣ имъ, но за тѣхнитѣ човѣшки разбирания. Кои сж праведни хора въ свѣта? Нѣкой казва: азъ съмъ честенъ и благороденъ човѣкъ. Никому досега не съмъ направилъ какво и да е зло — праведенъ човѣкъ съмъ. Не, колкото и да е праведенъ този човѣкъ, той още не е ученикъ. Той не разбира смисъла на живота отъ гледището на ученика, отъ гледището на цѣлото. И праведниятъ човѣкъ живѣе още за себе си. Той иска да застави хората да познаватъ и признаватъ неговата праведностъ, затова казва: „Не знаете ли, че азъ съмъ праведенъ човѣкъ, и всички трѣбва да се отнасятъ къмъ менъ съ почитание?“ Старозавѣтниятъ човѣкъ

иска почитание. Новозавѣтниятъ човѣкъ иска почитание. Праведниятъ иска почитание. Единствениятъ, който не иска почитание, това е ученикътъ. Когато човѣкъ прѣстане да иска почитание, той става ученикъ. Само ученикътъ учи, а всички други се занимаватъ, тѣ живѣятъ единъ физически животъ. Наистина, праведниятъ седи по-високо отъ новозавѣтния, но още не е ученикъ. Новозавѣтниятъ седи по-високо отъ старозавѣтния, но още не е праведенъ. Животътъ на ученика, обаче, е идеалътъ на човѣшката душа. Този животъ включва разбирането на четиритѣ живота. Тия четири живота прѣдставляватъ четири различни направления.

Всички сравнения, които ви давамъ сега, служатъ като опрѣдѣления и допълнения на главната мисль въ този Псаломъ. Той се състои отъ три стиха. Първиятъ стихъ е слѣдниятъ: „Колко е добро и колко угодно да живѣятъ братя въ единомислие“! Този стихъ е основата на това, което осмисля живота. Този законъ се отнася не само за обществото, но той е вѣренъ и за нашия духовенъ животъ, той е вѣренъ и за физическия животъ. Когато всички части на едно колело сж сплотени и работятъ заедно, това колело има смисълъ. Но когато всѣка частъ се индивидуализира, въ това колело се образува триене, търкане. Казватъ за това колело: раз-

халтави се нѣщо туй колело. Щомъ спицитѣ на колелото се разхалтавятъ, чува се нѣщо като пѣние. Не, това не е пѣние, това е скрибуцане, то е хлопане. И коларьтъ тогава казва: „Не върви нѣщо колата ми, разхалтавила се е, трѣбва да се поправи!“ Така и ние често се разхалтавяме и трѣбва да отидемъ при Бога, да се поправимъ. Трѣбва да знаете, че отъ тази гжста материя, въ която живѣете, често спицитѣ на вашия животъ се поразслабватъ, разхалтавятъ, и трѣбва да се молите, трѣбва да отидете при Бога да ви се поправятъ. Ние трѣбва да ходимъ при Господа най-малко по три пѣти на день да ни поправя спицитѣ. Той самъ нѣма да ги поправи, майсторъ ще изпрати, но ние трѣбва да се молимъ. Какво нѣщо прѣдставляватъ спицитѣ? Ние имаме за тѣхъ специфично разбиране. Тия спици на нашия животъ могатъ да се изправятъ само чрѣзъ молитвата. Молитвата е тониране на сърцето. Да се моли човѣкъ, значи да храни сърцето си. Дишане, прѣчистване трѣбва на човѣка! Какъ става това прѣчистване? — Чрѣзъ молитвата. Докато човѣкъ се моли, той диша.

Азъ говоря за съзнателния животъ на човѣка, за съзнателната молитва, за онзи вжтрѣшенъ, непрѣривенъ стремежъ на душата, да бжде свързана съ Бога, а не за онази молитва на думи само, написана отъ

други хора. Молитвата е непрѣривно стремление да работимъ заедно съ Бога. Тогава нашитѣ интереси и интереситѣ на Бога ще бждатъ едни и сѣщи. За да не се прѣкъсва връзката съ Бога, каквато работа прѣдприемемъ прѣзъ деня, трѣбва да я вършимъ съ единствената мисълъ, че тя се върши за Бога. Миешъ ли лицето си, мий го за Бога. Пиешъ ли, четешъ ли, каквато работа и да вършишъ, върши я за Бога. Постѣпвашъ ли така, ще имашъ въ себе си единъ постояненъ импулъсъ. Това нѣщо се забѣлѣзва въ живота на всѣки човѣкъ. Нѣкой пѣвецъ, на примѣръ, пѣе хубаво, но нѣма вдъхновение, нищо не го интересува въ живота. По едно време той се влюбва въ нѣкоя красива мома и се вдъхновява, насърдава се вече. Като излѣзе на сцената, и 10,000 души да го слушатъ, това не е важно за него. Той има прѣдъ себе си единъ образъ и за него пѣе. Всички казватъ: много хубаво пѣе този пѣвецъ. Наистина, той има вече успѣхъ. Отнемете този образъ отъ него, този пѣвецъ изгубва вдъхновението си, отъ никѣдѣ помощъ не иде, не му се пѣе вече. Азъ наричамъ този образъ „вжтрѣшенъ центъръ“, който привлича мисълта, и въ който всички части намиратъ своето единение. Този образъ не е нѣкаква външна прѣдстава, но едно съзнание въ насъ, което може да регулира живо-

та ни. Този образъ изразява вжтрѣшното състояние на нашитѣ чувства. Той изразява идеята, която ни движи. Ето защо, вие трѣбва да пазите този образъ въ себе си! Вие може да го намѣрите въ нѣкой по-напрѣдналь човѣкъ отъ васъ, а може да го намѣрите и въ лицето на Бога. Дѣто и да намѣрите този образъ, пазете го Той носи животъ за васъ.

Нѣкои питатъ: какъ се прѣдава живота? — Божествениятъ животъ не се прѣдава направо чрѣзъ мислитѣ, чрѣзъ идеитѣ. Какъ се прѣдава тогава? — Божествениятъ животъ, Божественитѣ идеи се прѣдаватъ най-първо чрѣзъ контактъ, чрѣзъ допиране, не физическо, но духовно, вжтрѣшно допиране. При това допиране се образува Божествения пламъкъ, и Божествениятъ животъ у човѣка започва да тече. Както при горението въ физическия свѣтъ е необходимо вещество, способно да гори, за да се подържа огънятъ постоянно, така и въ Божествения животъ трѣбва да има едно постоянно прииждане на Божествени енергии. Значи, за да се прояви животъ, енергия е потрѣбна. Отдѣ ще вземете тази енергия? Отдѣто и да я вземете, ще имате все едни и сѣщи резултати — горение ще става. Ако ви трѣбва дървено масло, ще купите отъ нѣкой бакалинъ. Ако ви трѣбва електрическа енергия, ще вземете

отъ дружество „Орионъ“, или отъ другадѣ нѣкждѣ, и пакъ ще си платите. Ако не плащате редовно, прѣкжсватъ тока, и вие оставате въ тъмнина. Нѣкой казва: всичко се дава даромъ отъ Бога. Вѣрно, всичко отъ Бога е даромъ, но при условие. Ние взимаме буквално думитѣ, че отъ Бога всичко е даромъ. Питамъ: щомъ всичко отъ Бога е даромъ, защо всички хора не се даряватъ еднакво? Защото всички хора не заслужаватъ еднакво. Тѣй седи въпросътъ. Нека говоримъ това, което е, а не това, което не е. Тази мисль, че отъ Бога всичко е даромъ, е старозавѣтна, и азъ я прѣвеждамъ въ новозавѣтна, за да стане по-ясна.

Сега, ще ви прочета часть отъ 16 глава на Евангелието отъ Лука. Ще започна отъ 10 стихъ надолу. Това сж образци на Божествения Духъ. Не считайте, че ние сме се събрали тукъ само за прѣминаване на врѣмето. Не, нашето врѣме е запълнено съ Божествения Духъ, и ако сега не Го научите, това врѣме втори пжтъ нѣма да се върне. Ако сега запълните, ако сега посадите това врѣме съ новитѣ идеи, които слушате, единъ день то ще дойде при васъ и ще ви донесе узрѣли, благословени плодове на вашия трудъ. Ако, обаче, още сега не запълните това врѣме, единъ день то ще ви донесе най-голѣмото нещастие, каквото не сте виждали

на свѣта. Това е единъ старозавѣтенъ законъ, съ който сега нѣмамъ врѣме да се занимавамъ. Вие, като ученици, сами ще го научите. Задача на ученика е да научи всички закони.

Ето какъ започва евангелистъ Лука 10 стихъ: „Вѣрниятъ въ малкото, и въ многото е вѣренъ.“ Това е една новозавѣтна мисль. Азъ ще сравня тази мисль съ по-раншната, която цитирахъ. „Ето, колко е добро и колко угодно да живѣятъ братя въ единомислие!“ Коя е основата на живота, за да живѣятъ братя въ единомислие? Сега мислете, не говорете още нищо. Азъ искамъ да ме слушате, а не да потвърждавате нѣщата външно. Нѣкои отъ васъ говорятъ, мърдатъ само устата си, безъ да мислятъ. Вие нѣма да мърдате устата си, нито ще се смѣете, понеже сега Господъ е между васъ, сега Той говори. Щомъ дойде врѣме вие да си мърдате устата, азъ ще ви дамъ знакъ. Щомъ дойде врѣме за смѣхъ, азъ пакъ ще ви дамъ знакъ. Мърдането на устата е на мѣсто, смѣхътъ е на мѣсто, говоренето е на мѣсто, но всѣко нѣщо трѣбва да дойде на своето врѣме. Когато говоримъ безъ врѣме, и когато се смѣемъ безъ врѣме, ние сме въ единъ животъ на безпорядкъ, и тогава не можемъ да идемъ при Бога. Вие казвате: азъ не съмъ ли свободенъ да говоря? Свободенъ си, но

когато цѣлото говори, частитѣ трѣбва да мълчатъ, да слушатъ, защото тогава Господъ говори. Когато частитѣ говорятъ, т. е. когато ние говоримъ, трѣбва да се редуваме, да пазимъ редъ, послѣдователно да говоримъ. Най-първо ще говори единъ, послѣ втори, трети, четвърти и като се изкажемъ всички, ще оставимъ цѣлото да даде заключението си. Ние по нѣкой път говоримъ по цѣли часове, прѣреждаме се, бързае да се изкажемъ, не се изслушваме спокойно, и цѣлото не може да даде никакво заключение. Слѣдователно, всѣки отъ насъ каже ли урока си, който му е зададенъ, трѣбва да остави Богъ да даде своето вжтрѣшно заключение. И сега Богъ отговаря: „Когато вѣрниятъ въ малкото е вѣренъ и въ многото, само тогава братята ще живѣятъ въ единомислие“. Христосъ казва: „Неправедниятъ въ малкото и въ многото е неправеденъ“. Богъ казва: „Щомъ човѣкъ е неправеденъ и въ малкото и въ многото, братята не могатъ да живѣятъ въ единомислие“.

„И тъй, ако въ неправедното богатство вие не бѣхте вѣрни, кой ще ви повѣри истинното богатство?“ Питамъ: ако вие въ материалнитѣ работи, ако въ богатството на свѣта, което е врѣменно, сте невѣрни, кой ще ви повѣри духовното богатство?

„И ако въ чуждото се не показате

вѣрни, кой ще ви даде вашето?“ Кое счита Христосъ за чуждо богатство? — Божието богатство. Значи, ако вие се показвате не-вѣрни къмъ благото, което Богъ ви дава, и злоупотрѣбвате съ него, кой ще ви даде вашето? Никой въ свѣта, освѣнъ Богъ, не може да ви даде вашето.

Единственото сщество въ свѣта, което може да ви даде вашето благо, това е Богъ. Слѣдователно, ако вие сте злоупотрѣбили съ Божието благо, отъ никого не можете да очаквате вашето благо. Въ Бога се крие и Божието благо, и нашето благо. Той държи и своето благо, и нашето благо. Тогава, ако ние злоупотрѣбимъ съ Божието благо, кой ще ни даде нашето?

Ще ви дамъ единъ конкретенъ примѣръ за обяснение на този законъ. Прѣдставете си, че вие сте единъ простъ работникъ и отивате да работите на лозето на единъ богатъ българинъ. Той ви казва: „Ще ти платя, колкото желашъ, но искамъ тѣй да прѣкопаешъ лозето ми, че да не остане въ него нито единъ стрѣкъ трѣва. Послѣ, да разкопаешъ прѣстѣта добрѣ, на ситно, да не останатъ никакви буци“. И, ако вие прѣкопаете лозето тѣй, както господарѣтъ ви иска, той ще ви плати добрѣ, както обѣща, но ако дойде и види, че вие сте прѣкопали лозето отгорѣ-отгорѣ само, тукъ-тамъ сте драснали

почвата съ мотиката, питамъ: този господарь ще ви даде ли благо, което ви се пада? — Нѣма да ви го даде.

„Никой слуга не може на двама господари да слугува, защото или едного ще намрази и другото ще възлюби, или до едного ще се прилѣпи и другото ще прѣзира. Не можете да работите на Бога и на Мамо-на“ Човѣкъ не може да работи едновременно и на себе си, и на Бога Това е немислимо! Щомъ работишъ за Бога, за Бога ще работишъ. Работишъ ли за себе си, ще знаешъ, че за себе си работишъ. Вие не можете да примирите тия двѣ положения въ живота си. Нѣкой казва: нали трѣбва да живѣемъ за себе си? Ние ще живѣемъ за Бога, а Богъ ще живѣе за насъ. Такъвъ е великиятъ законъ на Битието. Когато апостолъ Павелъ прѣмина въ новозавѣтния животъ, той научи този законъ и каза: „Сега вече не живѣя азъ, но Христосъ. Азъ умрѣхъ, а Христосъ живѣе въ менъ“. Питамъ: какъ е възможно умрѣлъ човѣкъ да говори? Павелъ казва, че той вече не живѣе, а въпрѣки това говори. Подъ думата „смъртъ“ Павелъ не разбира изгубване на съзнанието въ човѣка, но той подразбира, че въ даденъ моментъ човѣкъ се самоотрича отъ себе си и живѣе за Бога, като казва: „Господи, ще живѣя само заради Тебе“! Лошо ли е човѣкъ да живѣе за Бога? Да

живѣе човѣкъ за Бога, това е едно отъ най-красивитѣ състояния на човѣшката душа. Да живѣе човѣкъ за Бога, това още е частиченъ животъ, а да живѣе въ Бога и за Бога, това е цѣлокупниятъ животъ, въ който той минава живота на всички сщества.

„Всичко това чувахъ и фарисеитѣ, които бѣха сребролюбци; и присмиваха Му се“. Това е свѣтътъ, това сж безидейнитѣ хора.

„Всѣки, който напуска жена си и се ожени за друга, прѣлюбодѣйствува; и всѣки, който се ожени за напусната отъ мжжъ, прѣлюбодѣйствува“. Какъвъ е смисълътъ на този стихъ? Въ този стихъ се подразбира, че всѣки, който напуска Божията Любовь, напуска Бога и прѣлюбодѣйствува. Жената е символъ на Любовьта. Затова, всѣки, който напуска Бога и започва да живѣе съ тази или онази жена, съ този или онзи мжжъ, прѣлюбодѣйствува. Такъвъ човѣкъ е изгубенъ вече. Най-ужасното прѣстѣпление е това духовно прѣлюбодѣяние! Когато напуснемъ Любовьта, т. е. великия принципъ на живота, тогава, именно, смъртъта иде. Това е истинското прѣлюбодѣяние. Като четемъ този стихъ, ние не разбираме въ букваленъ смисълъ отношенията на мжжа къмъ жената, нито отношенията на жената къмъ мжжа, нито отношенията само на мжжа, или тия на жената отдѣлно, нито пъкъ отношенията на всички живи сж-

щества, но разбираме отношенията ни към Бога.

Казва Христосъ: „Който напусне жена си, прѣлюбодѣйствува“. Христосъ обяснявалъ тази мисль на ученицитѣ, говорилъ имъ за дълбокия смисль, който се крие въ нея. Всички хора днесъ страдатъ отъ неразбиране на нѣщата. Тѣ разглеждатъ всѣко нѣщо въ неговия букваленъ смисль. Тази мисль е новозавѣтна, и кой какъ я прочете, ужаси се и казва: „Ние трѣбва да пазимъ женитѣ си, като писани яйца. Любишъ ли жена си, ще любишъ и Бога“. Не, азъ казвамъ, че ако любишъ жена си, Бога не можешъ да любишъ. Но любишъ ли Бога, ти не можешъ да не любишъ жена си и дѣцата си, и всички сжщества. Ще любишъ, както Богъ люби. Тогава Любовта ще бжде нѣщо възможно за тебе, и ти нѣма да казвашъ, че този не мога да търпя, онзи не обичамъ и т. н. Като човѣкъ, вѣрно е, че много нѣща сж невъможни, но невъможното за човѣка е възможно за Бога. Човѣшката любовъ е частична, Божията Любовъ е цѣлокупна. Подъ цѣлокупность разбирамъ единение, единство въ съзнанията. Ако ти любишъ всички хора, тѣхнитѣ съзнания, като възприематъ твоята любовъ, ще се съединятъ съ твоето, и ще има единство въ съзнанията. „Всѣки, който напуска жена си, прѣлюбодѣйствува“. Този стихъ,

прѣведенъ въ широкъ смисълъ, означава: всѣки, който напуща Божията Любовь, Божията Мъдростъ и Божията Истина, прѣлюбо-дѣйствува“.

Отъ това гледище, азъ ще се спра върху сегашния индивидуаленъ и общественъ животъ. Щомъ въ единъ домъ царува Божията Любовь, тамъ се раждатъ умни дѣца. Въ това отношение, както съврѣменната наука, така и науката въ миналото и бждещето, иматъ само едно мнѣние. Този домъ, въ който бащата и майката сж били цѣломждрени, въ пълния смисълъ на думата, тамъ се раждатъ най-добри, най-разумни и гениални дѣца. Ние имаме такъвъ примѣръ съ Христа. Той се роди отъ една дѣвица, която бѣше най-цѣломждрената жена по това врѣме. Еврейскиятъ народъ не можа да създаде по-добра, по-цѣломждрена жена отъ Марія — майката Господня. Христосъ можа да се роди само чрѣзъ нея. Сжщиятъ законъ се отнася и до мислитѣ. Само най-цѣломждрената душа може да роди прави, прѣкрасни, красиви мисли въ свѣта. Сжщиятъ законъ се отнася и до постѣпкитѣ, до дѣйствиата. Само най-цѣломждрениятъ духъ може да роди прѣкрасни, красиви постѣпки въ свѣта. Цѣломждрието може да се тури като основа въ живота на всѣки едного.

Да допуснемъ, че мъжътъ и жената въ

единъ домъ се биятъ и наричатъ това „животъ“. Не, това не може да се нарече животъ. Такъвъ споръ, такъвъ бой става и вътрѣ въ васъ; вие сте раздѣлени въ себе си, и въ резултатъ на това се явява тъмнина, мракъ. Въ домоветъ, нѣкждѣ мъжътъ бие жената, нѣкждѣ жената бие мъжа. Нѣкой пжтъ мъжътъ е лошъ и казва: моятъ умъ е много лошъ. Нѣкой пжтъ жената е лоша и казва: моето сърце е много лошо. Какъ ще изправите ума и сърцето си? Турете въ ума цѣломъждрието, турете и въ сърцето цѣломъждрието, и вашитѣ умъ и сърце ще се изправятъ. Това сж максими, съ които можете да работите. Ще кажете: какъ ще работимъ съ тия максими? — Това сж специфични методи и правила. Ако не можете да намѣрите правилния начинъ за работа, т. е. ако не знаете, какъ да отваряте запушенитѣ шишета, елате при менъ, азъ ще ви кажа, какъ се отварятъ. За да отворите едно запушено шише, вие взимате единъ *tire-bouchon*, прѣкарвате го прѣзъ тапата, и шишето се отваря. Ако влѣзете въ една кжща, дѣто кепенцитѣ на прозорцитѣ сж затворени, какъ ще прѣкарате свѣтлината въ нея? Нужно ли е да каните свѣтлината да влѣзе въ тази кжща? — Не. Ще отворите кепенцитѣ, послѣ ще махнете кукичкитѣ на прозорцитѣ, ще ги отворите широко, и свѣтлината сама ще влѣзе

вжтрѣ — нѣма защо да я каните. Слѣдователно, азъ говоря за цѣломждрието, като за разумна сила, като за разумно сжщество. Цѣломждрието носи сила съ себе си. Та когато вие отворите пжть на цѣломждрието, това сжщество ще дойде въ вашия умъ и въ вашето сърце, и ще ви покаже, по кой пачинъ трѣбва да разсжждавате, и по кой начинъ трѣбва да чувствувате. Цѣломждрието разбира законитѣ на мисълта, и затова, като влѣзе въ мозъка на човѣка, ще поправи всички центрове, съ които той си служи, и мисълта веднага ще потече плавно. Тогава мисълта добива изразъ и става силна, мощна въ своитѣ прояви. Всѣка Божествена мисль е права. Тя никога не може да бжде изказана не на врѣме, защото нѣма да се възприеме и приложи, а всѣка мисль, която не може да се възприеме, не може и да живѣе.

Ще кажете: сжществува ли, наистина, цѣломждрие въ свѣта? — Да, има цѣломждрие въ свѣта, което не е механическо, но Божествено цѣломждрие. Въ Новия Завѣтъ наричатъ това цѣломждрие „прииждане на Духа“, „явяване на Духа“, „посѣщение на Духа“ и т. н. Казва Христось: „Духътъ на Истината ще дойде върху васъ и ще ви научи.“ На какво? — Да мислите правилно. Той ще ви даде знания за живота, а животътъ не седи само въ това да чувствувашъ и да мис-

лишъ, какъ да прѣкарашъ врѣмето си. Не, сегашниятъ животъ прѣдставлява една дълбока вжтрѣшна наука, едно дълбоко познаване на себе си. Ако ви запитамъ сега, коя е основната ви чѣрта, или кое е основното качество, което ви отличава отъ другитѣ хора, какво ще ми отговорите? Ще кажете, че вашата мисль вѣ отличава отъ другитѣ. Че кой не мисли? Ще кажете, че вашиятъ начинъ на разсжждение е особенъ. Че кой не разсжждава? Ще кажете, че сте добъръ човѣкъ. Че и другитѣ хора сж добри. Или пъкъ най-послѣ ще кажете, че вие обичате хората. И другитѣ хора обичатъ. „Ама азъ съмъ честенъ човѣкъ, не лъжа.“ И другитѣ хора сж честни, и тѣ не лъжатъ. Не, кажете ми една отличителна чѣрта, която само вие имате. Какъ ще я опрѣдѣлите? Ако отидете при нѣкой съврѣмененъ музикантъ, той ще ви каже, че първиятъ тонъ отъ първата октава има 32 трептения, 32 вълни. Той е най-низкиятъ тонъ, който човѣшкото ухо е схванало досега. Само единъ контрабасистъ може да вземе този тонъ. Като се слуша този тонъ, той прѣдставлява едно бучение, като че земята се тресе. Той е силенъ, мощенъ тонъ, въ състояние е да разгърси нашия салонъ. Както виждате, този тонъ има една отличителна чѣрта, по която се познава отъ другитѣ тонове. Като дойдемъ до осмата октава пъкъ,

първиятъ тонъ тамъ има 40,000 трептения. Той е толкова високъ, че човѣшкото ухо едва може да го схване, като че отдалечъ нѣкъдѣ се носи този звукъ, Днесъ малко цигулари могатъ да взематъ този тонъ чистъ и ясенъ. Грѣшката не е въ цигуларя, нито въ цигулката, но жицитѣ, които се употрѣбаватъ, не могатъ да прѣдаватъ тия трептения. Затова всички майстори-цигулари търсятъ материалъ за жицитѣ по-чистъ, по-отзивчивъ за прѣдаване на тѣзи висши трептения.

Азъ прилагамъ този законъ по отношение на нашата нервна система, която постоянно се прѣобразява, прѣустройва. Тя трѣбва да се кали толкова много, че да бжде въ сила да издържа, както на низкитѣ, тѣй и на високитѣ тонове. Това ще се постигне чрѣзъ мжчнотиитѣ и страданията въ живота. Чрѣзъ тѣхъ, именно, става прѣустройство на материята въ нашата нервна система. Ако разгледате съ увеличително стъкло нервната система на единъ човѣкъ, който има старозавѣтни вѣрвания, както и на онзи човѣкъ съ новозавѣтни вѣрвания, послѣ разгледате нервната система на праведния човѣкъ и най-послѣ на ученика, ще намѣрите голѣма разлика въ устройството на нервната имъ система.

• Ако погледнете очитѣ на старозавѣтния човѣкъ, както и тия на новозавѣтния,

ще видите, че очитѣ на единия и на другия сж различно устроени. Ако слѣдъ това погледнете очитѣ на праведния и тия на ученика, пакъ ще намѣрите разлика въ устройството имъ. Това сж факти, съ които съврѣменитѣ учени хора още не сж се занимавали. Тѣ прѣдставляватъ извѣстни празнини въ съврѣменната наука, за изучаването на които се изикватъ редъ изслѣдвания. Това е една широка областъ за проучаване. Ние можемъ да познаемъ миналото, настоящето и бъдещето на човѣка по неговото око. Всичко, което може да стане съ човѣка, е написано въ неговото око, и ние можемъ да четемъ по него. Ако нѣкой човѣкъ страда отъ охтика, или отъ каква и да е болестъ, въ око̀то му има признаци, които говорятъ за тази болестъ. Всички болезнени състояния се отразяватъ въ очитѣ на хората. Тамъ ставатъ извѣстни прѣсичания на кръговетѣ, отъ които правилнитѣ течения въ очитѣ се прѣкъсватъ. Онзи, който може да чете по очитѣ, като погледне въ тѣхъ, ще познае, че нѣкой човѣкъ ще умре отъ охтика, напримѣръ, слѣдъ една година. Случва се такъвъ човѣкъ, който чете по очитѣ, да отиде при нѣкъсй боленъ, когото всички лѣкари отписватъ отъ книгата на живота, и казва: този човѣкъ слѣдъ десетъ деня ще бжде на крака. Какъ е възможно това нѣщо? Нали всич-

ки лѣкари казватъ обратното? Да, така казватъ тѣ, но въ око̀то на този човѣкъ е написано положително, че той ще живѣе, нѣма да умре. Тѣй е опрѣдѣлилъ неговиятъ духъ. Нѣкой човѣкъ пита: азъ ще стана ли добъръ? — Погледни въ око̀то си, или намѣри човѣкъ, който може да чете по око̀то, той ще ти каже всичко, каквото може да стане отъ тебъ. Послѣ намѣри нѣкой опитенъ френологъ и го попитай, за какво си способенъ. Той има редъ мѣрки, съ които ще си послужи: ще измѣри главата ти околвръстъ, на дължина и т. н. Слѣдъ това ще се произнесе не само за твоитѣ способности, но точно ще опрѣдѣли, каква е била майка ти, какъвъ е билъ баща ти, какви сж били твоитѣ дѣди и прадѣди прѣди нѣколко поколѣния. Казватъ нѣкои, че и въ България имало такива гадатели. Не, нашитѣ гадатели говорятъ, както имъ падне, тѣ не сж тѣй точни, както съврѣменнитѣ френолози, не могатъ даже да се сразняватъ съ тѣхъ. Френологията почива на редъ опити, наблюдения, извлѣчени изъ живота, изъ живата природа.

Казахъ ви въ една отъ бесѣдитѣ си, че всѣка форма е изразъ на една Божествена мисль. Въ този смисль, око̀то е жива Божествена форма, въ която е написано, какъ сж устроени цѣлия козмосъ, цѣлата

слънчева система, какъ е устроенъ най-послѣ и животътъ. Окото на човѣка е създадено най-послѣ. То има най-високъ произходъ. Слѣдователно, онзи, който може да чете по окото, той е ученъ човѣкъ. И всички повидни ясновидци, всички адепти и Учители на човѣчеството четатъ и се учатъ по окото. Една отъ виднитѣ български ясновидки казваше. „Азъ чета за живота на хората по очитѣ имъ. Най-напрѣдъ се помоля на Бога, слѣдъ това, като погледна въ очитѣ имъ, всичко познавамъ. Не мога ли да проникна въ окото, нищо не мога да кажа, нищо не мога да прочета“. Така е, въ окото на човѣка е написано всичко. Христосъ казва: „Ако окото ти е чисто, всичкото ти тѣло чисто ще бжде; и ако окото ти е нечисто, всичкото ти тѣло нечисто ще бжде“. Каквото е окото, такова е и тѣлото. Ако въ окото има признаци на нечистота, тѣлото ти не може да бжде чисто. Окото седи на първо мѣсто. Ние виждаме това око на лицето, но то е изразъ, отражение на вжтрѣшното око. За вжтрѣшното око се говори въ Писанието. Двѣтѣ очи на лицето на човѣка сж двѣ сестри, свързани въ мозъка чрѣзъ единъ общъ центъръ. Щомъ прѣминемъ окото и дойдемъ до човѣшкия мозъкъ, прѣдъ насъ се отваря една широка областъ за изучаване. Всичко онова, което е написано въ клѣткитѣ на мозъка, прѣд-

ставява недостъпна област за съвременната наука. Ще минатъ, може би, вѣкове още, докато хората се заематъ съ щателното проучване на човѣшкия мозъкъ. Съвременнитѣ учени, при извѣстни случаи, сж отваряли черепа на човѣка и сж наблюдавали мозъка. Тѣ сж виждали, какъ тѣй пулсира, какъ се увеличава и намалява по обемъ. Съвременната хирургия е дошла до слѣднитѣ факти: при счупване на частъ отъ костта на черепа, отваряла се е дупка, голѣма до 2—3 квадратни сантиметра, и ако субектътъ е развълнуванъ нѣщо, забѣлѣзвали сж, че мозъкътъ излиза отъ черепа навънъ, а щомъ се успокои, прибира се пакъ вътрѣ. Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и при възбудена мисль. Щомъ мисльта у нѣкой човѣкъ е силно възбудена, мозъкътъ излиза навънъ до 2—3—5, а даже и до 10 см., като краставица, но като се успокои, отново се прибира. Както виждате, не е лесно да се управлява мозъкътъ. За правилното функциониране на мозъка, за урегулироването на това напрѣжение, изисква се права мисль. Ето защо, природата, като знае, че съвременнитѣ хора, въ тѣхното развитие, сж дѣца, е поставила мозъка въ такава здрава коруба. Тя знае, че тия дѣца не могатъ да пазятъ нѣщата. Ако мисльта ви е еднообразна, т. е. ако тя върви само въ една опрѣдѣлена посока, може да разбие чере-

па ви. По тази причина, именно, много хора заболѣватъ умствено, и нервната имъ система се разстройва. Слѣдователно, като разбирате този великъ законъ, ще трансформирате умствената си енергия, ще я отправяте къмъ всички посоки на мозъка. Абсолютно ще избѣгвате еднообразие въ мисълта! Човѣкъ, който мисли здраво, не полудѣва. Казватъ за нѣкого, че полудѣлъ отъ много мисълъ. Не, човѣкъ не може да полудѣе отъ много мислене. Умътъ на човѣка не заболѣва, но заболѣе ли сърцето, то указва вече влияние върху човѣшката мисълъ. Въ прѣдната частъ на мозъка не става почти никакво заболяване. Обикновено заболяването става въ задната частъ на мозъка. Има извѣстенъ родъ мисли, които будятъ, повдигатъ човѣшкото съзнание. Тѣ сж правитѣ мисли, които прѣдставляватъ здравословното състояние на човѣка. Искашъ ли да бждешъ здравъ, право ще мислишъ! Красивата мисълъ е хармонично съчетание на мислитѣ. Кривата мисълъ подразбира раздвояване въ чувствата. Искашъ ли нѣща, които не ти сж потрѣбни, заинтересованъ ли си отъ нѣщо лично, ще се родятъ и кривитѣ прояви въ живота. Ето защо, ти трѣбва да допускашъ въ мисълта си само такива нѣща, които сж необходими за живота ти за даденъ моментъ. Вземете, за примѣръ, факта, че искашъ

да бждешъ красивъ. Красотата не е лошо нѣщо, но важното е, какви сж побужденията ти да бждешъ красивъ. Турцитѣ иматъ една поговорка за красотата. Тѣ казватъ: „Да гледа човѣкъ хубавото въ живота, въ природата, това е привилегия за него, това осмисля живота.“ Красотата е великъ потикъ, великъ импулсъ въ живота на човѣка. Чувството къмъ красивото е развито даже и у животнитѣ. И тѣ съзнаватъ кога сж красиви. У всички същества има едно вътрѣшно чувство за красотата.

Отдѣ иде красотата, какъ се създава тя? — Отъ човѣшката мисль. Само човѣшката мисль е въ състояние да подбере съответната храна, да направи човѣка красивъ. Ако човѣкъ не може да си подбере нужната храна, образува се едно мускулно натрупване. Въ този смисль, що е красотата? — Мускулна тъканъ, въ която мускулитѣ сж хубаво съчетани, съ голѣма пластичность. Азъ не говоря за онази красота на лицето, при която то изглежда неподвижно, като маска. Красиво е това лице, на което се забѣлѣзва всѣка промѣна въ мислитѣ, чувствата и дѣйствиата на човѣка. При тази промѣна, обаче, въ чѣртитѣ на лицето, все пакъ остава една неизмѣнна чѣрта. Такова лице е изразъ на една благородна, възвишена душа. Красивъ човѣкъ е този, въ лицето на когото можешъ

да четешъ. Това лице изразява всичко онова, което се крие въ душата. Днесъ хората се страхуватъ да четатъ по лицата имъ. Нѣкои отъ тѣхъ казватъ: ще скрия лицето си, не искамъ да ме познаятъ. Защо? Какво лошо има въ това, че нѣкой ще прочете на твоето лице единъ листъ отъ голѣмата книга на твоя животъ? Какво по-хубаво отъ това, като видятъ лицето ти, да познаятъ, че твоята баба и твоятъ дѣдо сж били добри хора? Нека хората четатъ красивитѣ нѣща въ живота! Азъ наричамъ грозни лица само ония, по които хората, като немарливитѣ дѣца, сж писали гарги, драскали, зачерквали, отново писали, пакъ зачерквали онова хубаво писмо, което Богъ нѣкога е написалъ. Вие четете по тия лица, но нищо не можете да разберете. Грозно лице е това, по което човѣкъ пише и задрасква. Красиво лице е онова, по което Богъ пише, а човѣкъ го пази чисто.

„Колко е добро и угодно да живѣятъ братя въ единомислие!“ Съ кого? — Съ Бога. Съ кого трѣбва да живѣемъ въ любовь, безъ да се съблазни сърцето ни? — Съ Бога. Характерътъ на човѣка седи въ това, той да не се съблазни отъ нищо. И цѣлиятъ свѣтъ да му даватъ, и всичкото богатство на свѣта да му обѣщаватъ, той трѣбва да каже: не, за нищо въ живота си, не бихъ пожертвувалъ Онзи, Когото обичамъ! Да се само-

отречешъ, да понесешъ кръста на страда-
 ята и сжщеврѣменно да носишъ въ душата
 си великата идея, че всичко това правишъ
 заради Бога, безъ най-малко да се поколе-
 баешъ, това е благородството, това е герой-
 ството, това е красотата на човѣка. Живѣешъ
 ли така, ти бѣденъ нѣма да бждешъ, лишенъ
 отъ храна нѣма да бждешъ, отъ нищо нужда
 въ живота нѣма да познавашъ. Щомъ любя
 Бога, азъ ще имамъ нужната храна — ще
 дойде нѣкоя врана да ми донесе едно малко
 парченце отъ Любовта. Щомъ любя Бога,
 Той ще ми изпрати отъ Своята трапеза едно
 малко парченце съ нѣкоя врана. Щомъ лю-
 бя Бога, азъ не се нуждая хората да ме хра-
 нятъ и да казватъ: знаешъ ли, че ние те хра-
 нимъ? Докато очакваме хората да ни хранятъ,
 ние въ Бога не вѣрваме. Докато очакваме
 хората да ни хранятъ, ние Бога не обичаме.
 Прѣстанемъ ли да очакваме хората да ни
 хранятъ, ние обикваме Бога.

Казвамъ: имате ли тия максими, които
 ви давамъ, като основа на живота ви, нѣма
 да бждете бѣдни. Свобода сжществува само
 за тѣзи хора, които любятъ Бога. Тѣ сж иде-
 алнитѣ хора въ свѣта. Колко сж и дѣ сж тия
 идеални хора, които любятъ Бога? Ако срещ-
 нешъ такъвъ човѣкъ, той отваря душата си
 прѣдъ тебе и ти казва: „Ела да те запозная
 съ Онзи, Когото любя! Ела да видишъ, колко

е добъръ Той! Азъ не казвамъ, че трѣбва да те запозная съ себе си, нито съ моя гениаленъ умъ, нито съ моето благородно сърце, но искамъ да те запозная съ Онзи, Когото любя. Не у мене, а у Бога се крие гениаленъ и възвишенъ умъ, благородно и възвишено сърце.“

Мнозина отъ васъ иматъ желание да заведатъ нѣкого при Бога. По кой начинъ можете да заведете кого и да е при Бога? По кой начинъ, именно, трѣбва да заведемъ нѣкого при Този, когото любимъ? Когато момата залюби нѣкой момъкъ, завежда ли нѣкого при него? Не, щомъ момата залюби нѣкой момъкъ, тя не води никого при него. Защо? — По единствената причина, че хората нѣматъ довѣрие единъ въ другъ. Момъкътъ, като залюби нѣкоя мома, води ли нѣкого при нея? — Не. Защо? — По сжщата причина, нѣма довѣрие въ хората, бои се да не му я откраднатъ. Той не вѣрва даже въ своята възлюбена. Защо? Той казва: момата може да ме разлюби, затова, рѣ мой интересъ е да я държа въ неутѣжество, много да не знае, много да не ходи, само менъ да обича. Иначе, тя може да се изгуби. Засега човѣкъ има довѣрие само въ майка си и въ баща си, затова момъкътъ, като се влюби въ нѣкоя мома, първо я завежда при майка си и при баща си, да получи тѣхното благосло-

вение. Слѣдъ това я прѣдставя прѣдъ брата си и прѣдъ сестра си и дотамъ спира. Сжщото правятъ и турцитѣ. Довѣрието имъ се простира най-много до братята и сестритѣ. Оттамъ нататъкъ не отиватъ. Сега този законъ и у турцитѣ се измѣни, но по-рано бѣше много строгъ. Азъ взимамъ момъкътъ и момата като форми, които сжществуватъ въ свѣта. Взимамъ ги, като най-чисти форми, съ които искамъ да изясня духовния, както и Божествения животъ. По сжщия начинъ и грѣшникътъ не може да бжде заведенъ при Бога, освѣнъ, ако съзнанието му започва да се пробужда. Тогава ще му кажемъ: ела да те заведемъ при Онзи, Когото обичаме! Тамъ ще намѣришъ смисъла на живота.

Питамъ ви сега: Отдѣ ще черпите законитѣ, максимитѣ за бждещата наука? Ученикътъ трѣбва да черпи познанията, максимитѣ и законитѣ за новата наука отъ другъ източникъ. Той, слѣдъ като е прѣминалъ всички школи на свѣта, като пригитовителни училища, ще се ползува отъ единъ съвсѣмъ новъ източникъ. Христосъ казва: „Като дойде Духътъ на Истината, Той ще ви научи на всичко.“ Той казва и за себе си: „Както ме е Отецъ ми научилъ, и както ме сега учи, така и азъ ви уча.“ Той всѣки день се учеше. Смирение имаше въ Христа! Често работитѣ ви не вървятъ добрѣ. Защо? — Смирение

нѣма у васъ. Въ каква форма да употрѣбѣ тази мисль? Тя е една отъ най-щекотливитѣ мисли. Като казвамъ, че „вие“ нѣмате смирение, изключвамъ себе си отъ това число и обиждамъ васъ. Ако кажа „ние“, включвамъ себе си, а по този начинъ себе си обиждамъ. Ако кажа нѣкому „ти нѣмашъ смирение“, обидата е още по-голѣма. Ще кажа тогава: всѣки, който не върши волята Божия, не е смиренъ. Защо? — Понеже частъта се е индивидуализирала. Тя мисли, че е общъ центъръ, около който всички трѣбва да се групиратъ, и е недоволна, че не може да върши, каквото си иска. Тя казва: „Азъ мога да употрѣбѣмъ благо, което Богъ ми е далъ, за себе си.“ Не, Богъ ни изпитва съ благо, което ни дава. Ако не употрѣбимъ това благо за Бога, ще го изгубимъ. Нѣкой казва: азъ не знаѣхъ това нѣщо. Ако ти не знаешъ тия нѣща, ученикъ не можешъ да бждешъ. Ако пъкъ ученикътъ знае всичко, той ще бжде Учитель.

Азъ не искамъ да опрѣдѣлямъ, какво нѣщо е Учителътъ. И да ви обяснявамъ това, нѣма да ме разберете, но казвамъ: има по-великъ пжтъ отъ този на ученика, той е пжтътъ на Учителя. Сега ви говоря за пжтя на ученика. Той е идеаленъ пжтъ. Ако днесъ ви говоря за пжтя на Учителя, какво ще разберете? Обаче, разберете ли пжтя на ученика,

само по този начинъ, въ далечното бъдеще, ще дойдете до една нова фаза, да разберете пжтя на Учителя. Ако не можете да прѣминете пжтя на ученика, пжтьтъ на Учителя ще бжде абсолютно недостъпенъ за васъ. Ако старозавѣтнитѣ хора подготвятъ пжтя на новозавѣтнитѣ, тогава новозавѣтнитѣ ще подготвятъ пжтя на праведнитѣ; и ако праведнитѣ подготвятъ пжтя на ученика, тогава ученикътъ ще подготви пжтя на Учителя. Това е правилното схващане за живота. Но смирение трѣбва! Когато човѣкъ добие смирението, всѣкакво терзание изчезва отъ него, и той добива едно вътрѣшно спокойствие въ душата си. Докато човѣкъ нѣма смирение, той търси почитъ и уважение отъ хората. Христосъ казва: „Не търсете слава отъ челоуѣцитѣ, но търсете слава отъ Бога!“ Нека Богъ има добро мнѣние за васъ, и Той ще ви научи на всичко.

Ще се върна на мисълта: коя е отличителната чърта, по която се различавате отъ другитѣ хора? Това е една отъ задачитѣ на ученика. Цѣлата ваша еволюция седи въ това, да познаете отличителната си чърта, като ученици. Не знаете ли вашата отличителна чърта, единъ день вие може да се изгубите въ пжтя си, като ученикъ, и нѣма да познаете, кой сте, дали сте вие, или не. Вие знаете анекдота за онзи човѣкъ, който оти-

шълъ въ банята да се кже. Съблѣкълъ дрехитѣ си, влѣзълъ въ банята между другитѣ хора, но изведнѣжъ се изгубилъ, не могълъ да познае, кой е. Като се видѣлъ въ това положение, уплашилъ се. Вториятъ пжтъ, когато влѣзълъ въ банята, за да не се изгуби между другитѣ хора, вързалъ единъ конецъ на крака си. Да, страшно нѣщо е изгубването! И човѣкъ, наистина, може да се изгуби. Щомъ се изгуби, въ него наставя една вжтрѣшна суматоха, и умътъ му изфирява. Ако човѣкъ може да се изгуби въ гората, колко повече може да се изгуби въ широкия свѣтъ? Слѣдователно, задачата на всѣки едного е да познае себе си. Христосъ казва: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога“. Да познаемъ Бога, значи да познаемъ себе си, да познаемъ Първата Причина, която ни е пратила въ свѣта, да познаемъ Единствениятъ, Който ни обича, Който ни дава свѣтлина, миръ и радостъ за душитѣ.

Азъ бихъ ви обяснилъ въ широкъ смисълъ, какво нѣщо сж Любовта, Свѣтлината, Мирътъ и Радостта, но това ще остане за другъ пжтъ. То е цѣла наука! Да се говори за Любовта, това е широка, необятна областъ. Вие ще се очаровате, ако опитате Любовта въ нейния развой, тъй както започва отъ физическия свѣтъ, продължава въ духов-

ния свѣтъ, докато стигне най-послѣ до Божествения свѣтъ. Вие ще се очаровате и отъ Свѣтлината, ако я разгледате въ всички форми, които тя създава. Вие ще се очаровате и отъ Мира, който повдига човѣшката душа, и отъ Радостъта, която внася веселие, доволство въ свѣта. Това сж области за прѣминаване, това сж теми за проучаване, съ които ученикътъ трѣбва да се занимава прѣзъ цѣлия пжтъ, докато достигне крайния прѣдѣлъ на своя животъ и започне да изучава пжтя на своя Учителъ. Тогава той ще бжде по-близо до дълбокото разбиране на живота, до великата Любовь, която дѣйствува въ свѣта, до причинитѣ и възможноститѣ, които сж го създали, до причинитѣ и възможноститѣ, чрѣзъ които хората се сближаватъ, до причинитѣ и възможноститѣ, които заставятъ великитѣ Учители да идватъ въ свѣта и да работятъ. Тогава ще разберете, какъвъ е смисълътъ на това, да се любите единъ другъ, какъвъ е смисълътъ да любите Бога. Засега не разбирате още тия нѣща. Въ сегашното ви разбиране има единъ вжтрѣшенъ страхъ. Казвате: човѣкъ може да обича, но тази любовь трѣбва да има граници. Значи, Любовьта трѣбва да има граници, прѣдѣлъ. Да, вѣрно е, Любовьта има граници, както и яденето. Стомахътъ има граници, затова и Любовьта има граници. Любовьта

има граници, защото и сърцето има граници. Човѣкъ свещено трѣбва да пази границитѣ на Любовта.

И тъй, въ сегашното състояние, въ което се намирате, вие нѣмате право да пипате онзи, когото обичате. Това е законъ! Ако не пазите това, което обичате, значи не го обичате. Това е първото нѣщо, което трѣбва да спазвате въ Любовта. И дѣйствително, ние не даваме прахъ да падне върху този, когото обичаме. По това именно се отличава Любовта въ физическия свѣтъ. Ако оставите всички прахъ да падне върху онзи, когото обичате, а говорите за любовъ, това не е никаква любовъ. Тъй седи Истината. Говоримъ ли при това положение за Любовъ, това сж празни думи, полици безъ никакво съдържание. Това сж банкноти, които всѣкога могатъ да се обезцѣнятъ. Слѣдователно, Богъ ни сѣди заради тази Любовъ. Той ни е поставилъ на изпитъ въ този свѣтъ. Не мислете, че вашата любовъ е много малка, или съвсѣмъ нѣмате любовъ, но казвамъ, че вашата любовъ е въ такъвъ малкъ мащабъ по отношение на великата Божествена Любовъ, та като дойдете да боравите съ по-големитѣ изисквания на живота, тя не ще бжде въ състояние да издържи. Божествената Любовъ, за която ви говоря, е силна, мощна. Ти не можешъ да излѣзешъ срѣщу човѣка,

който носи въ себе си великата Любовъ. Той е толкова гъвкавъ, толкова пластиченъ, дѣто и да го туришъ, ще намѣри и най малката дупчица, прѣзъ която ще излѣзе. Дойде ли нѣкаква мжнотия, той лесно я разрѣшава, казва: тази работа ще се оправи. Дойде ли му нѣкоя трудна мисълъ за разбиране, казва: тази мисълъ ще се проясни.

Сега, на старозавѣтнитѣ казвамъ да станатъ новозавѣтни. На новозавѣтнитѣ казвамъ да станатъ праведни. На праведнитѣ казвамъ да станатъ ученици. Азъ съмъ послѣдователенъ, не говоря това отъ себе си, но такъвъ е Божиятъ законъ. Азъ нѣкога ще ви раздѣля на старозавѣтни, на новозавѣтни, на праведни и на ученици и ще образувамъ отдѣлни събрания отъ всички тия категории хора. Като ви говоря това, азъ подразбирамъ степени на човѣшкото съзнание, а не говоря за съзнанието на вашата душа. Това сж четиритѣ живота, които текатъ у васъ, безъ да се задържатъ за винаги

Ще ви обясня този законъ, за да не ви създамъ съблазънъ. Азъ не искамъ да унижа достоинството на вашата душа. Да кажемъ, че баща ви и майка ви сж били болни хора и сж вложили въ васъ слаба, нечиста кръвъ. Какво ще бжде вашето положение? — Докато тази кръвъ не се прѣчисти, докато не се усили, вие не можете да

бждете здравъ човѣкъ. Тази кръвъ е на единъ старозавѣтенъ човѣкъ, и тя трѣбва да се прѣобрази. Вие трѣбва да създадете нова кръвъ въ вашето тѣло, да минете въ живота на новозавѣтния човѣкъ. Докато си старозавѣтенъ човѣкъ, ти си единъ търговецъ, който взима пари на заемъ. Казвамъ му: ти ще се освободишъ отъ дълговетъ си! Старозавѣтниятъ животъ е животъ на човѣкъ, който прави заеми и оперира съ чуждъ капиталъ. Кой е новозавѣтенъ човѣкъ? Новозавѣтенъ човѣкъ е този, който оперира съ свой капиталъ. Кой е праведенъ човѣкъ? Праведенъ човѣкъ е този, който е пласиралъ своя капиталъ въ чужди банки и дава пари на заемъ. Кой е ученикъ? Ученикъ е този, който не се занимава вече съ нищо, т. е. нито дългове плаща, нито съ свой капиталъ оперира, нито свой капиталъ дава нѣкждѣ въ обръщение. Азъ не опрѣдѣлямъ вие отъ кои сте, но поставямъ старозавѣтнитѣ на своето мѣсто, поставямъ новозавѣтнитѣ на своето мѣсто, поставямъ и праведнитѣ на своето мѣсто, а ученицитѣ не поставямъ никждѣ. Защо? Защото истинскиятъ животъ започва отъ ученика. Давамъ ви една загадка, помислете сами. на какво можете да уподобите ученика. Дайте една форма, съ която да опрѣдѣлите, съ какво се занимава ученикътъ. Ако успѣете въ това, азъ ще се радвамъ.

И тъй, ако ви питамъ, съ какво се занимава ученикътъ, ще кажете: бѣше врѣме, когато той работѣше съ чужди капитали, когато изплащаше дългове; бѣше врѣме, когато работѣше съ свои капитали; бѣше врѣме, когато даваше пари на заемъ, когато работѣше съ ортаци, но тѣ го обреха. Слѣдъ това се ожени, но жена му го би. Послѣ се обърна той къмъ дѣцата и ги запита: „Кажете ми, дѣдовото, какво да правя сега?“ Азъ казвамъ на този дѣдо тъй: дѣдо, ти трѣбва да станешъ ученикъ! И той казва: „Дайте ми букваръ да уча!“ Това е фигура. Да учи човекъ, въ това седи смисълътъ на живота. Новиятъ животъ изисква отъ всички ви да бждете ученици. Това е най-великото и най-славното, което можете да направите. Туй, което сега имате въ себе си, ще го носите, безъ да подозира свѣтътъ, че сте ученици. Свѣтътъ ще ви постави на редъ изкушения, ще ви кара да правите това-онова; ще ви иска пари на заемъ, защото сте богати. Ако хората искать отъ васъ пари на заемъ, и вие имъ давате, не сте ученици. Ученикътъ не борава съ пари, той на заемъ пари не дава. Дойде нѣкой да те пита: дългове имашъ ли? — Нѣмамъ. Пари на заемъ давашъ ли? — Не давамъ. Съ какво се занимавашъ тогава? — Ученикъ съмъ. Изваждашъ букваря и казвашъ: ето, съ това се занимавамъ. Че какво

се занимавашъ съ този букварь? Много глупавъ човѣкъ си билъ ти! И, наистина, какво ще кажете, ако видите единъ 100-годишенъ дѣдо, съ голѣми опитности въ живота, взелъ букварь въ ржка, като нѣкое малко момченце, и чете. „Не можешъ ли да пасешъ овце, говеда, ами си взелъ тозъ букварь?“ — Не, моятъ букварь струва повече, отколкото пасенето на говедата. Азъ се опрѣдѣлихъ въ пжтя на ученика. И той, като ученикъ, започва да се занимава съ Любовта, съ Свѣтлината, съ Мира и съ Радостта. Това сж четиритѣ прѣдмета, които ученикътъ започва да проучава въ началото на своя пжть. Той трѣбва да знае, какво нѣщо е Любовта като прѣдметъ, да знае, какъ да я прилага. Той трѣбва да знае, какво нѣщо е Свѣтлината, като прѣдметъ и да може да я прилага. Той трѣбва да знае, какво нѣщо е Мирътъ, като вжтрѣшно състояние на душата. Той трѣбва да знае, какво нѣщо е Радостта, като плодъ на всички блага, които сжществуватъ въ свѣта. Той трѣбва да знае, какъ да я употрѣби за благо на своето сърце, както и да бжде полезенъ на своитѣ ближни — на майка си и на баща си. Като казвамъ, че ученикътъ трѣбва да служи на майка си и на баща си, значи, да имъ служи тѣй, както Богъ изисква, а това подразбира да изпълнява волята Божия.

Сега разбрахте ли всичко ясно? Азъ искамъ да бжда категориченъ, да ме разберете добръ, и да не си служа съ неопредѣлени думи. Въпрѣки това, много нѣща оставатъ неизяснени, но радвайте се на това. Колкото и да ви говоря — и 20, и 30 деня на редъ, па и цѣла година, вие пакъ ще знаете толкова, колкото и сега знаете, т. е. вие ще знаете повече, но и задачитѣ, които ви се даватъ, ще бждатъ все по-сложни. Въ това отношение, привидно, вие като че ли ще бждете на една и сѣща степенъ въ знанията си. Нѣкой ученикъ казва: да свърша първи класъ, нищо повече не ми трѣбва. Като свърши първи класъ, тогава пакъ казва: да свърша поне втори класъ, не ми трѣбва повече да уча. Свършва втори класъ, записва се въ трети класъ, и него свършва. Така минава класъ слѣдъ класъ, докато най-послѣ казва: хайде и университета да свърша, че да нѣма за какво да мисля. Като свърши университета, казва: много малко зная, почти нищо. Това е хубавото, да съзнавашъ, че не знаешъ. Вървишъ ли въ този пжтъ, той е пжтъ на благословение. Любовта, Свѣтлината, Мирътъ и Радостта сж плодове на Божествения Духъ. И ученикътъ почва да се храни съ тия плодове. Любовта е първиятъ плодъ на Духа. Значи, ученикътъ вкусва отъ първия сладкъ плодъ, който узрѣва на дървото на великия

животъ. Той трѣбва да вкуси отъ този плодъ! Защо? — Този плодъ носи вѣчния животъ.

Та като имате тази велика идея въ себе си, като имате Любовта, всички разногласия, които съществуватъ въ свѣта, ще изчезнатъ. Мнозина идватъ при мене, искатъ да ги лѣкувамъ. Казвамъ: има четири начина за лѣкуване: начинъ за старозавѣтния, начинъ за новозавѣтния, начинъ за праведния човѣкъ и начинъ за ученика. Затова, когато дойде нѣкой при мене да се лѣкува, ще го питамъ, по кой начинъ иска да го лѣкувамъ, отъ кои хора е той. Ако е ученикъ, ще го лѣкувамъ по начина на ученика; ако е праведенъ, ще го лѣкувамъ по начина на праведния; ако е новозавѣтенъ, ще го лѣкувамъ по начина на новозавѣтния и ако е старозавѣтенъ, ще го лѣкувамъ по начина на старозавѣтния. Старозавѣтниятъ човѣкъ не може да се лѣкува по начина на новозавѣтния. Новозавѣтниятъ не може да се лѣкува по начина на праведния, и праведниятъ не може да се лѣкува по начина на ученика. Въ природата съществува строгъ законъ, който слѣди за изпълнението на това нѣщо.

По-нататкъ, като се дойде до науката, и тамъ има четири начина за учене, четири вида наука: наука за старозавѣтния, наука за новозавѣтния, наука за праведния и наука за ученика. Науката на старозавѣтния не е нау-

ка за новозавѣтния; науката на новозавѣтния не е наука за праведния, и науката на праведния не е наука за ученика. Науката на ученика е особена. Това трѣбва да знаете! Ако нѣкой старозавѣтенъ иска да стане новозавѣтенъ, той трѣбва да измѣни начинитѣ и методитѣ, по които живѣе; той трѣбва да измѣни своитѣ схващания и разбирания въ новозавѣтни. Той не може да борави съ сжщитѣ термини, съ сжщитѣ понятия, които ималъ по-рано. Старозавѣтниятъ човѣкъ казва за нѣкого: „Този трѣбва да се обѣси, да се убие, да се глоби. Законъ има за прѣстѣпленията!“ Новозавѣтниятъ казва: „Простете този човѣкъ, смекчете наказанието му, пуснете го на свобода!“ Праведниятъ казва: „Дайте условия на този човѣкъ да се повдигне, да работи. Дайте му пари на заемъ, да оправя работитѣ си!“ Ученикътъ казва: „Пратете този човѣкъ на училище да се учи!“ Какъ постѣпва бащата? Ако е старозавѣтенъ, праща сина си на нивата да оре. Ако е новозавѣтенъ, праща го да пасе говедата. Ако е праведенъ, оставя го въ кѣщи да готви. Ако е ученикъ, праща го на училище да се учи. Орешъ ли — старозавѣтенъ си; пасешъ ли говедата — новозавѣтенъ си; готвишъ ли — праведенъ си; учишъ ли — ученикъ си. Тѣй е, нѣщата сж категорични.

Ако разгледате хората въ домоветѣ, нѣ-

кои отъ тѣхъ сж старозавѣтни, казватъ: дотегна ни да оремъ земята! Какъ нѣма да ви дотегне? Да орешъ земята цѣли 20—30 години, това не е лесна работа. Нѣколко наши млади братя, идеалисти, работиха земята на „Изгрѣва“ нѣколко мѣсеца, и единъ отъ тѣхъ ми казва: „Учителю, огрубѣхъ, отиде моятъ животъ!“ Азъ не му казвамъ нищо, но си мисля: какъ нѣма да огрубѣешъ? Да копаяшъ, да орешъ земята, това е старозавѣтниятъ животъ. Когато ние копаямъ, съ това искаме да насърдимъ старозавѣтнитѣ, да не се отчаятъ. Понѣкога отиваме при новозавѣтнитѣ, които пасятъ говедата. Гледаме нѣкой отъ тѣхъ легналъ подъ една круша, излежава се, а говедата му наоколо пасятъ. По нѣкой пжтъ и ние готвимъ манджи, насърчаваме праведнитѣ. Погледнешъ орача, ржцѣтѣ му сж груби, твърди. Погледнешъ говедаря, той е свободенъ човѣкъ: пасе говедата, а самъ легналъ подъ крушата, и като падне нѣкоя круша на земята, взима я и я изяжда. Цѣлъ день седи на чистъ въздухъ, вечеръ се връща въ кжщи. Той е поправенъ, ржцѣтѣ му сж меки, гладки, никакви мазоли по тѣхъ. Погледнешъ праведния, носи манджица, хлѣбецъ. Ржцѣтѣ му сж меки, гладки. Той разполага съ повече срѣдства за живѣне. Погледнешъ ученика, той се връща веселъ,

засмѣнъ, казва: вижъ, какво ни разправя днесъ учительтъ!

Това е пжтьтъ, прѣзъ който всички трѣбва да минете. Азъ не говоря на при-смѣхъ, но така е въ дѣйствителность. По този пжть съмъ миналъ и азъ, по този пжть ще минете и вие. Този пжть е създаденъ отъ живата природа. Природата е създала пжтя на старозавѣтния човѣкъ, на новозавѣтния, на праведния и сега създава пжтя на ученика. Пжтьтъ на ученика е новиятъ животъ, който иде въ свѣта. По нѣмане на по-добъръ, по-съотвѣтенъ терминъ, азъ наричамъ този пжть „новъ животъ“ или „животъ на ученика“ въ най-хубавия смисълъ на думата. Вие ще имате прѣдъ видъ тия разграничения въ живота. Като прѣминавате отъ старозавѣтния въ новозавѣтния животъ, всичко цѣнно отъ този животъ ще прѣнесете въ новозавѣтния. Като прѣминавате отъ новозавѣтния животъ въ живота на праведния, всичко цѣнно отъ този животъ ще прѣнесете въ живота на праведния. И най-послѣ, всичко цѣнно отъ живота на праведния ще прѣнесете въ живота на ученика. Само по този начинъ може да се създаде онова вжтрѣшно единение между всички хора. Думата единение означава всички хора да живѣятъ за Бога.

Какъ живѣятъ хората днесъ? Дойде нѣкой братъ гостъ въ нѣкое село, или въ нѣкой

градъ, веднага го запитватъ: кога дойде?
— Вчера. „Ами кога ще си отивашъ“? Той
не знае, какво да отговори, иска да поседи
повечко, дошълъ е на гости, като вашъ
братъ. Слѣдъ нѣколко седмици го запитватъ:
имашъ ли пари за пжтъ? Искатъ да му обър-
натъ внимание, че много седѣлъ. Тѣ се оте-
чили отъ него, а той дошълъ и не мисли да
си заминава. И едниѣ, и другиѣ сж старо-
завѣтни хора, които носятъ името ученици.

Сега, за да се създаде у васъ хубавия,
красивия животъ на ученика, вие трѣбва да
елиминирате отъ себе си първитѣ три вида
животъ, да ги оставите на страна и да зажи-
вѣете само съ идеала на ученика. Само по
този начинъ всѣки отъ васъ ще носи своето
благо. Въ първитѣ врѣмена, всѣки ученикъ
самъ носѣше хлѣба въ торбата си. Всички
ученици вкупомъ излизатъ вънъ, всрѣдъ
природата, и тамъ насѣдатъ на голѣмата
трапеза. Учителътъ ги нарежда. Всички из-
важдатъ хлѣба си и започватъ да ядатъ. Тия
отъ ученицитѣ, които нѣматъ хлѣбъ, взиматъ
отъ другитѣ. Вечеръта всички се връщатъ съ
празни торбички. На другия день отиватъ на
училище пакъ съ пълни торби. Както вижда-
те, и ние правимъ по сжщия начинъ. Така трѣб-
ва да започне ученикътъ! Като отива на учи-
лище, той трѣбва да носи торба пълна съ
хлѣбъ; вечеръ, като се връща, торбата му

трѣбва да е празна. На другия денъ баща му и майка му пакъ ще напълнятъ торбата, а вечерята той ще се върне съ празна торба. Това показва, че той се учи. Значи, въ физическия животъ ученикътъ трѣбва да отива на училище съ пълна торба, а съ празенъ умъ. Като се връща отъ училище, физическиятъ животъ е изпразненъ, а умътъ, т. е. духовниятъ, Божествениятъ животъ, е пъленъ. Това трѣбва да стане естествено, нормално състояние за всѣки ученикъ. Когато едно нѣщо у васъ се пълни, друго нѣщо трѣбва да се прѣзни. Човѣкъ не може едновременно да богатѣе и материално, и духовно. Това е невъзможно! Не казвамъ, че трѣбва да сте сиромаси, но като ученици, вие трѣбва да изпразвате торбата съ вашитѣ блага и да учите законитѣ на новия животъ, или по-право, да учите живота на великата Любовь. Любовьта носи всички методи, всички начини, чрѣзъ които свѣтътъ може да се изправи, чрѣзъ които животътъ ви може да бжде щастливъ.

Това сж Божествени думи, думи на Божествения Духъ, Който учи хората. Той носи новата наука въ свѣта. Затова ще изучавате себе си, ще изучавате околното си. Виждали ли сте красиво око? Красиво е човѣшкото око! Но ако го разглеждате безъ вѣждитѣ, безъ клѣпачитѣ, не можете да познаете, какво из-

разява то, дали има изразъ на усмивка, или нѣма. Окото е устойчиво, то не се измѣня. Единственото нѣщо въ видимия свѣтъ, което не прѣтърпѣва почти никакви промѣни, е окото. То никога не лъже. Сгрѣши ли човѣкъ, окото веднага потъмнѣва. Стане ли праведенъ, окото веднага става ясно, бистро. По окото може да се чете всичко. Безпощадно е човѣшкото око! Когато човѣкъ не иска да се издаде, че е направилъ нѣщо лошо, затваря клѣпачитѣ си. Когато нѣкое дѣте иска да скрие нѣщо отъ майка си, гледа къмъ земята. Майката казва: „Я си отвори очитѣ, погледни ме!“ Нѣма човѣкъ въ свѣта, който, като лъже, да не съзнава. Той, и като мисли, и като чувствува, и като говори, съзнава, че не говори Истината. Той се бори съ ума си, който му казва: „Ти не говоришъ право, не тури думата на мѣсто, корегирай се!“

Азъ взимамъ ума на човѣка въ високъ смисълъ, като разумно същество, което не лъже, а само корегира. Това, което не лъже у насъ, е Божествениятъ умъ, който всѣкога говори Истината. На този умъ ние се ослабваме. Като говоримъ за значението, азъ разбирамъ именно този умъ, отъ който излизатъ Божественитѣ мисли. Като дойде този умъ у васъ, той ще ви научи на всичко. Той е Духътъ, Казвагъ за нѣкого: този човѣкъ има пороченъ умъ. Не, нѣма порочни, нѣма покварени

умове въ свѣта. Сърцето понѣкога може да се оцапа, може да се поквари, но умътъ винаги носи свѣтлина. Понеже свѣтлината е необходима, затова се изисква наука, въ която сърцето да се не мѣси. Намѣси ли се нѣкждѣ сърцето, нѣщата се изопачаватъ. Когато ученикътъ иска да бжде пръвъ, да има отлични бѣлѣжки, това се диктува отъ неговитѣ чувства, а не отъ мисълта. Когато нѣкой човѣкъ иска да бжде праведенъ, да го познаватъ всички, това се диктува пакъ отъ чувствата. Чистата, Божествената мисль у човѣка елиминира всички посторонни, всички второстепенни мисли. Тя употребява чувствата като сили, които помагатъ за развитието, за растенето на мисълта. Пъкъ единъ день, когато ние станемъ чисти, хубави извори, хората сами ще ни намѣрятъ, ще ни оцѣнятъ и ще започнатъ да говорятъ за насъ. Ученикътъ, обаче, първо трѣбза да разбере, че най-необходимото нѣщо за него е да се учи.

Казвамъ: ученикътъ трѣбва да се подложи на една вътрѣшна самоанализа. Онѣзи отъ васъ, които сж готови затова, да започнатъ вече, но искреность се изисква. Нѣкой казва: азъ ще се трудя, колкото мога, колкото сили Богъ ми е далъ. Това не е езикъ на ученика. Ученикътъ казва: „Азъ мога да направя всичко, каквото Учителътъ ми даде“. Учителътъ не може да ви даде задача, която

не можете да разрѣшите. Богъ не може да иска отъ васъ невѣзможни работи. Ако Богъ ни туря на извѣстни изпитания, тѣ ще бждатъ такива, които ще иматъ добри резултати, ще извлѣчемъ добри уроци. Слѣдователно, всѣко изпитание съотвѣтствува на моята сила. Това изпитание ми е дадено, като задача въ живота, като единъ умственъ актъ, отъ който, слѣдъ като го рѣша, ще стана посиленъ. Да кажемъ, че вие минавате прѣзъ една гора и въ ржцѣтъ си носите торба, пълна съ злато. Сѣдате на едно мѣсто да си починете, и тамъ заспивате. Събуждате се паритѣ ви нѣма — изгубили сте ги, нѣкой ги взелъ. Защо изгубихте паритѣ си? — Онзи, който ржководи сждбата ви, знае, че прѣзъ този пжтъ ще минатъ разбойници и като видятъ торбата съ паритѣ, ще ги взематъ, а васъ ще убиятъ. Като минатъ разбойниците покрай васъ и не намѣрятъ нищо цѣнно, - ще ви отминатъ, безъ да ви докоснатъ. Вие тогава се връщате назадъ, търсите паритѣ си тукъ - тамъ, и ги намирате. Питате се: защо изгубихъ паритѣ си? — За да спечелишъ живота си. Ще знаете: всѣко прѣпятствие въ живота на ученика е специфиченъ актъ, насоченъ съ цѣль да го избавятъ отъ нѣкое по-голѣмо зло. Затова трѣбва да се благодари на Бога! Не е лесна работа да благодаришъ, да се научишъ да се примирявашъ съ

всички прѣпятствия и мжнотии въ живота! Десетъ пѣти най-малко ще се изпотишъ, докато се научишъ да благодаришъ!

Та казвамъ: ученикътъ може да прѣвъзмogne всички мжнотии! У насъ има редъ навици и мжнотии, редъ теории, които трѣбва да прѣвъзмогнемъ, да разрѣшимъ. За въ бждеще, за да разберете човѣшката ржка, човѣшкото око, за да научите астрономията, астрологията, трѣбва да сте прѣвъзможнали всички мжнотии въ живота си. Само ученикътъ може да се занимава съ тѣзи науки. Тѣзи науки не сж достѣпни за онзи, който не е ученикъ. Той може да се занимава съ старозавѣтна, съ новозавѣтна астрология, съ астрологията на праведния, но не може да се занимава съ астрологията на ученика. Ако ти искашъ да проникнешъ въ смисъла, който Богъ е вложилъ въ звѣздитѣ, ако искашъ да проникнешъ въ великото, което тѣ криятъ въ себе си, ти можешъ да бждешъ ученикъ. Ученикътъ се отличава съ голѣмо смирение, съ голѣма отстѣпчивость — и на мравята прави пѣтъ. Навсѣкждѣ той е послѣденъ, не мисли за себе си, готовъ е на пълно самоотричане. Старозавѣтнитѣ хора навсѣкждѣ сж първи. Гледате ги влѣзли въ нѣкой вагонъ, първо мѣсто заели. На второ мѣсто седятъ новозавѣтнитѣ, на трето мѣсто — праведнитѣ, а на послѣдно мѣсто — ученицитѣ. Уче-

никътъ обикаля тукъ-тамъ и пита: тукъ има ли едно мѣстенце и заради менъ? Качва се въ вагона и заема най послѣдното мѣсто. Тази е отличителната чѣрта на ученика. Не можешъ ли да заемешъ послѣдното мѣсто, ученикъ не можешъ да бждешъ. Христосъ е разбиралъ този законъ и го изказалъ съ слѣднитѣ думи: „Когато те покани нѣкой на гости, заеми послѣдното мѣсто, да не би, като дойде господарьтъ на този домъ да ти каже да отстѣпишъ твоето мѣсто, защото е опрѣдѣлено за нѣкой почтенъ гостъ.“ Тогава ти ще изгубишъ уважението на окръжаващитѣ. Като ученикъ, ти ще заемешъ послѣдното мѣсто. Нека старозавѣтнитѣ, нека новозавѣтнитѣ, нека праведнитѣ хора заематъ първитѣ мѣста, а ти, като ученикъ, ще заемешъ послѣдното мѣсто. Ученикътъ трѣбва да каже: докато всички хора спорятъ, докато разискватъ по това-онова, азъ ще се вслушвамъ въ Божествения животъ, който работи въ менъ, ще слушамъ, какво Господъ ми казва, и ще уча.

И тъй, ученикътъ не трѣбва да се дразни. Че се дразни, това не е грѣхъ. Ученикътъ не трѣбва да се сърди. Че се сърди, това не е грѣхъ. Ученикътъ не трѣбва да се съмнѣва. Че се съмнѣва, това не е грѣхъ. Съмнѣнието е присжще на старозавѣтния животъ. Ученикътъ, обаче, трѣбва да работи надъ себе си. Идната година, като дойдете

тукъ, искамъ да видя у всинца ви една малка промѣна. Това не може да стане изведнѣжъ, но постепенно. Това е законъ на еволюция. Христосъ казва: „Ако е въпросъ за въздържание, по-добрѣ човѣкъ да се не жени.“ Всичко да става по свобода. Който отъ васъ може, да мине напредъ, а който не може, пакъ да работи, но да чака своя редъ. Казвамъ: на ученицитѣ прѣдстои една отъ най-великитѣ задачи. Тия отъ васъ, които искатъ да бждатъ ученици, азъ ще ви събера, ще ви говоря на единъ новъ, необикновенъ, съвсѣмъ специфиченъ езикъ. Тогава старозавѣтни между васъ нѣма да има, новозавѣтни нѣма да има и праведни нѣма да има. Ще има само ученици, съ които ще мога да се разбера.

Сега, понеже между васъ има и учени, и неучени, послѣднитѣ ще кажатъ: ние не можахме да разберемъ, какво искаше да каже Учителътъ, не се изясни напълно. Други ще кажатъ: Учителътъ ни нападна малко; не трѣбваше да казва така. Дѣйствително, и при най-голѣмото добро, което човѣкъ иска да направи, все може да стане една малка погрѣшка. Ако вие имате нѣколко ученика, които ви обичатъ, и други, които не ви обичатъ, азъ мога да направя всички да измѣнятъ мнѣнието си за васъ. Какъ? Прѣдставете си, че ви давамъ една кошница, пъл-

на съ ябълки — и голѣми, и малки — отъ различна голѣмина, и ви казвамъ да ги раздадете на вашитѣ ученици. Раздайте малкитѣ ябълки на тия отъ ученицитѣ, които сж ви обичали, които сж ви носили цвѣтя, и вижте, какво ще направятъ. Тѣ ще прѣстанатъ да ви носятъ цвѣтя и ще кажатъ: едно врѣме ние имяхме добро мнѣние за васъ, но сега го измѣняме. Дайте отъ голѣмитѣ ябълки на тия ученици, които не сж ви обичали, и вижте, какво ще направятъ. Тѣ ще започнатъ да ви обичатъ, да ви носятъ цвѣтя и ще кажатъ: ние не знаехме, че учителътъ ни билъ толкова добъръ, не мислѣхме така за него. Но ако раздадете на всички ученици еднакво хубави, еднакво голѣми ябълки, тѣ ще погледнатъ едни къмъ други, ще видятъ, че ябълкитѣ сж еднакви по голѣмина и красота, и ще бждатъ доволни.

Казвамъ: въ свѣта има една особена обстановка на нѣщата, че и при най-доброто и искрено желание да задоволите всички, не можете. Кошницата, която ви даватъ е пълна съ голѣми и съ малки ябълки. На старозавѣтнитѣ ще дадете най-малкитѣ ябълки; на новозавѣтнитѣ — по-голѣмитѣ; на праведнитѣ — още по-голѣмитѣ, а на ученицитѣ, които сж най-малко, ще дадете най-голѣмитѣ ябълки. Вие не можете да постѣпите другояче, не можете да дадете на ученика

малъкъ плодъ. Ако намѣрите, че този символъ не е сполучливъ за разяснение на мисълта ми, ще ви дамъ другъ символъ. Прѣдставете си, че ми даватъ една чанта, пълна съ различни книги: граматики, читанки, смѣтанки, разни научни и философски книги. Какво трѣбва да правя съ тѣзи книги? — Да ги раздамъ. По какъвъ начинъ? Трѣбва ли да дамъ философскитѣ и научнитѣ книги на онова дѣте, което сега влиза въ първо отдѣление? — Не, на това дѣте азъ ще дамъ букваря. Подъ малъкъ плодъ, малка ябълка, азъ разбирамъ този букварь. Кому ще дамъ философскитѣ и научнитѣ книги? — На онзи ученикъ, който е напредналъ вече, който може да ги чете, разбира и прилага. Това значи голѣмъ плодъ, голѣма ябълка. Азъ ще раздамъ тия книги съобразно степенъта на развитието на всѣки ученикъ. Това се подразбира и отъ примѣра съ ябълкитѣ. Тукъ може да се постѣпи само по единъ разуменъ начинъ. Другояче не може. Този начинъ е неизбѣженъ.

Като употрѣбявамъ този методъ, нѣкои ми се сърдятъ. Отъ свое гледище, тѣ сж прави да се сърдятъ. Казвамъ: ако ви поканятъ на едно угощение и ви турятъ на послѣдното мѣсто, вие ще се сърдите, но ако ви поканятъ да работите на лозето и ви турятъ на послѣдно мѣсто, ще благодари-

те. Ако ви турятъ на лозето на първо мѣсто и на трапезата на първо мѣсто, или ако ви турятъ на лозето на послѣдно мѣсто и на трапезата на послѣдно мѣсто, ще имате два различни резултата. Това става по една необходимостъ, която се налага отъ самия животъ. Всетаки, единъ трѣбва да бжде пръвъ на лозето! Кой ще бжде първиятъ на лозето? — Който знае да работи, който има здрави мишци и здравъ грѣбнакъ. И на трапезата трѣбва да има нѣкой пръвъ! Кой ще бжде първиятъ на трапезата? — Онзи, у когото вкусътъ е най-добръ развитъ. Това сж неизбѣжни нѣща. Ние, обаче, не можемъ да примиримъ противорѣчията въ живота. Че нѣкой ималъ повече, а другъ — по-малко, това не опрѣдѣля живота.

Христосъ казва: „Животътъ не седи въ неговото външно благо“. Външнитѣ блага сж относителни нѣща. Че имашъ много или малко, причинитѣ се криятъ другадѣ. Ти ще желаетъ да имашъ, но главно ще желаетъ да бждешъ ученикъ, да се учишъ, защото само ученикътъ има бждеще въ Царството Божие. Когато Царството Божие дойде на земята, ученикътъ ще заеме най-почтеното мѣсто. Този животъ има свой изразъ, затова трѣбва да се подготвятъ за него. Иде едно велико бждеще за хората, въ което всѣки ще заеме своето опрѣдѣлено мѣсто: старозавѣтнитѣ

ще бждатъ орачи, новозавѣтнитѣ — говедари, праведнитѣ — готвачи, а ученицитѣ ще заематъ най-високитѣ длѣжности. Защо? — На тѣхъ се даватъ тия мѣста. Първитѣ три категории хора ще бждатъ ли доволни отъ своитѣ служби? — Не, тѣ постоянно ще вискатъ, ще се сърдятъ.

Пророкътъ на миналото е изразилъ идеята за ученичеството въ другъ смисълъ, като казва: „Всички хора ще придобиятъ новъ животъ, ще бждатъ научени отъ Господа да живѣятъ тъй, както Той изисква“. Така е. На всинца ви прѣдстои новъ животъ, нова работа, различна отъ досегашната. Казвате: какво ще работимъ? Всички трѣбва да работите надъ себе си. Тази нова работа има своето опрѣдѣлено врѣме, има своята сила, има и своитѣ помощници. Ако спазвате този великъ законъ, да четете и проучавате свещената книга на живота, да изучавате живота на великитѣ хора, които сж я писали, тя ще ви даде цѣнни упѣтвания. Новата наука започва да чъртае велики методи и пѣтища на бждещето. Само единъ човѣкъ съ просвѣтенъ умъ, който се е рѣшилъ да служи на Бога, може да види бждещето. Прѣдъ васъ седи велико бждеще! По-хубави врѣмена за ученицитѣ отъ сегашнитѣ не сж наставали, но ако тѣ не използватъ условията, и положи врѣмена не сж наставали.

Христосъ казва: „Иде день и сега е, когато онѣзи, които чуятъ гласа ми, ще излѣзатъ вънъ отъ гробоветъ и ще възкрѣснатъ“. Кой ще чуятъ този гласъ? — Само ученицитѣ. Само тѣ ще се обновятъ, само тѣ ще възкрѣснатъ. Новиятъ животъ, възкресението е само заради тѣхъ. Възкресението не е за старозавѣтнитѣ, не е за новозавѣтнитѣ, не е и за праведнитѣ. То е само за ученицитѣ, за хората на бждещето, за хората на новата култура. Тѣ сж работницитѣ въ Царството Божие, тѣ сж хората на новата раса. Тя нѣма да бжде многобройна, но всички хора отъ тази раса ще бждатъ мощни по умъ, по сърце, по воля, по душа и по духъ. Тѣзи хора ще възстановятъ Царството Божие на земята и ще кажатъ: „Възможно е всички ние да живѣемъ въ Любовта, възможно е всички ние да живѣемъ въ Свѣтлината, възможно е всички ние да живѣемъ въ Мира, възможно е всички ние да живѣемъ въ вѣчната Радость, която Богъ ни е далъ!“

Недѣля

21 августъ

7 ч. с.

Ще се прѣвърне въ радостъ.

„Богъ царува на небето;
Богъ царува въ живота;
Да бжде името Му благосвено!“

Ще ви прочета два образци — единъ отъ Стария Завѣтъ и единъ отъ Новия Завѣтъ — и ще направя паралелъ между тѣхъ. Ще ви прочета 42 глава отъ Исайя, отъ 1 — 16 стихъ, и часть отъ 16 глава отъ Евангелието на Йоана, отъ 21 стихъ надолу.

Ако нѣкой иска конкретно да се опрѣдѣли, въ какво се проявява разумниятъ животъ, за него могатъ да се дадатъ много дефиниции. Всѣки отъ васъ може да си даде по едно обяснение, но само едно отъ тѣхъ може да бжде напълно разбрано. Подъ думата „разумность“ ние разбираме такива про-

яви, въ които човѣкъ вижда една послѣдователна, неразривна връзка въ всички нѣща въ природата. Такъвъ човѣкъ ние наричаме „разуменъ“, защото и въ злото, и въ доброто той вижда една Божествена връзка. Азъ не говоря за злото, което съществува извънъ насъ, а за проявата на това зло, което е вътрѣ въ човѣка. Ние, съврѣменнитѣ хора, не познаваме външния, Божествения свѣтъ, както трѣбва, но имаме едно субективно схващане за този свѣтъ. Ние го познаваме дотолкова, доколкото сме въ съприкосновение съ него, доколкото усѣщаме, виждаме, чувствуваме и мислимъ. Слѣдователно, когато говоримъ за слънцето, за звѣздитѣ, ние ги разбираме дотолкова, доколкото имаме известна връзка, известни отношения съ тѣхъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да се стреми да дойде до това състояние, да чувствува и да разбира тѣзи връзки, тѣзи отношения.

Когато говоря въ бесѣдитѣ си, азъ ви давамъ закони, правила, по които трѣбва да живѣете; азъ ви говоря за човѣка, какви сж били първичнитѣ човѣшки идеали, и какви трѣбва да бждатъ хората за въ бждеще. Има единъ моментъ, който опрѣдѣля отношенията на хората. Напримѣръ, ти си работникъ, условилъ си се на работа при нѣкой господарь. Питамъ: кой е най-щастливиятъ моментъ въ тази работа? Двѣ възможности има. Най-ща-

«Сливиятъ моментъ за тебе може да бжде, или когато се цѣнявашъ при нѣкой господарь и отивашъ на лозето му да работишъ, или когато се връщашъ отъ лозето и отивашъ при този господарь. Тукъ разумниятъ човѣкъ трѣбва да разсждава. Ако не обичашъ господаря си, приятно ще ти бжде, когато се отдалечавашъ отъ него. Ще кажешъ: слава Богу, че мога да се отдалеча отъ този човѣкъ, да си поотдѣхна малко! Това е особено психологическо състояние. Синъ и дъщеря, които не обичатъ родителитѣ си, като се ожениятъ, казватъ: добрѣ, че се освободихме отъ тѣхъ. Когато казвате, че не обичате нѣкого, това е едно естествено състояние, което се ражда у всички хора. То не е нито грѣхъ, нито прѣстѣпление. Това състояние се дължи на единъ неоформенъ, неорганизиранъ животъ, въ който съзнанието на човѣка не се проявява. Това се дължи на единъ неустроенъ свѣтъ, който е около васъ. Обаче, ако обичашъ господаря си, най-щастливиятъ моментъ за тебъ ще бжде, слѣдъ като си ходилъ на лозето, да се върнешъ при него.

Та, ако ви попита нѣкой, кое е най-хубавото нѣщо въ живота, да се отдалечавашъ ли, или да се приближавашъ къмъ нѣкого, вие ще кажете: това зависи отъ обстоятелството, дали обичаме, или не обичаме този човѣкъ. Това сж факти въ живота, това сж

отношения, а не максими и закони. И едното, и другото е потрѣбно, т. е. потрѣбно е и да се отдалечавашъ, и да се приближавашъ. Като не обичашъ нѣкого, потрѣбно е да се отдалечишъ отъ него, да отидешъ на работа. Като обичашъ нѣкого, потрѣбно е да се приближишъ при него, да се върнешъ отъ работа. Когато не обичашъ нѣкого, ти си започналъ работата си; когато обичашъ нѣкого, ти си свършилъ работата си. Ти казвашъ: Господи, не обичамъ този човѣкъ! Господъ ти казва: „Иди на лозето!“ — Господи, много обичамъ този човѣкъ! — Върни се отъ работа, влѣзъ въ къщи и почивай! Слѣдователно, когато не обичате нѣкого, вие работите на Божията нива. Когато обичате нѣкого, вие сте дома си на почивка. Ето какъ разсждавамъ азъ. Това сж изводи отъ живота.

Природата е разумна, тя използва всички наши състояния. Нѣкой казва: азъ не съмъ разположенъ, не обичамъ този човѣкъ. Природата казва: „Много добрѣ, азъ имамъ една хубава работа за тебъ. Вземи тази малка мотичка и иди на лозето да покопаешъ!“ — Ама ржцѣтъ ми се умориха, слабъ съмъ. — Нѣма нищо, всичко ще мине. Ама азъ обичамъ едн-кой си човѣкъ. Природата казва: „Върни се сега въ къщи да почивашъ“ Разбира се природата не говори като насъ. Тя има приятенъ, хубавъ гласъ и приятна усмивка. Ней-

ната усмивка е необикновена. Усмихне ли ви се веднъжъ, вие никога не забравяте тази усмивка. Когато ти си нѣщо недоволенъ, природата те приема любезно, усмихнато, и всичкото недоволство изчезва отъ тебе. Тя знае на кого да дава и какъ да дава. Това показва, че Господъ познава всичкитѣ ни нужди и се отзовава точно на врѣме. Писанието казва: „Богъ познава нашето естество. Той познава нашитѣ слабости, нашитѣ немощи.“ И най-силниятъ духъ, или нѣкой великъ ангелъ, като слѣзе на земята, и той си поплаква малко. И на неговитѣ очи се виждатъ по нѣколко сълзи. Докато той е на небето между ангелитѣ, въ Божествения свѣтъ, дѣто нѣма никакви противорѣчия, живѣе добръ, но като слѣзе на земята, като се намѣри въ онази гжста материя, между хората на грѣха, между тия дебели глави, между тѣхнитѣ неразбранщини, казва: „На небето ние не живѣемъ така.“ Хората, като го слушатъ да говори тъй, казватъ му: за какво небе говоришъ? Да не си сънувалъ нѣщо? Не те ли виждаме, какъ си облѣченъ? И ти си обикновенъ човѣкъ, като насъ. Иматъ право хората. И този ангелъ се вижда въ чудо, мисли си, дали наистина нѣкога е билъ ангелъ, или е сънувалъ нѣщо подобно! Това състояние психологически е много вѣрно, всички сте го изпитвали. Нѣкой пжтъ мислите, че сте

много праведенъ и вървите гордъ, изправенъ, казвате си: азъ съмъ стабиленъ човѣкъ, нищо въ свѣта не може да ме разклати. Да, така е, но докато си между праведни хора. Намѣришъ ли се между грѣшни хора, така се опетнявашъ, че не можешъ да се познаешъ. И тогава казвашъ: дали съмъ азъ, или не. Че съмъ азъ, зная, но какъ е станало това, че съмъ се толкова опетнилъ, не зная. Опетняването на човѣка е външно състояние, дошло нѣкъдѣ отъ живота.

Та има единъ вжтрѣшенъ законъ въ природата, споредъ който, когато човѣкъ иска да изправи грѣшкитѣ на хората, всички тия грѣшки се натрупватъ на неговия грѣбъ. И този човѣкъ хиляди пѣти ще съжالياва, че се заелъ съ тази работа. Той казва: що ми трѣбваше да се заемамъ съ хорскитѣ грѣшки? Всички грѣшки се награватъ наоколо му и казватъ: кажи ни, какво трѣбва да правимъ? Погрѣшкитѣ въ свѣта търсятъ само лесния пѣтъ. Една погрѣшка, като дойде при тебе, пита те: пари имашъ ли? — Нѣмамъ. — Като нѣмашъ пари, и си толкова бѣденъ, защо дойде на земята? — Ами хлѣбъ имашъ ли? — Нѣмамъ, но ще ви науча, какъ да сѣете, какъ да го обработвате. — Като нѣмашъ хлѣбъ, защо ни викашъ? — Имашъ ли нѣщо приготвено за ядене? — Нѣмамъ,

но ще ви науча да си готвите. — Ние не искаме да се учимъ.

Сега искамъ да направя единъ паралелъ между нѣкои мисли отъ Стария и отъ Новия Завѣтъ. Вие четете днесъ пророкъ Исая, който е живѣлъ прѣди повече отъ 2000 години прѣди васъ, при мжчни и трудни условия, и е произнесълъ много хубави мисли. Напримѣръ, въ 5 стихъ отъ 42 глава той казва: „Така говори Богъ, Господъ, Който направи небесата и ги прострѣ, Който разпрострѣ земята съ произведенията ѝ, Който дава дихание на людетѣ, които сж на нея, и духъ на тѣзи, които ходятъ по нея“. Тази мисль не е разбрана даже и за васъ. Ако я прочетете, ще кажете: какво иска да каже пророкътъ съ тази мисль? Казва се въ стиха: „Така говори Богъ, Господъ“. Съврѣменитѣ богослови и философи казватъ, че Богъ нѣма тѣло. Щомъ нѣма тѣло, съ какво говори? Езикъ нѣма, като насъ, а говори. Очи нѣма, като насъ, а вижда. Уши нѣма, като насъ, а чува. Ржцѣ нѣма, като насъ, а всичко твори. Крака нѣма, като насъ, а навсѣкждѣ ходи, навредъ е. Слѣдователно, ние мислимъ, че всичко това, което имаме въ този животъ, е максимата на живота. Не, това е едно врѣменно, прѣходно състояние на нѣщата. Ние не знаемъ разнообразнитѣ Божии пптища, които великата Божия Мждрость е

прѣдвидѣла и начѣртала. Че днесъ сме така създадени въ съзнанието на Бога, споредъ Неговия великъ планъ, това е въ реда на нѣщата.

„Така говори Богъ, Господъ, Който направи небесата и ги прострѣ, Който разпрострѣ земята съ произведенията ѝ“. Кои сж произведенията на земята? — Това сж растенията, които сж изразъ на низшия животъ, на това, което произлиза отъ земята.

„Който дава дихание на людетѣ, които сж на нея“. Значи, на всички живи същества Богъ даде животъ, дихание, да дишатъ.

„И духъ на тѣзи, които ходятъ по нея“. Това сж хората, това е свѣтътъ. Тия хора иматъ духъ, ходятъ да работятъ, тѣ всичко творятъ.

„Азъ, Господъ, те призовахъ въ Правда, и ще те взема за ржка, и ще те пазя, и ще те поставя завѣтъ на людетѣ, свѣтли на на езичниците“. „Азъ, Господъ, те призовахъ въ Правда“. Азъ, Господъ ги призовахъ въ Правда“. Това сж Божиитѣ избраници, които Той вика отъ свѣта да работятъ. На тия хора Богъ дава дихание. Тѣ сж хора отъ свѣта, у които съзнанието е пробудено. Тия хора, които иматъ Духа, у които съзнанието е пробудено, ще дойдатъ къмъ насъ. Това е неизбежно. Тѣ не могатъ да останатъ въ свѣта тъй, както замжтенитѣ веднѣжъ

отъ квачката яйца не могатъ да останатъ въ кошницата. Седѣли ли сж веднѣжъ подъ квачката, въпросътъ е свършенъ съ тѣхъ. Тѣ ще се излюпятъ, пиленца ще излѣзатъ отъ тѣхъ и ще отидатъ при другитѣ пиленца. Нищо не е въ състояние да спре този процесъ. „Азъ, Господъ, ги призовахъ въ Правда“. Господъ призовава тия хора на първо мѣсто въ Правда. Кой човѣкъ е праведенъ? Какво нѣщо е Правдата? Правдата се обуславя отъ единъ вжтрѣшенъ законъ въ човѣка.

„За да отворишъ очитѣ на слѣпитѣ, да извадишъ затворенитѣ отъ затворъ, седещитѣ въ тъмнина изъ дома на тъмнината“. — Това ще бжде тѣхната служба и сила.

Ще взема сега 21 стихъ, 16 глава отъ Евангелието на Йоана: „Жена кога ражда, на скръбъ е, защото е дошълъ часътъ ѝ; а когато роди дѣтето, не помни вече тѣгата си, поради радостта, че се е родилъ човѣкъ на свѣта.“

Когато говоря за ученика, азъ взимамъ думата „ученикъ“ въ тѣсенъ, а не въ широкъ смисълъ. Въ тѣсенъ смисълъ на думата, подъ „ученикъ“ разбирамъ този, който учи тукъ, на земята, въ този ограниченъ кръгъ на живота. Той ще се учи тукъ и ще постигне толкова, колкото условията на този земенъ животъ му позволяватъ. Като говоря за ученика въ широкъ смисълъ на думата,

разбирамъ идейния ученикъ, който се учи и тукъ на земята, въ този свѣтъ, и горѣ на небето, въ другия свѣтъ. Той никога не напуска школата: денемъ се учи въ лабораторията на земята, а вечеръ отива горѣ, при своя Учителъ, който му прѣподава теория. На другия день се връща пакъ на земята, за да продължи своитѣ практически занятия въ лабораторията. Този ученикъ постоянно учи: горѣ на небето учи теория, а долу на земята — практика. Когато говоря за идейнитѣ ученици, подразбирамъ тия именно, които горѣ учатъ, а долу прилагатъ. Когато говоря за ученицитѣ въ тѣсенъ смисълъ на думата, разбирамъ тия, които учатъ на земята, а като заспятъ вечерно врѣме, не ходятъ горѣ да се учатъ. На другия день, като станатъ, продължаватъ пакъ да учатъ. Тѣ нѣматъ връзка съ невидимия свѣтъ и не знаятъ, дали сж ученици, или не. Тѣ казватъ: докато сме въ училището, ученици сме, но като го свършимъ, не сме вече ученици. Идейнитѣ ученици, или тия, за които говоря въ широкъ смисълъ, знаятъ, че всѣкога сж ученици. И въ единъ животъ, и въ втори, и въ трети, и въ четвърти, тѣ знаятъ, че всѣкога сж били и ще бждатъ ученици. И слѣдъ врѣме, когато нашата земя, както и цѣлата слънчева система, завърши своето развитие, тѣ ще минатъ като ученици въ нова школа,

при нови условия. Богъ тогава ще имъ даде друго име, а не ученици. Думата „ученикъ“ не е подходяща да изрази дълбоката идея, която е скрита въ това понятие.

Азъ искамъ да ме разбирате право, да не се обезсърдчавате. Дали ще ме разберете право, или не, за менъ е все едно, т. е. не съмъ индеферентенъ, но казвамъ: ако ме разберете право, ще се радвамъ; ако ме разберете криво, ще скърбя малко, не тъй, както вие скърбите, но все ще имамъ едно неразположение. Прѣдставете си, че вие сте облѣкли своята бѣла рокля като снѣгъ, но дойде една муха, кацне върху роклята ви и остави на нея своето писмо, или по-право, своята визитна картичка. Писмото, което ви написва, е слѣдното: „Имахъ честъта да посѣтя хубавата ви рокля и, за да знаете, че съмъ ви посѣтила, оставихъ си визитната картичка.“ Приятно ли е това посѣщение? — Не е приятно. Тази муха не е намѣрила пощенската кутия, тамъ да остави писмото си. Често и вие правите като нея: напишете нѣкое писмо и докато го занесете на пощата, за да не го забравите, забождайте го съ една карфичка на нѣкое отъ пердетата у васъ. Вие, като погледнете тия писма на бѣлата ви рокля, казвате: тукъ ли намѣри тази муха да остави писмата си? Недоволни сте, и започвате да чистите роклята си. Изчиствате я, но

все остава едно неразположение у васъ.

Ето защо, на първо мѣсто, отъ всинца ви се изисква едно широко разбиране на нѣщата. Азъ зная послѣдствията отъ неразбирането, затова обяснявамъ въпроситѣ ту по единъ, ту по другъ начинъ, да не се пропусне нѣкоя дума, отъ която да се произведе обратенъ резултатъ. Ако вие пратите нѣкой работникъ на нивата, мислите ли, че правите добро за всички? За домашнитѣ си, за приятелитѣ си, за тия, на които дължите, това е добро, но за малкитѣ червейчета и бубулецици въ земята, това е най-голѣмата пакостъ.

Вчера, въ бесѣдата си, азъ казахъ, че старозавѣтнитѣ хора сж орачи. Мнозина отъ васъ си казаха: Учителътъ нарича орачитѣ старозавѣтници. Значи, всички, които оратъ земята, сж старозавѣтници. Вие трѣбва да знаете, че земледѣлието е най-висшата форма на старозавѣтния животъ, защото има и по-нисши форми: убийства, кражби и др. Значи, орачътъ не убива, не краде, но хваща воловетѣ, впрѣга ги и казва: „Хайде, сега на работа! Васъ поне намѣрихъ.“ И тѣ, искатъ-неискатъ, цѣль день оратъ. Той имъ казва: „Жена ми, дѣцата ми сж гладни, боси, трѣбва да се оре!“ Какво общо иматъ тия волове съ неговитѣ дѣца. съ неговата жена, че били гладни, боси? Такова е неговото разбиране. То не влиза въ съзнанието на воловетѣ, ко-

ито искатъ да бждатъ свободни. Азъ разглеждамъ въ този случай воловетъ като съзнателни сжщества. Орачътъ продължава понататъкъ да се разговаря съ воловетъ „Вие сте създадени отъ Бога да работите заради менъ. Всички ние седимъ по-високо отъ васъ, затова трѣбва да работите по цѣль денъ, безъ да ви плащамъ, безъ да се оплаквате нѣкому.“ Той взима слѣдъ това единъ прѣтъ и ги помушва да вървятъ по-бързо. Съ какво ги храни при това? — Съ малко слама. Въ какво живѣятъ? — Въ най-простия дамъ. Воловетъ се оплакватъ понѣкога, но господарьтъ имъ не ги чува. Той намира, че тѣхниятъ дамъ е много добъръ. Това е негово схващане. Азъ говоря за сжщината на живота, а не специфично за васъ. Азъ разглеждамъ въпроса въ широкъ смисълъ, говоря за цѣлокупния животъ, за пжтя, прѣзъ който цѣлото човѣчество минава. Засега, човѣкътъ индивидуално, както и домътъ, и цѣлото общество страдатъ. Нѣма сжщество въ свѣта, което да не страда. Старозавѣтниятъ животъ засѣга всички. Ще знаете засега, че орачътъ е най-благородната, най-висшата форма, която старозавѣтниятъ животъ може да произведе.

Сега, ако разгледаме старозавѣтния и новозавѣтния животъ въ тѣсенъ смисълъ, Адамъ и Ева бѣха старозавѣтни хора. Старо-

завѣтния животъ създаде първия законъ, който Ева написа. Тя казва: „Каквото Господъ заповѣдва, нѣма да се разбира въ неговата идейна форма, но ще се разбира тъй, както може да се приложи на земята. Ние ще търсимъ вжтрѣшния смисълъ на нѣщата, Въ тѣхъ се крие друга философия“. Адамъ и Ева, като ученици въ рая, въ разсжжденията си прѣдъ дървото „за познаване доброто и злото“, по другъ начинъ изтълкуваха Божиитѣ закони. Мойсей пъкъ тури начало на новозавѣтния животъ. Той бѣше на границата между новозавѣтния и старозавѣтния животъ, което се вижда въ неговия личенъ животъ. Законътъ се оформи при Мойсея.

Нѣма да се спирамъ повече върху тѣзи въпроси, понеже тѣ ще ни отдалечатъ отъ главната мисълъ, ще прѣдизвикатъ споръ, разногласия въ умоветѣ ви. Това нѣма да ви доведе до правитѣ разбирания, които сж необходими за васъ, защото Адамъ и Ева и днесъ сж пакъ ученици на земята и казватъ: „Колко сме били глупави, като не сме разбирали Божиитѣ закони; не сме разбирали Пжтя, който Богъ ни е чърталъ!“ Вие срѣщали ли сте Адамъ и Ева на земята? Като ви питамъ, дали сте ги срѣщали, ето каква е идеята, която трѣбва да разбирате. Законъ е: голѣмитѣ рѣки не се вливатъ въ малкитѣ, но малкитѣ рѣки винаги се вливатъ въ голѣ-

митѣ. Ще изкажа тази мисълъ въ друга форма: малкитѣ рѣки се вливатъ въ голѣмитѣ, а голѣмитѣ рѣки се разливатъ въ малки. Когато говоримъ за разливане, разбираме единъ вжтрѣшенъ процесъ, а именно: великото, мощното, силното се разлива въ малкото. Водата отъ Великия океанъ се разлива и образува безброй малки поточета и извори. Тѣ знаятъ своя произходъ, знаятъ, че сж произлѣзли отъ Великия океанъ и искатъ да се върнатъ въ него. Значи, разливането е изливане, а вливането е връщане. Слѣдователно, нѣкой пътъ великото ще се разлѣе въ тебе. Тогава казваме: Богъ е разлѣтъ въ насъ, а ние ще се върнемъ, ще се влѣмъ въ Него. Казвате: какъ ще се влѣмъ въ Бога? Нали ще изгубимъ своята самостоятелность? Ако Богъ благоволява да се влѣе и да живѣе въ тебъ, защо ти да не се влѣешъ и живѣешъ въ Него? Влѣешъ ли се въ Бога, нѣма да се изгубишъ. Както Богъ, като се е разлѣлъ въ насъ, не се е изгубилъ, така и ние, като се влѣмъ въ Бога, нѣма да се изгубимъ. Както Богъ всѣкога се познава въ насъ, така и ние, като се влѣмъ въ Бога, въ Божественото, ще се познаваме. И като се влѣете въ Бога, ще имате най-хубави условия за развитие: за четене, за музика, за изкуство — каквото пожелаете отъ Бога, ще го постигнете.

Като казвамъ да се влѣмъ въ Бога, разбирамъ да ни се дадатъ най-добритѣ условия за развитие, най-добриятъ животъ. Подобри условия отъ тия, не могатъ да ви се дадатъ. Отъ това благо вашитѣ души ще се наситятъ, а не прѣситятъ, както при яденето; ще бъдете доволни, ще придобиете вжтрѣшна радостъ.

Азъ ви давамъ тия нѣща, като дефиниции, да ги държите въ ума си, за да не изпаднете въ противорѣчия. Нѣкои отъ васъ може да запитатъ: защо Учителътъ каза така? Защо при даденъ случай, напимѣръ, постѣпва тъй, а не иначе? Вие имате право да питате и менъ, имате право да питате и Господа за много нѣща. Напимѣръ, може да питате, защо Господъ тури Витоша на това мѣсто, на което е днесъ? Защо тури въ политѣ ѝ с. Драгалевци? Защо малко по-горѣ отъ селото постави манастиря? На всички тия въпроси Господъ ще ви даде ли отговоръ? Не, ще мълчи. Интересувате се да знаете, каква е била Витоша прѣди 2000 години, но Господъ пакъ мълчи. Питате ангелитѣ, и тѣ мълчатъ. Защо? Съ това искатъ да ви кажатъ: вие сами прочетете тия нѣща! Проучете ги, всичко е написано по канаритѣ, по пластове-тѣ, по дърветата, по изворитѣ. Съврѣменнитѣ геолози, които изучаватъ земята, посвѣщаватъ най-малко 20 — 30 години за изуча-

ването на канаритѣ, на земнитѣ пластове, и едва могат да напишатъ една малка книга. Донѣкждѣ тѣ разбирагъ езика на живата природа. Богъ е скрилъ отъ насъ нѣщата, защото иска да ни застави да мислимъ.

Та казвамъ: ние не трѣбва да тълкуваме скриването на нѣщата отъ Бога въ лошъ смисълъ. Ако тази книга е отворена, като единъ листъ, и достъпна за всички, знаете ли, какво ще стане? Ще дойдатъ всички ония благообразни посѣтители, като золниците, голѣмитѣ мухи, ще оставятъ върху всѣки листъ на тази книга своитѣ визитни картички и ще си заминатъ. Ще можемъ ли да четемъ слѣдъ тѣхъ на тази книга? — Не, тѣ тѣй ще поставятъ своитѣ визитни картички, че грудно вече ще се чете. Слѣдователно, за да се избавятъ отъ тия золници, мждритѣ хора сж намѣрили за добрѣ да скриятъ всичко, да затворятъ тази свещена книга. Когато дойде онзи човѣкъ, който може да пази книгата съ свещено чувство, съ свещена чистота, нему е позволено да отвори книгата, да чете отъ нея и да разбере, какво е писано въ всички глави на тази книга. Като я прочете, той пакъ ще я затвори.

„Жена, която ражда, на скръбъ е“. Въ Израиля се смѣтало за безчестие, за наказание, когато нѣкоя жена не ражда. За тази фамилия, за този родъ се мислило, или че е

на израждане, или че е извън Божие благословение. Когато кажат за някого, че е роден от Бога, това е най-високото състояние, въ което този човек се намира.

„Жена, която ражда, на скръб е“. Защо? Когато някоя жена ражда, тя се намира въ неблагоприятни условия, не знае, какъ ще роди. Има случаи при раждане, когато и майката умира, и дѣтето умира. Но като се роди дѣтето, майката забравя своята скръб и се радва, понеже човекъ се ражда въ свѣта.

Азъ взимамъ думата „раждане“ въ най-красивъ смисълъ. Всѣка мисълъ, която може да родимъ, прѣдставлява бременното състояние на жената. Жена, която зачева, добива самоувѣреностъ въ себе си. Ще ви дамъ единъ образъ за обяснение идеята за раждането. На какво мяза жена, която не ражда? — Тя мяза на празна кесия. Тази кесия може да струва 10 — 20 — 50 — 100 лева, най-много 1000 лева, но цѣнна ли е тя? Когато става цѣнна? — Щомъ се напълни съ английски звонкови пари. Колко струва тогава? — Милиони. Ние вече я пазимъ, носимъ я навсѣкждѣ съ себе си, казваме: много е почтенна тази кесия. Казвамъ тогава: това, което повдига майката, това, което я създава, е дѣтето. Слѣдователно, дѣтето създава условия да се прояви майката. Ето защо, у

майката има желание да роди дѣте. За да стане тя майка, непременно трѣбва да има дѣте.

Сега, ние ще прѣнесемъ тази аналогия и въ живота. Докато у човѣка не се събуди висшето съзнание, той е празна кесия, не може да мисли. Обаче, денѣтъ, въ който зачехе и дойде първата мисълъ, той се напълва. Първата мисълъ е Божествена. Той съзнава вече, че трѣбва да направи връзка съ Бога. Първата мисълъ е начало на истинския животъ, а той е най-красивиятъ животъ. Този животъ прѣдставлява първата връзка съ Бога, първата връзка съ Любовта, отъ която произтича всичко. Направишъ ли тази връзка, животътъ ти тече като вода, лѣе се като музикални тонове. Щомъ тази връзка съществува, животътъ не е тежъкъ, всички скърби и страдания лесно се носятъ. Но безъ тази връзка, безъ любовъ въ живота, и при най-голѣмитѣ богатства и удобства, и при най-голѣмитѣ знания, ще се оплаквате като Соломона, най-мъдриятъ човѣкъ въ свѣта, който казва: „Суета на суетитѣ, всичко е суета“!

Когато Соломонъ е изказалъ тия думи, азъ разбирамъ, че въ сърцето му е нѣмало любовъ. Това е единъ зовъ, едно мъчение, една тѣга на душата. Той казва: „Всичко имамъ. Всичко, което пожелахъ на земя-

та, придобихъ. И царъ бѣхъ, и богатства имахъ, и жени имахъ, и робини имахъ, ядохъ и пихъ, изучавахъ природата и нейнитѣ закони, и знания имахъ, но великото, което търсѣхъ, което искахъ да придобия за своята душа, не можахъ да намѣря. Безсмисленъ е животътъ. Суета на суетитѣ, всичко е суета! "При това, забѣлѣжете, Соломонъ бѣше по-светенъ, адептъ бѣше. Той принадлежеше къмъ школата на Есеитѣ, отдѣто придоби своитѣ знания, но за неговото падение му дадохъ единъ добъръ урокъ. Той бѣше ученъ човѣкъ, знаеше за идването на Христа. Въ Еклисиастъ казва: „Прави каквото щешъ, но знай, че единъ день ще давашъ отговоръ за всичко“. Въ осма глава на притчитѣ, Соломонъ казва: „Веселихъ се и наслаждението ми бѣше съ чловѣческитѣ синове“. Той разбра Любовта. И като казва „суета на суетитѣ, всичко е суета“, той съзна, че изгуби нѣщо, което Богъ му бѣше далъ. Той изгуби Синоветѣ Божии, слѣдъ това се зае да изправи живота си. Соломонъ бѣше ученикъ, единъ отъ служителитѣ на Христа. Когато Христосъ слѣзе на земята, и Соломонъ бѣше тамъ. Той търсѣше Любовта

Христосъ казва: „Азъ и Отецъ ми едно сме“. Отецъ е великата Любовь. Павелъ казва: „Богъ е Любовь“. Слѣдователно, когато казваме, че Христосъ е съ насъ, ние разби-

раме Божията Любовъ. Когато се оплакваме отъ живота, разбираме, че Божията Любовъ не е съ насъ. Любовта не е физическо нѣщо, което може да се изгуби. Когато казвате, че сте изгубили Любовта си, това подразбира, че връзката между васъ и Любовта е прѣкъсната. Тази връзка отново може да се направи, да се възстанови, но само чрѣзъ правата мисль.

Въ първата бесѣда ви говорихъ за пѣтя на ученика. За да разберете пѣтя на ученика, трѣбваше да ви говоря за четиритѣ вида животъ. Какъвъ трѣбва да бѣде пѣтътъ на ученика? Колко елемента трѣбва да влизатъ въ него? — Четири елемента: Любовъ, Свѣтлина, Миръ и Радость. Това сж прѣдмети, въпроси за изучаване. Ученикътъ на новия животъ трѣбва да изучава Любовта, Свѣтлината, Мира и Радостта всестранно, а не тѣй, както обикновенитѣ хора ги изучаватъ.

Та казвамъ: въ живота сжществува една вжтрѣшна връзка, една вжтрѣшна философия, която трѣбва да се оформи, да се изучи отъ вашитѣ нови възгледи. Безъ тази философия вие не можете да живѣте, т. е. ще живѣте, но не Божественъ животъ, а обикновенъ. Божественитѣ познания се придобиватъ и развиватъ само чрѣзъ закона на Любовта. Азъ искамъ вие да влѣзете въ новия животъ и да работите съ закона на Лю-

бовъта. Дѣто има Любовь, има и Свѣтлина; дѣто има Свѣтлина, има и Миръ; дѣто има Миръ, има и Радость. И обратно: дѣто нѣма Любовь, нѣма и Свѣтлина; дѣто нѣма Свѣтлина, нѣма и Миръ; дѣто нѣма Миръ, нѣма и Радость. Когато нѣкой казва, че изгубилъ своята Радость, разбирамъ, че тамъ липсва Любовь, липсва Свѣтлина, липсва и Миръ. Може да имате нѣкаква малка любовь, но тя не е въ състояние да ви даде тази Радость, за която душата копнѣе.

Сега азъ ще направя друга аналогия. Едно разумно сѣщество не може да се роди отъ нѣкое глупаво сѣщество. Напримѣръ, една овца не може да роди едно разумно дѣте. Законътъ е такъвъ. Дѣтето ще мяза на майка си и на баща си. Неговата интелигентностъ и неговитѣ знания прѣдставляватъ сборъ отъ тия на бащата и майката. Дѣтето е резултатъ. Синътъ и дъщерята не могатъ да стоятъ погорѣ отъ майката и бащата. Понѣкога, по издържливостъ, по вътрѣшни разбирания, по проява, тѣ могатъ да стоятъ по-високо отъ родителитѣ си, но това е едно външно заблуждение. Ако една рѣка се разлѣе и обхване десетъ километра пространство, а друга, при сѣщото количество вода, се стѣсни и обхване само единъ километъръ пространство, питамъ: първата рѣка повече вода ли ще има отъ втората? И двѣтѣ рѣки иматъ едно и сж-

що количество вода, но резултатитѣ отъ тѣхъ ще бждатъ различни. Въ какво отношение? Тази рѣка, която е обхванала десетъ километра пространство, слѣдъ като се стѣсни, ще остави повече утайки на тия мѣста, отдѣто се е прибрала, и тѣ ще бждатъ по-плодородни. Втората рѣка, при която водата се е стѣснила, ще се отличава съ голѣмо движение. Слѣдователно, тамъ, дѣто широчината се намалява, движението се увеличава; тамъ, дѣто широчината се увеличава, движението се намалява. Дѣто движението е по-силно, тамъ животътъ е по-голѣмъ, по-интенсивенъ.

Ето защо, за да почне дѣятелността въ човѣка, той непрѣменно трѣбва да се ограничи, да се стѣсни. Щомъ дойде дѣятелността въ живота, ще дойдатъ скърби, страдания и противорѣчия. Скърбитѣ и страданията въ живота сж резултатъ отъ човѣшкото неразбиране на нѣщата. Въ тия случаи хората се намиратъ въ противорѣчие, питатъ: защо Богъ е допусналъ извѣстни нѣща, защо е създалъ тия разнообразни форми въ живота? Да допуснемъ, че въ единъ волъ, който оре на нивата, би се събудило по-висше, човѣшко съзнание, и той се намѣри въ тѣзи тежки, непоносими условия за него: цѣль денъ оре на нивата, а послѣ влиза въ своя дамъ, завързанъ, лишенъ отъ свобода. Знаете ли, колко би се озлобилъ този волъ? Но бла-

годарение, че по-висшето съзнание у животнитѣ се явява врѣменно и пакъ се оттегля, а остава обикновеното имъ съзнание, което лесно ги примирява, тѣ си казватъ: такава е волята Божия! Животнитѣ, чрѣзъ своето съзнание, живѣятъ въ единъ по-низшъ свѣтъ.

Казвамъ: понѣкога и хората, като животнитѣ, минаватъ прѣзъ едно по-низше съзнание отъ човѣшкото, та не чувствуватъ тъй силно положението си. Нима положението на ония затворници, които биятъ по нѣколко пжти на день, които оставятъ да лежатъ на голи подове, хранятъ само съ сухъ хлѣбъ и вода и лишаватъ отъ работа, е по-добро отъ положението на животнитѣ? Казвамъ: ние, съврѣменнитѣ хора, трѣбва да бждемъ проводници на Божията мисълъ! Ако само четемъ Библията и я тълкуваме физически, ще намѣримъ хубави работи въ нея, но ще бждемъ обикновени хора. Ако имате всичкото знание на Соломона, ще бждете обикновени хора, и въ края на краищата ще кажете, като него: „Суета на суетитѣ, всичко е суета!“ Нѣкои религиозни, духовни хора, казватъ: ние можемъ да влѣземъ въ Божествения свѣтъ, безъ да минемъ пжтя на Соломона. Не, за да влѣзете въ Божествения свѣтъ, непрѣменно трѣбва да минете пжтя на Соломона, да добиете знанията на свѣта, и тогава ще имате единъ плюсъ. На това придобито вече зна-

ние, трѣбва да турите подквасата на новия животъ. Тази подкваса ще бжде Божествената Любовь, която ще извади отъ тѣзи знания всичко сжщественно и необходимо за новия животъ. И тогава, всичко сжщественно, което ни остане, ще се употреѣби за благо на нашата душа и за благо на нашитѣ ближни.

И тъй, вие трѣбва да започнете съ Любовта! Тя трѣбва да се роди у васъ. За да се роди Любовта, все трѣбва да има една материална форма, чрѣзъ която да се прояви. И тия, у които се ражда Любовта, както и тия, които я отглеждатъ, иматъ нѣкакъвъ материаленъ образъ. Да вземемъ, запримѣръ, онзи великъ скулпторъ, който вае статуята на Диана — богиня на Любовта. Той прѣдставя въ материаленъ образъ Любовта, и слѣдъ това я туря на единъ високъ пиедесталъ. да я гледатъ хората. Всички пазятъ, почитатъ тази статуя. Защо? Тя прѣдставлява Любовта. Казвамъ: ако хората почитатъ тази статуя, колко повече трѣбва да се почита една човѣшка форма, въ която Богъ, Любовта може да се прояви? Щомъ статуята се почита, колко повече трѣбва да се почита човѣшкиятъ умъ, човѣшкото сърце, човѣшката душа и човѣшкиятъ духъ? Значи, ние трѣбва да зачитаме всѣки човѣкъ. За кого? — За Онзи, Когото любимъ.

Значи, ние не можемъ да поставимъ въ живота си друга основа, освѣнъ Любовта. Но не можемъ да придобиемъ Любовта, докато нѣмаме любовъ къмъ Бога. Най-първо трѣбва да любимъ Бога. Не любимъ ли Бога, не можемъ да любимъ и хората. Като не обичаме нѣкой човѣкъ, вижда ни се много обикновенъ, лицето му дребно, очитѣ му хлътнали, съ нищо не ни привлича. То е сѣщото положение, ако вземете една празна кесия, погледнете я оттукъ-оттамъ, вижда ви се изцапана, стара и я захвърляте настрана. Но ако напълня тази кесия съ звонкови, вие я взимате, казвате: чудесна е тази кесия! Вече не обръщате внимание на нейната външна форма, че била стара, но разглеждате, какво е вложено въ нея, какво е нейното вътрѣшно съдържание. Вие виждате нѣкоя жена, майка на десетъ дѣца, казвате: много е почернѣла тази жена, очитѣ ѝ сж хлътнали. Какъ нѣма да почернѣе? Тя е майка на толкова дѣца! Да, но въ душата на тази жена е вложена една свещена идея, за което дѣцата ѝ я обичатъ отъ сърце и ще ѝ се отплатятъ. Тѣ я чакатъ да дойде отъ работа, посрѣщатъ я, радватъ ѝ се, викатъ ѝ: мамо!

Когато човѣкъ има благоволенieto на Бога, той ще види Божията Любовъ въ лицето на своята майка или на своя баща, или въ когото и да е другъ. Но колко е тѣжно, ко-

гато нѣкой синъ нѣма майка и баща! Той казва: да имамъ поне майчица! Ходи той навсѣкждѣ, въздиша, тѣжи — нѣма дѣ да се спре. Той не е като другитѣ хора. Хубаво е да имашъ майка, да и кажешъ: мамо! Хубаво е да имашъ баща, да му кажешъ: татко! Като кажешъ „татко“, той отваря кесията си, праща те на училище. Като кажешъ „мамо“, тя постила леглото ти да си починешъ, а на сутринята ти дава чисти, хубави дрехи, помилва те, цѣлуе те и те праща на училище съ своето благословение. Майката изпраща дѣтето си на училище, и тя учи за него. Когато нѣкой момъкъ се влюби въ една мома, той се влюбва заради майка си, нея търси. Въ всѣка мома той търси майка си, и въ която я намѣри, нея обиква. Момъкътъ люби момата, докато майката е тамъ. Щомъ майката я напусне, той вече не я люби. Когато една мома каже, че нейниятъ възлюбенъ не я обича, това показва, че майката не е тамъ. Плаче ли нѣкоя мома, то е, защото Любовта я напуснала — майката не е тамъ. Хората казватъ тогава има нѣщо кривичко въ тази работа.

Ще ви дамъ единъ примѣръ, да видите, какъ това „кривичко“ разваля всички работи. Нѣколко помаци се заели да правятъ една турска джамия. Правилото тамъ било, прѣзъ всичкото врѣме, докато правятъ джамията, да не се употрѣби нито една българска дума.

Тръгнали тия помаци изъ близката гора, да търсятъ дървета за строежа на джамията. Като търсили дървета изъ гората, говорили помежду си само на турски, казвали си: „Това дърво е хубаво, високо, валчесто, но на върха е малко „кривичко“. Щомъ дохождали при думата „кривичко“, казвали я на български. Ходжата като ги чувалъ, казвалъ имъ: „Опетнихте джамията, употребихте българската дума „кривичко“. Тръгвали отново да търсятъ дървета изъ гората, но не намирали прави дървета, всички били на върха малко „кривички“, и джамията останала недовършена, само заради българската дума „кривичко“. Казвамъ: всички хора започватъ работитѣ си добръ, но на върха излизатъ малко кривички. Значи, всичкитѣ ни работи сж като на помацитѣ, на върха малко кривички, затова и до днесъ още не можемъ да направимъ джамията. Защо? Защото употребяваме българската дума „кривичко“. Не взимайте думата „кривичко“ въ букваленъ смисълъ.

Често слушамъ да казвате за нѣкои: тия хора не могатъ да направятъ нищо. Не говорете така. Кога хората не могатъ да направятъ нищо? — Когато не обичатъ. Запримѣрь, когато ти не обичашъ нѣкого, казвашъ: не мога да направя това. Когато го обичашъ, казвашъ: всичко мога да направя заради него! Когато не обичашъ нѣкого, посрѣщашъ го

отъ официалната врата, но когато го обичашъ, и отъ прозореца излизашъ да го посрещнешъ. Значи, за Любовта навсѣкждѣ има врати. Като ви говоря така, не взимайте думитѣ ми лично за този и онзи, или за тази и онази. Вие може да имате нѣкакъвъ споръ помежду си, обаче не правете никакви сравнения, не казвайте, че тази или онази сестра не обича никого. Мислете принципално върху въпроса, какви трѣбва да бждатъ отношени-ята ви къмъ Бога. Този е най-главниятъ въпросъ засега, рѣшението на който отъ васъ, именно, зависи. Можете ли заради Бога, заради Неговата Любов да разрѣшите вашитѣ задачи въ живота? Ако можете, кажете си: заради Божията Любов азъ мога да уча, слуга мога да стана, безъ пари мога да работя, гладенъ мога да ходя, дѣца мога да отглеждамъ — всички задачи, които Богъ ми е опрѣдѣлилъ, съ приятностъ мога да изпълня. Като се върнете при Бога, ще видите, какъ сте рѣшили всички тия задачи.

Какви задачи имате да рѣшавате? Напримѣръ, спороветѣ, които се явяватъ между васъ, това сж малки задачи. Нѣкой ви е казалъ една обидна дума, това е една малка задача, да трансформирате нейната енергия. Нѣма обидни думи въ свѣта. Една обидна дума, това е визитната картичка на онази благочестива муха. Тѣй трѣбва да разсжда-

вате. Вие може да разсждавате и по другъ начинъ, да кажете. ако тази муха имаше моитѣ разбирания, моето съзнание, не би оставила визитната си картичка на моята рокля, затова, благодаря на Господа, че не съмъ муха, да правя пакости, като нея. Всѣки човѣкъ, който не разсждава правилно, който върши прѣстѣпления, има съзнанието на мухата. Когато Богъ е вложилъ Любовета и Свѣтлината въ васъ, когато ви е облѣкълъ въ Мира и Радостта, а вие оставяте визитнитѣ си картички тукъ-тамъ, питамъ: какви сж вашитѣ разбирания?

Ще ви приведа единъ примѣръ, да ви изтъкна нѣкои отъ методитѣ, по които хората постѣпватъ помежду си. Запримѣръ, случва се нѣкой отъ ученицитѣ на Школата излиза прѣдъ другаритѣ си да имъ държи една хубава бесѣда, въ която изтъква нѣкои тѣхни погрѣшки, или нѣкои тѣхни неправилни прояви. Той казва, напримѣръ, че еди-кои си братя или сестри били фанатици, правили молитвитѣ си явно, прѣдъ другитѣ хора, и ставали за посмѣшище и т. н. Всичко това той изнася чистосърдечно, искрено, съ цѣль да се изправятъ тия погрѣшки, но какво излиза отъ този методъ? — Всички изтъкнати погрѣшки на другитѣ, се нахвърлятъ върху самия него. Въ природата сжествува слѣдния законъ: когато нѣкой човѣкъ изнася по-

грѣшкитѣ на другитѣ, тия погрѣшки ще укажатъ извѣстно влияние върху него тъй, както нѣкой отровенъ или задушливъ газъ ще укаже влияние върху този, който работи съ него. Но този човѣкъ изнасялъ вѣрни факти, това нищо не значи — законътъ дѣйствува и въ този случай. Защо? — Методътъ, по който този братъ постѣпва е правъ, но има нѣщо „кривичко“ на върха. Понѣкога и азъ си служа съ този методъ, изнасямъ погрѣшкитѣ на нѣкой ученикъ на всеуслишание. Послѣ той ми казва: Учителю, защо изнесохте погрѣшката ми публично, не можахте ли да ми я кажете лично? Казвамъ му: слушай, азъ имамъ голѣмо почитание и уважение къмъ твоето ухо. Ако кажа погрѣшката ти направо, т. е. отблизо, гласътъ ми ще прозвучи тъй силно, че има опасностъ тѣпанчето ти да се пукне. Обаче, като изказвамъ погрѣшката публично, азъ намалявамъ силата ѝ като взимамъ върху себе си половината отъ товара. Въ такъвъ случай, прѣдпочитамъ да страдамъ азъ, отколкото вие. Важното е цѣльта да се постигне.

Тъй щото, не мислете, че когато изнасямъ неджзитѣ на хората, не взимамъ нищо отъ тѣхъ. Не, азъ поемамъ половината отъ тѣхъ. Голѣмо внимание се изисква, когато се изнасятъ погрѣшкитѣ на хората. Съзнанието имъ трѣбва да бѣде будно, иначе концитѣ

могатъ да се скжсатъ. Когато се изнасятъ чужди погрѣшки, това трѣбва да става съ по възможностъ по-голѣма благодѣтелностъ и чистота, съ по-голѣмо благородство отъ страна на този, който ги изнася. Друго нѣщо е по-важно: изнасяйте погрѣшките на хората само тогава, когато Господъ ви каже. Кажете ли ви Той, ще се обърнете много внимателно къмъ брата си и ще му кажете: „Братко, изнасямъ твоята погрѣшка публично, защото Господъ ми каза да направя така.“ Азъ прѣдпочитамъ да извърша волята Божия и да влѣза въ стълкновение съ свѣта, отколкото да прѣмълча и да влѣза въ стълкновение съ Бога. Когато Павелъ изнасялъ извѣстни погрѣшки на хората отъ свое име, той казвалъ: „Ще ме извините, азъ говоря отъ свое име, Господъ не ми е казалъ да сторя това.“ Той знае, че ще понесе половината товаръ. Затова, всѣки, който попадне въ този законъ, ако не може да носи товара, лицето му потъмнѣва, той се обезсърдчава и казва: защо се наехъ да говоря на тия хора, щомъ не ме разбраха? Хората пъкъ, на които той говори, си казватъ: защо този човѣкъ ни напада така? Нали и ние искаме да служимъ на Бога?

Азъ искамъ по този начинъ да ви изнеса два метода, чрѣзъ които може да се въздѣйствиува на хората, когато искаме да изправимъ нѣкои тѣхни погрѣшки: или направо,

лично на тѣхъ да ги казваме, или публично. Нѣкой пжтъ отъ невидимия свѣтъ казватъ нѣкому: изнеси погрѣшкитѣ на този човѣкъ и за послѣдствията не мисли. Та когато нѣкой братъ или нѣкоя сестра изнасятъ каква си да е идея, вие ги изслушвайте внимателно, постарайте се да проникнете въ тѣхната мисль, да видите, какво се крие въ нея. Отъ ваше гледище вие знаете, какъ седи въпросътъ, но ако погледнете отъ гледището на този, който ви говори, това ще хвърли нова свѣтлина въ вашитѣ умове, и вие ще имате една придобивка. Тия, които говорятъ на хората, азъ мога да уподобя на рибари, които хвърлятъ мръжата въ водата, а тия, които ги слушатъ и възприематъ, уподобявамъ на купувачитѣ на тази риба. При това, извѣстно е на всички, че рибаритѣ, които ловятъ рибата, печелятъ по-малко отъ тия, които я продаватъ. Онзи, който лови рибата, хвърля мръжата въ водата, изважда я, пакъ я хвърля и това се продължава по цѣли 4—5 часа наредъ, цѣлъ се измокри и ще го видите, едва уловилъ нѣколко риби. И слѣдъ това сж недоволни отъ него, казватъ му: „Защо улови толкова малко риба? При това, тази риба не струва!“ Не, не обезсърдавайте този човѣкъ! Кажете му: хубава е рибата, другъ пжтъ повечко ще уловишъ. Засега това е достатъчно. Затова, казвамъ и на васъ, като ученици: насърдавайте

цѣннитѣ идеи, които възникватъ помежду ви. Поощрявайте се въ знанията, а не се ограничавайте. Не казвайте, че не ви трѣбватъ знания! Знания сж нужни за всинца ви, и за напрѣдналитѣ, и за по-слабитѣ.

Този съборъ по своитѣ идеи, по всичко, което става, е особенъ. Ние сме прѣдъ очитѣ на Господа, имаме Неговото благословение, имаме подкрѣпата на всички брата въ това дѣло по цѣлия свѣтъ. Ние имаме подкрѣпата и на ангелитѣ. Не мислете, какво сте и кои сте. Ние имаме Божието благоволение, а то е хубавото. Нѣкои казватъ: дали ще успѣе нашето дѣло? Това не влиза въ нашата програма. Ние не повдигаме този въпросъ. Дали ще успѣе дѣлото, или не, по този въпросъ не мислете. Дѣто е Богъ, тамъ е бждещето. Казвате: кои ще дойдатъ при насъ? Които трѣбва да дойдатъ, тѣ сж дошли вече. Ако дойдатъ всички хора, дѣ ще се събератъ? Прѣдставете си, че тукъ дойдатъ 20,000 души. Какъ ще се настанятъ? Тогава вие нѣма да можете да ме виждате. Физически много хора не могатъ да се събератъ въ такова малко пространство. Има другъ начинъ, по който тия хора могатъ да се събератъ и видятъ въ едно малко пространство. Това е идейниятъ начинъ.

Като говоря за себе си, азъ разбирамъ идейно нѣщата. Понѣкога съмъ облѣченъ въ

празничните си дрехи, понекога въ простите си дрехи. Вие заблѣлѣзвате това и казвате: днесъ Учителътъ е облѣченъ съ всѣкидневните си дрехи. Защо ли? Казвамъ: такава е волята Божия. Господъ ми казва: „Днесъ ще се облѣчешъ съ обикновените си дрехи и ще слѣзешъ при тия хора да имъ говоришъ на тѣхенъ езикъ“. Другъ день Господъ ми казва: „Ще напуснешъ работата си сега, ще излѣзешъ на пѣтя и тамъ ще видишъ два вола, въпрегнати въ кола. Тѣ отдавна се молятъ. Ще се спрѣшъ при тѣхъ, ще ги помилвашъ малко по гърба и ще си заминешъ“. Това е изъ моя интименъ животъ. Азъ излизамъ на пѣтя, намирамъ воловетъ, помилвамъ ги и се каня да се връщамъ назадъ, когато господарътъ имъ ме изгледва очудено и ме запитва: „Какво правишъ?“ Той е изненаданъ отъ тази постѣпка спрѣмо воловетъ си, които всѣки день налага на общо основание. Азъ изваждамъ три-четири златни монети отъ джоба си, давамъ му ги и казвамъ: моля ти се, гледай воловетъ много добръ! Тѣ хубаво изпълняватъ службата си. Ако ме слушашъ, и другъ пѣтъ ще ти дамъ нѣколко отъ тия монети. Слѣдъ това си заминавамъ. Воловетъ, като се върнатъ вечерята дома си, казватъ: „Днесъ мина покрай насъ единъ човѣкъ, потупа ни, помилва ни малко по гърбоветъ и отъ тозъ моментъ нашиятъ господарь омекна.

До вчера ни биеше, мушкаше ни съ остень, а отъ днесъ е мекъ, внимателенъ къмъ насъ. Не знаемъ, коя е причината“. Азъ зная, коя е причината. Господъ ми каза да оставя професорската си работа и да отида да помилвамъ тия два вола, а на господаря имъ да дамъ 3 — 4 златни монети. И като отида при този човѣкъ, нѣма да му разправамъ, че Господъ ме пратилъ, но ще му говоря на наученъ езикъ. Казвамъ му: слушай, приятелю, твоитѣ волове сж отъ първокачествена порода, други като тѣхъ нѣма да намѣришъ, затова добрѣ ги храни, добрѣ ги гледай. Тѣ вършатъ работата си много усърдно. На воловетѣ, слѣдъ като ги помилвамъ, казвамъ: не бойте се, имайте търпѣние, постоянно се молете! Слѣдъ една година положението ви ще се измѣни. И наистина, този човѣкъ намира отнѣкждѣ Евангелие, започва да го чете, става вегетарианецъ, захвърля остена, разбира, че не трѣбва да се измжчватъ животнитѣ, и слѣдъ една година азъ го виждамъ да оре на нивата съ тия волове и тихо да имъ говори: „Ха, чоджумъ, ха братко, хайде да поремъ малко!“ Като пооре съ тѣхъ 3 — 4 часа, освобождава ги. Господарѣтъ и воловетѣ започватъ вечъ: да се разбиратъ. Всѣки има този господаръ въ себе си.

Ще ви направя една аналогия сега. Азъ съмъ рѣшилъ вече да посѣтя вашитѣ госпо-

дари. Васъ ще потупамъ по гърбоветъ, а на господаритъ ви ще дамъ по нѣколко звонкови монети, като имъ кажа: бждете тъй добри да пазите вашитъ слуги. Тѣ ви работятъ усърдно, подобни на тѣхъ нѣма да намѣрите. Какво ще кажете вие тогава? Че външнитъ условия на живота се подобрили, че обществото започнало да гледа на васъ съ по-добро око и т. н. Сега мнозина отъ васъ казватъ: Учителю, не може ли да се измѣни това лошо мнѣние на обществото спрѣмо насъ? Не може ли да се измѣнятъ тѣхнитъ възгледи по отношение насъ? Тѣ ни спѣватъ съ това. Трѣбва да се направи нѣщо! Докато не ни знаятъ отъ кои сме, изслушватъ ни, щомъ се научатъ отъ кои хора сме, резервиратъ се вече. Казвамъ: има единъ начинъ, по който хората могатъ да ви слушатъ. Кой е този начинъ? Ако прѣзъ тази година приложите Любовьта, за която ви говоря, ако приложите Свѣтлината, която иде отгорѣ и прѣдавамъ прѣзъ себе си, ако приемете и Мира, и Радостъта, които идатъ отгорѣ, всички прѣпятствия ще се стопятъ. И тогава, ще говорите на хората тъй краснорѣчиво, че всички ще ви слушатъ. За да прѣмахнете прѣпятствията въ свѣта, трѣбва да имате живъ контактъ съ разумнитъ сили въ природата. Тия сили се прѣдаватъ само чрѣзъ контактъ. Дойдете ли въ контактъ съ тѣхъ, тѣ

ще потекатъ въ васъ, ще стопятъ всички ледове и снѣгове.

Та казвамъ: противорѣчията въ вашия умъ трѣбва да изчезнатъ, да нѣма никаква натегнатостъ между васъ. Нѣкой казва: хладно ми е сърцето. Азъ нѣмамъ опрѣдѣленъ възгледъ за Бога. Казвамъ му: Богъ е Любовь. — Но това е неопрѣдѣленъ възгледъ за менъ. — Тогава започни да обичашъ майка си по новия начинъ! — Обикнахъ я, но пакъ ми липсва нѣщо. — Обикни баща си! — Обикнахъ и него, но пакъ ми липсва нѣщо. — Обикни брата си! — Пакъ ми липсва нѣщо. — Обикни сестра си! — Още нѣщо ми липсва. — Обикни слугата си, всички сжщества, обикни най-послѣ и врага си! Щомъ обикне и най-послѣдния, той казва: Учителю, разбрахъ вече смисъла на Любовта.

И тъй, на всѣки, който не познава Любовта, казвамъ: приложи Любовта въ нейната пълнота! Докато въ душата ти тече Божествената Радостъ, слѣзъ до най-голѣмитѣ дълбочини и ще познаешъ, че Божията Любовь е подѣйствувала тамъ, и ти си изпълнилъ волята Божия. Само по този начинъ ще познаете смисъла на Любовта. Ако приложите Любовта, вратитѣ на вашия умъ ще се отворятъ, и знанието на миналитѣ вѣкове, както и знанието на настоящето и бъдещето ще започне да влиза у васъ по единъ есте-

ственъ начинъ. Тогава вие ще се запознаете съ проблемитѣ на новия животъ. Въ свѣта днесъ има добродѣтелни, талантиливи хора, които сж слѣзли да работятъ съ единствена цѣль, да запознаятъ хората съ тия проблеми. Казвате: това е свѣтска наука! Нѣма свѣтска наука, има само една свещена наука, въ която работятъ много учени, трудолюбиви хора, които изучаватъ Божественото. Тѣ, именно, ще отворятъ своитѣ съкровищници и ще извадятъ прѣдъ свѣта новото знание, новото разбиране, което иматъ.

Питамъ ви: какво трѣбва да правятъ онѣзи, на които умоветѣ сж празни, т. е. не съдържатъ нищо ново? Тѣ ще постѣпятъ по сжщия начинъ, както постѣпватъ съ своята кесия, въ която има стари нѣща, безъ никаква цѣна. Тѣ хвърлятъ ли кесията си? — Не, изваждатъ всичко старо отъ нея, всичко онова, което нѣма цѣна и я напълватъ съ нѣщо ново, цѣнно. Когато казвамъ, че трѣбва да изпразните ума и сърцето си, подразбирамъ, че трѣбва да извадите навънъ всичко онова, което се е обезцѣнило, трѣбва да изхвърлите навънъ всички стари идеи, понятия, схващания и разбирания за морала и да турите, да влѣте въ себе си Божественото, а то само по себе си ще се опрѣдѣли. Пуснете Любовта въ вашия умъ, и тя сама ще покаже своето естество! Вие само ще слушате.

Когато майката роди дѣтето, тя ли го учи да говори? — Не, тя му дава възможност само да се прояви. Най-първо дѣтето почва да бѣбли, издава нѣкакви звукове и постепенно проговаря. Майката само го поправя. Има дѣца, на които езикътъ никакъ не се сплита, тѣ лесно, ясно говорятъ. Адепитѣ, като малки дѣца, не се нуждаятъ много отъ майките си да ги поправятъ. Тѣ ще направятъ най-много 2 — 3 грѣшки при говоренето си, и скоро слѣдъ това започватъ да говорятъ добръ. Така и вие, като вложите Божествено-то въ себе си, то ще обнови вашия животъ.

Христосъ казва: „Жена, която ражда, на скръбъ е“. Всѣки човѣкъ, който е дошълъ на свѣта, въ скръбъ е, и за да влѣзе въ Божествения свѣтъ, трѣбва да роди. Човѣкъ не може да роди въ грѣшния свѣтъ, тамъ има вѣчно помѣтане, вслѣдствие на което се ражда скръбта. Въ свѣта най-хубавитѣ идеи се помѣтатъ. Кое е реализирано въ свѣта? Тамъ храмове се развалятъ, училища се развалятъ, майки се развалятъ, дѣца се развалятъ, сестри се развалятъ, братя се развалятъ, слуги се развалятъ — всичко въ свѣта се разваля. Добръ се започва тамъ, но отпослѣ всичко се разваля и свършва злѣ.

Казвамъ: ако искате да добиете, да родите великата, новата мисълъ, ако искате да добиете новата наука, непременно трѣбва да

влѣзете въ Божествения свѣтъ, да добиете Любовта, Свѣтлината, Мира и Радостта. Вие може да влѣзете въ този свѣтъ, но трѣбва да спазвате всички правила, които съществуватъ тамъ. Стариятъ животъ, съ всички негови привички, ще оставите настрана. Всѣки отъ васъ, като става сутринъ, ще се помоли на Бога, ще каже: Господи, дай благословение и на моитѣ братя, както даващъ и на менъ! Азъ ще те слушамъ, както ме учишъ. Ще прилагамъ Любовта, споредъ както е Твоята воля. Въ живота често ние сами си причиняваме нещастия, врѣди. Какъ? Като изтъкваме грѣховетѣ на хората. Нека благодаримъ въ душата си за всѣка скръбъ, която иде и да кажемъ като псалмопѣвецътъ: „Добро ми стана, че се наскърбихъ“. Кой го наскърби? — Майка му. Колко майки наскърбяватъ дѣщеритѣ си! Тѣ имъ казватъ: дѣ ходи днесъ? Ти трѣбва да седишъ въ къщи! Я, сними новитѣ дрехи. Стига си ходила да играешъ на хорото! Я вземи кърчага, та иди за вода! Злѣ ли мисли тази майка? Злото ли желае на дѣщеря си? — Не, тя има най-доброто желание, дѣщеря ѝ да бѣде честна и почтена. Майката не е противъ това, дѣщеря ѝ да обича, но казва: ти трѣбва да обикнешъ най-добрия, най-благородния момъкъ, а не когото прѣвъ срещнешъ на пѣтя си. Дѣщерята мисли, че майка ѝ иска да ограни-

чава нейната любов и казва: „Ти едно врѣме се любѣше, а сега менъ ограничавашъ“. Не, това ограничение, нито пъкъ свободата, която бихте имали, не разрѣшаватъ още великия законъ на Любовта. Ние трѣбва да се любимъ, трѣбва да се обичаме, но какъ? Ако момата намѣри нѣкой момъкъ, който още на другия день ще я свали отъ колата си, той има ли любовъ? — Нѣма. Но има честни хора въ свѣта, които прѣди да се оженятъ, казватъ на своята възлюбена: днесъ азъ те обичамъ, но доколко врѣме ще трае моята обичъ, не мога да кажа, гарантирамъ най-много до една година. Ако си готова само за една година да напуснешъ родителитѣ си и да ме послѣдвашъ, дойди съ менъ.

Ще ви приведа единъ подобенъ примѣръ. Имаше въ Сливенъ една добра мома, която се влюбва въ единъ отъ най-добритѣ братя тамъ, иска да се ожени за него. Той бѣше си далъ обѣщание да не се жени, ималъ за това нѣкакви причини. Пита ме тя, да се ожени ли за него. Казвамъ ѝ: вие не сте единъ за другъ. Неговото прѣдназначение сега не е да се жени. Тя казва: „Азъ го обичамъ, искамъ да се оженя за него, та ако ще слѣдъ три години да си замина“. Казвамъ ѝ: и три години нѣма да живѣете заедно. Тя не ме послуша, ожениха се. Слѣдъ една година само, той бѣга на една страна, тя — на

друга. Като ме срещна слѣдъ това, тя казва: кой знаеше, че така ще излѣзе? Азъ ѝ казахъ, но тя искаше да провѣри. Не мислѣше злото, но така излѣзе. Този братъ обичаше да чете, да философствува, не бѣше за сѣмеенъ животъ. Тя ходи на работа, да печели, а той по цѣлъ день се разхожда съ цигара въ уста и казва: това ще ми купишъ, онова ще ми направишъ и т. н. Казвамъ: докато човѣкъ не уреди въпроса съ своето здраве, докато не уреди работитѣ си съ Бога, той не може да се жени.

Една отъ максимитѣ на новото учение е слѣдната: жена, която не може да гледа единъ мжжъ, не го обича; мжжъ, който не може да гледа една жена, не я обича; приятель, който не може да уреди работитѣ на приятеля си, като свои, не го обича; господарь, който не може да гледа на слугата си като на свой човѣкъ, не го обича; слуга, който не може да гледа работитѣ на господаря си, като свои, не го обича. Какъ трѣбва да се отнасяме единъ къмъ другъ? Да покажемъ готовность за услуга въ всички трудни моменти, въ всички трудни задачи, които имаме да разрѣшимъ. Трѣбва да има нѣщо, по което да се отличаваме отъ свѣта! Засега вие трѣбва да благодарите на свѣтскитѣ хора. Тѣ прѣдставляватъ за васъ велико училище. Писанието казва: „Не обичайте свѣта!“ То значи: ако

възлюбите първо свѣта, а послѣ Бога, ще се спънете, ще се отдалечите отъ Него. Възлюбете първо Бога, и единъ день, когато Го познаете, Той ще ви заведе въ свѣта и ще ви запознае съ него. Слѣдователно, днесъ Богъ ни казва това, което едно врѣме е казалъ на Адама и на Ева: „Ще ядете отъ плодоветъ на всички дървета, но нѣма да ядете само отъ плода на „цървото за познаване доброто и злото“. Или, съ други думи, Богъ сега казва на всички хора: „Всичко въ свѣта може да обичате, но свѣтътъ нѣма да обичате, този плодъ нѣма да опитвате“. Нѣкой казва: защо да не обичаме свѣта? Може да го обичате, но ще мязате на Адамъ и Ева: боси и съ скжсани дрехи ще ходите. Свѣтътъ можете да изучавате, но отъ плодоветъ му нѣма да ядете. Като казвамъ свѣта, азъ разбирамъ Божествения животъ. Ще се занимавате съ Божествения животъ, ще изучавате Божественото знание, което има приложение навсѣкждѣ въ свѣта. Само така ще постигнете това, което желаете.

Тукъ, между васъ, има орачи. Ако ме слушате и ходите по новия начинъ, като сѣете десетъ декара земя, ще изкарате толкова плодъ, като че сте сѣли сто декара. Значи, трудътъ ви ще се намали и ще ви остане свободно врѣме за четене. Орачътъ е най-високиятъ изразъ на старозавѣтния животъ. Когато се роди Христосъ, кои дойдоха първи да

Му се поклонятъ? Старозавѣтни ли дойдоха?
 — Не, овчаритѣ дойдоха най-напрѣдъ, а тѣ
 сж новозавѣтни. Новозавѣтнитѣ казватъ на
 «своитѣ овци: „Ние не искаме повече да ви
 мжчимъ, ще ви оставимъ да пасете свободно.
 Тѣй ни учи Учителътъ. Ще ви пазимъ отъ
 вълци, но съ условие да снимаме отъ врѣме
 на врѣме горната ви дреха и да издояваме
 млѣкото ви. Такъвъ е законътъ. Ние имаме
 дѣца, жени, трѣбва да ги хранимъ. Ние сме
 реформирали вече живота си, нѣма да ви из-
 тезаваме, но ще ни услужвате съ вашата вълна
 и съ вашето млѣко.“ Христосъ е казалъ: „Ако
 имашъ двѣ дрехи, дай горната на брата си“. В
 този стихъ това се разбира, да дадешъ гор-
 ната си дреха на своя господарь. И тогава,
 овцетѣ казватъ: „Понеже нашиятъ господарь
 казва така, вземете вълната ни да се облѣ-
 чете и млѣкото ни да се нахраните“ Живо-
 тътъ на овчаря прѣдставлява по-висока ста-
 ция отъ тази на орача.

Какво прѣдставлява живота на правед-
 ния? — Той е по-висша стадия отъ тази на
 овчаря. Азъ го уподобихъ на готвачъ. Той не
 вика хората на угощение, но туря си бѣла
 прѣстилка, готви, нарежда чиниитѣ на ма-
 сата и усмихнато на всички казва: „Заповѣ-
 дайте!“ Богатитѣ и разумнитѣ хора сами ид-
 ватъ при него. Той имъ услужва, прѣпоръчва
 се за служителъ на новото учение, но слѣдъ

като се наядатъ, пошепва на ухото имъ: „Слушайте, азъ вълна не искамъ, млѣко не искамъ, но отворете кеситѣ си, златото не витрѣбва, азъ го обирамъ. Вие ще оставите златото си въ моята кесия.“ Гостилничарътъ има работа съ праведни, съ разумни хора.

Азъ ви давамъ тѣзи идеи, за да разбирате вашитѣ душевни състояния. Ще се наблюдавате и ще анализирате вашитѣ душевни състояния. Ще си кажете: днесъ азъ съмъ орачъ, изпълнявамъ най-високото занятие отъ старозавѣтния животъ. Днесъ съмъ овчаръ, изпълнявамъ най-благородното занятие на новозавѣтния животъ, но още взимамъ млѣкото и вълната на овцетѣ. Днесъ съмъ гостилничаръ, заемамъ най-високото положение отъ живота на праведния. Разговарямъ се съ разумни хора, но взимамъ златото имъ. Ние не сме още свободни хора. Най-послѣ дохождаме до новия животъ, до живота на ученика, който не иска нищо. Той се занимава съ Любовта, съ Свѣтлината, съ Мира и съ Радостта. Това е истинскиятъ животъ. Но докато дойдете до него, вие не можете да се освободите отъ другитѣ три вида животъ: орачъ ви е потрѣбенъ, овчаръ ви е потрѣбенъ, гостилничаръ ви е потрѣбенъ. Ако искате да имате щастие у дома си, трѣбва да имате орачъ, трѣбва да имате овчаръ, трѣбва да имате гостилничаръ. Искате ли да имате радостъ у дома си,

искате ли да имате Божието благословение, непременно трѣбва да имате и единъ ученикъ. Когато се събератъ въ дома ви орачътъ, овчарътъ, гостилничарътъ и ученикътъ, изправете се прѣдъ Господа и кажете: Господи, благодаря Ти, че изпрати въ дома ми орача, овчаря, гостилничаря и ученика, да се науча отъ всѣки по нѣщо. Орачътъ ме научи нѣщо, овчарътъ ме научи нѣщо, праведниятъ ме научи нѣщо, и сега ученикътъ ще ме научи на новото учение. Азъ взимамъ „ученика“ въ великъ смисълъ на думата. Отъ невидимия свѣтъ ще изпратятъ въ дома ви единъ ученикъ, който всѣка вечеръ ще отива на небето да се учи, а денемъ, като се върне, ще ви разправя, какво е научилъ за Любовта, за Свѣтлината, за Мира и за Радостта. Той ще носи хубавитѣ нѣща, ще ви ги разправя, а вие ще се учите отъ него.

Нѣкой казва: хубаво е да има човѣкъ посѣщението на Духа. Казвамъ: добръ е да има човѣкъ въ дома си на пансионъ единъ ученикъ, да го учи на Любовта. Понѣкога той ще има добрината да ви заведе въ училището, да видите неговия Учителъ. Вие не можете да отидете сами при Учителя. Трѣбва да има нѣкой ученикъ да ви заведе. Единъ ученикъ води другъ ученикъ. Ученикътъ самъ никога не може да отиде при своя Учителъ. По сжщия начинъ, за да отидемъ при Бога,

непрѣменно трѣбва нѣкой да ни заведе. Казватъ: има нѣща въ насъ, които Духътъ разработва. Затова, Той ще ни заведе при нашия Учителъ и ще ни покаже пѣтя на спасението. Кой е този Духъ? — Христосъ. Кой е Христосъ? — Любовта, която работи съ усърдие и съ радость. Ако ви кажа, че е врѣме вече да се отворятъ очитѣ ви — тѣ сж отворени. Изисква се да се махне само едно малко було, но за мнозина отъ васъ това ще причини голѣмъ страхъ. Като влѣзете въ духовния животъ, въ новия животъ, както го наричамъ, неизбѣжно ще срещнете на пѣтя си едно огледало, въ което ще видите и красивото, и грозното въ себе си, и веднага ще се уплашите. Затова е нужно човѣкъ да бжде подготвенъ, иначе въ него ще се яви скръбъ, че не е достоенъ за този пѣтъ. Въ това огледало ще видите всички ваши минали сжществуванія, затова ще ви прѣкаратъ прѣзъ единъ подготвителенъ пѣтъ, дѣто ще видите друго огледало, а послѣ, като ви приготвятъ, ще се натѣкнете на страшното огледало. Ученици, които бързатъ много, като влѣзатъ въ духовния животъ, натѣкватъ се именно на второто огледало и не издържатъ. Тѣ падатъ, ставатъ, докато най-послѣ се отчаятъ и казватъ: тази работа не е за менъ, азъ съмъ много грѣшенъ човѣкъ. И погледнешъ, този човѣкъ хваналъ кривия пѣтъ. Затова, влѣзешъ

ли въ духовния животъ, не бързай, чакай да се подготвишъ, да се калишъ добръ и тогава, като видишъ лицето си, ще знаешъ вече, какво се изисква отъ тебъ да работишъ. Това е една велика Истина.¹

Вие се намирате въ прѣдверието на Новия животъ. На вратата на всѣки едного отъ васъ може да похлопатъ още утрѣ и да ви повикатъ. Азъ не говоря за физическо влизане въ Новия животъ, не искамъ да умрете, че така да влѣзете, но казвамъ: когато Господъ похлопа на вашето съзнание, вие може да умрете и пакъ да живѣте на земята. То е вече едно съзнателно умира-не, съзнателна смъртъ. Павелъ казва: „Азъ умрѣхъ, и вече Христосъ живѣе въ мене.“ Той казва, че умрѣлъ, а го виждаме да ходи, да говори. Какъ е възможно, онзи, който е умрѣлъ, да продължава да живѣе? Това показва, че Павелъ умрѣ като съзнание, а Христосъ живѣе въ него, като Любовь, като висше съзнание. Той чу гласа, който му казваше: „Савле, Савле, защо ме гонишъ?“ — Кой си Ти, Господи? — Азъ съмъ Исусъ, стани и иди, дѣто ти кажа.

Сега Господъ и на васъ казва: „Савле, Савле, защо ме гонишъ?“ Щомъ ние не проявяваме Божията Любовь, това не е ли гонене на Господа? Казвате: не е дошло още врѣмето за тази Любовь. Не, точно сега е

врѣмето ѝ. Свѣтътъ никога не е чувствувалъ такава нужда отъ Любовь, каквато сега чувствува. Такива страдания, такива падения, такъвъ мракъ сжществува днесъ въ свѣта! Сега се изискватъ силни души, силни ученици, които не само да говорятъ за Любовьта, но да я изявяватъ и прилагатъ въ свѣта, да подкрѣпятъ тия души. Знаете ли, колко хора пъшкатъ, плачатъ, страдатъ въ своитѣ домове, безъ да има нѣкой да имъ каже една утѣшителна, една насърдителна дума? Господъ ви казва: „Намѣрете тия души и имъ помогнете!“ Тѣ ходятъ въ църкви, свѣщци палятъ, молятъ се и не могатъ да се утѣшатъ. Учатъ се, не могатъ да се утѣшатъ. Пари иматъ, не могатъ да се утѣшатъ. Тѣ казватъ: „Господи, изпрати нѣкого да ни даде свѣтлина, да ни опжти въ този свѣтъ!“ Казвате: нали сж учени хора! Колко учени, колко видни хора има въ Европа, които сж писали научни книги, но обикалятъ изъ църквитѣ, четатъ Библията, съ голѣмо усърдие търсятъ великата Истина. И вие трѣбва да имате това усърдие да търсите великата Истина.

Като ви говоря така, ако нѣмате разположение да ме слушате съ закона на Любовьта, съ закона на Свѣтлината, съ закона на Мира и съ закона на Радостта, вие нѣма да разберете смисъла на думитѣ ми, и тѣ ще иматъ за васъ обикновено съдържание. И

Библията да четете, пакъ нѣма да разберете дълбокия смисълъ, който е вложенъ въ нея. Днесъ Господъ ви говори. Азъ не искамъ да ви изпитвамъ, какво бихте поискали отъ Него, но казвамъ: когато Господъ се яви при Соломона, който на врѣмето си бѣше адептъ, какво поиска той отъ Бога? — Знание и мъдростъ. Той направи кривъ изборъ. Избра мъжния пжть и не можа да устои въ него. Затова, казвамъ ви: не избирайте трудния пжть на Соломона, но изберете пжтя на Любовта. Този пжть е пжть на страдания, на скърби въ свѣта, но дѣто има страдания и скърби, тамъ е Любовта. Втората стѣпка слѣдъ Любовта е пжтьтъ на Свѣтлината. Правило е да започнете съ Любовта, послѣ съ Свѣтлината, слѣдъ това съ Мира и най-послѣ съ Радостта. Тогава ще дойде втората фаза, трудния пжть—пжтьтъ на Мъдростта. Ако не минете по този естественъ пжть, щѣлъ свѣтъ може да обиколите, може да изучите всички школи на великитѣ Учители въ свѣта, които носятъ Божието Слово, но всички ще иматъ само една опрѣдѣлена Божествена идея, тѣ не могатъ да измѣнятъ този Божественъ пжть. Навсѣкждѣ ще ви кажатъ: първата стѣпка въ живота, това е пжтьтъ на Любовта. Пжтьтъ на Мъдростта е най-трудниятъ, той е пжть само за Учителитѣ. Соломонъ избра този пжть, защото имаше високо

мнѣние за себе си. Той мислѣше, че може да стане Учителъ на Израиля. Той създаде единъ храмъ, но колко пѣти трѣбваше да се събаря! Този храмъ показа, че знанието, което Соломонъ имаше за Божествения свѣтъ, не почиваше на здрава основа.

Та казвамъ: колко пѣти може да се събори и вашето здание! Това показва, че има Правда въ свѣта! Едно общество се събаря, и пакъ се съгражда. Значи, има нѣщо, върху което животътъ, обществата почиватъ и безъ което не могатъ да се съградятъ. Христосъ казва: „Азъ съмъ съградилъ тази църква върху канара, и вратитѣ адови нѣма да я прѣодо-лѣятъ.“ Коя е тази канара? — Любовта. Ако вие съградите живота си върху Любовта, нищо не е въ състояние да го разклати. Азъ не говоря за външнитѣ форми на Любовта, нито за вашето външно вѣрую, но за всичко онова, което живѣе дълбоко въ васъ.

„Жена, която ражда, на скръбъ е, но като роди, скръбта ѝ се прѣвръща на радостъ, защото чловѣкъ се е родилъ въ свѣта“. Започнете да раждате съ любовъ. Раждате ли съ любовъ, вашето дѣте нѣма да умре и скръбта ви ще се прѣвърне на радостъ. Ако раждате безъ любовъ, то ще умре. Законътъ е такъвъ. Животътъ се опрѣдѣля отъ Любовта. При сегашното положение, въ което се намирате, само ония хора сж разумни, които

страдатъ дълбоко и съзнателно. Бждещето е на страната на страждущитѣ. Двѣ мнѣния по това нѣма. Онѣзи, които страдатъ дълбоко, душата имъ се раздрусва тѣй, като че свѣтътъ се руши въ тѣхъ. Тѣ чувствуватъ не само своитѣ страдания, но и тия на цѣлия свѣтъ, на всички сжщества. Азъ чувствувамъ страданията на всички разумни и неразумни сжщества, на всички малки и голѣми; моята душа се разтрѣсва, но зная причинитѣ на тия страдания. Затова азъ съмъ противъ изкуственитѣ страдания, които хората си създаватъ. И безъ това въ свѣта има достатъчно страдания, не туряйте нито косъмъ повече върху тѣхъ! Съмнѣнието, недовѣрието, подозрѣнието сж изкуствени страдания, затова ги избѣгвайте, не ги създавайте сами, защото тѣ ще донесатъ други по-тежки страдания.

Ето защо, всички велики Учители прѣпоръчватъ на ученицитѣ си различни методи за придобиване на самообладание. Колко трудно е човѣкъ да се самовлада! И сега, понеже нѣкои отъ васъ сте заченали Божественото, азъ ви прѣподавамъ учението на Любовта.

Нѣкои отъ васъ, като слушатъ бесѣдитѣ, схващатъ, като че азъ отричамъ вашитѣ усилия. Двѣ сестри се разговарятъ: отъ толкова години насамъ правимъ голѣми усилия, работимъ, искаме да станемъ ученици, а като

че ли никакъв резултат нѣмаме, тъй изглежда отъ думитѣ на Учителя! Азъ виждамъ всичко това, то си е дало своитѣ резултати, но разглеждамъ въпроса въ широкъ смисълъ, говоря ви, какъвъ трѣбва да бжде великиятъ идеалъ на ученика. Това трѣбва да бжде стремѣжъ, импулсъ въ живота ви, но бждете увѣрени, колкото малко и да направите, Богъ ще го благослови. Не мислете, че Той ще прѣнебрегне малкото, което сте направили. Богъ казва: „Ако нѣкой човѣкъ даде само една чаша вода, комуто и да е, съ любовь, Азъ ще го благословя“. Тъй щото, всѣко нѣщо, което направите съ любовь, то е заради васъ, Казвамъ: ако вие мислите, чувствувате и дѣйствувате право, то е благо най-първо за самитѣ васъ и за вашитѣ приятели и послѣ за окръжаващитѣ ви. Само така можете да бждете носители на Божествения животъ.

Та казвамъ: ще дойдатъ отвънъ хора да ви изкушаватъ, ще иматъ желание да ви станатъ учители. Тѣ ще ви казватъ: знаете ли, че тамъ, дѣто ходите да ви проповѣдватъ, се всѣва дѣление между народа? Не, дѣление не сѣществува въ свѣта. Въ свѣта има развиване, има разклонение, но не и дѣление. Въ биологията се казва, че клѣтката се размножавала чрѣзъ дѣление. Не, въ клѣткитѣ не става никакво дѣление, а се извършва единъ вжтрѣшенъ процесъ на разклоняване.

Клѣтките растатъ и се размножаватъ тъй, както корените, клонищата, цвѣтовете и плодове на едно дърво. И въ живота нѣма дѣление, но има разклонение. Това сж закони. Онѣзи хора, които не разбиратъ дълбокия смисълъ на тия закони, говорятъ за дѣление, но ние вървимъ по закона на разклонението. Дѣлението произвежда смъртъ, а разклонението е процесъ на великия животъ, който работи въ свѣта. Слѣдователно, жена, която ражда, се намира въ закона на разклонението. По този начинъ Божественото приижда въ живота.

И тъй, ще се стараете да се освободите отъ заблужденията въ живота. Понѣкога ви се вижда странно, защо виждате единъ и сжщъ прѣдметъ въ разни фази. Ще ви обясня това нѣщо по слѣдния начинъ. Нѣкой казва: азъ видѣхъ сѣнката на еди-кое си дърво на изтокъ. Азъ вадя заключение, че този човѣкъ е наблюдавалъ това дърво при залѣзъ слънце. Другъ казва: сѣнката на това дърво, което наблюдавахъ, бѣше къмъ западъ. Значи, той го е наблюдавалъ при изгрѣвъ слънце. Първиятъ, който наблюдава дървото при залѣзъ слънце, има по-малка свѣтлина отъ този, който го наблюдава при изгрѣвъ слънце. Условиата, обстановката на тѣхните наблюдения е различна. Слѣдъ това се събиратъ двамата и започватъ да спорятъ, нажждъ е

сѣнката на това дърво, на изтокъ, или на западъ, и започватъ да вадятъ свои заключения. Слѣдователно, когато нѣкой човѣкъ грѣши, казвамъ: сѣнката му е на изтокъ. Когато нѣкой човѣкъ прави добро, казвамъ: сѣнката му е на западъ. Питате ме: какво мнѣние имате за еди-кой си човѣкъ? Отговарямъ ви символически: сѣнката на този човѣкъ е на западъ. Вие вече разбирате, че той е добъръ човѣкъ, прави добро нѣкому. За другъ човѣкъ казвамъ, че сѣнката му е на изтокъ. Вие разбирате, че той прави зло. Ако говоримъ за човѣка на Правдата, сѣнката му не може да бжде на изтокъ, защото Правдата излиза отъ изтокъ, отгорѣ, а сѣнката ѝ ще бжде всѣкога надолу, дѣто е западъ. Това сж вжтрѣшни разбирания на законитѣ въ живота. Когато човѣкъ страда, сѣнката му е къмъ западъ, когато се радва — къмъ изтокъ.

Въ миналото, когато държахъ бесѣди, слѣдъ бесѣдата ще дойде нѣкой у дома да ме пита, дѣ е Господъ. Азъ му казвамъ: на радо сърце ще ти отговоря, дѣ е Господъ, но сега е врѣме за обѣдъ, и понеже сме гладни, нека най-първо да се нахранимъ, а послѣ ще говоримъ. Поканвамъ го на обѣдъ у дома, нагостя го добрѣ, дамъ му чашка винце, развесели се той, и вече забравя да ме пита, дѣ е Господъ. Погледне часа, късно станало вече, и той си отива. На другия день

пакъ дохожда да поговоримъ. Азъ го поканвамъ пакъ на обѣдъ, и той забравя да ме пита по въпроса, който го интересува. Вие казвате: когато нѣкой човѣкъ скърби, дайте му чашка винце да пие, да забрави тжгата си. Не, това е криво разбирање. Ти ще дадешъ чашка винце на възлюбения, на човѣка, когото обичашъ. Това подразбира, че му давашъ нѣщо отъ своята любовъ. Тази любовъ ще го повдигне, и той ще забрави своитѣ страдания. Съ какво трѣбва да се напълни чашата му? — Съ онова словесно, златно вино, отъ което да забрави всички свои скърби и страдания. Облѣчи този човѣкъ, той е окжсанъ, голъ. Божиата Любовъ подразбира жертва.

Питамъ ви: знаете ли изкуството да черпите? Въ София сега има много кръчмари, не зная, колко сж на брой. Ще благодаря на този, който ми каже тѣхното число. Азъ се радвамъ, че има толкова много кръчмари въ София, защото, ако единъ день тѣ се научатъ да черпятъ по новия начинъ, подобри хора отъ тѣхъ нѣма да има.

„Жена, която ражда, на скръбъ е, но когато роди, забравя своята скръбъ.“ Вие сте въ послѣдната фаза на това раждане, затова ви е нуженъ миръ и спокойствие. Човѣкъ може да роди една велика идея само при спокойно състояние на своя духъ. Когато великиятъ

музикантъ твори, казва: „Дайте ми благоприятни условия!“ Когато великият поетъ твори, казва: „Дайте ми благоприятни условия!“ Когато нѣкоя жена ражда, и тя иска благоприятни условия. Колко повече сж необходими тия благоприятни условия за насъ, които трѣбва да родимъ великата мисль! Какво е нужно, за да дойдатъ тия благоприятни условия? — Молитва. Само молитвата може да създаде тия благоприятни, тия благотворни влияния върху насъ. Молитвата е връзка, и Любовта може да дойде въ свѣта само по пътя на тази връзка. Мнозина не знаятъ да се молятъ. Молитвата не седи въ външно четене и шепнене на молитви, но цѣлиятъ ни животъ трѣбва да се прѣвърне въ вжтрѣшна молитва, да приготвимъ условия за идване на Любовта въ насъ. Дойде ли тя, въ душата ни се явява свѣтлина, миръ и радостъ.

Нѣкои казватъ, че религиознитѣ хора се сковавали. Какъ нѣма да се сковаватъ? Такова е обществото, такава е и неговата религия. Общество, което сковава, е общество безъ любовь. Религия, която сковава е религия безъ любовь. Наука, която сковава е наука безъ любовь. Дѣто има сковаване, тамъ има мразъ, студъ. Дѣто има любовь, има разширение, мисль, богатство. Мислишъ ли, това е признакъ, че Любовта е дошла. Любовта ви посѣщава вече, и азъ искамъ да

бждете готови. Тя хлопа на сърцата ви, да не се уплашите. Нѣкои казватъ: тия хора, които ние обичаме, заслужаватъ ли нашата любовъ? Не задавайте такива въпроси. Тия хора, които вие обичате, всѣкога заслужаватъ вашата любовъ.

Христосъ казва: „Любете Бога съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила; любете ближния си, като себе си; любете и враговетѣ си!“ Този стихъ има мистически смисълъ, но само мистикътъ може да схване, какво значи да любишъ Бога съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила, ближния си като себе си и най-послѣ да любишъ и врага си. Вие, като ученици, трѣбва да разберете дълбокия смисълъ на този стихъ. Това е задача за васъ, която за въ бждеще трѣбва да разрѣшите.

И тъй, ако приложите сега закона на Любовта, вие ще имате малки практически резултати. Всѣко учение трѣбва да има поне малки практически резултати, които да покажатъ, че и най-малката работа се благославя. Ако си музикантъ, работата ти ще се благослови; ако си художникъ, работата ти ще се благослови; ако си орачъ, работата ти ще се благослови; ако си чиновникъ, работата ти ще се благослови — Богъ благославя всички. Вие трѣбва да бждете доволни

отъ труда си. Имате ли това вътрѣшно до-
 волство и благодарностъ за условията, при
 които Богъ ви е поставилъ, при най-голъми-
 тѣ мъчности въ живота си, ще чувате въ-
 трѣшния гласъ, който ще ви казва: „Не бой-
 те се, всичко ще се нареди, и скръбта ви
 ще се прѣвърне въ радостъ.“ Но вие трѣбва
 да учите и да прилагате. Силна мисль се
 изисква отъ васъ! Ученикътъ трѣбва да има
 права мисль! Той трѣбва да избере единъ
 положителенъ пжтъ въ своя животъ, трѣбва
 да знае, кои прѣдмети ще изучава и най-по-
 слѣ той трѣбва да роди. Щомъ роди, той
 вече влиза въ Школата, и Учителътъ му ще
 го посрещне. Вие не си задавайте въпроса,
 дали сте ученици, или не. Не си задавайте и
 въпроса, дали сте старозавѣтни, новозавѣтни,
 праведни, или ученици. Това сж течения въ
 общия животъ. Старозавѣтниятъ животъ тече
 въ стомаха на човѣка; новозавѣтниятъ жи-
 вотъ — въ дробоветѣ; животътъ на правед-
 ния — въ мозъка, а животътъ на ученика —
 въ душата. Животътъ на ученика е почвата,
 върху която ще сѣете и орете новото. Отъ
 тази почва за въ бждеще ще се създаде но-
 вата култура. Навсѣкждѣ по свѣта има усло-
 вия за раждане на новото, за създаване но-
 витѣ хора. Тѣ ще бждатъ хората на шестата
 раса, които азъ наричамъ „ученици на вели-
 ката Божествена Школа“, които носятъ но-

вата мисълъ, които сж служители на великия Господъ, създателтъ на всичко въ свѣта. Въ религиозния животъ тия хора наричатъ светии.

Казвамъ: всички вие трѣбва да бждете готови да възприемете това учение, та като дойде при васъ единъ отъ ученицитѣ, да намѣри готова срѣда за работа. За да се реализира Божествената идея, непрѣменно трѣбва да се съединятъ единъ ученикъ отъ небето и единъ отъ земята, да образуватъ цѣлъ ученикъ. И Христосъ, когато дойде на земята, слѣдъ Него дойде и другиятъ ученикъ отгорѣ. Кой бѣше този ученикъ? — Духътъ. Той дойде и влѣзе въ Христа. Като дойде този ученикъ отгорѣ, и двамата започнаха да проповѣдватъ. Такъвъ е законътъ на земята. Казва се въ Писанието: „Ще положи Духа си върху Него.“ По сжщия начинъ, щомъ и вие сте ученици, Господъ ще положи Духа си върху васъ, и вие ще изнесете малкото, което Богъ ви е опрѣдѣлилъ. То е малко, повидимому, но туй малко ще възрасте въ вашата душа, и животътъ ви ще се осмисли.

И сега, азъ искамъ всички вие на първо мѣсто да бждете радостни, на второ мѣсто — да имате миръ, на трето мѣсто — свѣтлина и на четвърто мѣсто — любовъ. Любовта ви да бжде тиль. Това е единъ естественъ законъ, който сжществува на земята. Какво

прави една разумна майка, когато тръгне на път съ дъцата си? — Тя оставя дъцата да вървят напред. Дъцата вървят напред, а тя следи тях. Значи, радостта трябва да върви напред, а мирът, свѣтлината и любовта трябва да вървят назад. Неразумните майки постъпват по обратен път: те вървят напред, а оставят дъцата си да вървят следи тях, да хленчат. Когато една майка остави дѣтето си назад, да хленчи, това вече говори, че тя не е разумна майка. Азъ желая вашите дѣца да вървят напред. Щомъ те сж напред, вие сте ученици на новото учение. Щомъ те сж назад, вие сте хора на старото учение.

„Жена, която ражда, на скръбъ е“. Значи, и вие ще имате малко скръбъ. Христосъ казва: „Сега имате скръбъ, но азъ пакъ ще ви видя, и тогава скръбта ви ще се прѣвърне въ радост“. Това състояние показва само единъ моментъ отъ духовното събуждане на човѣка. Когато великата мисль дойде у васъ, и вие се пробудите, ще имате едно вътрѣшно прѣживѣване, което искамъ да остане за винаги у васъ. Азъ искамъ да запазите радостта, която придобиете, за прѣзъ цѣлия си животъ. Не е достатъчно тази радост да я придобиете само за единъ день, или за една седмица, или за една година, но дойде ли веднѣжъ при васъ, да я задържите за винаги. Приемете ли

радостта, ще придобиете това благословение, което Богъ е вложилъ въ нея. На всинца ви трѣбва сега едно вжтрѣшно прозрѣние, да разбирате нѣщата. Нѣкои хора отъ свѣта трѣбва да се убѣждаватъ, но васъ нѣма какво да убѣждаваме. На васъ казваме: елате, вижте, опитайте! Пророцитѣ сж казвали: „Както ни е Господъ научилъ“. Христосъ казва: „Както ме е Отецъ научилъ“. На васъ казвамъ: както Той ви учи отвжтрѣ, така ще постжпвате. Ще постжпвате съобразно знанието, което имате, споредъ това, което слушате и споредъ това, какъ Божиятъ Духъ ви учи отвжтрѣ. Любовьта ще ви научи, какъ да постжпвате. Бждете увѣрени, че всичко ще се завърши по единъ Божественъ начинъ. Бждещето е на Бога.

Христосъ казва: „Всѣки, който първомъ търси Царството Божие и Неговата Правда, нему всичко друго му се дава“. Затова, търсете на първо мѣсто Радостта, послѣ Мира, слѣдъ това Свѣтлината и най-послѣ Любовьта. Нека Любовьта бжде тилъ въ живота ви. Само по този начинъ вие ще можете да разрѣшите всички мжчноти, които ви се прѣдставятъ. Тѣ не се разрѣшаватъ теоретически. Азъ бихъ желалъ всички вие да разрѣшите тия нѣща свободно, безъ нѣкакви външни давления, отъ страна на когото и да е. Ако видишъ, че нѣкой братъ постжпва съ нѣкого

по начинъ, какъвто ти не удобрявашъ, не го съвѣтвай, не го изобличавай, но ти постъпи съ него тъй, както намирашъ за правилно. Ще ви дамъ единъ конкретенъ примѣръ. Идва при този вашъ братъ другъ нѣкой да му иска пари на заемъ. Той се отнася съ него грубо и не му дава пари. Ти виждашъ това нѣщо и не го удобрявашъ. Нѣма защо да съвѣтвашъ брата си, какъ трѣбва да постъпи, но ще се обърнешъ внимателно къмъ нуждаещия се и ще му кажешъ: братко, извини, ти си изпратенъ до мене, сбъркалъ си адреса, не си отишълъ на опрѣдѣленото мѣсто. Ето, заповѣдай тази сума, послужи си съ нея! Постъпишъ ли така, ти ще повдигнешъ брата си въ очитѣ на другитѣ. Благородство се изисква отъ всинца ви. Вие можете да изнасяте погрѣшките на хората, но въ Божественото учение е правило да се постъпва съ благородство и любовъ. Трѣбва ли ние, които сме въ великото благословение, въ Великия океанъ, да се смуцаваме отъ малкитѣ нещастия, които ни сполѣтвяватъ? Великиятъ океанъ трѣбва ли да рони сълзи, че малката рѣчица може да опетни брѣга му? Той ще се поусмихне и ще каже: „Всѣки, който се влива въ мене, утаява се и бистъръ става“. Въ моитѣ води всички мжтни рѣки се утаяватъ, всички философски системи се утаяватъ, всички религиозни системи се утаяватъ и остава само великото,

Божественото. Хората ще познаятъ, че само Богъ управлява свѣта и само Неговитѣ закони сж вѣчни.

Слѣдователно, ще излѣземъ смѣло прѣдъ свѣта и ще кажемъ: ние сме длѣжни най-първо да изпълнимъ Божия законъ, а слѣдъ това ще изпълнимъ и вашия законъ. Ние трѣбва да бждемъ вѣрни на нашия законъ. Искате ли да не измѣняме на вашия законъ, най-първо трѣбва да бждемъ вѣрни на нашия законъ. Нѣкой пжтъ вие се плашите отъ това, какво ще каже държавата. Отъ коя държава се плашите? Вие се плашите отъ управниците. Отъ кои управници се плашите? Чудни сте вие! Дойде единъ праведенъ човѣкъ въ свѣта, а нѣкой замисля да излѣзе насрѣща му съ револверъ. Питамъ: вие гърмѣли ли сте срѣщу човѣкъ, когото Богъ е пратилъ на свѣта? Можете ли да гърмите срѣщу свѣтлината? Можете ли да направите дупка въ океана? Докато азъ съмъ въ физическо тѣло на земята, безопасенъ съмъ за съврѣменното общество, но лиша ли се отъ тѣлото си и остана съ своитѣ духовни и Божествени мисли, всичко ще се разруши, нищо не ще остане на земята. Докато единъ задущливъ, единъ отровенъ газъ е затворенъ въ нѣкое шише, той е безопасенъ, но като излѣзе отъ шишето, всички ще опитатъ неговата сила. Такава е философията на живота. Не може

да се унищожи единъ праведенъ човѣкъ. Евреитѣ разпнаха Христа, но и до днесъ носятъ послѣдствията на тази постѣпка. Японцитѣ прѣслѣдваха посланика на Оомото — Онисабро Дегучи, когото Богъ изпрати, но голѣми нещастия ги сполѣтѣха. Цѣла Япония се разтърси отъ страшни землетресения. Отгорѣ имъ казватъ: „Нѣма да вдигате шумъ противъ Божиитѣ посланици“. Всѣки народъ, който се е опиталъ да се противопостави на Божиитѣ посланици, не е видѣлъ добро.

И сега българитѣ мислятъ, че могатъ да се повдигнатъ противъ менъ. Това, което азъ говоря, сж Божии думи; това сж Божии закони. Ако тѣ се опитатъ да нарушатъ Божиитѣ закони, Господъ ще ги заличи отъ лицето на земята. Тѣ казватъ: този човѣкъ е самозванецъ. Не, българитѣ трѣбва да знаятъ, че каквото е отношението имъ къмъ мене, такова ще бжде и отношението на външния свѣтъ спрѣмо тѣхъ. Ако тѣ измѣнятъ отношенията си къмъ мене, и външниятъ свѣтъ ще измѣни отношенията си спрѣмо тѣхъ. Външниятъ свѣтъ ги счита за нечестни хора, за разбойници. Ще кажете: какъ може това? Ще ви кажа. Всѣки, който се обявява противъ Божиитѣ пратеници, обявява се срѣщу Бога, срѣщу Любовта. Любовта е вѣченъ законъ, тя нѣма минало, тя има вѣчно настояще и вѣчно бждеще. И казва Христосъ:

„Всички, които се обявяватъ противъ Мене, т. е. противъ Любовта, тѣ сж крадци и разбойници“. Българитѣ мислятъ, че единъ човѣкъ може да създаде извѣстно течение и да омотае хората. Това не може да бжде. Христосъ дойде, придоби около 500 милиона послѣдователи. Заблуди ли ги Той?—Не. Христовото учение е Божествено. Значи, Богъ призовава хората. Щомъ е така, Христосъ, който привлече толкова хора, отъ Бога е дошълъ. Буда, Мохамедъ сжщо тѣй сж дошли отъ Бога, Негови пратеници сж тѣ

Азъ не трѣбва да се спирамъ върху това, какво мислятъ хората за мене; не трѣбва да обръщамъ внимание на умразата въ свѣта. Зная, че има готови хора, въ този народъ, готови сърца, които искатъ да служатъ на Бога. Азъ зная, че между този народъ има старозавѣтни, има новозавѣтни, има праведни хора, има и ученици — има отъ всичкитѣ категории хора. Ако азъ съмъ дошълъ между този народъ, дошълъ съмъ за ученицитѣ — тѣ ме интересуватъ. За праведнитѣ хора, както и за новозавѣтнитѣ, и за старозавѣтнитѣ, има кой да се интересува. Вие трѣбва да бждете смѣли и рѣшителни, да имате вѣра, че Богъ е на наша страна. Когато дойде до изпълнение волята Божия, ние ще работимъ, нѣма да отстѣпваме нито на косъмъ. Никога досега ученицитѣ не сж отстѣпвали отъ своя

пжтъ. Тѣ сж били подлагани на мжчения, на горения, на страдания, но всѣкога сж отивали съ радостъ. Трѣбва да знаете, че всичко, което се повдига срѣщу Бога, срѣщу Любовта, се дължи на невѣжеството въ свѣта.

Казвамъ: ученицитѣ трѣбва да иматъ жива, положителна вѣра, да живѣятъ съ Радостта, съ Мира, съ Свѣтлината и съ Любовта. Бждещето е прѣдъ васъ, ще го опитате. Хиляди хора прѣди васъ сж страдали и работили за Бога. И днесъ хиляди хора живѣятъ, страдатъ и работятъ за Бога. И за въ бждеще хиляди хора ще живѣятъ и ще работятъ за Бога. Единъ день ще видите връзката, която сжществува между всички тия хора. Тогава ще разберете, какъвъ е Божествениятъ планъ, прѣдвиденъ за Неговото дѣло. Ние се радваме, когато Божието дѣло успѣва въ свѣта. Старозавѣтнитѣ подготвятъ пжтя за новозавѣтнитѣ; новозавѣтнитѣ подготвятъ пжтя за праведнитѣ; праведнитѣ подготвятъ пжтя за ученицитѣ, а ученицитѣ подготвятъ пжтя за идване Царството Божие на земята.

Тази е задачата на всинца ни — да подготвимъ този пжтъ. Ученицитѣ сж ангажирани съ тази трудна задача. Тѣ ще срещнатъ много прѣпятствия, но всички прѣпятствия ще се разтопятъ като снѣговетѣ и ледоветѣ. Това нѣма да стане въ единъ день,

нито въ два дни, нито въ десетъ дни, нито въ година, нито въ двѣ години, нито въ сто години, това е единъ вжтрѣшенъ органически процесъ, за който се изисква дълго врѣме. Обаче, това, за което ви говоря, за всѣки едного поотдѣлно, може да стане бързо и да пожъне плодоветъ му. Това, което за колективното изисква вѣкове, за единъ човѣкъ отдѣлно може да стане въ единъ кратъкъ периодъ, тъй както единъ авиаторъ за нѣколко минути може да се издигне съ своя аеропланъ високо въ въздуха и да слѣзе долу на земята. И вие може да направите същото. Ние можемъ да ви дадемъ билетъ още за първия аеропланъ, да отидете горѣ и като се върнете, ще кажете: видѣхме новото, което се строи.

„Жена, която ражда, на скръбъ е, и като роди, забравя своята скръбъ“.

Азъ желая всички вие да родите, и като родите да забравите своята скръбъ, и скръбъта ви да се прѣвърне на радостъ — да носите Божията Радост винаги съ васъ!

„Само Божията Любовь носи пълния животъ!“

8 ч. в.

Обичь къмъ знанието.

„Само свѣтлиятъ пжтъ на Мждростъта води къмъ Истината.“

Размишление.

Ако ви се даде да развиете темата, „кой е най-важниятъ въпросъ за младитѣ“, или „отъ какво се интересуватъ младитѣ най-много“, какво бихте писали по нея? Азъ ще ви улесня въ отговора. Ще ви попитамъ: отъ какво най-много се интересува новороденото дѣте? — Отъ храната, отъ млѣкото на майка си. Първата тема, съ изучаването на която дѣтето започва, е млѣкото на майка му. То пристѣпва къмъ това млѣко, като нѣкой ученъ професоръ, и започва да го изслѣдва, да го анализира. Отъ млѣкото зависи неговото бждеще. Тогава, кой е най-важниятъ въпросъ, съ който ученикътъ трѣбва да се

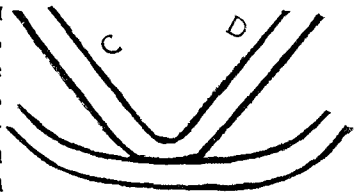
занимава най-първо? Кой е този въпросъ, отъ който зависи неговото бъдеще?

Сега ще направя единъ паралелъ. Както отъ млѣкото на майката зависи здравословното състояние на дѣтето, доброто състояние на неговия умъ и на неговото сърце, на неговитѣ мисли и чувства, тъй и отъ обичѣта, отъ любовта на ученика къмъ знанието зависи неговото правилно развитие. Слѣдователно, ако майката дава най-хубавото млѣко на своето дѣте, тогава неговото здраве, неговитѣ мисли и чувства ще бъдатъ нормални. Ние разбираме, че такова дѣте е родено и отгледано по всички правила на разумната природа, затова то е здраво въ всѣко отношение. Ние не говоримъ за онѣзи отклонения, които съществуватъ въ живота. По сѣщия законъ ученикътъ трѣбва да започне съ обичъ къмъ знанието. Знанието е прѣдметътъ, къмъ който той трѣбва да се стреми, а Любовта е храната, която той трѣбва да възприема. Нѣма ли ученикътъ любовъ къмъ знанието, той нищо не може да постигне. Има ли любовъ къмъ знанието, както дѣтето има любовъ къмъ млѣкото на майка си, то ще улесни пѣтя на неговата душа, ще спомогне за правилното развитие на неговия умъ. Понеже всички вие сега минавате въ по-горенъ класъ, отъ васъ се изисква любовъ къмъ знанието. За въ бъдеще, ако нѣ-

мате любовъ къмъ знанието, вие ще бъдете ученици само по форма, а не и ученици въ идейния смисълъ на думата. Ученикъ може да бъде всѣки, билъ той младъ или старъ, ако има любовъ къмъ знанието.

Ще ви задамъ още единъ въпросъ: кои сж признацитѣ на любовта къмъ знанието? Това сж най-елементарнитѣ работи на новата философия, на новото разбиране и схващане на нѣщата. Азъ турямъ едно разграничение между старата и новата философия на живота, която върви съобразно великитѣ закони на природата. Като наблюдавате и изучавате тази жива, разумна природа, тя ще ви разкрие това, което досега не е било достъпно за умоветѣ ви.

Да допуснемъ, че вие се занимавате съ геологията, изучавате земнитѣ пластове. Вие може да изучавате тѣхния съставъ само, а може да изучавате и формата имъ, дали тия пластове сж нагънати, прѣчупени или хоризонтални. Казвате: какво ни интересува, дали известни земни пластове сж огънати или прѣчупени? Самитѣ пластове може да не ви интересуватъ, тѣ може да нѣматъ никакъвъ смисълъ за васъ, но не може да не ви интересува

Фиг. 1

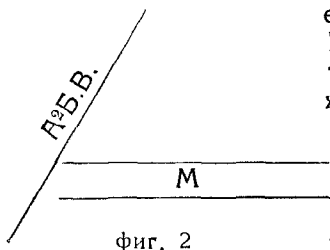
водата и качеството на водата, която излиза отъ тия пластове. Ако тия пластове сж пѣсѣчници, при това прѣчупени, тѣ ще образуватъ подземни долини, прѣзъ които водата като минава, ще се прѣчиства, и така тѣ ще бждатъ носители на най-хубавата вода. Питамъ ви: ако вие се занимавате съ хидрологията и разбирате, дѣ има вода и каква вода, нѣма ли да услужите на хората, които се нуждаятъ отъ нея, да имъ покажете, дѣ има най-хубава вода? Не само, че ще имъ услужите, но всички ще ви уважаватъ вече, ще минаватъ за единъ ученъ човѣкъ. У много хора има такива начупени и огънати пластове. Казватъ: това не е хубаво. Не, вие не разбирате законитѣ. Често въ тия начупени и огънати пластове се крие най-хубавата вода. Питамъ ви: кое е по-хубаво, вашитѣ пластове да бждатъ начупени и огънати, както сж пластоветѣ СД и да има въ тѣхъ вода, или да бждатъ хоризонтални и да нѣма въ тѣхъ вода? Или, кое е по-хубаво, да имате единъ правъ характеръ, както хоризонталнитѣ пластове, и да нѣма въ него вода, или да имате единъ огънатъ характеръ, както пластоветѣ СД, но да има въ него вода? По прѣчупването, по огъването на земнитѣ пластове може да се изчисли, до каква дълбочина е проникнала водата въ земята.

По сѣщия законъ, като изучавате чо-

вѣшкия мозъкъ, ще видите, че той е сжшо така набразденъ, образуванъ отъ редъ начупени, огънати пластове, които сж прѣтърпѣли редъ метаморфози, докато дойдатъ до това състояние, въ което ги намираме. По гънкитѣ на мозъка тече козмическата енергия на разумния животъ, който душата използва. Ученитѣ хора казватъ, че отъ гънкитѣ на човѣшкия мозъкъ зависи неговата мисль. Това значи, че енергията на мисльта тече именно по тия гънки, и по тѣхъ пакъ излиза навънъ. Тѣ сж проводници на енергиитѣ отъ цѣлото пространство. Щомъ тия пластове сж огънати, нѣкой ученъ може да пусне своята сонда въ тѣхъ и да извлѣче вода, но ако сж хоризонтални, прави, щомъ пробие въ тѣхъ дупка за своята сонда, колкото вода има, ще се изгуби, ще потъне надолу нѣкждѣ, и той не ще може да извлѣче вода нагорѣ. Така че, ако нѣкой иска да изправи огънатитѣ пластове, какво ще стане? — Водата въ тѣхъ ще се изгуби.

И тъй, законътъ, който ние извличаме отъ тия разсждения е слѣдниятъ: когато много човъркаме, когато много чоплимъ извѣстенъ прѣдметъ, или извѣстенъ философски въпросъ, той най-послѣ изгубва своето съдържание. Това става често съ идеята за морала. Ако чоплите много тази идея, най-послѣ моралътъ потъва нѣкждѣ дълбоко въ

земята, и вие вече нѣма да знаете, кое е морално и кое не, или кое е право и кое не. И тогава вие съвсѣмъ забърквате понятията и разбиранията си за морала. Какви трѣбва

да бждатъ отношенията на пластоветѣ единъ къмъ другъ? Какъ ще ги изразите научно? Да кажемъ, че вие имате единъ пластъ, който заема положението А²БВ по отношение пласта М. Какъвъ ще бжде той? Този пластъ ще бжде без-

воденъ, защото не може да задържа вода въ себе си. На кои пластовете отъ живота можемъ да уподобимъ безводнитѣ? Безводни пластовете въ нашия животъ сж всички ония, въ които се срѣщатъ противорѣчия. Знаете ли, колко вѣкове, колко хиляди години сж били нужни на природата, за да огъне хоризонталнитѣ пластовете? Тѣ постепенно сж се огъвали. Ако вие разглеждате научно земнитѣ пластовете и правите паралелъ между тѣхъ и огъванията въ мозъка, може да кажете, че това е едно случайно съвпадение, а може да извадите заключение,

че нѣкаква разумна сила е работила въ природата. Какъ ще разсждавате по този въпросъ, това ще зависи отъ степенъта на вашето умствено развитие.

И тъй, проявленията на външната природа се виждатъ и въ нашитѣ прояви, затова ние можемъ да се ползуваме отъ природата. Щомъ ние се учимъ отъ нея, въ това отношение, не можемъ да изискваме нашия животъ да бжде гладъкъ. У младитѣ има желание животътъ имъ да върви гладко, да нѣматъ мжнотии. Трѣбва да знаете, обаче, че всѣка мжнотия съотвѣтствува на умственото развитие на младия. Една българска поговорка казва: „Какъвто е умътъ му, такъвъ е домътъ му“. Това подразбира, че споредъ степенъта на неговия умъ, такава е и отговорността, която природата му налага. Въ природата има единъ великъ законъ, който опрѣдѣля мжнотиитѣ на хората споредъ тѣхното умствено развитие. Колкото мжнотиитѣ на единъ човѣкъ сж по-голѣми, толкова този човѣкъ седи на по-високъ умственъ уровень; и колкото мжнотиитѣ му сж по малки, толкова той седи на по-низкъ умственъ уровень. Въ това отношение историята ни показва, че най-великитѣ хора въ свѣта, които сж помогнали за повдигането на човѣчеството, сж имали най-голѣми мжнотии, но сж ги прѣодолюбвали. Слѣдователно, всѣки отъ васъ

може да прѣодолѣе каква и да е мѣнотия по единъ разуменъ начинъ.

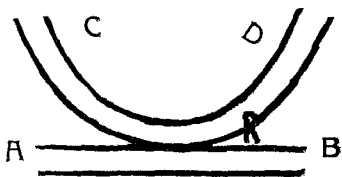
Да допуснемъ, че ви даватъ да скжсате едно дебело гемиджийско вѣже. За тази цѣль ви даватъ само една шевна игла. Какъ ще скжсате това вѣже? Можете ли да го скжсате изведнѣжъ? — Не можете. Ще вземете иглата и ще го разнищвате конецъ по конецъ. Колко врѣме ще ви отнеме това разнищване? — Много врѣме. Затова, първо у васъ ще се яви желание да го скжсате изведнѣжъ. Единствениятъ срѣдства, които ви се даватъ за разнищването на това вѣже сѣ иглата и врѣмето. Като разнищвате вѣжето конецъ по конецъ, вие ще научите много работи. Какво, напимѣръ, ще научите? Най-простото нѣщо, което ще научите, е това, отъ колко нишки е направено вѣжето. Какво още ще научите? (— Търпѣние. Постоянство. Сръчностъ). Да, сръчностъ ще придобиете, да можете майсторски да кжсате вѣжето, конецъ по конецъ, а не по два или по три конца заедно. Природата не позволява да се кжсатъ по два конца наведнѣжъ, а само по единъ конецъ. Скжсате ли два конца наведнѣжъ, вие нарушавате нейнитѣ закони.

Ако разглеждате този въпросъ, споредъ вашитѣ разбирания, ще кажете, че можете де кжсате и по два, и по три, и по четири, и по петъ конца наведнѣжъ, но природата,

като ти дава на разположение игла и връме, не позволява да кжсашъ нито два конца на веднъжъ, а само по единъ конецъ. Тя казва: „Азъ ти давамъ на разположение връме, колкото искашъ, но ще кжсашъ вжжето конецъ по конецъ!“ По колко часа на день ще кжсате тия конци? Ще кажете: за да скжсамъ вжжето скоро, азъ ще работя по цѣль день. Не, природата не позволява да кжсате концитѣ на вжжето повече отъ единъ часъ на день. Правили ли сте опитъ, по колко конци можете да кжсате въ единъ часъ? Ако това вжже има 10,000 нишки, правили ли сте опитъ, по колко нишки може да кжсате въ една минута, и то по всички правила, безъ да бързате? Концитѣ на това вжже сж така оплѣтени, че като хванешъ единия, закачашъ другия, а природата казва: „Ще разнищвашъ концитѣ единъ по единъ, безъ да ги кжсашъ, безъ да имъ вързвашъ вжзли“. Какъ мислите, колко връме ще ви отнеме да скжсате едно такова дебело вжже? (— Петъ часа).

Добрѣ, ще ви дамъ едно здраво вжже, да видимъ, дали ще можете за петъ часа да го разнищите конецъ по конецъ. Голѣма

сржчностъ се изисква! Да допуснемъ, че това вжже прѣдставлява огънатитѣ пластове Р и R. Водата се намира въ послѣдния пластъ R, дѣто е спусната една сонда. Слѣдъ този пластъ идватъ редъ хоризонтални пластове. Като скжсате и послѣдния конецъ на вжжето, какво ще стане? Въ всѣки ко-

Фиг. 3

нецъ има извѣстенъ родъ енергия, и слѣдъ като скжсате конца, тази енергия ще се влѣе въ васъ. Вие трѣбва да знаете, какъ да използвате тази енергия. Питамъ ви: като скжсате и послѣдния конецъ, готови ли сте да използвате тази енергия? Често вие казвате: азъ ще скжсамъ връзкитѣ си съ еди-кой си човѣкъ. Като скжсате тази връзка, готови ли сте да не мислите повече затова? Готови ли сте да запълните тази празнина, която се образува въ този случай? Готови ли сте да се справите съ тия елементи, които се образуватъ при това скжсване? Вие имали ли сте такава опитностъ, да скжсате всички връзки съ единъ вашъ приятель? Вие не можете да скжсате всички конци съ нѣкой вашъ приятель, а само нѣколко отъ тѣхъ. Какво чувствувате тогава? — Болка. Нѣма човѣкъ, който да не е миналъ прѣзъ тази опитностъ, да

жжса връзки съ нѣкой свой приятель. Какво правите, слѣдъ като скжсате концитѣ? Лѣгате, ставате, ходите, излизате, влизате, не можете да си намѣрите мѣсто, не можете да намѣрите начинъ, какъ да се освободите отъ това състояние. Послѣ какъ вързвате конца? Правите ли вжзли? Като скжсашъ веднѣжъ конца, природата не позволява да вързвашъ вжзли. Питамъ: като сте скжсали конца, какъ ще изправите погрѣшката си? Конецътъ е скжсанъ, погрѣшката е направена, при това вжзли не могатъ да се правятъ, какъ ще се изправи тогава погрѣшката?

Ако минава вода прѣзъ глинести пластове, каква ще бжде тя? — Нечиста. Прѣзъ какви пластове трѣбва да минава водата, за да бжде най-чиста, най-хубава? — Прѣзъ пѣсъчливи пластове. Тогава, по аналогия на това, ще ви запитамъ: за да бжде животътъ ви най-чистъ, най-хубавъ, прѣзъ какви пластове трѣбва да прѣмине? — Прѣзъ грапави пластове, защото тѣ отговарятъ на пѣсъчливитѣ пластове въ природата. Дѣ се намиратъ тия грапави пластове у васъ? — Въ ума. Глинеститѣ, тинеститѣ пластове се намиратъ въ сърцето. Затова, именно, азъ ви говорихъ за чистата, за правата мисълъ. Тази мисълъ ви е потрѣбна, за да придобиете възвишения животъ, който ще внесе подобрение у васъ. Чистиятъ животъ се ползува отъ благата и

придобивките на живота, но не и отъ удоволствията въ живота.

Какво се разбира подъ думата „удоволствие“? Ще ви приведа нѣколко примѣри, да видите, кое съврѣмениятъ свѣтъ нарича удоволствие. Срѣщате единъ младъ ученикъ, турилъ цигара въ уста, разхожда се самодоволно, пуши. Пушенето е удоволствие, което не помага за развитието на ученика. Виждамъ другъ ученикъ, той пъкъ надигналъ чашка ракия или винце, пие. Казва: азъ пия ракия, защото тя ще стимулира стомаха ми, а отъ това и умътъ ми ще заработи по-усилено. Има редъ учени хора, лѣчари, които прѣпоръчватъ пиене на вино въ малко количество. Природата, обаче, е прѣдвидила само едно пиене — водата. Тя казва: „Ако искашъ умътъ ти да бжде бистъръ, ясенъ и да работишъ добръ, трѣбва да пиешъ само вода. Намѣри най хубавата, най-чистата вода и отъ нея пий!“ Ако искашъ да пушишъ, тя казва: „Ти трѣбва да мислишъ!“ За пушене, за кадене се говори и въ Писанието. Въ Новия Завѣтъ се казва, че молитвите на праведните възлизали нагорѣ като димъ, носени били като въ кадилница. Значи, горение трѣбва да има навсѣкждѣ. Въ този случай, мисълта облагородява ученика. Мисълта на всѣки ученикъ трѣбва да гори! Ученикътъ може да прави разни физически упражнения, може да ри-

сува, да свири, да учи, да се занимава съ какво и да е изкуство, стига всички тия нѣща да развиватъ неговия умъ. Той трѣбва да се пази отъ всички безполезни удоволствия, които спиратъ развитието на неговия умъ.

Да допуснемъ, че вие сте даровитъ, способенъ ученикъ, имате голѣма обичъ къмъ знанието, но сжщеврѣменно нѣмате баща, майка, нито приятели, които да ви помогнатъ, нито срѣдства за учене. Питамъ ви. по кой начинъ ще си доставите срѣдства? (— Ще упражняваме занятието, което имаме и отъ него ще се ползуваме). Да кажемъ, че вие можете да свирите, да рисувате, или да шиеете, да правите обуща. Кое отъ всички тия занятия и изкуства въ дадения случай ще бжде най-подходяще? Кое трѣбва да използвате? (— Правене обуща и шиене дрехи). Значи, вие бихте прѣдпочели обушарството и шева прѣдъ изкуствата. Питамъ ви: какъ мислите, споредъ васъ, позволено ли е на ученика да взима пари на заемъ отъ другаритѣ си? Да си помагате взаимно, то е другъ въпросъ, но азъ говоря за правене заеми, съ обѣщание, че слѣдъ нѣколко дни ще ги върнете, а при това минаватъ мѣсеци, и вие не можете да се издължите. Освѣнъ това, колко пари трѣбва да искате на заемъ? (— Колкото можемъ да върнемъ и колкото да си купимъ хлѣбъ). Да, така е, колкото ви трѣбватъ за хлѣбъ. Ами,

колко хлѣбъ може да изяде единъ ученикъ на день? Половинъ килограмъ хлѣбъ достатъчно ли е?

Сега ние зачекваме единъ отъ сщественитѣ въпроси—въпросътъ за доволството. Човѣкъ още отъ младини трѣбва да учи закона на доволството. Ученикътъ всѣкога трѣбва да има най-хубавъ хлѣбъ, но каквото количество и да има, всѣкога трѣбва да е доволенъ. Той нѣма право да изказва недоволство отъ количеството на храната си, защото всѣки день носи своето благо. Днесъ може да има скромна храна и въ малко количество, утрѣ ще бжде по-богата и повече. Но каквото има днесъ, ученикътъ трѣбва да бжде напълно доволенъ, не трѣбва да иска повече. Колкото и малко хлѣбъ да има, той трѣбва да го погледне, да му се усмихне, да го помилва и да каже: благодаря и за това, двама заедно ще учимъ. Тогава и хлѣбътъ ще му се усмихне и ще каже: съ тебе заедно лесно ще научимъ урока. (Ние още не сме говорили на хлѣба). Ще дойде день, когато ще говорите на хлѣба. Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ“. Значи, ще дойде день, когато ще говорите съ този живъ хлѣбъ. Каква промѣна ще стане съ васъ, ако вие имате живия хлѣбъ?

Ще ви обясня това съ единъ примѣръ. Прѣдставете си, че вие сте единъ господарь,

който се нуждае отъ работници, и всѣки день отивате на пазаря да си цѣните такива. Виждате тамъ единъ работникъ, който чака да го потърси нѣкой, да се услови на работа. Вие го взимате у дома си, и той всѣки день дохожда да ви работи. Единъ день този работникъ получава голѣмо наслѣдство, половинъ милионъ долари, отъ свой чичо въ Америка. Питамъ: ще намѣрите ли на другия день този работникъ на пазаря да чака за работа? — Нѣма да го намѣрите. Отъ ваше гледище, право ли е, слѣдъ като този човѣкъ е получилъ половинъ милионъ долари, да отива пакъ на пазаря съ мотиката и да чака нѣкой да го услови на работа? Кое заставя работника да напусне вече своята работа? — Паритѣ. Тѣ му улесняватъ живота. Питамъ: слѣдъ като получи паритѣ, съ каква работа трѣбва да се заеме? (— Да започне да учи). Ако този работникъ, слѣдъ като добие това голѣмо наслѣдство, се откаже отъ учене, напусне училището и намира, че знания не му трѣбватъ, защото има съ какво да се прѣпитава, той не разрѣшава задачата си правилно. Въ такъвъ случай бѣднотията е за прѣдпочитане, защото го кара да работи, да учи, а богатството го разваля. Той не иска да работи, не ще да учи. Живиятъ хлѣбъ, това сж благоприятнитѣ условия на живота, които всѣки разуменъ човѣкъ трѣбва добръ да използва.

Съ това искамъ да ви наведе на мисълта, че благоприятнитѣ условия въ живота отклоняватъ неразумния човѣкъ отъ неговага права посока, а разумниятъ човѣкъ тѣ подкрѣпять въ правата посока на неговия пътъ. Тази е единствената причина, поради която, при сегашното ви развитие, мжчнотиитѣ сж повече, отколкото благоприятнитѣ условия. Невидимиятъ свѣтъ или разумната природа иска да ви застави да учите, както любещата майка иска да застави своитѣ дѣца да учатъ. И когато тѣ не учатъ, тя ги поставя въ много неблагоприятни условия, при голѣми мжчноти, да пожелаятъ да учатъ. Тѣ иматъ нужда отъ знания.

И тъй, кой е най-важниятъ въпросъ, споредъ васъ, нойто трѣбва да занимава ученика? — Знанието. Това знание трѣбва да съдържа въ себе си качество на вжтрѣшно смирение. Всѣки день, като се разширява съзнанието на ученика, трѣбва да се увеличава и обичята му къмъ знанието, къмъ проучаване живота. И при събирането на знанията се забѣлѣзватъ сжщитѣ явления, каквито и при земнитѣ пластове. Както водата се е събирала съ хиляди години въ тия пластове, безъ да излиза навънъ, така и човѣшкото знание се е складирало съ години въ съзнанието му, безъ да излиза навънъ. Разумниятъ ученикъ може да прокопае тия пластове, и

събралата се въ тѣхъ вода ще бликне навънъ, ще излѣзе на повърхността. Дѣ ще се яви този животъ, това знание? — Въ съзнанието на човѣка. И сега, понеже вие се приготвявате за свѣта, тази енергия трѣбва да излѣзе вънъ отъ васъ, да бждете носители на новото учение. Или, казано на наученъ езикъ: учениятъ човѣкъ трѣбва да бжде изразителъ на ония извори вътрѣ въ себе си, чрѣзъ които може да се обработва външната растителностъ. Растителността е емблемъ на вътрѣшния животъ въ човѣка. Най-хубавитѣ желанія, най-хубавитѣ чувства, които имате, могатъ да се реализиратъ само отъ единъ прѣкрасенъ умъ. Затова, всѣки отъ васъ трѣбва да се стреми да има единъ прѣкрасенъ, отлично развитъ умъ и съ него да работи.

Отъ ваше гледище, кой прѣдметъ въ живота е най-важенъ, или кой клонъ отъ науката засега е най-важенъ? Въ съвременното общество, кои науки седятъ на първо мѣсто? (— Естественитѣ науки и математиката). Всички съгласни ли сте съ това? Кое е най-важното въ I. отдѣление? Съ какво започва учителътъ? Съ откриването на буквитѣ, нали? Ами вие съ какво трѣбва да започнете? Най-първо започнете съ изучаването на лицето си. Азъ ви прѣпоръчвамъ да изучавате челото си, да го измѣрвате, да наблюдавате

има ли линии, или не. Послѣ изучавайте носа си: ширината и формата му. Слѣдъ това изучавайте очитѣ си, ушитѣ си, вѣждитѣ си, главата си и т. н. Вие не можете да запомните цѣлото си лице, но има извѣстни чѣрти на челото ви, които опрѣдѣлятъ направлението на вашия умъ. Изучавайте и качествата на вашия умъ.

Тѣзи три образа прѣдставляватъ разни

Фиг. 4

линии на челото у хората. Тия линии сж гънки, пластове, подобни на земнитѣ. Тия хора, по челата на които има прави, хоризонтални линии, както въ първия чѣртежъ, сж трѣзви, мислеци хора. У тѣхъ наводнение не става. Тѣ сж умни хора, но не сж практични и бързи. За такива хора може да се приведе поговорката: „Докато мѣдритѣ се намѣдруватъ, лудитѣ се наиграватъ.“

Ще ви приведа единъ анекдотъ, който илюстрира добръ този родъ хора. Тѣ бавно рѣшаватъ въпроситѣ. Въ едно село започнали да строятъ баня. Слѣдъ извѣстно врѣмѣ тя била почти готова, оставало само да я постелятъ съ мраморни плочи, но понеже това

щѣло да костува скжпо, селянитѣ рѣшили най-послѣ да я постелятъ съ дѣски. Сега, обаче, възникналъ споръ, дали дѣскитѣ трѣбва да бждатъ изгладени или неизгладени. Явяватъ се двѣ мнѣния: еднитѣ били за изгладени дѣски, а другитѣ — за неизгладени. Спорътъ се продължавалъ цѣли осемъ години, и банята останала недовършена. Най-послѣ идва единъ инспекторъ, разглежда положението на работата и казва: „Ще поставите една дѣска изгладена за тѣзи, които настояватъ за такива дѣски, и една дѣска неизгладена за тѣзи, които искатъ неизгладени дѣски, та да се задоволятъ и двѣтѣ желанія“. Питамъ: какво заключение ще извадите, ако влѣзете въ една такава баня, която е послана съ два вида дѣски? — Ще разберете, че сж работили двѣ сили, имало е двѣ мнѣния.

Та казвамъ: човѣкъ трѣбва да изучава външно частитѣ на своето тѣло, за да разбере всички ония сили, които се криятъ въ него. Това развива въ човѣка една самоувърненостъ, да разработва въ себе си всички свои дарби и способности. Запримѣръ, нѣкои хора не могатъ да говорятъ Истината. Защо? Защото сж много страхливи. Други хора пъкъ не могатъ да лъжатъ. Защо? Защото сж много съвѣстни. Въ това отношение, всички хора не сж еднакви. Отъ чисто френологическо гледище, темето на хората не е еднакво. У нѣ-

кои хора горната част на главата, темето, е широка — А, у други — теменната част отзадъ е малко огъната и тѣсна — Б. Като се прѣкара хоризонтална линия СД, успоредна на устата, лесно се опрѣдѣля широчината и фор-

Фиг. 5

мата на темечната област на главата, дѣто се намира центъра на съвѣстѣта. Колкото е по-обемистъ този центъръ и линията по-дълга, толкова и съвѣстѣта у човѣка е по-добрѣ развита; колкото обемътъ на този центъръ е по-малкъ и линията по-къса, толкова и съвѣстѣта у човѣка е по-слабо развита. Слѣдователно, има една максима, която опрѣдѣля отношенията на всичкитѣ органи при размѣръ на главата 55 см. околоръстъ и диаметри 15 см. и 18 см. Въ една нормално развита глава тия центрове се опрѣдѣлятъ ясно. Всѣки, който изучава главата, може да чете по линиитѣ, може да разбира, кой центъръ е добрѣ развитъ, и кой не; той знае мѣстото на съвѣстѣта и на всички останали центрове. Доколко нашитѣ центрове и способности сж добрѣ развити, или слабо развити, всичко това е строго опрѣдѣлено. Между всички центрове има извѣстно съот-

ношение. Както съвѣстѣта, така и другитѣ центрове иматъ свои линии, освѣнъ на главата, още на лицето и на ржката.

Апостолъ Павелъ казва: „Слабиятъ въ вѣрата зеле да яде“. Човѣкъ, който има слаба вѣра, е страхливъ. Когато страхътъ има прѣобладаващо влияние върху човѣка, това се дължи на слаба вѣра. Иди проповѣдвай на единъ страхливъ човѣкъ, че има Божи Промисълъ, че трѣбва да вѣрва въ Бога. Той ще ти каже: какво ми говоришъ за вѣра? Здрави крака трѣбва да имамъ. Плюй на краката си и бѣгай! Можешъ ли да проповѣдвашъ на заека, че има Божи Промисълъ, че трѣбва да вѣрва въ Бога? — Не. Заекътъ казва: „Азъ вѣрвамъ на заднитѣ си крака и знаая, че като бѣгамъ нагорѣ, по-лесно ми е“. Отъ свое гледище той е правъ. Ако отидете при една голѣма планинска скала, какъ мислите, тя страхлива ли е? Ако тя има съзнание, ще ви каже: „И при най-голѣмитѣ бури въ свѣта, азъ нѣма да се помръдна отъ мѣстото си!“ Защо? Защото е планина, а не заекъ. Оттукъ ще извадя единъ великъ законъ, който регулира нѣщата въ природата, а именно: слабитѣ нѣща се отвѣватъ отъ силитѣ на природата по всички посоки. Единъ откъснатъ листъ отъ нѣкое дърво се развѣва по всички посоки, но седи ли този листъ на дървото, вѣтрътъ не го развѣва, а само го огъва около цен-

търа. Откъснатият листъ се движи и въ периферията си, и въ центъра; здравиятъ листъ, който е на дървото, се движи само въ периферията, а въ центъра остава спокоенъ. Въ това отношение, хора, които иматъ мораленъ устой въ себе си, издържатъ на всички бури въ свѣта. Затова, именно, всички вие трѣбва да имате едно правилно схващане за живота.

Сега ще ви запитамъ, кое е най-важното качество на младия човѣкъ? Или, съ какво се характеризира младостъта? До извѣстна възраст вие се чувствувате млади, но слѣдъ извѣстно врѣме чувствувате, че сте остарѣли. До момента, въ който сте се чувствували млади, наистина сте млади, но отъ момента, въ който започвате да се мислите, че сте старъ, и въ съзнанието ви става една промѣна. По какво се отличава по-раншното ви състояние отъ послѣдното? Какво, въ сжщностъ, сте изгубили, и какво ново е влѣзло въ васъ?

Ще ви улесня въ разсжжденията съ единъ примѣръ. Прѣдставете си, че вие, като ученикъ, имате една кесия, пълна съ златни звонкови пари. Пипате я отъ врѣме на врѣме въ джоба си, тя ви стимулира. Пълната кесия изразява младостъта. Тя е твърда, коравичка, тежка, защото е пълна. Когато усѣщате нейната тежестъ и коравина, тя ви придава стабилностъ, и вие вървите изпразенъ,

гордъ, смѣлъ. Който ви види въ тази поза, още веднъжъ се обръща да ви погледне. Приятно е да видишъ самоувѣренъ, смѣлъ човѣкъ въ свѣта! Прѣдставете си, че слѣдъ известно врѣме вие бръквате въ джоба си, липате кесията и какво усѣщате? — Тя станала мекичка и по-лека. Вие изпадате въ едно особено психологическо състояние и казвате: какъ е възможно да стане това нѣщо? Вие се чудите, какъ се изпразнила кесията ви, какъ е олекнала толкова! Нѣкой хитъръ, ловкъ човѣкъ извадилъ незабѣлѣзано вашата пълна кесия, турилъ вмѣсто нея една празна и си заминалъ. Какво наставка сега у васъ? — Една тѣга, една отпадналость. Вие изгубвате смѣлостта си и вървите съ увиснала глава, отпадналъ духомъ. Празната кесия изразява старостта. Стариятъ човѣкъ чувствува, че нѣкакво богатство отъ него е задигнато, зграбено. Той казва: отидоха младинитѣ! Какъ? — Не зная. Пипа кесията си, но тя вече е лекичка, мекичка, и си казва: „Едно врѣме краката ми държаха, но сега, не зная, какво стана, не държатъ“. Трѣбва да знаете слѣдното: всички хора, които живѣятъ съ сърцето си, остарѣватъ по-скоро, отколкото тия, които живѣятъ съ ума си; или, съ други думи казано: хората на чувствата остарѣватъ по-скоро отъ хората на трѣзвата мисль. Всѣки човѣкъ, който мисли трѣзво, разумно, той

винаги ще бжде младъ. Едно отъ качества на младия човѣкъ е да мисли право. Затова, правата мисль е необходима за всинца ви.

Сега вие се готвите да влѣзете въ новия животъ. Какво ви е нужно за този животъ? Всички трѣбва да работите надъ новитѣ положения въ живота, защото у човѣка има двойни органи, които той трѣбва да разработва. Засега човѣкъ работи съ лѣвото полушарие на мозъка и съ дѣсната ржка, а дѣсното полушарие на мозъка и лѣвата ржка сж пасивни, тѣ не взиматъ участие въ работата. Лѣвото полушарие прѣдставлява жената, която работи цѣль день въ кѣщи, а мъжътъ ходи натукъ-натамъ съ цигара въ ржка, разисква, философствува и казва: жената ще се погрижи за всичко. Има извѣстна аналогия между живота на циганина и това, което сега ви казвамъ. Циганинътъ, като се ожени, не работи вече. Той взима нѣколко цигари въ джоба си, пуши, разхожда се, срѣща се съ този или онзи приятелъ, разговаря се, не се грижи за нищо—жена му го храни. Циганката съ тояга въ ржка и съ торба на гърба, хлопа отъ врата на врата — проси. Има изключения отъ това, разбира се, то не е общо правило. Нѣкои цигани сж желѣзари и работятъ много.

Азъ взимамъ като примѣръ живота на циганитѣ, за да изтъкна въ по-ярки чѣрти

отношенията между сърцето и ума, или между чувствата и мислитѣ въ човѣка. Често у хората се забѣлѣзва сжщия този атавизъмъ, както у циганитѣ, оставятъ чувствата да разрѣшаватъ най-важнитѣ въпроси. Не, чувствата, т. е. сърцето или жената въ човѣка не може да разрѣши най-важнитѣ въпроси. Циганинътъ научава жена си да проси отукъ - оттамъ, но съ просия работа не става. Ами ако всички хора, отъ които проси, сж бѣдни, какво ще ѝ дадатъ? Просията не е изкуство. Тя трѣбва да научи друго нѣщо. Казвамъ: сърцето у насъ не може да разрѣши въпроситѣ, умътъ трѣбва да се впрегне на работа. Започне ли умътъ да работи, сърцето трѣбва да е въ сдружение съ него. Афектирате ли се, отпадате ли духомъ, обезсърдчавате ли се, това сж чувствувания, настроения, които не разрѣшаватъ въпроситѣ. Умътъ поставя нѣщата върху единъ положителенъ законъ и казва: азъ съмъ се родилъ въ свѣта, Богъ ми е далъ условия да се развивамъ, и азъ трѣбва да работя. Хора, които се ръководятъ отъ своя умъ, сж разумни и разрѣшаватъ въпроситѣ правилно. Такъвъ човѣкъ размишлява, съпоставя нѣщата на мѣсто и казва: ако постѣпя по този начинъ, напимѣръ, животътъ ми ще се оправи. Отъ това гледище, за сега всички живѣете двоякъ животъ, но трѣбва да придобиете една

нова опитностъ, едно ново схващане. Въ стария животъ ще се обезсърдчавате, а въ новия животъ ще се насърдчавате. Мисълта прѣодолѣва въ него. Винаги ще поставяте паралелъ между тия два живота, и така ще вървите напредъ. Вие още не можете да живѣте само въ новия животъ, но ще минавате ту въ единия, ту въ другия.

Въ бесѣдитѣ си азъ направихъ паралелъ между четиритѣ живота, които текатъ у васъ. Старозавѣтниятъ животъ прѣдставлява сборъ отъ наслѣдени качества на вашитѣ дѣди и прадѣди. Ще изучавате този животъ, ще разпознавате и себе си. Азъ мога да изнеса тия четири живота и въ научна форма. Тѣ прѣдставляватъ четиритѣ съзнания у човѣка. Дѣ се намира подсъзнателниятъ и свѣрхсъзнателниятъ животъ? — Тѣ сж двата полюса на Божествения животъ. Подсъзнателниятъ животъ е този на ангелитѣ, а свѣрхсъзнателниятъ е животътъ на Божествения свѣтъ. Съзнателниятъ и самосъзнателниятъ животъ прѣдставляватъ двата полюса на човѣшкия животъ. Съзнателниятъ животъ е този на светиитѣ, на напредналитѣ духове, които сж минали прѣди насъ; самосъзнателниятъ животъ е нашиятъ индивидуаленъ животъ. При съзнателния и подсъзнателния животъ вие трѣбва да изучавате една областъ отъ живата природа, която има връзка съ сегашния ви жи-

вотъ. Въ подсъзнанието, запримѣръ, сж складирани всички възможности за реализиране на нѣщата.

Питамъ: какъ ще постигнете това? — Само ако знаете законитѣ. Напримѣръ, ти искашъ да постигнешъ нѣщо добро. Вложи тази мисль въ подсъзнанието си съ пълна вѣра, и тя ще се реализира. Внеси тази мисль безъ страхъ, безъ съмнѣние, и висшитѣ сжщества, които живѣятъ тамъ, ще ти помогнатъ. Ти само напиши заявлението си до тѣхъ, но конкретно, опрѣдѣлено, и го остави. Тѣ не обичатъ общо говорене. Искате да станете утрѣ точно въ 3¹/₂ часа. Какво ще направите? Азъ съмъ ви казвалъ и другъ пжтъ: ще вложишъ въ подсъзнанието си мисльта, че искашъ да станешъ сутринята въ 3¹/₂ часа. Ще кажешъ тази мисль само веднѣжъ, безъ да я повтаряшъ. При повторение законътъ не работи. Кажешъ ли мисльта веднѣжъ, забрави я, ще видишъ, че сутринята ще станешъ точно въ 3¹/₂ часа.

Нѣкои отъ васъ имате материални затруднения. Направете сжщия опитъ. Кажете си: идната година на сжщия този день ще имамъ на разположение 1,000 лева, напримѣръ. Вложи тази мисль въ подсъзнанието си и ще видишъ, че идната година на този день ще имашъ 1,000 лева. Усъмнишъ ли се, законътъ не работи. Този законъ работи само при пъл-

на вѣра отъ ваша страна. Да кажемъ, че нѣкой отъ васъ има слаба паметъ. Ако иска да усили паметъта си, той може да се ползува отъ сѣщия законъ. Всѣка вечеръ, като си лѣга, да влага въ подсъзнанието си мисълъта: отъ утрѣ моята паметъ ще бжде по-силна. Като внася тази положителна мисълъ въ подсъзнанието си, паметъта му постепенно ще се усилва. Всѣки човѣкъ, който иска да корени своитѣ недъзи, да изправа своя животъ, трѣбва да има положителна, права мисълъ. Каквото му е нужно за живота, той трѣбва да го вложи въ подсъзнанието си, и висшитѣ същества ще се притекатъ въ услуга.

И тъй, правилното разбиране и прилагане на законитѣ ще ви избави отъ редъ ненужни страдания въ живота. Да допуснемъ, че вие сте саможивъ човѣкъ, песимистъ по характеръ, но искате да придобиете правилни отношения къмъ хората. Вложете съ вѣра това ваше желание въ подсъзнанието си, като фиксирате дори датата, до която искате да стане това, и ще видите, че до този день ще придобиете това, което сте желали. Тази енергия ще потече въ васъ тъй, както водата тече прѣзъ пѣсьчнитѣ пластове и чрѣзъ сонда излиза навънъ. Всичко ще дойде на своето врѣме. Обаче, законътъ на внушението изисква специфично врѣме и специфично състояние на човѣка. Какво значи това?

Въ всѣко врѣме не можете да си внушавате. Напримѣръ, ако си внушавате, когато сте разстроени или раздразнени, не можете да имате добри резултати. Всѣки, който иска да вложи въ подсъзнанието си една велика мисълъ, която да се реализира, той трѣбва да избере за това най-хубавото разположение на духа си. Колкото човѣкъ е по-неразположенъ, по-неспокоенъ, толкова по-бавно и несигурно работи законътъ на внушението; колкото човѣкъ е по-разположенъ, законътъ работи по-добре.

Та когато говоримъ за любовта, за свѣтлината, за мира и за радостта, ние подразбираме ония Божествени условия, при които способноститѣ на човѣка се развиватъ правилно. Безъ тия способности умътъ не може да се развива, и мисълта не може да дойде. Само по този начинъ човѣкъ може да работи и да прѣмахне всички мжчнотии отъ пътя си. На първо мѣсто вие трѣбва да развивате вашитѣ способности, вашитѣ таланти. Каквато и малка способностъ да имате, непрѣменно гледайте да я развивате, защото до извѣстна степенъ отъ нея зависи проявата на вашия живогъ. Живата природа ще работи върху васъ, именно, чрѣзъ тази способностъ. Този законъ работи еднакво за всички хора. Да имате силна, добра паметъ, това е богатство. Но трѣбва да знаете, че паметта зависи отъ

чувствата. Колкото чувствата на единъ човекъ сж по-необуздани, толкова и паметъта му е по-слаба. Когато паметъта му започва да отслабва, това показва, че става разслабване въ неговитѣ чувства, той се разсѣйва и не помни—скоро забравя. Паметъта на хората отслабва и отъ голѣми скърби и страдания, отъ голѣмъ страхъ и отъ силни умствени сътресения. Ето защо, за да може ученикътъ да се развива правилно, за да води нормаленъ животъ, трѣбва да се намира въ хармонична срѣда. Всѣки отъ васъ може да си създаде хармонична срѣда за своето развитие. Даже и при най-неблагоприятни условия да попадне, той може да си създаде отъ тѣхъ една хармонична срѣда, но затова се изисква голѣма устойчивостъ и постоянство.

Ние имаме добъръ примѣръ отъ такова постоянство съ градинаря, който се намира при рѣката долу, близо до линията. Прѣди нѣколко години той купилъ това мѣсто, което е било почти пустиня. Той прѣнасялъ прѣстъ, насипвалъ го, разкопавалъ го, торилъ го и така облагородилъ цѣлото мѣсто. Днесъ на това мѣсто има хубава зеленчукова и овощна градина. Първоначално земята е била толкова бѣдна, че селянитѣ отъ околнитѣ мѣста му се смѣли, дѣто се е заелъ съ такава неблагоприятна работа и му казвали, че и трудътъ, и врѣмето, и срѣдствата му ще отидатъ на-

празно. Но този човѣкъ работилъ съ постоянство и самоувѣреностъ, и днесъ се радва на добри резултати. Идея ималъ той! Този градинаръ може да ви послужи за примѣръ, че при силно желание, човѣкъ може да реализира всѣка своя идея. И вие можете да работите по сѣщия начинъ. Ако имаме човѣкъ съ обикновени способности дори, при усиленa 20-годишна работа върху себе си, той ще може да облагороди сърцето си и да просвети своя умъ. Работа се изисква отъ всинца ви!

Азъ ви наведохъ примѣра съ вжжето, показахъ ви, какъ трѣбва да се кжса. То прѣдставлява мжнотиитѣ въ вашия животъ, които трѣбва да кжсате, да разнищвате съ игла. Всѣка мжнотия е единъ обржчъ въ вашия животъ, който ви спѣва. Обржчи сж потрѣбни за кацитѣ, но животѣ дървета нѣматъ нужда отъ тѣхъ. Ако на едно живо дърво се турятъ обржчи, то не може да расте и се разваля. Тия обржчи трѣбва да се прѣмахнатъ отъ него! Обржчитѣ сж нужни за хора, които живѣятъ несъзнателенъ животъ, но за насъ, които живѣемъ съзнателенъ животъ, никакви обржчи, никакви вжжета не трѣбватъ. Ние сме живи дървета, които трѣбва да растатъ и да се развиватъ при пълна свобода. Отъ това гледище, вие трѣбва да изучавате Любовта и нейното

приложение въ мисълта. Азъ не говоря за проявата на Любовта въ сърцето, въ чувствата, но говоря за проявата на Любовта въ ума, въ мислитѣ.

Вие трѣбва да изучавате и свѣтлината, но не тази, която би ви прѣчила въ пжтя, а тази свѣтлина, която освѣтява пжтя ви и ви насърдчава. Запримѣрь, вечерно врѣме ти се заблудишъ въ нѣкоя мѣстность, луташъ се натукъ-натамъ, не знаешъ дѣ си, но яви ли се първиятъ лжчъ на слънцето, той хвърля свѣтлина на пжтя ти, и ти се ориентирашъ. Вие трѣбва да изучавате и мира, който внася вжтрѣшно спокойствие въ човѣка. Когато е миренъ човѣкъ? Военниятъ е миренъ, когато носи оржжието си на рамо. Оржжието прѣдставлява за него пълната кесия. Той я побутва и казва: „Миръ имамъ въ душата си!“ Защо? — Кесията ми е пълна. Когато кесията му е празна, той нѣма миръ. Щомъ имашъ любовъ, имашъ и миръ. Щомъ имашъ хлѣбъ, гладенъ нѣма да бждешъ. Щомъ имашъ вода, жаденъ нѣма да бждешъ. Любовта носи животъ; животътъ носи свѣтлина, а свѣтлината носи миръ. Значи, имаме ли любовъ, ще бждемъ мирни; имаме ли свѣтлина, ще знаемъ, дѣ отиваме. Най-послѣ вие трѣбва да изучавате радостта, да знаете, че ще постигнете това, къмъ което се стремите.

И тъй, като ученици, ще гледате реално

на живота. Задачата на всички ученици е да имате не само теоретически познания за живота, но и практически. Всичко, което учите въ Школата, трѣбва да го прилагате. Освѣтъ това, правете и нѣкои опити сами. Нека новото учение, новиятъ животъ се въплотятъ въ васъ.

„Само свѣтлиятъ пжтъ на Мждростъта води къмъ Истината!“

Понеделникъ.

22 августъ.

7 ч. с.

Пробуждане съзнанието на ученика.

Само съвършената Любовь може да ни приближи къмъ Бога.

Т. м.

Темата на днешната бесѣда ще бѣде една отъ най-труднитѣ. Тя ще бѣде практически почти недостъпна за умоветѣ ви. Като слушате тази бесѣда, ще бѣдете въ положението на човѣкъ, който минава прѣзъ нѣкой тунелъ. Ще видите тунела, ще минете прѣзъ него, но външната му обстановка нѣма да схванете. Обаче, трѣбва да се мине прѣзъ тунела! Кое е по-важно, да се мине прѣзъ тунела, или да се види обстановката му? Нѣкой казва: не разбрахъ еди-коя си тема. Кое е по-важно, да се разбере темата, или да се говори за нея? Ако искате да разберете темата, т. е. ако искате добрѣ да

схванете тунела, не трѣбва да минавате прѣзъ него; минете ли прѣзъ тунела, тогава можете само да говорите за темата, безъ да сте я разбрали.

Понѣкога еднообразнитѣ положения въ живота създаватъ прѣсищания. Когато човѣкъ се прѣсити, той вече не намира удоволствие въ нищо. Прѣсищане има въ физическия животъ, прѣсищане има въ чувствения животъ, прѣсищане има и въ умствения животъ. Значи, прѣсищане има въ материалния свѣтъ, въ духовния свѣтъ и въ Божествения свѣтъ. Най-голъмото нещастие, което може да сполети човѣка, е прѣсищането. Свѣтътъ е пѣленъ само съ прѣситени хора. Всички болести въ свѣта водятъ началото си отъ прѣсищането. Азъ нѣма да ви обяснявамъ научно, какво нѣщо е прѣсищането, защото вие го знаете тѣй, както знаете, какво нѣщо е свѣтлината, безъ да я обяснявамъ. И проститѣ хора даже знаятъ за свѣтлината толкова, колкото и ученитѣ. Нѣкой пжтъ ученитѣ знаятъ много нѣщо за свѣтлината, но не виждатъ, а проститѣ хора обратно: тѣ не знаятъ много нѣщо за свѣтлината, но виждатъ. Нѣкой ученъ човѣкъ казва: азъ зная много работи за свѣтлината. Простиятъ човѣкъ го слуша и му казва: кажи тогава, какво има на Витоша? — Мога да ти кажа. И започва учениятъ човѣкъ да му разказва, какво прѣд-

ставлява Витоша, отъ какво е направена, каква форма има и т. н. Не искамъ да ми разказвашъ, какво нѣщо е свѣтлината, но ми кажи, какво разкрива свѣтлината. Слѣдователно, въ едно отношение простиятъ човѣкъ може да седи по-високо отъ учения, но въ друго отношение учениятъ може да седи по-високо отъ простия. Ако, обаче, учениятъ вижда по-добрѣ, тогава и въ двата случая, и въ материално, и въ научно отношение, той седи по високо отъ простия човѣкъ. Азъ искамъ да ви прѣдпазя отъ прѣсищане и отъ прибързани заключения. Нѣкой казва: тия работи, които Учителътъ говори, азъ съмъ слушалъ и другъ пжтъ, много нѣща зная. Казвамъ: не бързайте! Да слушашъ да ти говорятъ за свѣтлината, за нейния произходъ, е едно нѣщо, а да имашъ реално съприкосновение съ нея, да ти разкрива тя свѣта, да виждашъ прѣдметитѣ, е друго нѣщо.

Азъ озаглавихъ днешната бесѣда „Пробуждане съзнанието на ученика.“ Въ процеса на пробуждане съзнанието на ученика, той много пжти ще пада и ще става. Падането нѣма да бжде отъ много високо, като отъ нѣкоя голѣма канара, напримѣръ, но отъ такава височина, отъ каквато падатъ двама пехливани, които се борятъ. Това не е падане отъ високо. Съ какво ще се бори ученикътъ? — Съ извѣстни мжнотии въ свѣта. Въ това

отношение, неговитѣ мжнотии прѣдставляватъ височинитѣ, отъ които той може да падне.

Въ Писанието се казва: „Царството Божие насила се взима.“ Оттамъ и у много отъ васъ, които сте трѣгнали въ пѣтя на новия животъ, седи идеята, че можете да вземете Царството Божие съ сила. И тогава вие се намирате въ положението на шопитѣ, които нѣкога сж ходили да прѣвзиматъ Цариградъ съ кривацитѣ си. Тѣ сж искали да взематъ Царството Божие насила. Но за да се влѣзе въ Царството Божие, силата зависи отъ знанието и мждростѣта на човѣка, а не отъ неговата любовъ. Нѣкой казва: може да се влѣзе въ Царството Божие по благодать. Благодатѣта произтича отъ Любовѣта, но да влѣзешъ въ Царството Божие и да ти дадатъ почтено мѣсто тамъ, това зависи отъ мждростѣта, която човѣкъ има, а не отъ любовѣта.

Вие можете да разберете тия нѣща, както искате, азъ нѣма да ги обяснявамъ. Хиляди противорѣчия могатъ да се породятъ въ васъ, това не е моя работа. Противорѣчията сж нѣща, които неизбежно сжществуватъ. Напримѣръ, какъ ще примирите злото и доброто? Тѣ не могатъ да се примирятъ по никой начинъ. Абсолютно е невъзможно да стане примирение между тѣхъ. Обаче, ти можешъ да съгласувашъ доброто

и злото въ себе си. Тѣ иматъ допирни точки. Да примиришъ доброто и злото, значи да се заемешъ съ грандиозна задача, каквато и боговетѣ не могатъ да разрѣшатъ. Какъ ще отговорите на въпроса, защо хората сж лоши? Щомъ питате, защо хората сж лоши, трѣбва да питате и защо хората сж добри?

Ще ви запитамъ: какво ще прави ученикътъ въ свѣта, когато се пробуди съзнанието му? — Ще работи. — Какъ? — Ще се обърнете къмъ Библията, I глава отъ Битието, и оттамъ ще започнете. „Въ начало създаде Богъ небето и земята. А земята бѣше неустроена и пуста; и тъмнина бѣ върху бездната; и Духъ Божий се носѣше върху водата. И рече Богъ: Да бжде видѣлина! И стана видѣлина. И нарече Богъ видѣлината День, и тъмнината нарече Нощъ. И стана вечеръ, и стана утро — день първи!“ Това е работата на ученика за първия день, когато той влѣзе въ новия животъ. Писанието казва: „Нищо нѣма да остане отъ старото небе и отъ старата земя.“ Това значи, че отъ свѣта на ученика, отъ неговия умъ, отъ неговото съзнание ще изчезне всичко, и той ще остане, като въ пустиня. Отъ неговото небе нѣма да остане нито слънце, нито мѣсечина, нито една звѣзда, той ще увисне самъ въ въздуха. Отъ неговата земя нѣма да остане нито човѣкъ, нито животно, нито растение — отникждѣ нѣма

да чува гласъ. Той ще остане абсолютно самъ, като самотенъ пѣтникъ въ пустиня. Когато говори, и себе си нѣма да познава, ще се намѣри въ едно страшно противорѣчие въ живота. Това противорѣчие се нарича смъртъ. Всичко онова, което те е радвало и веселило, всичко онова, което си знаялъ въ живота, всичко онова, въ което си вѣрвалъ и на което си уповавалъ, всичко онова, съ което си разрѣшавалъ великитѣ задачи на твоя животъ, изчезва, и ти се намирашъ самъ самичккъ, не знаешъ, какво да правишъ, въ чудо се намирашъ. Питамъ: какво ще правите, като се намѣрите въ такова положение? И гласътъ на Господа нѣма да чувате, и Той ще се скрие отъ васъ. За този часъ, именно, Писанието казва: „Ще хлопате и нѣма да ви се отвори“. Тогава вие ще се намѣрите въ положението на Христа, когато бѣше на кръста, и като Него, отъ дълбочината на душата си ще извикате: „Елой, елой, лама савахтани“.

Сега, нѣкой пѣтъ васъ ви е мжно, когато ви изоставятъ. Това не е изоставяне, то е прѣдставление само. Вие още не сте изпитвали, какво нѣщо е истинското изоставяне. Но всѣки човѣкъ трѣбва да бжде изоставенъ! Като говоря за това изоставяне, разбирамъ пробуждане съзнанието на ученика. Само по този начинъ ученикътъ ще може да разбере реалността на живота. Нѣкои отъ васъ трѣбва

да ме слушатъ, безъ да взиматъ участие, като че това не се отнася до тѣхъ. Тѣ ще мязатъ на ония хора, които обикалятъ вънъ около театъра, дѣто се дава нѣкое хубаво прѣдставление и даватъ ухо, дано чуятъ нѣщо прѣзъ прозорцитѣ, дано доловятъ нѣкой музикаленъ тонъ отъ оркестъра, или нѣкоя думица отъ актьоритѣ — тия хора нѣматъ пари да влѣзатъ вътрѣ, нѣматъ билети за това прѣдставление. Други пъкъ едва сж могли да си купятъ билети за галерия и за трето мѣсто. И тѣ напргатъ уши да чуятъ, какво се говори на сцената, далечъ сж отъ нея. Слѣдъ тѣхъ иде трета категория хора, които заематъ вторитѣ мѣста. Тѣ сж по-спокойни, чуватъ и виждатъ по-добрѣ онова, което се върши на сцената. Най-послѣ идатъ ония, които заематъ първитѣ мѣста. Тѣ сж ученицитѣ, които виждатъ и чуватъ всичко, което става на сцената. Тѣ сж тихи и спокойни. У всички други все има едно недоволство, по-голѣмо или по-малко, че не чуватъ, или не виждатъ всичко. Сжщото нѣщо не е ли и въ свѣта? Слѣдователно, ти можешъ да бждешъ отвънъ, на трето, второ или първо мѣсто, зависи отъ паритѣ. Като ученикъ, ти ще бждешъ на първо мѣсто. Законътъ е такъвъ. Защо е така, нѣма да ме питате, нито ще ви обяснявамъ. То е все едно да ме питате, защо Господъ тури хоботъ на слона. Дали Господъ му е турилъ хобота, не

зная, но хоботът е тамъ. Ако питате, защо Господъ тури рога на вола, не зная, но рогата сж тамъ. Ако питате, защо Господъ тури копита на коня, и него не зная, но копитата сж тамъ. Много обяснения могат да се дадатъ по това, но тѣ сж само обяснения. Да знае човѣкъ, защо сж копитата на коня, е едно нѣщо, а какво прѣдставляватъ въ сжщностъ тѣ, това е друго нѣщо.

Та когато нѣкой човѣкъ обяснява, защо сж рогата на вола, или копитата на коня, или хобота на слона, съ своето физическо съзнание, мяза на онзи човѣкъ, който казва, че перото е създадено за подписване отъ царя смъртната присжда на нѣкой прѣстѣпникъ. Това е едно отъ обясненията за службата на перото, но въ сжщностъ така ли е? Вѣрно е, че нѣкой пжтъ царьтъ подписва смъртната присжда на нѣкой прѣстѣпникъ, но това ли е единственото прѣдназначение на перото? То е все едно, единъ праведникъ, или светия, или нѣкой проповѣдникъ да отвори Писанието, да прочете стиха, въ който се казва, че грѣшнитѣ хора ще бждатъ на вѣчно мжчение и като ме види, да каже: „Понеже ти си единъ отъ грѣшницитѣ на земята, и твоята присжда е подписана, ти ще бждешъ на вѣчно мжчение“. За всички ли е създадено мжчението? Казвамъ: както мжчението не е

за всички, така и перото не е създадено само за подписване смъртни присъди.

Нѣкой се оплаква отъ другъ, че му казалъ една много горчива дума. Питамъ: кой отъ васъ е билъ толкова праведенъ, чистъ, че да не е казалъ никому една горчива дума? Ако искате да не казвате горчиви думи, трѣбва да бъдете абсолютно чисти. Затова Господъ казва: „Оставете на менъ всѣка сждба!“ То значи: оставете ме азъ да ви очистя, защото, ако вие се чистите, все нечисти ще бъдете; ако вие се сждите, всѣкога сждени ще бъдете. Сждбата не е създадена за осъждане на хората, нито да ги затваряте, но да имъ давате начини и методи, тѣ сами да се изправятъ. Това е сждба!

Да учишъ нѣкого, не значи да му напълнишъ главата съ купъ знания. Това не е задачата на ученето. Всѣки учителъ, на каквато степенъ на развитие и да се намира, въ който свѣтъ и да е, той трѣбва да даде на ученика начини, методи, елементи, съ които да работи. Лѣкуването не седи въ това да освобождаваме хората отъ тѣхнитѣ болести, но да имъ дадемъ начини, методи, да запазватъ своето здраве. Иначе, всѣка наука, колкото и да е възвишена, може да се изроди.

Та казвамъ: ще дойде въ първия день онзи страшенъ, великъ моментъ за ученика

— безмълвието — свѣтлина нѣма да има около него, и той, отъ дълбочината на душата си, отъ своята опитностъ, ще призове Онзи невидимия, незнайния Богъ на вѣчността, създателътъ на всичко въ свѣта. Той ще Го призове съ всичката си душа, съ всичкия си духъ, съ всичкия си умъ и съ всичкото си сърце и ще каже: Господи, искамъ да те опитамъ! Единъ Си Ти, създателътъ на всичко. Нѣма другъ въ свѣта, освѣнъ Тебе! Ако ученикътъ може да призове Бога съ тази пълнота, нѣйдѣ въ пространството ще блесне малка, микроскопическа свѣтлина, която ще му причини такава голѣма радостъ, че той изведнѣжъ ще забрави всички скѣрби и страдания. Отдалечъ нѣкждѣ той ще чуе гласа Господенъ, гласа на своя Учителъ: „Нали искаше да Ме познаешъ, нали искаше да Ме опиташъ? Приготи се сега за работа! Настана день първи на твоя животъ. Твоята земя бѣше неустроена и пуста, и тъмнина бѣ върху бездната“. Богъ, Който прониква навсѣкждѣ и въ всичко, Той е незнайниятъ Богъ. Той е страшниятъ Богъ, Който твори формитѣ, Който се носи надъ бездната, надъ неустроената земя, която сега се строи. И рече Богъ: „Да бжде видѣлина!“ И стана видѣлина. Ученикътъ ще каже: „Тази видѣлина, която виждамъ тамъ далечъ, да блесне въ менъ!“ И ако той е отъ избранитѣ уче-

ници, като рече „да бжде видѣлина“, въ него ще настане видѣлина.

„И видѣ Богъ видѣлината, че бѣше добро; и разлжчи Богъ видѣлината отъ тъмнината. И нарече Богъ видѣлината День, и тъмнината нарече Нощъ И стана вечерь, и стана утро — день първи“.

Слѣдователно, деньтъ ще започне съ доброто, нощта — съ злото. Този смѣсенъ животъ на свѣтлината и тъмнината ще се разлжчи: отъ една страна ще се яви свѣтлината, която носи доброто въ себе си, а отъ друга страна ще се яви тъмнината, която носи злото въ себе си. Така и ученикътъ ще създаде първия день въ себе си — видѣлината. Подъ „видѣлина“ разбирамъ великия стремежъ въ душата на ученика да учи. Значи, ученикътъ трѣбва да започне съ видѣлината. Той трѣбва да разбира законитѣ и като каже „да бжде видѣлина“, да стане видѣлина! Вие какъ научвате вашето малко дѣте на този законъ? Седи вашето дѣте въ тъмна стая, вие му давате една кибритена кутия, пълна съ такива клѣчки и му казвате: „Синко, вземи тази кутийка и кажи „да бжде видѣлина!“ Детето взима кутийката, драсва клѣчката, тя свѣтва, запалва свѣщъта и на-става видѣлина въ цѣлата стая. Това е разтваряне, това е животъ, това е първиятъ день на ученика. Това е живата клѣчка, която има

мощна сила — силата на магическата пръчица. Като разпрострешъ видѣлината на живота, все ще произведешъ топлина и ще стане день първи. Видѣлината и свѣтлината носятъ въ себе си топлина.

„И рече Богъ: Да бжде твърдъ посрѣдъ водитѣ, и да разлжи вода отъ вода. И направи Богъ твърдъта; и разлжи водата, която бѣше подъ твърдъта, отъ водата, която бѣше надъ твърдъта; и стана така. И нарече Богъ твърдъта Небе. И стана вечеръ, и стана утро — день втори. „И разлжи вода отъ вода“, подразбира, че Богъ отдѣли Божествения животъ отъ земния животъ, отъ живота на човѣка. Твърдъта пъкъ е границата между Божествения и човѣшкия животъ. Ученикътъ ще създаде тази граница въ себе си и ще нарече това, което е надъ твърдъта „небе“, а което е подъ твърдъта „земя“. И въ скърбенъ часъ той ще пие отъ водата, която е горѣ. Нѣкой пжтъ вие искате да пиете отъ водата на земята, отъ земния животъ. Ако пиете отъ тази вода, никога нѣма да уталожите вашата жажда. Роденото отъ плътъта, плътъ е, то ще умре; роденото отъ Духа, духъ е, то вѣчно ще живѣе. Вие имате два живота: единиятъ е плътски, земенъ животъ, въ който се ражда онова вжтрѣшно недоволство, умраза, състезание, спорове — въ него спокойствие нѣма; другиятъ животъ е небесниятъ, Божествени-

ятъ, въ който има Любовь, Свѣтлина, Миръ и Радость.

Като разлжчите тия два живота, ще дойде водата на земята, която ще служи за физическиятъ ви нужди. Вие сега боравите само съ водата, която е на земята. Забѣлѣжете, всички светии, които сж боравили съ Божествения свѣтъ, когато лѣкували нѣкой боленъ, прибѣгвали до водата надъ твърдѣта. Прѣведено това на наученъ езикъ значи: тѣ сж лѣкували само тогава, когато сж успѣвали да привлѣкатъ слънчевата прана, или Божествения животъ да дѣйствува върху човѣка, и той веднага произвежда реакция. Понѣкога вашиятъ животъ се обезсмисля, нѣмате никакъвъ стимулъ да вървите напредъ. Какъ ще осмислите живота си? Това е една отъ великитѣ тайни. Достатъчно е да придобиеете само една десетохилядна частъ отъ милиграма отъ водата на Божествения животъ и да я вкарате въ вашето тѣло, тя веднага ще произведе благотворно влияние върху васъ, и вие коренно ще се измѣните. Ако вие знаете тайната, да внесете въ вашия организъмъ отъ тази вода, като чрѣзъ инжекция, една капка само, въ васъ ще настане цѣлъ прѣвратъ. Ако прѣди това вие сте били 120 годишенъ старецъ, слѣдъ 24 часа само така ще се измѣните, че никой нѣма да ви познае. Ще се прѣвърнете въ единъ младъ, 21 го-

дишенъ момъкъ. Очитѣ, коситѣ, бръчкитѣ на лицето, гласа ви — всичко ще се измѣни. Прѣдъ васъ ще стои младъ човѣкъ, съ мекъ, приятенъ гласъ. Вие ще го попитате: дѣ отиде старецътъ? — Замина си. — Дѣ замина? — Не зная. — Ще се върне ли? — Нѣма да се върне. Той ме остави наслѣдникъ на всичкото си имане, остави ме да уреждамъ всичкитѣ му работи. — Богъ да го благослови!

И тъй, слѣдъ като ученикътъ опрѣдѣли своя животъ, ще го събере, ще създаде въ себе си морето, за да се яви сушата, върху която трѣбва да работи. Той самъ ще образува своята суша, самъ ще образува своитѣ морета и океани — творецъ ще бжде той. Господъ ще гледа това, което ученикътъ твори. Ученикътъ ще твори, и когато Богъ види, че е добро, ще се произнесе. Питамъ ви: колко хиляди години се изискватъ, за да направите едно море, като Черно море, или единъ океанъ, като Великия, или като Атлантическия? Такива морета и океани ще има и въ вашия животъ. Колко хиляди години се изискватъ, за да се създаде единъ континентъ, или една суша, като Европа, Азия, Африка, Америка и Австралия! Такива континенти трѣбва да създаде ученикътъ и въ своя животъ. Виждате ли сега, каква работа прѣдстои на ученика? Вие, какъ разбирате живота на ученика? Да слѣдва четири години въ основното училище, три

години въ прогимназията, петъ години въ гимназията, четири години въ университета и слѣдъ това да кажете: свършиха се всичкитѣ работи. Не, прѣдъ васъ седи друга задача: да създадете твърдѣта — границата между Божествения и земния животъ, да разлжчите тия два живота. Вие искате Господъ да твори. Богъ, Който е свършенъ, нѣма защо да твори за себе си. Всичко, което Той твори, е заради насъ.

„И нарече Богъ сушата Земя, и събра-
нието на водата нарече Моря.“ Значи, съ-
браиятъ животъ въ видъ на суша и вода,
това е новиятъ животъ, новитѣ условия, ко-
ито трѣбва да разработвате. Всички грамадни
морета показватъ условията, при които уче-
никътъ трѣбва да развива своята дѣятел-
ностъ, защото водата е носителка на живота.
Сушата, земята пъкъ показва новитѣ усло-
вия, при които животътъ може да се прояви.
Вижте въ живота, всѣки плаче за парче до-
бра земя. И всѣки плаче за водица. Никой
въ свѣта не може безъ водица. Тя е необхо-
дима за живота. И никой не може безъ парче
земя — за нея всички се борятъ. Нѣкой каз-
ва: менъ не ми трѣбва никаква нива. Не, ти
не разбирашъ смисъла на тази нива, ти не
разбирашъ смисъла на това парче земя. Има
ниви физически, има ниви духовни, има и ни-
ви Божествени. Слѣдъ като завършишъ сво-

ята работа, своето учение на физическата нива, ще минешъ на духовната нива. Слѣдъ като завършишъ работата и учението си на духовната нива, ще минешъ на Божествената нива. И най-послѣ, слѣдъ като завършишъ работата и учението си на Божествената нива, ще отидешъ въ Великия животъ, да учишъ велики и славни нѣща. Днесъ ти знаешъ само да орешъ на земята, но това още не е наука.

„И рече Богъ: Да прорасти земята зелена трѣва, която да дава сѣме, и дърво плодоносно, което да ражда плодъ по вида си, на което сѣмето да е въ него на земята; и стана така. И видѣ Богъ, че бѣше добро. И стана вечеръ, и стана утро — день трети“. Както виждате, първитѣ форми на живота започватъ съ растителното царство, съ трѣвитѣ и дърветата. Значи, започва се съ тихия, съ мекия животъ, а не съ буйния животъ. А това, да се отдѣли видѣлината отъ тъмнината, е единъ много труденъ актъ, който ние минаваме мимоходомъ. Може да има нѣкои отъ васъ, които сж отдѣлили видѣлината отъ тъмнината, но тѣ сж малцина. Колко години, напримѣръ, ще ви вземе да направите една кибритена клѣчка? Какъ ще можете вие сами да извадите отъ земята тази клѣчка, т. е. да я създадете сами, да разлжчите видѣлината отъ тъмнината? Днесъ всѣки може,

като даде два лева, да си купи една кутия кибритъ, но каква усилена дѣятелностъ на цѣли 8,000 години седи прѣдъ насъ, докато се придобие тази кибритена клѣчка! Още по лесно е днесъ да се завърти ключа и електрическата свѣтлина да дойде.

За въ бждеще ще има още по-съвършенъ начинъ за добиване свѣтлина. Ще кажете: да бжде видѣлина! — и ще стане видѣлина. Тогава нѣма да има нужда отъ кибритъ, нито отъ лампи, нито отъ електрическа свѣтлина. Сега тѣзи нѣща ви се виждатъ като приказкитѣ отъ 1001 нощъ Нѣкои казватъ: ние да имаме кибритъ, че за друга свѣтлина не мислимъ. Да, докато живѣете земния животъ, такава свѣтлина ви трѣбва. Питате: каква е тази магия, за която говорите? — Имате право да питате. Ела съ менъ! Завеждамъ ви въ една стая и питамъ: виждате ли нѣщо? — Нищо не виждамъ. Веднага азъ давамъ заповѣдь да се направи една инсталация и казвамъ: да бжде свѣтлина! И свѣтлината се явява. Вие виждате най-модерна инсталация, каквато и въ въображението не сте си рисували. Виждате хубави лампи и ключове, които безъ да въртите вие, сами се отварятъ и затварятъ. Като дамъ заповѣдь да се затворятъ лампитѣ, всички ключове се затварятъ, свѣтлината изчезва, и стаята остава въ първоначалния си видъ. Такава е нашата ум-

ствена инсталация. Ние не се нуждаемъ отъ постоянни инсталации. Не е позволено да се строятъ инсталации въ духовния свѣтъ. Въ духовния свѣтъ кажешъ нѣщо, и то става. Казвашъ нѣщо, то става и ти тръгвашъ по пътя си. Инсталации могатъ да се строятъ само въ физическия свѣтъ.

Когато ние казваме, че се задоволяваме съ малко, подразбираме Божествения и духовния животъ. Въ физическия животъ, колкото повече имашъ, толкова по-добре; въ духовния животъ, колкото повече имашъ, толкова по-зле. Нѣкой пита: какъ ще придобия небето, какъ мога да влѣза въ духовния свѣтъ? Казвамъ: за да влѣзете въ духовния свѣтъ, трѣбва да олекнете, а това се постига, като раздадете всичко. Нѣкога пъкъ, нѣкой възвишенъ духъ иска да слѣзе на земята, но не знае какъ. Има учени духове, които сж създали цѣли слънчеви системи, но не знаятъ, какъ да слѣзатъ на земята. Тогава тѣ отиватъ при нѣкой духъ, който е слизалъ на земята, и го питатъ: какъ да слѣза долу? Той имъ казва: „Ще придобиете всичко.“ Въ такъвъ духъ влиза едно противорѣчие. Той си казва: „Досега седѣхъ, нищо не работихъ, но отсега нататъкъ ще започна да работя, да придобия всичко. Ще си създамъ една слънчева система и ще слѣза долу на земята.“ Той слиза на земята, но така се оплита, че

съ хиляди години не може да се разплете, всичко забравя и не знае, какво да прави, за да се освободи отъ това положение. Искане да се върне отново въ духовния свѣтъ, но не знае какъ. Тогава Господъ му казва: „Ще се отречешъ отъ всичко.“ Какъ да се отрече, не знае. Господъ му праша единъ ангелъ да му покаже, какъ да се самоотрече, какъ да се разплете отъ своитѣ връзки.

Срѣщамъ нѣкой, който ми казва: азъ искамъ да отида на небето, но ще заведа и баща си тамъ, защото го обичамъ. Казвамъ: по този начинъ нито ти ще влѣзешъ въ небето, нито баща ти. Никой никого не може да води при Господа. Всѣки самъ трѣбва да отиде на небето. Сжщиятъ законъ се приложи и по отношение на Христа, когато заминаваше за небето. Христосъ заведе ли съ себе си своитѣ ученици? — Не. Той имъ каза: „Азъ отивамъ при Отца си и ще ви приготвя мѣсто, а вие до това врѣме ще работите на земята.“ Въ всѣки едно отъ васъ трѣбва да се роди вжтрѣшно желание да работи. И тъй, който отива на небето, отрича се отъ всичко земно; който слиза на земята, отрича се отъ всичко небесно. Кой е земенъ човѣкъ? — Който се е отрекълъ отъ всичко небесно. Кой е небесенъ човѣкъ? — Който се е отрекълъ отъ всичко земно. Какво нѣщо е небето? — Мѣсто, дѣто живѣягъ

хора, които сж се отрекли отъ земния животъ. Какво нѣщо е земята? — Мѣсто, дѣто живѣятъ хора, които сж се отрекли отъ небесния животъ.

„И рече Богъ: Да бждатъ свѣтила на твърдѣта небесна, за да разлжчатъ деня отъ нощта, и да сж за знамения, и за врѣмена, и за дни и години, и да сж за свѣтила на твърдѣта небесна, за да свѣтятъ на земята; и стана така. И направи Богъ двѣтѣ голѣми свѣтила, голѣмото свѣтило, за да владѣе на деня, а малкото свѣтило, за да владѣе на нощта; направи и звѣздитѣ. . . И видѣ Богъ, че бѣше добро. И стана вечеръ, и стана утро — день четвърти.“ Въ този день Богъ създаде инсталацията на земния животъ, да го освѣтлява, а именно: слънцето, мѣсечината и звѣздитѣ. Всѣки трѣбва да освѣтли своята земя и своето небе. Вашето слънце, вашата мѣсечина и вашитѣ звѣзди трѣбва да изгрѣятъ! По този начинъ вие ще имате пособия, мѣрки, съ които ще разбирате нѣщата. И въ този смисълъ всѣки може да каже: Господъ създаде слънцето, мѣсечината и звѣздитѣ заради мене, за да опрѣдѣлямъ днитѣ, години-тѣ и врѣмената въ моя животъ. Моятъ животъ е една книга, върху която, съ помощта на тия свѣтила, ще описвамъ, какъвъ е този животъ, който Богъ е създалъ. Врѣмето на моя животъ е опрѣдѣленъ актъ, въ който

ще се отбѣлѣзва, дали азъ съмъ създалъ своята малка вселена, както Богъ иска. Четвъртиятъ день е страшниятъ день, страшното число. Въ този день се появили човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърце. Нѣкои отъ формитѣ, които Богъ създаде въ този день се привлѣкли къмъ ума, а нѣкои — къмъ сърцето.

„И рече Богъ: Да произведе водата изобилно гадина въодушевени, и птици да летятъ надъ земята по твърдѣта небесна... И видѣ Богъ, че бѣше добро. И благослови ги Богъ и рече: плодете се и множете се, и напълнете водата въ морята: нека се умножатъ и птицитѣ по земята. И стана вечеръ, и стана утро — день пети.“ Всички животни въ водата, това сж слугитѣ, помощницитѣ на ученика въ неговия пжтъ. Сжщеврѣменно, тѣ се ползватъ отъ всичкитѣ блага на този свѣтъ.

„И рече Богъ: да направимъ челоуѣка по образу нашему, и по подобию нашему... И създаде Богъ челоуѣка по образу своему, по образу Божию го създаде: мжжки и женски полъ ги създаде. И благослови ги Богъ и рече имъ: плодете се, и множете се, и напълнете земята, и обладайте я; и владѣйте надъ рибитѣ морски, и надъ птицитѣ небесни, и надъ всѣко животно, което се движи по

земята... И стана вечерь, и стана утро —
денъ шести.“

Като говоримъ за ученика, ние разбираме животъ на творба, а не животъ на благодать, която му се дава. Слѣдъ като ученикътъ прѣмине прѣзъ първитѣ три живота, дава му се възможность да приложи своята сила въ малкъ мащабъ, да види, по какво се различава новия отъ стария животъ. Новиятъ животъ е животъ на прѣчистване. Слѣдъ това настѣпва истинско творчество. Днесъ всички говорятъ, че поетитѣ творятъ, че художниците творятъ — всички хора искатъ да творятъ, но това желание е постижимо само за онзи, който може да бѣде ученикъ. Затова вие ще си кажете: азъ искамъ да се пробуди въ менъ съзнанието на ученика, да заживѣя въ новия животъ. Щомъ искате това, започнете съ първия день. Всѣки, който стане ученикъ, шесть дни, т. е. шесть периода трѣбва да твори, да създава въ себе си, докато дойде до пробуждане на своето съзнание. Като дойдете до работата, трѣбва да имате образци, да знаете, какво изисква новиятъ животъ отъ васъ, и какъ трѣбва да дойде той. Щомъ новиятъ животъ дойде, всичко това, което сега виждате, нѣма вече да ви интересува. Този животъ трѣбва да бѣде съобразенъ съ Божията Любовь, съ Божията Свѣтлина, съ Мира Божий и съ Божията

Радостъ. Когато говоря за ученицитѣ, азъ виждамъ прѣдъ тѣхъ една велика работа, за която трѣбва да се приготвятъ.

Нѣкой казва: азъ ще напусна нивата си. Не, нивата си не трѣбва да напускашъ. Другъ казва: ще напусна ралото и мотиката си. Питамъ: духовно рало и духовна мотика приготви ли си? — Ама азъ искамъ поетъ да стана. — Духовно перо приготви ли си? — Азъ искамъ прповѣдникъ да стана. — Ти знаешъ ли духовния езикъ, съ който трѣбва да говоришъ на хората? Отъ това гледище, вие трѣбва да разбирате думитѣ, които Христосъ казваше на своитѣ ученици: „Ако не се отречете отъ себе си, отъ майка си, отъ баща си и не вдигнете кръста си и не тръгнете слѣдъ мене, не можете да се наречете мои ученици“. Какъ мислите, ако Христосъ не се отрече отъ себе си, отъ своя животъ, отъ майка си и баща си, отъ всичко въ свѣта и не вдигна кръста си, можеше ли да бжде образецъ за насъ? „Тури кръста на гърба си и ме послѣдвай“, казва Христосъ. Да туришъ кръста на гърба си, това е най-страшното нѣщо. То значи да туришъ на гърба си и доброто, и злото и да ги носишъ. Кого да послѣдвашъ? — Христа, т. е. Любовта. Когато отидешъ да слушашъ Христа, ти ще бждешъ такъвъ юнакъ, че ще вдигнешъ на гърба си и злото, и доброто и ще

можешъ да ги носишъ. Злото и доброто сж въ постоянна борба помежду си, понеже не могатъ да разрѣшатъ великата задача на живота. Ако ти чакашъ да спре борбата, трѣбва да знаешъ, че тази борба нѣма свършване. Ти ще имъ кажешъ: понеже вие дълго врѣме ще се борите, азъ ще ви вдигна и ще ви нося на гърба си. Тамъ долу хората вдигатъ шумъ, състезаватъ се. Ти ще си кажешъ: и васъ нѣма да чакамъ да утихвате.

Не можете да отидете при Христа, ако не вдигнете своя кръстъ. Защото и злото обича Бога. То прѣдставлява разумни същества, както и доброто, само че съществата на доброто вървятъ въ правия пѣтъ, а тия на злото сж се отклонили отъ правия пѣтъ. И единѣ иматъ любовъ къмъ Бога, и другитѣ иматъ любовъ къмъ Бога. Когато злитѣ духове отиватъ при Бога, падатъ на колѣнѣ прѣдъ Него, цѣлуватъ, пригръщатъ краката Му, молятъ Му се, и Той вдига ржката си отгорѣ имъ, благославя ги и ги праща въ свѣга да работятъ. Азъ прѣдставямъ това на човѣшки езикъ. Тѣ като дойдатъ на земята съ Божието благословение, живѣятъ по своему: започватъ да ядатъ кокошки, патици, агнета, това онова, единъ човѣкъ ще убиятъ, другъ ще обѣсятъ, трети ще осждятъ и т. н. Тѣ казватъ: „Ние ходихме при Бога, цѣлувахме краката Му, Той ни даде своето бла-

тословение и ни каза да отидемъ въ свѣта и да правимъ, каквото знаемъ. Ние видѣхме вече Бога“. — Какъ го видѣхте? Какъвъ образъ имаше? — Той имаше черно лице, седѣше на черенъ столъ, съ черна патерица въ ржка. Тѣ иматъ особено виждане, като прѣзъ черни очила. Добритѣ и злитѣ духове иматъ диаметрално противоположно схващане за Бога. Като слушате описанието на злитѣ духове за Бога, какво понятие ще си съставите за Бога, за Битието?

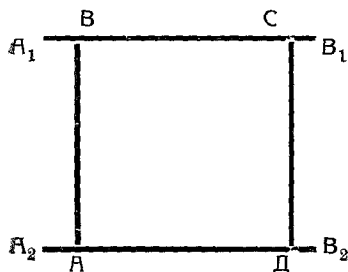
Често, за кратко врѣме вие минавате състояние на ожесточаване. Казвате: не вѣрвамъ вече въ Бога, ще живѣя, както живѣятъ всички хора. Какво подразбира това? Ще живѣешъ, както всички ония хора, които ядатъ, пиятъ, крадатъ, лъжатъ, заграбватъ, изобщо, както всички лоши хора. Разбиране е това! Другъ нѣкой казва: азъ се покаяхъ, ще живѣя, както всички добри хора живѣятъ. Какво подразбира това? Ще живѣешъ, както всички добри, праведни хора, които любятъ Бога: ще живѣешъ въ хармония и въ съгласие съ Бога, съ хората, ще имъ помагашъ; ще живѣешъ съ вѣра и надежда. Като отидете при добритѣ хора, ще видите весели, засмѣни лица, готови на всѣкаква услуга—хапката отъ устата си могатъ да дадатъ. Като отидете при лошитѣ хора, ще видите мрачни, недоволни лица, никаква готовность за услуга.

Питамъ: ако една овца е пжтувала дълъгъ пжтъ и спре въ дома на единъ вълкъ да си почине, какъ ще я посрещне той? — Ще я пригърне, ще я цѣлуне, ще я тури на хубаво легло, ще ѝ даде вода да пие, да се измие и т. н. Какво ще каже тази овца? — Азъ не искамъ да се раздѣлямъ отъ тебе, искамъ вѣчно при тебъ да живѣя. Това Любовь ли е отъ страна на вълка?

Въ Писанието се казва: „Ето, хлопамъ на вратата ви, и който ми отвори, ще влѣза“. Каква нужда има Христосъ, Който е съвършенъ, Който е образецъ на Любовта, да хлопа на нашитѣ врата, да чака да Му отворимъ и да вечеря съ насъ? Това не е ли противорѣчие? Каква нужда иматъ богатитѣ хора, които разполагатъ съ милиарди левове, да тръгнатъ по кжщитѣ на бѣднитѣ, да тропатъ по вратитѣ, да имъ раздаватъ хлѣбъ, пари и други потрѣби? Вие задавали ли сте си този въпросъ? Можете да си дадете много обяснения, но сжщината на този въпросъ всѣкога ще остане неразрѣшена. На коя врата хлопа Христосъ? (— На сърдечната). — Дѣ е тази врата? (— У човѣка). — На кое мѣсто, именно? (— Въ съзнанието му). — Какво нѣщо, въ сжщность, е човѣкътъ? (— Не знаемъ).

Вие сте изучавали геометрията, нали? Кажете ми, тогава, какво нѣщо е квадратътъ? (— Фигура, заградена съ четири равни

«страни, които сж двѣ по двѣ помежду си успоредни). Възъ основа на какво стечение на сили или на закони тия четири страни сж равни? Значи, квадратътъ е образуванъ отъ

Фиг. 1

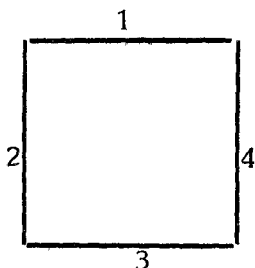
четири страни, отъ които двѣ по двѣ вървятъ успоредно. Имате два паралелни пжтя: A_1B_1 и A_2B_2 . Пжтьтъ A_1B_1 означава мжжътъ или бащата, а пжтьтъ A_2B_2 — жената или майката. Пжтьтъ BA означава братъ, а пж-

тътъ CD — сестрата. Братътъ и сестрата вървятъ въ диаметрално противоположни посоки съ тия на бащата и майката. Интереситъ на сина не сж интереси на бащата, и интереситъ на дъщерята не сж интереси на майката. Тѣ иматъ само допирни точки. Синътъ има допирна точка съ бащата въ жгъла B , а съ майката — въ жгъла A . И дъщерята има двѣ допирни точки: съ майка си въ точка D и съ баща си въ точка C . Питамъ: дѣ сж допирнитъ точки на братъ и сестрата? — Тѣ нѣматъ допирни точки. Тогава, сестрата може ли да влияе на братъ? — Не може. Ами братъ може ли да влияе на сестрата? — Не може. Тѣ нѣматъ допирни точки помежду си. Отношени-

ята, които съществуватъ въ единъ домъ прѣд-
ставляватъ цѣла геометрия, която може да
се приложи въ живота. Какъ ще си влияятъ
сестрата и братъ? — Чрѣзъ майка си и чрѣзъ
баща си. И забѣлжете, когато братътъ не
се отнася добръ съ сестрата, тя се обръща
къмъ майка си и казва: „Мамо, кажи на братъ
ми да не ме закача, да не ме бие!“ По сѣщия
начинъ тя се обръща и къмъ баща си. Ако
сестрата се отнася злѣ съ братъ си, той се
обръща къмъ баща си и му казва: „Тате,
кажи на сестра ми да не се отнася тъй злѣ
съ мене!“ Сѣщото може да каже и на майка
си. Питамъ: A_1B_1 и A_2B_2 , т. е. бащата и май-
ката иматъ ли допирни точки? — И тѣ нѣ-
матъ допирни точки помежду си. Слѣдова-
телно, тукъ виждаме единъ законъ на про-
тиворѣчие: мъжътъ не може да говори на
жената, нито жената може да говори на мъжа.
Ето защо, въ свѣта не може да се създаде
фамилия, сѣмейство само отъ мъжа и жената,
понеже тѣ нѣматъ допирни точки. Законътъ
на квадрата показва, че за да се образува
една косвена връзка между мъжа и жената,
трѣбва да дойдатъ други двѣ линии, които
да ги прѣсѣкатъ, и по този начинъ да се съз-
дадатъ между тѣхъ допирни точки. Кои сѣ
тия двѣ линии? — Дѣцата. Тѣ свързватъ май-
ката и бащата. Слѣдователно, съ право може
да се каже: домъ, безъ дѣца е съграденъ на

въздуха. Това е философията на живота.

И тъй, що е квадратътъ? — Фигура, която показва, какъ трѣбва да се устрои сѣмейния животъ. Затова вие трѣбва да изучавате този великъ законъ. Слѣдователно, бащата и майката заедно ще уредятъ живота на сина си и на дъщеря си, а синътъ и дъщерята заедно ще уредятъ живота на майка си и на баща си. Законътъ е такъвъ. И въ Писанието се казва: „Ще въздамъ възмездие до четвърти родъ“. Значи, синътъ и дъщерята изкупватъ грѣховетъ на майка си, на баща си. Това е законъ, това е геометрия, това е наука, въ която има реалностъ. Квадратътъ прѣдставлява животъ въ четвъртото измѣрение. Значи, той е миналъ прѣзъ четири състояния, прѣзъ състоянията 1, 2, 3 и 4. (фиг. 2). Въ

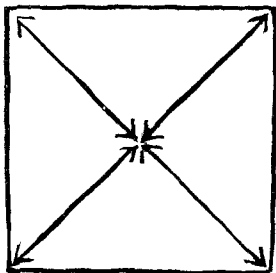

Фиг. 2

свършенната математика се казва: „Ако едно въображаемо или имажинерно число, т. е. такова, което не съществува, се умножи четири пѣти само на себе си, или се прѣкара прѣзъ четири различни състояния, получава се единица, едно реално число, съ което

можемъ да боравимъ. Какво означава това?

Ще го прѣведемъ по отношение квадрата. Квадратътъ остава непонятенъ за насъ дотогава, докато съществува нѣкъдѣ въ невидимия свѣтъ. Обаче, като го умножимъ четири пѣти самъ на себе си, получава се реална единица — реаленъ домъ. На основание на същия законъ, когато човѣкъ се умножи четири пѣти самъ на себе си, образува реалния човѣкъ. Да се умножи човѣкъ четири пѣти на себе си, значи да мине прѣзъ причинния свѣтъ, прѣзъ умствения свѣтъ, прѣзъ астралния свѣтъ и най-послѣ прѣзъ физическия свѣтъ. И когато въ Писанието се казва „множете се и плодете се“, това подразбира закона на умножението. Ако човѣкъ знае, какъ да се умножава самъ на себе си, той ще познае своята реалностъ.

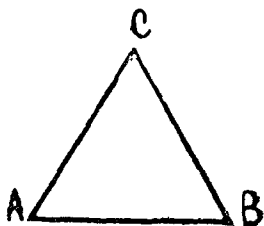
Фиг. 3

направление на диагоналитѣ. Какъ ще при-

Ние идваме вече до онѣзи алхимически закони, до онази висша математика, която трѣбва да разбираме. Жглитѣ въ квадрата иматъ отношение къмъ човѣка, защото всѣки жгълъ е центъръ на извѣстни сили, които дѣйствуватъ по

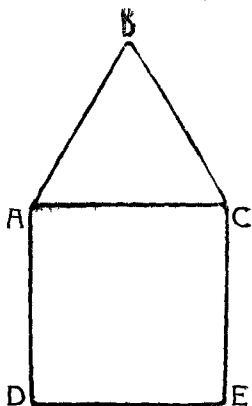
мирите тия сили? — Тѣ се примиряватъ въ центъра на квадрата, т. е. въ точката, дѣто се прѣсичатъ двата диагонала. Центърътъ прѣдставлява цѣлото. Слѣдователно, тия сили сж части отъ цѣлото, които се групиратъ въ общия центъръ. Висчки сили на квадрата иматъ направление къмъ този центъръ. Ние наричаме това нѣщо стремезъ къмъ Бога. Щомъ всички сили се стремятъ къмъ Бога, противорѣчия не сжществуватъ въ свѣта. Тѣ сжществуватъ само като творчески актъ.

Нѣкой казва: азъ искамъ да бжда добъръ човѣкъ. Казвамъ: за да бждешъ добъръ човѣкъ, ти най-първо трѣбва да намѣришъ сестра си, съ която нѣмашъ допирни точки, а послѣ трѣбва да намѣришъ майка си и баща си. Намѣришъ ли ги, съ тѣхъ заедно ще образувашъ трижгълника, на-
 примѣръ трижгълникътъ АСВ. Що е трижгълникътъ? — Законъ на примирение. Тукъ имате пакъ три допирни точки, а това е Божественото съчетание. За да има хармонично съчетание между двама души, най-първо между тѣхъ трѣбва да има поне три допирни точки. И

Фиг. 4

сега, отъ съчетанието на тригълника и квадрата се образува петогълникътъ. Той прѣдставлява дома, къщата, въ която петима души трѣбва да живѣятъ подъ единъ покривъ. По този начинъ се е образувалъ домътъ АВСДЕ. Както виждате, нѣщата въ природата не сж произволни. Ние живѣемъ въ Божествената реалностъ на нѣщата, но трѣбва да разбираме нейнитѣ закони. Всѣка жива линия, всѣка жива мисль, всѣко живо чувство, всѣко живо дѣйствие, което се проявява у насъ, не е произволно — всѣко нѣщо си има причина. Слѣдователно, за да разберете причинитѣ и побужденията на нѣщата, трѣбва да изучавате всички прояви, всички явления въ живота и въ природата. Като се роди една мисль въ васъ, вие трѣбва да я разгледате, да видите, дали тази мисль е ваша, или е гостенка: дали ви е сестра, братъ, майка, баща и т. н. Вие трѣбва да разбирате произхода на всѣка мисль, която се поражда въ ума ви.

Фиг. 5

И тъй, квадратътъ е мѣрка за опрѣдѣ-

ляне на всички сили, които се срѣщатъ въ васъ. Вие трѣбва да създадете въ себе си Божественъ домъ. Той прѣдставлява новото тѣло на човѣка, което му е нужно за новия животъ. Има тѣло естествено, има и тѣло духовно. Нѣкой казва: тия нѣща сж дълбоки работи, не сж за менъ. Дали ги признавате или не, дали ги искате, или не, тѣ сами ще ви намѣрятъ. Въ това отношение, вие мязате на страусовата птица, която, при опасностъ, скрива главата си между крилѣтъ си, и по този начинъ мисли, че е избѣгала отъ очитѣ на неприятеля. Все едно, ловецътъ лесно я намира, защото цѣлото ѝ тѣло седи навънъ. Така и лалугерътъ, като иска да избѣга отъ човѣка, скрива се въ нѣкоя дупка, мисли, че никой не може да го извади оттамъ. Лъже се, горкиятъ лалугеръ! Човѣкътъ е по-уменъ отъ него. Взима 2 — 3 кофи вода, налива ги въ дупката, и лалугерътъ, ще-не-ще, излиза. Сжщото е и съ човѣка, който казва, че нѣкои работи били дълбоки, не били още за него. Ще дойде нѣкой по-уменъ отъ него и ще го накара да излѣзе изъ дупката.

Нѣкои хора казватъ: парици да имаме! Въ тѣхъ седи смисълътъ на живота. Паритѣ сж изобрѣтение на човѣшкия умъ, тѣ не разрѣшаватъ въпроситѣ. Ако е въпросъ за богатство и сила, то е друго нѣщо. Богатството и силата сж качества на човѣшкия умъ.

и на човѣшкото сърце. Динамическиятъ моторъ пѣкъ, който дава направление на ума и на сърцето, който използва тѣхнитѣ богатство и сила, това е човѣшката воля. Ако имашъ умъ и сърце, а нѣмашъ воля да приложишъ тѣхното богатство и тѣхната сила, какво ще постигнешъ? Ако нѣкое малко, глупаво дѣте започне да пали огъня, а не знае, какъ да го запали, какво ще стане? — Ще прѣсне котелътъ. Котелътъ, това е човѣшкото сърце. То не трѣбва да се прѣска. Нѣкой казва: азъ имамъ богато сърце. Да, но ти трѣбва да бждешъ уменъ, да знаешъ, какъ се управлява този котелъ, да не се прѣсне. Умниятъ човѣкъ не трѣбва да прѣсилва своята машина, не трѣбва да увеличава огъня повече, отколкото котелътъ може да издържи. Всички трѣбва да имате здраво тѣло.

Мнозина питатъ: какво нѣщо е новото учение? — Новото учение прѣдставлява хармонично съчетание между единъ тригълникъ и единъ квадратъ. Това е научно обяснение на новото учение, съ което хиляди години се занимавали и продължаватъ да се занимаватъ ученицитѣ на окултната Школа. Квадратътъ, тригълникътъ прѣдставляватъ качества, сили, които съществуватъ въ природата: въ минералитѣ, въ растенията, въ животнитѣ и въ човѣка — въ неговитѣ мисли и чувства. Ако не разбирате тѣхнитѣ закони,

вие ще се намѣрите въ единъ лабиринтъ. Забѣлѣжете, вие започвате една работа, до- нѣкждѣ върви добръ и тъкмо се почувству- вате радостни и щастливи, гледате — всичко рухва, изчезва прѣцъ васъ, като димъ. Чу- дите се, какъ стана това нѣщо? Защо? Та- кова нѣщо сж силитѣ въ природата. Вие трѣбва да ги разбирате и да вървите съоб- разно съ тѣхъ. Напримѣръ, вие минавате прѣзъ нѣкоя гжста гора, но не обръщате внимание на дърветата, и току изведнѣжъ единъ клонъ ви удря въ очитѣ. Вие вед- нага затваряте очитѣ си, спирате се, не можете да вървите напрѣдъ. Очитѣ ви съл- зятъ, болятъ ви, не можете да ги отво- рите. Затова и псалмопѣвецътъ казва: „Господи, като минавамъ прѣзъ непознати, чужди мѣста за менъ, води ме за ржка“. Да, има незнайни мѣста, има голѣми блата и про- пасти въ пжтя на ученика, които не може да прѣмине безъ водачъ. Нѣкой казва: азъ мога и безъ Учителъ. Можешъ безъ Учителъ, но ако отивашъ до с. Драгалевци. Отивашъ ли, обаче, на върха Монъ-Бланъ, Учителъ ти трѣбва, и то първокласенъ, тамъ самъ не можешъ да стигнешъ. Има учители, които не могатъ да изведатъ своитѣ ученици до тази височина. Като дойдатъ до едно мѣсто, каз- ватъ: по-нататкъ нѣма защо да вървимъ, това е достатъчно. Много учение не ни трѣбва.

Сега, като ученици, вие трѣбва да имате силно желание, да вървите напредъ. Ще взимате мъжнотии въ живота си, но нѣма да се обезсърдчавате; ще срѣщате противорѣчия, но вървата си нѣма да губите; ще срѣщате умразата, безъ да мразите; ще носите и злото, и доброто на гърба си, безъ да взимате участие въ тѣхния разговоръ. Ти ще ги носишъ на гърба си, а тѣ ще спорятъ. Отъ време на време ще се обръщашъ да ги погледнешъ, какъ спорятъ, но ще си млъчишъ, ще повдигнешъ малко раменѣтъ си и ще продължишъ пътя си. Като се уморишъ, ще ги сложишъ на земята да си починешъ. Тѣ още ще продължаватъ спора, но ти нѣма да взимашъ никакво участие. Това ще бѣде едно занимание за тебе. Като си починешъ, пакъ ще ги вдигнешъ на гърба си и ще продължишъ напредъ.

Ето едно разрѣшение на противорѣчията, които срѣщате въ живота си! Вие носили ли сте по този начинъ вашия кръстъ? Вие взимате кръста на гърба си, поносите го малко, слѣдъ това го сваляте на земята, но все питате, какъ може да се освободите отъ него. Знаете ли, на какво мязате съ вашия кръстъ? Дѣцата иматъ обичай, като хванатъ нѣкой малкъ бръмбаръ, завързватъ единия му край съ конецъ, дълъгъ около десетина метра, а другиятъ край на конца дър-

жатъ въ ржката си и пушатъ бръмбара на свобода. Той, като се почувствува свободенъ, хвърква, но като дойде на височина десетъ метра, конецътъ го потегля, и той пада на земята. Слѣдъ това отново хвърква и пакъ пада, не му идва на умъ, че е вързанъ. Така и вие, като този бръмбаръ, сте вързани за вашия кръстъ, но имате вжже, дълго десетъ метра. Направите опитъ да хвъркнете, издигнете се на височина десетъ метра и падате. Казвате си: чудно нѣщо! Отначало тръгнахъ добръ, хвърчахъ до едно мѣсто, но какво стана, че паднахъ? Дойде нѣкаква външна причина, потегли ме, и азъ паднахъ. Не, вие не можете сами да се освободите отъ вашия кръстъ.

Питамъ: кой ще ви освободи отъ този кръстъ? — Това е великата задача, която трѣбва да разрѣшите, като ученици. Да вдигнете своя кръстъ на гърба си, да разрѣшите противорѣчието, което се крие въ него и да кажете: „Не моята воля, а волята на Отца си ще изпълня“ — това е най-страшната и сжщеврѣменно най-великата задача, която трѣбва да разрѣшите. Христосъ казва: „Твоята воля ще изпълня, Отче, а не моята. Въ Твоитѣ ржцѣ прѣдавамъ духа си. Ти ще ме водишъ!“ Това подразбира връщане къмъ Бога; това подразбира знание и приложение на законитѣ. Този процесъ става сега у всинца

ви, но вие не вѣрвате. Дали вѣрвате. или не, дали сте свѣтски или духовенъ човѣкъ, това не важи, нѣма да се избавите отъ противорѣчията на живота. Казвате: азъ ще тръгна въ този пѣтъ. И да тръгнете, и да не тръгнете, вие вече влизате въ живота. Вие слѣдите по вѣстниците за ония двама италиянци, които сѣдятъ въ Америка. Както виждате, тѣ не сж американски поданици, но веднѣжъ прѣстѣпили законитѣ, държатъ ги отговорни. Сжщото прави и природата. Прѣстѣпишъ ли нѣкой отъ нейнитѣ закони, тя те хваща и те държи отговоренъ. Казвате: азъ не знаехъ тия закони. — Ти трѣбваше да ги знаешъ. Тѣ сж написани въ самата природа, и ти трѣбваше да разбирашъ нейния езикъ. Днесъ цѣлиятъ свѣтъ протестира за тия двама италиянци, искатъ да ги освободятъ отъ клѣщитѣ на американскитѣ закони, но не могатъ—животътъ имъ виси на косъмъ. И най-страшното положение, въ което се намиратъ тѣ, е това, че отъ толкова дълго врѣме живѣятъ съ мисълта, какво ще стане съ тѣхъ. Туй положение е по-страшно, отколкото веднага да ги обѣсатъ.

Когато говоримъ за Любовта, ние разбираме единствената сила, която може да ви придружи прѣзъ вашия труденъ пѣтъ и да ви изведе отъ него благополучно. Тя е единствената утѣшителка на човѣка въ тежки и

трудни часове на живота му. Това значи да бждете носени на ржцѣ. Само Любовта може да ви прѣнесе на ржцѣтъ си.

И сега, азъ искамъ да бждете дѣятелни, а не бездѣятелни. Ученикътъ има много работа, има какво да работи. Какво прави добриятъ синъ? — Той ходи всѣки день на работа. Днесъ отива на нѣкоя градина, утрѣ на нѣкое лозе, копае, чисти и като събере достатъчно богатство, занася го на домашнитѣ си. Така и вие, каквото спечелите на земята, трѣбва да го занесете горѣ. Какъ мислите да отидете тамъ? Мислите ли, че ако отидете като грѣшникъ, съ празни ржцѣ, ще ви посрещнатъ съ лаврови вѣнци? Само единъ случай има такъвъ — случаятъ съ блудния синъ. Добрѣ ли е всички да бждете въ положението на блудния синъ? Той се разкая и каза на баща си: „Азъ не съмъ достоенъ да се нарека твой синъ, затова, направи ме послѣденъ твой слуга!“ Този слуга, като работи на господаря си, нали ще му донесе нѣщо?

Та казвамъ: щомъ вие се връщате къмъ Бога, трѣбва да работите, или като слуги, или като синове. Кое положение искате да заемете?

И тъй, животътъ на ученика е великъ животъ. Като приемате благата на този животъ, ще казвате: има смисълъ да се живѣе!

Псалмопѣвецътъ казва: „Като видя Божието лице, ще бъда доволенъ“. Ученикътъ трѣбва да каже: „Като видя лицето на своя Учителъ, като разбере смисъла на онова знание, което съмъ придобилъ отъ Него и като започна да манипулирамъ съ всички свои сили, азъ ще бъда доволенъ отъ своя животъ.“ Тогава ученикътъ ще ходи да хлопа по вратитѣ на своитѣ ближни и да имъ помага.

Христосъ хлопа на вратитѣ на хората, за да имъ покаже начина, по който могатъ да разрѣшатъ мжнотиитѣ въ своя животъ. На всички врати ли хлопа Христосъ? — Не, Той хлопа само на вратитѣ на ученицитѣ, както и на тия хора, у които съзнанието е пробудено, и които сж се молили дълго врѣме. Христосъ ще похлопа, ученикътъ ще Му отвори, и Той ще му прѣдаде първия урокъ.

„Ето, хлопамъ на вратата ви“, казва Христосъ. Този стихъ се отнася за ученицитѣ, за пробуденитѣ души.

Забѣлѣжка. Днесъ ще прочетете 10 глава отъ Евангелието на Матей, да видите, какъ ще я разберете при свѣтлината, която имате тази сутринъ.

Вторникъ.

23 августъ.

7 ч. с.

Дойде гласъ.

„Богъ царува на небето.
Богъ царува въ живота.
Да бжде името Му благосло-
вено.“

„Отче, прослави името Твое!“
Тогазъ дойде гласъ отъ не-
бето: „И прославихъ, и пакъ
ще прославя“.*)

Човѣкъ може да осмисли живота си само при едно обстойно проучване на живота въ неговата широчина и дълбочина, както и въ неговата вътрѣшна проява. За-сега, безсмислието въ живота, както и всички противорѣчия, които се срѣщатъ въ него, се

*) Иоана 12:28.

дължатъ на индивидуалния животъ. Следователно, безпорядъкътъ въ всѣко общество се дължи на индивидитѣ, които го образуватъ. Сжщо тѣй и безпорядъкътъ въ цѣлото човѣчество се дължи на всички сжщества, които го съставляватъ. И най-послѣ, безпорядъкътъ въ цѣлия свѣтъ, изобщо, се дължи на човѣка. Значи, индивидътъ, отдѣлниятъ човѣкъ, като мислецо сжщество, е нарушилъ единъ отъ великитѣ закони на природата, и отъ това е произлѣзълъ безпорядъка въ цѣлия свѣтъ. Това нарушение се обуславя върху желанията на човѣка, върху неговия егоизъмъ.

Първата заповѣдъ, която Богъ даде на човѣка, бѣше да не вкусва отъ плодоветѣ на дървото за познаване доброто и злото. Тази заповѣдъ до извѣстна степенъ ограничи неговата свобода. Обаче, човѣкътъ не искаше да пожертвува свободата си. Той се запита: защо Богъ, Който ми даде свобода, сжщеврѣменно ме и ограничава? Защо не ме оставя напълно свободенъ въ всички положения на живота? Защо не ме оставя да бжда абсолютенъ господаръ на всичко? Трѣбва да знаете, че ако човѣкъ стане пълненъ господаръ въ свѣта, тогава Богъ трѣбва да се ограничи. Такъвъ е законътъ. Когато единъ човѣкъ е свободенъ, другъ нѣкой непрѣменно ще трѣбва да се ограничи. Всички хора не могатъ едноврѣменно да бждатъ свободни. Онѣзи, които не

разбиратъ законитѣ въ разумния животъ, намиратъ противорѣчие въ това нѣщо. Само цѣлото е свободно. Обаче, пожелаемъ ли да дадемъ свобода на частитѣ, цѣлото се ограничава. Врѣменно цѣлото може да изчезне. По какъвъ начинъ? Прѣдставете си, че раздѣляте една ябълка на 12 равни части, които раздавате на 12 души. Тия хора взиматъ всѣки своята часть и се разотиватъ на 12 различни мѣста. Питамъ: дѣ отиде цѣлото? — Цѣлото остана въ зародиша, въ сѣмкитѣ на ябълката. Слѣдователно, цѣлото ще се посади въ земята, ще се ограничи, ще се подложи на редъ страдания, за да произведе отново своята форма. Какво стана съ 12-тѣ части, които се освободиха отъ цѣлото? Всѣка часть казва: „Като отида при този господинъ, той ще ме задържи за себе си.“ Значи, всѣка часть отъ ябълката се оженва за едно отъ тия разумни същества. Какъ постъпватъ възлюбенитѣ съ тяхъ? — Изяждатъ ги. Всѣки единъ, като глѣтне своята възлюбена, казва: „Колко е сладичко това парченце! Приятно ще ми бжде, ако имамъ още едно такова“. За колко дни или мѣсеци той ще си спомня за това парченце? Утрѣ, като дойдатъ други парченца, които трѣбва да глѣтне, ще забрави първото. Не само че ще го забрави, но ще го изхвърли вънъ отъ себе си.

Казвамъ: има единъ законъ, споредъ

който, всѣки слуга, като влѣзе въ своя господарь, той, или ще го изпжди, или ще го прати на работа. Тѣй постѣпва и циганинѣтъ. Той, като се ожени, лѣга на гърба си и казва на жена си: „Моля ти се, тури тържика на гърба си и трѣгни отъ кѣща въ кѣща да съберешъ малко брашнице, да ми направишъ една прѣсна пита.“ Циганинѣтъ има нѣкакъвъ дребенъ занаятъ. гвоздеи прави, и чака жена си да се върне, да донесе било брашно, било друго нѣщо. Циганката туря тържика на гърба си, взима тояга въ рѣжа и трѣгва отъ кѣща въ кѣща да проси. Нѣкъдѣ я залаятъ кучета, другадѣ я пораздърпатъ малко, но тя не се отчайва — върви напредъ. Отиде на едно мѣсто — на карти гледа; отиде на второ — на кафе гледа; отиде на трето — бобъ хвърля — дано събере малко брашнице за своя циганинъ. Не стига това, но като се върне дома си, ако се е забавила малко, отгорѣ на това циганинѣтъ ще я набие.

Азъ взимамъ думата „циганинъ“ не като външна форма, каквато той прѣдставлява въ живота, но като емблемъ на нѣкакво специфично разбиране на живота. Казватъ за нѣкого: този човѣкъ трѣбва да се набие, защото не е свършилъ работата си наврѣме. Питате: защо трѣбва да се набие? Ами гвоздеитѣ защо трѣбва да се набиватъ? — Да задържатъ нѣщо. Не забиешъ ли гвоздеа

добрѣ, не държи. Казвате: или гвоздеятъ е слабъ, или не е добръ забитъ. Ако гвоздеятъ е слабъ, каква е тази ваша философия, да вземете теслата и да го забивате? Щомъ е слабъ и го забивашъ, ти си направилъ вече една погрѣшка. Ти трѣбва да признаешъ, че си направилъ погрѣшката и да кажешъ на гвоздея: моля ти се, бжди тѣй-добъръ да си излѣзешъ, ти не си за това мѣсто. Вие казвате, че гвоздеятъ билъ виновенъ, че не държалъ добръ. Гвоздеятъ билъ виновенъ, а вие сте прави. Щомъ мислите така, и вашиятъ умъ не държи. Тогава ти взимашъ другъ, по-голямъ гвоздей, около 12 см. дълъгъ, забивашъ го съ теслата, но и той не държи — изкривява се. Седишъ, чудишъ се, защо и този гвоздей се изкривява. Казвашъ: и той е слабъ. Има майстори, които изхабяватъ много гвоздеи, докато най-послѣ забиятъ единъ.

По сѣщия начинъ, когато вие не можете да разрѣшите нѣкоя мъчнотия въ живота, спирате се и се чудите, защо става така. Казвамъ: всички мъчнотии въ живота могатъ да се разрѣшатъ, щомъ човѣкъ си отговори на въпроса, какво нѣщо е индивидуалниятъ животъ. Да бждешъ индивидуалистъ, значи да бждешъ краенъ материалистъ въ духовния животъ. Ти ще видишъ този краенъ материализъмъ навсѣкждѣ. Навредъ ще чувашъ думата „азъ“, „азъ“. Знаешъ ли, какво мога да

направя „азъ“? Знаешъ ли, какво съмъ направилъ „азъ“? Какво си направилъ ти? — Това и това съмъ направилъ „азъ“. Питамъ: когато земята се създаваше, ти „азъ“-тъ, бѣше ли тамъ? Щомъ ти, „азъ“-тъ си всичко въ свѣта, кой отдѣли тъмнината отъ видѣлната? — Не зная тия работи. Въ това отношение, „азъ“-тъ е ограниченъ, а не тъй безграниченъ и всемогщъ, както той си мисли. Оттукъ произтичатъ всички противорѣчия въ живота. Колкото повече човѣкъ се докачва, толкова той е по-дребнавъ, по-голѣмъ материалистъ. Дали хората знаятъ тази своя чѣрта, или не, това не е важно, но ти самъ трѣбва да я знаешъ и да работишъ за изправяне на характера си. Има цѣръ за дребнавостта, има цѣръ и за докачението. Ако ти не знаешъ и не можешъ да измѣнишъ своя характеръ, какъвъ човѣкъ си тогава? Идете при нѣкой човѣкъ, който се занимава съ отглеждане на плодни дървета и го попитайте, какъ увеличава тѣхната плодотворность. Той ще ви каже, че ги наторява или прѣсажда съ по-доброкачествени присадки, за да се получатъ понѣкога повече плодове, а понѣкога по-вкусни и по-благородни.

Какво се крие въ „азъ“-тъ? — Една Божествена идея, която показва, че човѣкъ трѣбва да има Божествено достоинство. Когато той търси слава, съ това иска да каже:

азъ съмъ отъ царско произхождение, дѣдо ми бѣше царь, баща ми бѣше князь. Разсжж- давате ли така, вие идвате до положението на ония патки, които се гордѣли съ сво- итѣ прадѣди, че освободили Римъ. Единъ селянинъ каралъ патки за проданъ отъ се- лото за града. Изъ пжтя тѣ си говорили: „То- зи селянинъ не знае ли, че ние сме отъ бла- городно произхождение; не знае ли, че наши- тѣ дѣди и прадѣди освободиха Римъ, та се отнася така грубо съ насъ? Добрѣ, вашитѣ дѣди и прадѣди освободиха Римъ, ами вие какво направихте? Така и вие казвате, че Господъ е благъ, че Той е създалъ свѣта и т. н. Хубаво, това е така, но туй, което Богъ е направилъ, то е заради Него, заради Не- говата слава. Ами вие какво сте направили? Богъ ви е изпратилъ въ свѣта, далъ ви е умъ, сърце, душа и духъ, но вие какво на- правихте съ вашия умъ, съ вашето сърце, съ вашата душа и съ вашия духъ заради себе си, заради своя ближень и заради Господа? Вие, съврѣменнитѣ хора, отричате душата и духа, но поне признавате ума и сърцето. Пи- тамъ ви тогава: какво направихте съ вашия умъ и съ вашето сърце? Когато Господъ на- прави свѣта, Той прояви себе си, но слѣдъ това Той даде на човѣка всичко, което на- прави. Когато Богъ създаде небето и земята, както и всички свѣтила на небето, Той по-

стави човѣка въ Рая, като му каза: „Азъ направихъ всичко това за тебе.“ Туй показва, че Той е промислилъ за човѣка. Сжщо така, Той е промислилъ и за ангелитѣ, като имъ каза: „Вие ще станете учители, възпитатели на тия дѣца, които оставихъ да живѣятъ на земята.“ Това е единъ кръгъ на живота, който е съединенъ съ проявата на Бога.

Та казвамъ: вие, които живѣете на земята, искате да се проявите. Прави сте въ това отношение. Желанието ви да се проявите е единъ Божественъ принципъ, единъ творчески актъ, но питамъ: кому ще дадете това, което вие произведете? Туй, което Богъ създаде, даде го на човѣцитѣ, като остави ангелитѣ за тѣхни възпитатели. Значи, Той създаде работа и на еднитѣ, и на другитѣ. Ами вие, които на всѣка крачка казвате „азъ“, „азъ“, кому ще дадете вашитѣ произведения? Затова, именно, ние пристѣпваме къмъ закона на жертвата, който казва: „Всѣки човѣкъ, който задържа за себе си това, което е произвелъ, не може да намѣри смисъла на живота.“ Туй, което ти си произвелъ, не е заради тебе, трѣбва да го дадешъ нѣкому. Азъ ще ви изясня закона на жертвата, като ви дамъ единъ правиленъ образъ за него. Вие казвате: какъ тѣй, нима трѣбва да раздадемъ на хората и паритѣ, които сме спечелили съ трудъ? Това е само единъ части-

ченъ примѣръ, който още не изяснява идеята. Казвамъ: когато прѣкарате една текуща вода прѣзъ нѣкоя чешма, вие имате нѣкаква идея въ това, нали? Каква е вашата идея? — Да се точи вода отъ тази чешма и да се ползвате отъ нея, както вие, така и другитѣ около васъ. Ако у тази чешма се появи желанието да задържи всичката вода само за себе си и никой другъ да не се ползува отъ нея, какво ще стане? — Цѣлата мѣстность наоколо ще се наводни, ще се покрие съ вода и ще стане невидима. За да бжде тази мѣстность видима за всички, чешмата трѣбва да се проникне отъ желанието, всички хора наоколо ѝ да черпятъ вода отъ нея. Туй, което изтича отъ чешмата, това, което тя твори, то създава Славата Божия. Окръжаващитѣ я хора ще дойдатъ заради нейната вода.

Въ този смисълъ, когато Писанието говори за добрия човѣкъ, ние подразбираме живота, който тече у човѣка. Да проявишъ доброто, това подразбира да раздадешъ онзи текущъ животъ, който изтича отъ тебе по такъвъ начинъ, както Богъ е раздалъ на хората всичко, което е сътворилъ. Той създаде свѣтоветѣ, насели ги съ живи същества и слѣдъ това ги раздаде. Не само това, но и до днесъ продължава да се грижи за тѣхъ. Ние всѣки день се молимъ: Господи, изпрати ни това онова. . . И ние виждаме, че прѣзъ

хилядитѣ години, въ които живѣемъ, Той не е прѣставалъ да ни изпраща Своитѣ блага. Задавали ли сте си въпроса, съ какво сме задължили Бога да бжде толкова милостивъ и грижливъ къмъ насъ? Азъ съмъ навеждалъ редъ примѣри по този въпросъ, но тѣ сж повърхностни, не сж тѣй сжществени, не могатъ да изяснятъ идеята, както трѣбва.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ, който ще разгледамъ въ неговия по-дълбокъ смисълъ. Да кажемъ, че въ дома на една богата, добръ извѣстна фамилия, отъ видно произхождение, идва като слуга единъ младъ, бѣденъ момъкъ, цѣлъ окжсанъ и босъ. Този момъкъ е трудолюбивъ, честенъ и работи много добръ. Господарьтъ като вижда работата му, казва: „Този момъкъ ми харесва, добръ работи.“ Заема се господарьтъ му да го облѣче, да го докара. Купува му нови дрехи, нови обуца — облича го отъ глава до пети. Погледнешъ този слуга, вече не е първиятъ. Облѣкълъ се хубаво, изправилъ се, върви красиво, стройно, дошълъ вече на себе си. Господарьтъ има синове, дъщери, и този слуга услужва на всички. Тѣ му казватъ: „Хайде Стояне, направи това!“ Едва свършилъ една работа, отъ друга страна му казватъ: „Хайде Стояне, направи онова!“ И той тича, на всички услужва, къмъ всички се отнася внимателно, вѣжливо, бѣга отъ стая въ стая, бър-

за, като че има десетъ крака. Кой каквото му заповѣдва, на всички изпълнява волята, и тѣ намиратъ, че Стоянъ е отличенъ слуга. Защо? — Той прѣдвижда нуждитѣ и на господаря, и на господарката, и на малкитѣ господарчета, и затова всички го обичатъ. Не само това, но каквото изработи отвѣнъ, носи го на господаритѣ си — — все за тѣхъ мисли. И господарьтъ му го обича, и господарката му го обича, и малкитѣ господарчета го обичатъ, и младата господарка го обича, но нѣкакъ особено тя го обича. Тя излиза изъ границитѣ на тази обичъ, която законитѣ и обичаитѣ на тази благородна фамилия позволяватъ. Законитѣ на тази фамилия позволяватъ тази мома да се свѣрже само съ такъвъ човѣкъ, въ жилитѣ на когото тече сжщо тѣй благородна кръвъ. Не е позволено, значи, мома отъ такова произхождение да се свѣрзва съ простъ човѣкъ.

Коя е причината, обаче, че тази мома обиква този простъ човѣкъ, при това слуга? Ако причината се крие въ това, че този момъкъ има хубави черни очи, черни мустачки, красиви вѣжди, хубавъ носъ, могатъ да се намѣрятъ още много момци сжщо тѣй съ хубави очи, вѣжди, мустачки и т. н. Но тази мома ще обикне ли нѣкой отъ тия момци, както обича Стояна? — Не, нѣма да обикне. Причината се крие другадѣ, а не въ чер-

нитѣ очи, или въ хубавитѣ вѣжди, или въ чернитѣ мустачки. Всички тия нѣща сж само едно външно отражение, една залъгалка, едно маскиране на Истината. Младата господарка казва: „Ако Стоянъ не остане въ нашия домъ, да ми слугува прѣзъ цѣлия животъ, азъ не ще мога да живѣя“. Тя иска Стоянъ да ѝ слугува прѣзъ цѣлия ѝ животъ, и гласътъ му да чува.

Отъ този примѣръ вие може да вземете чисто физическата страна, но ще сгрѣшите. Азъ ще ви обясня идеята, която е скрита тукъ съ други примѣри, защото тя е сложна идея и трѣбва да се анализира, трѣбва да се разгледа послѣдователно, въ нейния развой. Не се ли разгледа по този начинъ, тя ще се схване погрѣшно, както е схваната погрѣшно въ живота. При изяснение на тази идея има три важни положения. Първото положение: вие взимате едно шише пълно съ лимонада, отваряте го, изпивате лимонадата и шишето захвърляте настрана. Второто положение: даватъ ви една хубава ябълка, тежка около половинъ килограмъ. Взимате ябълката, отивате при единъ чистъ, хубавъ изворъ, измивате я, сѣдате на нѣкое хубаво мѣсто и изядате ябълката, съ намѣрение сѣмкитѣ ѝ да посадите. Скривате сѣмкитѣ ѝ, но забравяте да ги посадите. Третото положение: даватъ ви една хубава книга. Вие я туряте въ

чантата си, отивате при единъ хубавъ изворъ, сѣдате на едно прохладно мѣсто около него, изваждате книгата отъ чантата и започвате да четете. Четете до едно мѣсто, усмихвате се. Пакъ продължавате да четете, пакъ се усмихвате доволно и най-послѣ затваряте книгата, туряте я въ чантата си и тръгвате за дома си. Дѣто и да ходите, книгата е съ васъ. Отваряте я за малко, прочитате нѣщичко отъ нея, поусмихвате се, позарадвате се и пакъ я затваряте. Който ви гледа, ще каже: какво прави този човѣкъ съ тази книга? Ту я отваря малко, прочете нѣщо отъ нея, усмихне се и пакъ я затваря и скрива въ чантата си. Какво ли ича въ тази книга? Момѣкътъ прѣдставлява една свещена книга за момата и тя казва: моятъ Учителъ ми каза, че безъ тази книга азъ не мога да отида на училището, безъ нея не мога да уча. Така е. И въ училището се казва: никой ученикъ не може да се запише въ училището, ако нѣма тази свещена книга! То значи: никой ученикъ не може да отиде на училище безъ Учителя си! И въ Писанието е казано: „Никой мжжъ не може да отиде при Отца безъ жена си, и никоя жена не може да отиде при Отца безъ мжжа си“.

Слѣдователно, свещената книга, това е Любовта. Тя съставлява необходимостъ и за твоя умъ, и за твоето сърце, и за твоята

душа, и за твоя духъ. Безъ тази книга ти ще останешъ простъ, неукъ човѣкъ. Нѣкой казва: азъ съжалявамъ, че залюбихъ. Какво си залюбилъ? Твоята любовъ прѣдставлява лимонадата въ шишето. Ти изпи лимонадата, а шишето захвърли настрана. Това е първата фаза на любовта, която наричатъ свѣтска любовъ. Втората, по-благородната любовъ, прѣдставлява ябълката, която се изяжда, съ желание сѣмкитѣ ѝ да се посадятъ, но се забравятъ, оставатъ непосадени. Третата, истинската любовъ прѣдставлява книгата въ джоба на ученика. Слѣдъ като отвори книгата, този ученикъ пише, рѣшава, излиза вечерно врѣме да наблюдава звѣздитѣ, а сутринъ — да наблюдава изгрѣването на слънцето, изучава минералитѣ, растенията, животнитѣ, хората, учи изкуства, свири на цигулка и т. н. Щомъ отвори книгата, учи, работи; щомъ я затвори, започва да размишлява. Всѣки, който наблюдава, какво прави този ученикъ, казва си: има нѣщо въ тази книга.

Сжщото нѣщо срѣщаме и въ живота. Навсѣкждѣ виждаме прояви на Любовта. Това е вѣрно не само за човѣка, но и за растенията, и за животнитѣ, и за най-малкитѣ мухички и микроби. Въ всички сжщества се забѣлѣзватъ прояви на любовта, както и у човѣка. Разликата е само въ степенъта на любовта, до каква степенъ на развитие е до-

стигнала тя. Ако наблюдавате една микроба подъ микроскопъ, ще видите, че у нея има сжщитѣ прояви на любовта, каквито има и у човѣка. Любовта подтиква човѣка къмъ животъ, къмъ дѣйностъ. Срѣщате нѣкоя мома, малко лѣнивичка, захласната, ходи замислена нагорѣ-надолу, не ѝ се работи, не помага въ кжщи на майка си, но намѣри ли Стояна, веднага започва да работи, да шие, помага на майка си и омеква въ отношенията си къмъ всички. Коя е причината за тази промѣна въ нея? — Тя намѣри тази свещена книга, Стояна, взе да я отваря, да чете отъ нея и стана малко по-мекичка, по-благородна. Всички казватъ: облагороди се нашата Драганка. Кѣй я облагороди? — Книгата Стоянъ.

Христосъ изказа втората фаза на Любовта въ слѣдния стихъ: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, и който ме яде, ще има животъ вѣченъ“. Да, но този хлѣбъ има сѣмки, които трѣбва да посадишъ. Слѣдъ като хората сж яли толкова години наредъ този хлѣбъ, дѣ сж неговитѣ сѣмки? Знаете ли, че ученицитѣ на окултната Школа се държатъ отговорни за сѣмкитѣ на всички изядени ябълки? Сѣменцата на изяденитѣ ябълки трѣбва да се посаждатъ! Не само това, но ученицитѣ сж отговорни, ако не прѣброаяватъ колко сѣменца има ябълката, която тѣ сж изяли, ако не ги посадятъ, ако не знаятъ въ каква почва да

ги посадятъ и най-послѣ, ако не знаятъ какъ да ги обработватъ. Ученикътъ трѣбва да знае всичко това! Не го ли знае, той изгубва мѣстото си като ученикъ. Сегашнитѣ хора, които мислятъ, че иматъ нѣкакъвъ установенъ моралъ за живота, нѣкаква положителна философия, като видятъ, че нѣкой човѣкъ чете тази свещена книга, казватъ: младъ и зеленъ е още този човѣкъ. Знаемъ ние тия лудимлади. Значи, този, който чете книгата на живота, той е лудъ и младъ, а който не я чете, той е мждрецътъ на живота.

Въ Писанието се казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Какво значи думата „дай“? Тя подразбира да си отворишъ сърцето. Съвременнитѣ хора се плашатъ отъ думата „дай“. Тя подразбира законъ на отваряне, на възприемане. Ти ще се отворишъ, ще възприемешъ нѣщо въ себе си и послѣ ще дадешъ. Най-първо нивата се разтваря, приема сѣменцата въ себе си, послѣ се затваря и слѣдъ врѣме дава плодъ. Дървото най-първо се посажда въ земята, дѣто започва да расте, да възприема, а послѣ дава плодъ. Слѣдователно, когато Господъ казва „дай“, подразбираме, че Той е вложилъ нѣщо хубаво въ насъ, и ние трѣбва да дадемъ това, което излиза отъ хубавото; да дадемъ нѣщо отъ свещената книга на живота. Словото, което е написано на тази книга, не се свършва.

Когато ви говоря за живото Слово и за живитѣ отношения, азъ разбирамъ, че между васъ трѣбва да се възстанови обичъ, любовъ, да се разбирате като живи Божествени книги, въ които Богъ е написалъ великитѣ мъдрости на Битието. И като срещнете нѣкой вашъ приятель, да можете да прочетете поне единъ листъ отъ неговата свещена книга. Ако не се разбирате така, вие като се срѣщате, ще казвате единъ за другъ: този е ученъ, онзи е простъ; този е богатъ, онзи е бѣденъ. Това значи да се говори само за подвързията на книгата, но не и за нейното съдържание. Когато казваме, че нѣкой човѣкъ е ученъ, разбираме, че неговата книга е съ кожена подвързия, а отгорѣ съ златни надписи. Когато казваме, че нѣкой човѣкъ е простъ, разбираме, че неговата книга е съ проста подвързия, безъ златенъ надписъ отгорѣ. Казвамъ: и двѣтѣ книги сж еднакво благородни, но не сж еднакво облѣчени.

Христосъ казва: „Отче, прослави името Твое!“ Тогазъ дойде гласъ отъ небето, който казваше: „И прославихъ, и пакъ ще прославя“.

И тъй, ако вие не разбирате индивидуалния животъ, ако нѣмате вжтрѣшенъ потикъ за възприемане на новитѣ идеи, вие така ще си останете. Ако Драганка нѣмаше Стояна, тъй щѣше да си отиде. Тя ще расте и порасне, докато най-послѣ изсѣхне и всичко

се свършва с нея. Ето защо, знанието като дойде ще осмисли живота. Отъ това гледище, още отъ древността сж изучавали редъ науки, като астрологията, хиромантията, кабалистиката и други. Астрологията считатъ наука за формитъ на тази свещена книга на живота. Какво изразява планетата Венера? Въ Венера сж скрити всички методи и начини, чръзъ които Любовта може да се прояви въ всички свѣтове. Въ нея сж скрити начини за проявление на Любовта къмъ индивида, къмъ ближнитъ, изобщо, и най-послѣ къмъ Бога. Има ли човѣкъ тази любовъ, той ще има любовъ и къмъ ближния си, и къмъ себе си. Най-долно проявенъ венеринъ типъ ще бжде този, който има любовъ само къмъ себе си. Такива хора сж крайни индивидуалисти, каквито сж и всички месоядни животни. Вълкътъ, напимѣръ, е краенъ индивидуалистъ. Той обикновено живѣе самъ. Кога ще видите вълка да ходи въ група съ други вълци? Той обикновено не ходи групово, но зимно врѣме, при много затруднени условия, при голѣми нужди, около 50—60 вълци се събиратъ на групи и заедно отиватъ да си търсятъ храна.

Ще ви попитамъ: отъ еволюционно гледище, по какво се отличава вълка отъ овцата? Овцата има по-голѣма интелигентностъ и по-голѣмо благородство въ характера си отъ вълка. Въ всички месоядни животни е силно

развитъ центъра на разрушението. Главата на вълка е по-широка, а тази на овцата потъсна, което показва, че овцата не е тъй енергична, както вълка, но е по-умна отъ него. Въ овцата се крие една магическа сила, съ която се брани отъ неприятелитѣ си. Вълкътъ никога не може да изяде нѣкоя овца. Причината, поради която вълцитѣ ядатъ овцитѣ се крие въ самитѣ овчари. Ако овчарътъ е добъръ, честенъ човѣкъ, не лъже, не краде, води чистъ животъ, вълцитѣ не ядатъ овцитѣ му. Ако, обаче, овчарътъ е лошъ човѣкъ, краде, лъже, убива, води нечистъ животъ, овцитѣ му се крадатъ и вълци ги ядатъ. Когато вълкътъ се приближава къмъ нѣкоя овца, тя го изглежда, тропне му съ кракъ, и той се връща назадъ. Тя му казва: „Ти разбирашъ ли Божиятъ законъ? Скоро назадъ!“ Лошиятъ овчаръ е Юда Изкариотски, който самъ прѣдава овцитѣ си на вълка. Това е фактъ. Овцата по природа е много смѣла. Като дойде кучето до нея, тя и него погледне, тропне му съ кракъ и му внушава да се върне назадъ. Казватъ, че овцата била много страхлива и мека. Това не е вѣрно. Тя е мека и страхлива, само когато я прѣдадатъ. Иначе, тя е смѣла, тропва съ кракъ не само на вълка и на кучето, но и на лъва, и на тигъра — и тѣхъ връща назадъ. На какво се дължи това? Въ даденъ моментъ вибрациитѣ на ней-

ната воля сж по-силни отъ тия на месоядни-
тѣ животни, и по този начинъ тя имъ въз-
дѣйствува. Вълкътъ яде само тия овци, които
сж се захласнали нѣкждѣ и си хрупатъ трѣ-
вицата. Тѣ сж материалистки. Такава овца не
успѣва да тропне съ кракъ на вълка, и той
се приближава до нея, хваща я за врата и
казва: „Ти не служишъ на Господа.“ Тази
овца нѣма време да се брани.

Казвамъ: всички овци, които не служатъ
на Господа, сж материалистки, а всички ду-
ховни овци, като видятъ вълка, още отда-
лечъ се приготвяватъ да му тропнатъ съ
кракъ. Тѣзи овци прѣдчувствуватъ дохожда-
нето на вълка. Ако нѣкой отъ васъ е овчарь,
ще види, какъ тѣзи овци сж на кракъ нѣ-
колко часа прѣди дохождането на вълка —
чакатъ го, готови сж да му тропнатъ съ
кракъ. Материалистката овца седи спокойно,
хрупа трѣвицата си, не подозира никаква
опасностъ, а духовната овца пази стадото.
Азъ ви навеждамъ този примѣръ, за да зна-
ете, какво трѣбва да правите съ мжчнотиитѣ
въ живота, какво трѣбва да правите съ дя-
вола. Дойде ли дяволътъ при тебъ, първо
ще го изгледашъ и послѣ ще му тропнешъ
съ кракъ. Казватъ, че дяволътъ билъ голѣмъ,
силенъ. Не, нѣма да се боишъ отъ него, ще
му тропнешъ съ кракъ. Речешъ ли, че трѣб-
ва първо да си свършишъ работата, а послѣ

да се разправяшъ съ него, той ще те хване за врата и ще те одуши. И слѣдъ това какво ще се прави? Овчарьтъ ще прати кучетата си да го гонятъ. И да те спасятъ отъ устата на вълка, бѣлѣзи ще останатъ по врата ти и на всички ще разправяшъ: знаете ли, че вълкътъ ме хвана за врата? Защо? Защото ти пасѣше трѣва, когато вълкътъ дойде. Будни трѣбва да бждете! Когато дяволътъ иде, нѣма да уреждате работитѣ си съ банкитѣ, но на Бога ще се молите. Молитвата, това сж снаряженията на Бога, съ тѣхъ Той ще прогони дявола. Ти ще се молишъ на Бога, ще вдигнешъ крака си, ще бждешъ готовъ и ще чакашъ, като дойде дяволътъ, да му тропнешъ съ кракъ. Тѣй приготвенъ, ти си въоръженъ съ съврѣменнитѣ манлихерови пушки. Ти ще насочишъ тази пушка срѣщу неприятеля и ще цъкнешъ съ нея, както овцата тропва съ своя кракъ.

Азъ виждамъ сега, мнозина отъ по-възрастнитѣ, както и отъ по-младитѣ ученици, казватъ: отдѣ намѣри Учителътъ тѣзи гимнастически упражненія? Отдѣ намѣри тѣзи задачи за миене съ вода и тѣмъ подобни? Тѣ не ни трѣбватъ, нека ни даде нѣщо друго. Чудни сте вие! Я вижте, какво правятъ съврѣменнитѣ войници! Тѣ турятъ пушки на рамо, лѣгатъ на земята — стрѣлятъ, ставатъ отъ земята — пакъ стрѣлятъ, упражняватъ се

хората. Защо? — Като дойде вълкътъ, да бждатъ готови. Я вижте онзи писарь, взелъ перото, пише ли пише — упражнява се човѣкътъ. Защо? — Като дойде вълкътъ, да бжде готовъ. Дойде вълкътъ при него, иска да му подпише нѣкоя полица. Слѣдъ това хваща дъщеря му, и като разбойникъ, завежда я въ гората. Започва този човѣкъ да гони разбойника. Пуща срѣщу него своитѣ снаряди думъ-думъ, 20 — 20,000 английски златни. Човѣкътъ е работилъ толкова години, именно за тия снаряди. Той туря тия снаряди въ една торба, направя отъ тѣхъ една бомба и казва: „Ще турите тази бомба да експлодирасрѣщу неприятеля. Неприятельтъ ще се уплаши, ще избѣга, а вие ще хванете дъщеря ми и ще ми я доведете.“ Питатъ. защо сте се учили да пишете? Нѣкой твой приятель се обезсърдчилъ, иска да се самоубие. Ти взимашъ 20,000 отъ твоитѣ думъ-думъ, туряшъ на рамо своята манлихерова пушка, отивашъ при приятеля си, слагашъ тия думъ-думъ прѣдъ него, давашъ и пушката си и му казвашъ: заповѣдай, приятелю, не бой се! Той погледне, поусмихне се и ти благодари. Това правятъ куршумитѣ думъ-думъ. Тѣй се говори на съврѣмененъ езикъ, но и дефактумъ е така. Отъ васъ се изисква главно да имате вжтрѣшно разположение на духа. Богъ изисква отъ всинца ни да изразимъ ве-

ликата Божия Любовъ и да изпълнимъ Божията воля.

Прѣди нѣколко години азъ дадохъ на ученицитѣ едно упражненіе, всѣки самъ да отиде вечерно врѣме, слѣдъ 12 часа, на Витоша. Въ първо врѣме тѣ счетоха това упражнение невъзможно за изпълнение и си казаха: за братя и за възрастнитѣ сестри е по-възможно, но за младитѣ сестри това упражнение е невъзможно. Азъ имъ казахъ: всѣки ще трѣгне отъ дома си концентриранъ, съсрѣдоточенъ въ мисълта си и никому нищо нѣма да говори, нито ще поздравлява. Всички ученици извършиха упражнението си сполучливо, съ изключение на двама отъ тѣхъ, една сестра и единъ братъ. Сестрата, като стигнала въ с. Драгалевци, спрѣла се прѣдъ една кръчма да пита, откъдѣ се отива за Витоша. Кръчмарьтъ я прослѣдилъ и поизплашилъ малко. Той бѣше вълкътъ, който излѣзе насрѣща ѝ. Тя не трѣбваше да се спира да говори съ никого, сама трѣбваше да намѣри пжтя. Братьтъ пъкъ, като вървѣлъ, замислилъ се нѣщо върху нѣкой философски въпросъ и забѣлѣзалъ, какъ едно куче се хвърлило върху него и го ухапало. Казвамъ: като отивате на Витоша, нѣма да се захласвате въ посторонни въпроси, нито ще размишлявате върху нѣкои учени въпроси, нито пъкъ ще мислите за себе си. Дойде ли да

разрѣшавате въпроса, какво хората мислятъ за тебъ, какво ще кажатъ за тебъ, това сж второстепенни въпроси. Мислите ли много върху тѣхъ, нѣкое куче ще ви ухапе. Въпроситѣ за пари, за сила, за магия, за различни науки, като асторология, алхимия и други нѣкои, сжщо тѣй сж второстепенни въпроси. За васъ е важно да се занимавате съ великия въпросъ, какъ да разрѣшите своитѣ прави отношения къмъ Бога. Като индивиди, вие прѣдставлявате материалния и обществения свѣтъ. Освѣнъ отношенията си къмъ Бога, вие трѣбва да разрѣшите и въпроса, какви трѣбва да бждатъ отношенията ви къмъ самата реалностъ. Това е необходимо, защото благо то на индивида зависи отъ състоянието на цѣлото. Физическото, умственото и духовното развитие на всѣки индивидъ въ свѣта напълно се обуславя отъ фамилията или отъ обществото, въ което той се намира. Ако даденъ народъ е честенъ, справедливъ, великодушенъ, благороденъ, всѣки неговъ индивидъ трѣбва да носи въ себе си тѣзи качества. Сжщата идея се отнася и къмъ Бога. Ако ние живѣемъ за Бога и Го любимъ, трѣбва да включваме въ себе си качества, които Богъ има. Казвате: защо сме толкова глупави, да се молимъ на Бога? Не е въпросътъ, дали трѣбва да се молимъ на Бога, или не, но вие трѣбва да се свържете съ Него и

да придобиете онѣзи Негови качества, които сж необходими за вашето развитие.

Да допуснемъ сега, че нѣкой отъ васъ има силно желание да стане поетъ, въ най-високия смисълъ на думата. На мѣсто е това желание. Да бждешъ поетъ, това е най-високото положение, което човѣкъ може да заеме въ свѣта. Това значи да живѣешъ въ единъ възвишенъ свѣтъ. Обаче, всѣки човѣкъ не може да бжде поетъ. Поетътъ трѣбва да има специфични гънки въ горната частъ на мозъка. Тамъ се намира центърътъ на поезията. Всѣки човѣкъ не може да бжде музикантъ. Музикантъ има специфични гънки на челото, отстрана на вѣждитѣ. Френолозитѣ наричатъ тия мѣста по главата и челото центрове, азъ ги наричамъ специфични гънки. Имашъ ли такива гънки, ти можешъ да се проявишъ, било като поетъ, било като музикантъ. Нѣмашъ ли ги, не можешъ да се проявишъ нито като поетъ, нито като музикантъ. Духовниятъ или религиозниятъ човѣкъ има специфични гънки горѣ на главата. Отъ тѣзи гънки излизатъ нишки, които се простиратъ по всички посоки на мозъка. Духовниятъ животъ черпи сокове отъ материалния, затова не трѣбва да го отхвърляме. Истинскиятъ животъ, това е духовниятъ. Ето защо, за да бждешъ поетъ, прѣди всичко трѣбва да бждешъ духовенъ човѣкъ. Не си ли духовенъ

човѣкъ, поетъ не можешъ да бждешъ. Духовниятъ животъ създава поета. Поезията е умствената страна на духовния животъ. Тя създава формитѣ на този животъ. Умственитъ животъ дава само просторъ, разширение на поета. Въ това отношение, поетътъ е художникъ въ духовния свѣтъ. Той рисува разни форми съ бои. Той чертае пѣтищата, по които човѣкъ ще минава. Поеътъ може да мине покрай едно обикновено цвѣте и да вложи въ него животъ, съдържание, каквото никой не подозира.

Ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, какъ поетътъ одухотворява всички нѣща, дори и най-малкитѣ цвѣтенца. Минаватъ много хора покрай едно кокиче, никой нищо не вижда въ него. Минава покрай това кокиче поетътъ, спира се прѣдъ него, поглежда го и пѣсень му направя. Той влага много нѣщо въ него, знае какъ да го възпѣе. Питатъ се хората: отдѣ събра толкова нѣщо този поетъ за малкото бѣло кокиче? Чудесии просто написа за него. Поетътъ познава това бѣло кокиче. Едно врѣме то бѣше нѣкоя си красива Драганка, която се влюбила въ поета, красивиятъ Стоянъ, но понеже не могла да се ожени за него, тя се отчаяла и се самоубила. Господъ днесъ я изпраща като малко бѣло кокиче, а Стояна изпраща като поетъ, да намѣри Драганка, да опише живота ѝ и

да я възпѣе. Той казва: „Понеже едно време азъ не можахъ да се ожения за тебе, ти се самоуби отъ отчаяние. Азъ познахъ твоята вѣрна любовъ и дойдохъ да те възпѣя“. Всички се питатъ: защо този поетъ възпѣва туй бѣло малко кокиче? — Той възпѣва своята Драганка. Има ли смисълъ поетътъ да възпѣва това малко кокиче? — Има смисълъ, разбира се. Той мълчи, нищо не казва за себе си, но знае цѣлата история на това кокиче. Питатъ го: отдѣ знаешъ тази история? — Вдъхновение ми дойде. Да, вдъхновението все ще дойде отнѣкъждѣ. Когато казватъ, че у нѣкого дошло Божествено вдъхновение, азъ разбирамъ, че той говори за онѣзи разумни връзки, които съществуватъ отъ началото на нашия животъ. Какво те вдъхнови? — Разумнитѣ Божествени връзки. Дали тѣзи връзки ще бждатъ положителни или отрицателни, отъ васъ ще зависи: ако сте разумни, ще извадите отъ тѣхъ полезната, добрата страна; ако сте неразумни, ще извадите отъ тѣхъ лошата страна.

Писанието казва: „За всички онѣзи, които любятъ Бога, съдѣйствува имъ се за добро“. Въ този смисълъ, всѣка наука, която изучавате, трѣбва да има извѣстно приложение за самитѣ васъ. И тогава, ако бѣхте учени хора, въ пълния смисълъ на думата, щѣхте да прѣдвиждате нѣщата. Какъ? — Щѣхте да си

служите съ хиромантията. Ще погледнете ржката си и ще видите, че на известна възраст ви е опрѣдѣлено да прѣкарате една тежка криза. Вие щѣхте да видите, че на линията на живота у васъ има една черна точка, която прѣдвѣщава тази криза. И ако разбихте тия нѣща, вие щѣхте да вземете прѣдохранителни мѣрки, за да избегнете тази криза. Като не разбирате тия нѣща, вие викате нѣкоя врачка, която гледа на карти, или баба Станка, която хвърля бобъ, или баба Драганка, която чете по лѣтъ оськъ, искате да ви кажатъ нѣщо отъ вашето бъдеще. Прѣдсказанията по този начинъ сж остатъци отъ една велика наука въ миналото, но сега човѣчеството се намира въ друга фаза на своето развитие.

Днесъ човѣкъ трѣбва да изучава ржката си, да се интересува отъ нея, защото тамъ е написано всичко. Нѣма защо да се плаши отъ написаното, но да чете по него. Четмо е това! Окултниятъ ученикъ трѣбва да се оглежда всѣки день въ огледалото, не да гледа, колко е красивъ, но да се проучава. Красотата на окултния ученикъ седи въ това, дали на лицето му сж написани чърти на честностъ, на справедливостъ, на доброта, на дружелюбие, на вѣрностъ, на приятелство и т. н. Ако той види въ себе си тия хубави чърти, ще се насърдчи за работа. Напримѣръ,

нѣкой ти казва, че не си справедливъ. Не се обезсърдчавай, но вижъ, имашъ ли тази чърта на лицето си. Тя е написана тамъ, не може да се заличи. И ако вашето минало сега е дошло и оцапало лицето ви, не трѣбва ли и вие да постъпите като онзи антиктаръ, вържцѣтъ на когото е попаднала една стара монета? Какво прави той? — Взима киселина, сипва върху монетата, не да я разтвори, а да я изчисти отгорѣ само, за да познае сжщината на тази монета. Така и вие трѣбва да откриете лицето си, да познаете неговата сжщина. Врѣме е вече да отхвърлите онѣзи наслоявания, които вашето минало е написало върху лицата ви и да остане само това, което Богъ е написалъ. Нѣкой човѣкъ погледне къмъ дадено лице и казва: това лице ми харесва, приятно ми е да го гледамъ всѣки день. Какво харесва на това лице? — На него е написана чъртата на справедливостта. На друго лице е написана честността. На трето лице — добротата. На четвърто — великодушието. Като погледна лицата на тия хора, отъ тѣхъ изтича нѣщо хубаво, което ме въодушевява и събужда у менъ сжщитѣ качества. На лицето у нѣкои хора е написано чърти на учтивостъ, услужливостъ, пѣргавостъ, схватливъ умъ и т. н. У всѣки човѣкъ има вложени извѣстни добродѣтели, които, ако

знаемъ да четемъ, прѣдставляватъ и за насъ едно велико благо.

Та казвамъ: всички вие трѣбва да използвате свободното си врѣме за изучаване лицето си, да видите, какви велики нѣща е написалъ Богъ, а не да казвате, че въ лицата ви нѣма нищо особено. Ще намѣрите нѣкой учителъ да ви запознае поне съ основнитѣ чѣрти на лицето. Най-първо се научете да различавате, кои чела сж красиви, кои носове, очи, уши и вѣжди сж красиви. Кои сж красиви очи, напримѣръ? Красивитѣ очи сж ясни, съ дълбокъ погледъ. Лжчътъ на свѣтлината, който излиза отъ тѣхъ, не е хоризонталенъ, но върви малко нагорѣ, образува се единъ малкъ жгълъ. Човѣкъ съ такива очи е уравниовѣсенъ. По очитѣ на човѣка се сжди за дълбочината и съдържанието му. Тѣ сж неговото небе. Ако това небе е ясно или мъгливо, виждаме какво се крие въ самия човѣкъ.

Христосъ казва: „Отче, прослави името Твое!“ Какъ ще се прослави Богъ у насъ? — Ако всички ние бждемъ отражение на онази велика Мждростъ, която Богъ е вложилъ още отначало въ насъ. Когато Богъ създаде нашето око, чрѣзъ него Той изрази една велика идея. Външното око съотвѣтствува на единъ вжтрѣшенъ органъ. Въ мозъка на човѣка има множество гънки, задъ които седятъ из-

вѣстни чувства, сили и способности. Ученикътъ трѣбва да разбира силитѣ, които се криятъ въ него. Той трѣбва да проучава и разбира промѣнитѣ, които ставатъ въ него. Напримѣръ, защо нѣкой пжтъ човѣкъ говори меко, приятно, а нѣкога грубо? Забѣлѣжете, глухитѣ хора обикновено говорятъ високо и грубо. Всѣки човѣкъ, който говори високо и грубо, е глухъ. Човѣкъ докато е младъ, говори мекичко, нѣжничко, но щомъ остарѣе, започва да говори грубо. За такъвъ човѣкъ казвамъ: вашиятъ Драганчо е оглушалъ малко. Хора, у които слухътъ е силно развитъ, обикновено говорятъ тихо, меко. Вие трѣбва да проучавате тия нѣща, да се развивате, да дадете възможность на душитѣ си да се проявятъ, да бждете отзивчиви, да чувствувате страданията на хората. Тогава, като видите единъ човѣкъ, ще познаете, отъ какво има нужда той, ще познаете, какъвъ е животътъ му. Казвате: опасно е да се познаваме. Значи, споредъ васъ, да познавашъ човѣка е опасно, а да не го познавашъ е безопасно. Не, обратното е вѣрно: да не познавашъ човѣка е опасно, а да го познавашъ е безопасно.

Ще ви задамъ слѣдния въпросъ: по какво се отличава Христосъ отъ другитѣ хора? — Той пожертвува живота си, за да прослави Бога въ себе си. Христосъ казва: „Затова дойдохъ на този свѣтъ.“ И днесъ Той учи

своитѣ ученици на земята на сѣщия законъ. Сега, вие сте готови да отидете при Христа съ празни рѣцѣ, като послѣдни бѣдняци, и да оставите имането си на другитѣ хора. Питамъ ви: какъ трѣбва да отиде овцата при своя господарь? Трѣбва ли тя да изхвърли вълната си, да издои млѣкото си и тогава да се яви при своя господарь, или трѣбва да ги занесе на него? Овцата трѣбва да отиде при господаря си съ вълната си и съ млѣкото си и да му каже: „Сега вече можешъ да издоишъ млѣкото ми и да острижешъ вълната ми.“ Това е приходъ, това е приносъ, това е жертва, която овцата трѣбва да принесе на своя господарь. Ако тя отиде при него издоена и съ остригана вълна, знаете ли какво тълкувание може да се даде на това нѣщо? Това подразбира вѣруето на съврѣменнитѣ хора, споредъ което тѣ казватъ: „Младиятъ човѣкъ не може да служи на Бога. Той първо трѣбва да си поживѣе малко, а като остарѣе, ще може да служи на Бога.“ Това значи, дяволътъ първо да издои млѣкото му и да остриже вълната, а слѣдъ това да отиде при Бога. Защо? Защото дяволътъ го изхвърлилъ вече навънъ. Да, но тогава и Господъ ще го изхвърли навънъ. Казвате: на стари години се служи на Господа. Чудна философия, чудна религия е тази! Това е философията, това е

религията на свѣта. На млади години се служи на Господа! Богъ не е Богъ на грѣшнитѣ, но на разумнитѣ, на възлюбенитѣ Негови чада, които Той държи написани на дѣсната си ржка. И понеже Богъ люби тия свои чада, заради тѣхъ помилва и грѣшнитѣ. Ако Богъ съизволява къмъ грѣшнитѣ, то е заради онѣзи, които люби.

Отъ това гледище, всички съврѣмenni науки трѣбва да прѣтърпятъ едно коренно прѣобразование. Всички науки трѣбва да иматъ едно разумно приложение въ живота, иначе тѣхното развитие е осждено на смъртъ. Вземете, напимѣръ, френологията. Тя прѣтърпѣ едно поражение въ Америка. Това поражение дойде по единствената причина, че тя не се приложи разумно въ живота. Френологията се употрѣби за гадание, за печалба. Отивашъ при нѣкой френологъ, искашъ да ти каже нѣщо. Ти му плащашъ прѣдварително нѣкаква сума, и той туря ржцѣтъ си на главата ти, започва да я измѣрва. Щомъ паритѣ се туриха на първо мѣсто, френологията се спрѣ въ своя прогресъ и по-нататкъ не можа да отиде. Съ това се опорочи основата на тази наука. Не само френологията, но и всички съврѣмenni науки дойдоха до едно мѣсто въ своето развитие, и тамъ спрѣха. Днесъ хората очакватъ всичко отъ Бога и казватъ; Богъ ще ни научи. Щомъ

мислите така и вѣрвате, че Богъ ще ви научи на всичко, казвамъ: въ свѣта сѣществува Божествена наука, която описва живота на душата, затова заемете се съ изучаването ѝ. Вие трѣбва да разбирате живота на душата си. Напримѣръ, изучавали ли сте окото? Познавате ли, кое око е красиво? Познавате ли кои вѣжди сѣ красиви? Въ наблюденията и изслѣдванията, които съмъ правилъ отъ толкова години, много рѣдко съмъ срѣщалъ хора съ красиви очи, уши, вѣжди, носове, чела и лица. Красиви лица сѣ тия, въ които се крие извѣстна идея — въ тѣхъ има дълбочина. Красивитѣ хора сѣ образци въ свѣта. Тѣ сѣ живи модели. Тия хора мълчатъ, но други се вдъхновяватъ отъ тѣхъ. Тѣ вдъхновяватъ поети и писатели. Красивитѣ майки и бащи мълчатъ, но чрѣзъ мълчанието си вдъхновяватъ своитѣ дѣщери и синове. Отъ мълчанието имъ се разбира слѣдното: вземете това богатство, което ние сме събрали и го изразете навънъ.

Сега проповѣдватъ на хората да се обърнатъ къмъ Бога. Ако ви изпратятъ да проповѣдвате между прости хора, отдѣ ще започнете своята проповѣдь? Какъ мислите, ще имате ли успѣхъ? Единъ английски проповѣдникъ билъ изпратенъ да проповѣдва въ о-въ Цейлонъ и слѣдъ като проповѣдвалъ тамъ цѣли 20 години по английски и амери-

жански начинъ, не успѣлъ да обърне къмъ Бога нито единъ отъ мѣстнитѣ жители. Той съжелявалъ много за този си неуспѣхъ и отъ скръбъ захвърля настрана всичкитѣ си документи — диплома си и доктората, съ които завършилъ своето богословско образование. Единъ день, силно натжженъ, той се обръща къмъ Бога съ молба, да му покаже причинитѣ на неуспѣха въ работата му. Слѣдъ това събира всички тия, на които проповѣдвалъ цѣли 20 години, и имъ казва: „Азъ ви проповѣдвахъ толкова години, но не ви казахъ дѣ се крие сжщността на Христовото учение. Христосъ казва: „Ако имашъ двѣ дрехи, дай горната дреха на ближния си“. Това подразбира, ако имашъ пари, имоти, да ги раздѣлишъ съ нуждаещитѣ се. Разправилъ имъ той, какъ трѣбва да се постѣпва съ бѣднитѣ. И какво става слѣдъ това? Не се минава много врѣме, и послѣдователитѣ му започватъ единъ по единъ да идватъ у дома му и да разправятъ, че сега сж доволни отъ него и харесватъ проповѣдта му. Въ скоро врѣме, обаче, кжщата му се изпразнила отъ тия посѣтители, и той останалъ само по палтото и долнитѣ си дрехи. Тѣ го обрала и слѣдъ това прѣстанали да ходятъ у дома му. Проповѣдникътъ се обръща отново къмъ Бога и Го запитва: „Господи, има ли още нѣщо, което не съмъ изпълнилъ?“ Той

билъ готовъ да изпълни всичко, което Богъ иска отъ него. Отъ този примѣръ се вижда, какъ трѣбва да се служи на Бога. Не се минало и седмица, у неговитѣ послѣдователи настанало разкаяние, и тѣ си казали: „Този човѣкъ живѣ между насъ 20 години. Ние не дадохме заради него нищо, не му направихме никакво добро, а отгорѣ на това го обрахме. Хайде да върнемъ всичко, което му взехме“. И започнали тѣ единъ по единъ да връщатъ откраднатитѣ вещи.

Сега, важниятъ въпросъ не седи въ това, дали ще се върнатъ, или не заграбенитѣ вещи, но въ всинца ни трѣбва да има едно силно вътрѣшно желание да изпълнимъ волята Божия тѣй, както ние я разбираме, отъ дълбочината на нашата душа, а не както е писано въ книгитѣ. Всѣко сторено нѣщо, всѣка наука трѣбва да бжде за Слава Божия. И тогава, само чрѣзъ тази наука ние ще можемъ да внесемъ положителни знания за живота. Напримѣръ, отива нѣкой човѣкъ при единъ астрологъ, и той му казва: „Тази година прѣзъ мѣсецъ мартъ ще ти се случи еднкакво си нещастие, затова трѣбва да се пазишъ“. По съчетанието на планетитѣ прѣзъ извѣстно врѣме, астрологътъ може да прѣдскаже, че еди-кой си параходъ ще потъне въ морето, и по този начинъ ще прѣдупрѣди нѣкои хора да не пжтуватъ прѣзъ тѣзи дни.

а да отложатъ пжтуването си за по-късно. Така бѣше прѣдсказано на английския писателъ Стедъ да не пжтува по никой начинъ съ парахода Титаникъ, но той бѣше тръгналъ и не искаше да се връща. Той не послуша, но намѣри дъното на океана. Това е наука! Химикътъ пъкъ ще вземе частъ отъ потъта на нѣкого, ще я анализира и ще му каже: „Въ твоя организъмъ има излишъкъ отъ киселини. Ти трѣбва да вземешъ мѣрки да ги изхвърлишъ навънъ, иначе работата ти е опасна. Ако въ 4 — 5 мѣсеца не ги изхвърлишъ навънъ, ще опиташъ тѣхнитѣ послѣдствия“. На това отгорѣ този химикъ ще ти даде и методи за освобождение отъ излишнитѣ киселини. Като дойде лѣкарьтъ, той пъкъ ще разгледа ноктитѣ ти, защото на тѣхъ сж написани всички болезнени състояния на човѣка. Той ще ти каже, каква болестъ може да се появи въ тебъ и ще ти даде методи срѣщу нея. Да прѣдвигдашъ нѣщата, да взимашъ прѣдварителни мѣрки срѣщу нѣкоя болестъ, която още не се е появила, това разбирамъ наука.

Казвамъ: когато човѣкъ съзнателно живѣе добъръ животъ, това е пакъ за Славата Божия. Христосъ казва: „Вие сте храмъ Божий“. Питамъ: ако ние сме храмъ Божий, този храмъ не трѣбва ли отвѣнъ да бжде добръ измазанъ? Прозорцитѣ — очитѣ на този

храмъ — не трѣбва ли да бждатъ добръ измазани и чисти? Главниятъ входъ — устата на този храмъ — не трѣбва ли да бжде добръ нареденъ и чистъ? Телефонитѣ и тѣхнитѣ слушалки — ушитѣ — не трѣбва ли да бждатъ въ исправность? Завѣситѣ — клѣпачитѣ на този храмъ — не трѣбва ли да бждатъ въ исправность? Рѣсницитѣ — коситѣ на този храмъ — не трѣбва ли да бждатъ добръ пригладени и чисти? Въ този храмъ всичко трѣбва да бжде на своето мѣсто! Нѣкои казватъ: оголѣ, побѣлѣ главата ми! Какво подразбиратъ тия думи? Нѣма да ви обяснявамъ тия нѣща, но казвамъ: всичко въ свѣта трѣбва да бжде за Слава Божия!

Всички ние трѣбва да имаме единъ вжтрѣшенъ импулсъ, вжтрѣшенъ стимулъ, който да ни тласка напредъ. Безъ този импулсъ нѣма прогресъ. Любовта, именно, е този стимулъ. Безъ Любовь вие не можете да прогресирате въ никой случай. Ако никого не обичате, вие не можете да учите. Вие трѣбва да учите или за баща си, или за майка си, или за брата си, или за сестра си, или за приятеля си, или за Драганка, или за слугата си, или за господаря си — все трѣбва да учите за нѣкого. Вие трѣбва да обичате поне едно разумно същество, за което да учите. Вие трѣбва да живѣте, освѣтъ за себе си, още и за другитѣ. Да живѣте за другитѣ, значи

да дадете потикъ на Божията Любовь въ васъ. Слѣдователно, обичате ли Бога, Той ще бжде вжтрѣшенъ стимулъ у васъ, и вие ще дадете изразъ на душата си. Ако не можете да обичате Бога, обичайте ближния си; ако не обичате ближния си, обичайте Драганка; ако не обичате Драганка, обичайте приятеля си, или майка си, или баща си, или сестра си, или брата си, или вола, който ви работи на нивата, или нѣкое цвѣтенце въ градината си, или, най-послѣ, единъ камъкъ. Има хора, които обичатъ пръстена си или друго свое украшение. Човѣкъ все трѣбва да обича нѣкого!

Казвамъ: Любовьта е великиятъ стимулъ въ живота. Обикнете ли нѣкого, бждете увѣрени, че Богъ ще ви благослови за тази Любовь. Промѣняйте ли любовта си, не можете да се повдигнете. Не се извинява този човѣкъ, който мѣни любовта си. Това подразбира, че невидимиятъ свѣтъ остава индиферентенъ къмъ него. Въ Писанието се казва: „Онзи, който се отрича отъ Бога и не Го люби, и Богъ го отхвърля отъ себеси“. Богъ ви отхвърля, когато и вие Го отхвърляте. Казвате: какво да правимъ тогава? — Започнете да любите. Това е самата Истина. Вие искате Богъ да дойде при васъ и да ви се поклони. Не, Богъ е Любовь, Той е Създателътъ на всичко въ свѣта, Той се грижи за всички и казва: „Всѣки отъ васъ е поставенъ

въ положение да бжде като Мене“. Вие можете да бждете чисти като Бога. Има начини за това.

Ще ви приведа единъ примѣръ, който и другъ пѣтъ сте слушали. Когато водата дошла въ свѣта, облѣкла се въ бѣла, чиста рокличка, като снѣга. Видѣлъ я волѣтъ и се влюбилъ въ нея. По едно врѣме той оцапалъ рокличката ѝ, и тя се натъжила, взела да плаче, да се оплаква на Бога отъ вола. Богъ изпратилъ слънцето да ѝ помогне. То пекнало силно, стопило снѣга, и водата отново, чиста и лека, се понесла въ видъ на пари горѣ въ небеснитѣ висини. Така се изчистила нацапаната ѝ рокличка. По сѣщия начинъ и вашата рокличка може да се оцапа отъ нѣкой волъ, но трѣбва ли това да спре вашата любовъ? Не, Любовта е глуха за всички лоши, обидни думи. Ти не можешъ да огорчишъ сърцето на любещия човѣкъ, нито можешъ да помрачишъ ума му, нито можешъ да смутишъ душата му. На всички обиди и огорчения той ще се усмихне. Любовта е сила непобѣдима. Който има любовъ, той е силенъ човѣкъ. Всички може да имате тази сила; тя се добива по благодать, безъ насилие. Що се отнася до Мъдростъта, до Истината, до знанието и до всички останали добродѣтели, ще платите съ кръвта си. Един-

ствената добродѣтель, която даромъ се дава, това е Любовта.

Защо идватъ мжчнотиитѣ въ живота? Като знае всички навици и слабости на хората, Господъ вижда, че тѣ нѣма да приематъ Любовта доброволно, затова ги прѣкарва прѣзъ мжчнотии и страдания. Ако питате, защо Господъ ви прѣкарва прѣзъ мжчнотии, ще знаете, че причината за това е, дѣто не приехте Любовта. Всички хора, които не приематъ Любовта, ще минатъ по тѣсния пжть, а този пжть е пжть безъ Любовь. Като минатъ прѣзъ този пжть, тѣ ще повикатъ Любовта и ще ѝ кажатъ: моля ти се, ела съ насъ и не ни оставяй! Втори пжть не ни прѣкарвай прѣзъ този пжть. Безъ тебе никждѣ вече не отиваме.

Ще ви приведа примѣра за онзи американецъ, който, за да се прослави въ свѣта, рѣшилъ да прѣмине Ниагарския водопадъ съ варелъ. Той влѣзълъ въ единъ варелъ, добръ осмолень отвжтрѣ и запушенъ съ двѣ здрави дъна. Като го гледали хората да влиза въ този варелъ, съвѣтвали го да не прави такъвъ опитъ, но той казалъ: „Азъ ще ви моля да ме спуснете отъ височината на водопада, приготвилъ съмъ се вече, искамъ да опитамъ това нѣщо“. Тѣ го спуснали отъ височината на водопада и гледали, какво ще стане. Като слѣзълъ долу, бързо отворили варела, за да

го извадятъ. Въ какво положение го намѣрили? — Отъ бързото движение на варела, отъ силното удряне по стѣнитѣ му, извадили го въ безсъзнание. Дълго врѣме трѣбвало да го свѣстятъ, докато дойде въ себе си. Като дошълъ въ съзнание, той казалъ: „И цѣлиятъ свѣтъ да ми даватъ, втори пжтъ не влизамъ въ варелъ да прѣминавамъ Ниагарския водопадъ“. Така и вие, слѣдъ като придобие едната горчива опитностъ отъ нѣкаква неразумна постѣпка, казвате: и цѣлиятъ свѣтъ да ми даватъ, втори пжтъ не влизамъ въ варелъ, да се удрямъ отъ стѣна въ стѣна. Питамъ: кой ви е накаралъ да влѣзете въ този варелъ?

Казвамъ: ние, хората на новото учение, трѣбва да се отличаваме не съ своята религиозностъ, не съ своята наука, не съ своята сила, не съ своята доброта, но — съ своята Любовь. Този е естествениятъ пжтъ. Като добиемъ тази най-малка величина, ние ще имаме вече особена култура, въ която ще се влѣе Новиятъ Животъ. Ние сме минавали по много други пжтища, но сега ще минемъ по новия пжтъ — по пжтя на Любовта. Започнете ли съ Любовта, никой отъ васъ повече не може да се колебае. На хиляди парченца да ви рѣжатъ, никакво съмнѣние и колебание нѣма да дойде у васъ. Не само това, но като ви рѣжатъ, ще пѣете. Ще бждете като Йоанъ.

Хуса, който пѣ, като го туриха на огъня. Вие казвате: какво ще бжде нашето вѣрую? — Вѣруюто на Иоанъ Хуса — като горишъ, да пѣешъ. — Какво ще бжде нашето вѣрую? — Вѣруюто на апостолитѣ, които, слѣдъ като ги биха, върнаха се съ радостъ, че били удостоени съ честъта да ги биятъ заради Господа. — Какво ще бжде нашето вѣрую? — Вѣруюто на апостолъ Павла, който слѣдъ разбиране на кораба, съ който пжтуваше, остана заедно съ пжтниците на единъ островъ, дѣто накладоха огънь, а той насърдчаваше всички съ своята проповѣдь. — Какво ще бжде нашето вѣрую? — Законътъ на Любовьта.

И тъй, Любовьта трѣбва да бжде импулсъ у всинца ни. Само по този начинъ можемъ да получимъ отъ Божествения свѣтъ нѣщо по-хубаво. Само чрѣзъ Любовьта ние можемъ да внесемъ въ своя умъ, въ своето сърце, въ своята душа и въ своя духъ по-голѣми богатства, отколкото сега събираме. Като ме слушате да говоря така, казвате: дали е възможно това нѣщо? Казвамъ: за нѣкои отъ васъ това е възможно да стане слѣдъ единъ день, за нѣкои — слѣдъ една седмица, за нѣкои — слѣдъ единъ мѣсець, за нѣкои — слѣдъ една година, а за други — едва слѣдъ 60 години. Вие можете да живеете 60 години, които ще минатъ като единъ день. Ако човѣкъ рѣши да изпълни волята

Божия, неговиятъ животъ се продължава; ако не изпълни волята Божия, неговиятъ животъ се съкращава. Всѣки човѣкъ живѣе толкова, доколкото е рѣшилъ да изпълнява волята Божия. Животътъ, както и учението му, се опрѣдѣлятъ именно по този законъ. Той е мѣрилото.

Сега вие казвате: дали, наистина, е така? За мене е така, азъ нѣма да се спирамъ да доказвамъ нѣщата. Всичко, което говоря, азъ съмъ го провѣрилъ. Ако искате, вѣрвайте; ако не вѣрвате, провѣрете го. Азъ ви давамъ кълбото и казвамъ: до слънцето има толкова и толкова километра. Ако искате да провѣрите, азъ ще държа единия край на кълбото на земята, а вие вземете другия край и вървете къмъ слънцето. Едно врѣме моятъ Учителъ ми показва, какъ да отида на слънцето, каза ми, колко километра има до него, и азъ го повѣрвахъ. Ходихъ на слънцето, и както ми каза, така излѣзе. Ако вие вѣрвате, ще скжсите врѣмето; ако не вѣрвате, може да отидете до слънцето сами. Казвате: какъ да разбираме това, което ни говори Учителътъ, буквално, или въ прѣносенъ смисълъ? Казвамъ: буквалниятъ смисълъ е неразбраниятъ смисълъ, а прѣносниятъ смисълъ е разбраниятъ, но нито буквалниятъ, нито прѣносниятъ смисълъ могатъ да обяснятъ реалността на нѣщата. Тѣ я обясняватъ частично. Напри-

мъръ, ако отидете до слънцето, какво особено сте разбрали и научили? — Нищо особено. Ще знаете ли нѣщо за сжществата, които живѣятъ на слънцето, за тѣхнитѣ интимни сѣмейни отношения между мъже и жени, между майки и дѣца? Ще знаете ли нѣщо за тѣхнитѣ училища, за устройството на тѣхната държава, за тѣхната култура, изобщо? — Нищо нѣма да знаете. Ще знаете само нѣщо за външната страна на слънцето, дали то е горящо тѣло, както казватъ сѣврѣменнитѣ учени, или не. Ще можете ли да обясните, какво нѣщо сж петната на слънцето? Ако започна да обяснявамъ на сѣврѣменнитѣ учени, какво нѣщо сж петната на слънцето, ще дойда въ стълкновение съ тѣхъ. На тия учени азъ нѣма да разправамъ, че съмъ ходилъ на слънцето, но ще имъ кажа слѣдното нѣщо: въ древността, прѣди много години, имало единъ ученъ човѣкъ, който знаялъ добръ законитѣ на оптиката и направилъ единъ телескопъ, който можелъ да увеличава 900 милиони пѣти. Съ този телескопъ днесъ могатъ да се откриватъ най-великитѣ тайни въ вселената. — Тѣй ли? — Да, този телескопъ и досега стои въ еди-коя си пещера. Ще трѣгне една научна експедиция да го търси. Дѣйствително, този телескопъ сжествува въ свѣта. Който отиде до тази пещера, ще го намери; но който погледне къмъ него, ще заспи.

Христосъ казва: „Така ме е Отецъ научилъ.“ Вие разбирате ли вжтрѣшния смисълъ на думитѣ? Богъ какъ учи хората? Има единъ начинъ, по който Богъ учи хората. Всички ония хора, които Богъ учи, трѣбва да заспятъ. Спането е прѣнасяне на човѣка отъ единъ свѣтъ въ другъ, дѣто той може да учи повече, отколкото въ будно състояние. За да можемъ да учимъ въ свѣта, всички трѣбва да бждемъ спокойни. Красиво е да се владѣемъ, когато имаме безпокойства и тревоги. Красиво е да помагаме на своя приятель въ труднитѣ моменти на неговия животъ, когато той е отчаянъ и обезсърденъ. Вижете, какъ си помагатъ сегашнитѣ учени хора. Единъ ученъ открива нѣкакъвъ наученъ фактъ, другъ ученъ открива другъ нѣкакъвъ фактъ и си ги съобщаватъ взаимно. По този начинъ, взаимно си даватъ директива, която имъ помага да се домогнатъ по-лесно до своитѣ изобрѣтения. По сжщия начинъ и духовнитѣ хора трѣбва да си помагатъ въ своитѣ изобрѣтения. Задача на духовнитѣ хора, покрай другото, е да изучаватъ живота. Що е животътъ? — Той е велика наука.

Та казвамъ: всички трѣбва да се заемете да работите надъ себе си, да побѣждавате мжнотиитѣ и взаимно да си помагате. Не се плашете отъ свѣта, но борете се съ него, докато побѣдите. То значи: работете

те върху себе си, докато побѣдите вълка. Дойде ливълкътъ, тропнете му съ кракъ. Дойде ли една мжнотия, пригответи кракътъ си и я чакай. Нѣкой ще те пита: каква е тази поза, която си взелъ? — Чакамъ да дойде вълка, да му тропна съ кракъ. Нека овцата ви служи за примѣръ. Има задачи въ живота, които се разрѣшаватъ мжно, но заемете се съ тѣхното разрѣшение. Не оставяйте въ ума си неясни, неразбрани въпроси. Търсете връзката между всички нѣща. Като дойде у дома ви нѣкой вашъ братъ, който е написалъ нѣщо хубаво и пожелае да го прочете, зарадвайте се, изслушайте го внимателно, дайте му вашия съвѣтъ, и върху двама ви ще дойде Божието благословение. Въ всѣко нѣщо трѣбва да бждете коректни, внимателни. Пъкъ ако намерите, че въ работата на вашия братъ липсва нѣщо, ще кажете: братко, напиши още нѣщо въ произведението си, да го допълнишъ. Този братъ напечаталъ произведението си, и никой не го чете. Кажете му: нѣма нищо, братко, ще му дойде врѣмето. Ония, за които си написалъ тази работа, не сж дошли още. Тѣ сж младото поколѣние, което ще чете твоитѣ работи. Когато Христосъ написа своята книга, колко души я четеха? Тогава имаше ли толкова готови души, колкото има днесъ? Готовитѣ души ще дойдатъ отгорѣ, но трѣбва да има пригответени жилища на зе-

мята за тѣхъ. Вие приготвили ли сте за тия души жилища? Ако сте приготвили за тѣхъ жилища, вие сте разрѣшили вече важния въпросъ. Когато въ вашия домъ дойде единъ отъ ученицитѣ, животътъ ви ще върви по медъ и масло. Слѣдъ като отиде Яковъ при Лавана, какво стана съ послѣдния? — Той се благослови. Всѣко мѣсто, на което стъпи крака на единъ добъръ човѣкъ, се благославя. Щомъ въ душата на човѣка се роди една велика мисль, тя непрѣменно ще донесе своето благословение. Сжщото може да се каже и за единъ домъ, или за единъ народъ. Всѣка велика мисль е жива. Тя не е нищо друго, освѣнъ животъ. Тази велика мисль се е облѣкла въ една жива форма и ти нащепва: това прави, онова не прави. Тя е единъ твой добъръ приятель, тя е свѣтлина въ живота ти, която ти казва: слушай думитѣ ми и не бой се! Върви напредъ! Понѣкога тя може да ти говори отвѣнъ, понѣкога отвжтрѣ. Усѣмнишъ ли се, обаче, въ нея и допуснешъ, че това, което ти се говори, е лъжа, ти разклащашъ основитѣ на своето вѣру. Усѣмнишъ ли се, това показва, че ти вѣрвашъ на дявола повече, отколкото на Бога. Казвамъ ви: вѣрвайте на дявола, но на Бога вѣрвайте повече. Обичайте дявола, но Бога обичайте повече. Страхувайте се отъ злото, но имайте любовъ повече къмъ добро-

то. Ето една максима, която можете да приложите на първо време въ живота си. Това значи да се прослави името Божие у насъ. Вие трѣбва да възприемете Божията Любовь още сега и да повѣрвате въ Бога съ всичката простота на душата си, за да дойде знанието върху васъ. Отъ днесъ всѣки отъ васъ трѣбва да почувствува, че сърцето и умътъ му се разширяватъ. Това разширение може да бжде много малко, микроскопическо, но малкото се благославя.

Слѣдъ свършването на бесѣдата, ще се съберете на групи да прочетете и размишлявате върху 14 глава отъ Евангелието на Лука.

Ще ви задамъ слѣдната тема за размишление прѣзъ годината: „Методъ за самовъзпитание на индивида, методъ за възпитание на обществото и методъ за възпитание на човѣчеството.“ Азъ желая, идния съборъ всички да донесете тази тема развита и разработена. Всѣки самъ ще разработи темата, безъ да копира чужди работи. Ще разглеждате всѣки въпросъ отъ гледището на четиритѣ видове животъ. Напримѣръ, ще разгледате най на прѣдъ самовъзпитанието на индивида отъ гледището на старозавѣтния животъ, послѣ отъ гледището на новозавѣтния животъ, слѣдъ това отъ гледището на живота на праведния и най-послѣ отъ гледището на живота на ученика. По сщия начинъ, отъ гледището на тия

четири вида животъ ще разгледате методитѣ за възпитанието на обществото и на човѣчеството. Тѣй щото, ще развиете темата по 12 начина, които прѣдставляватъ 12 астрологически зодии. Значи, индивидътъ въ пѣтя на своето самовъзпитание трѣбва да направи единъ кръгъ, да прѣмине прѣзъ 12 свѣта. Какво нѣщо е индивидътъ? — Той прѣдставлява отношение на частъта къмъ цѣлото, т. е. отношение на човѣка къмъ Бога. Частъта трѣбва да знае, какво е отношението ѝ спрѣмо цѣлото, а послѣ, какво е отношението ѝ къмъ другитѣ части. Значи, частъта има отношение къмъ половината, къмъ четвъртината и къмъ всички по-малки части на цѣлото. Това е единъ вжтрѣшенъ законъ, който обуславя нашитѣ разбирания.

Ако вие прилагате методитѣ, които ви давамъ, природата ще отвори вратитѣ си и ще ви каже: „Заповѣдайте, азъ ви познавамъ!“ Ако отидете при нея безъ това, което ви говоря, вие нѣма да чуете нейния гласъ, тя нѣма да ви проговори. Изпълните ли всичко, тогава и камънитѣ, и изворитѣ, и дърветата, и цвѣтята, и животнитѣ, и хората, всички ще ви проговорятъ. Защо? Защото ви познаватъ. Това не е измислица, това е велика Истина. Азъ правя изводъ отъ великото, което се крие въ живота на тия малки същества. Великото ни заобикаля отвредъ.

Казвамъ: вие сега не чувствувате привилегиитѣ, които ви се даватъ отгорѣ. Вие виждате хубавото небе, радвате се, смѣете се, говорите си и казвате: дано и слѣдната година бжде пакъ така! Но кой създаде всичко това? — вие не се замисляте. Вашето задължение бѣше това, да си вземете пари и да се качите на трена. Нѣкои пъкъ дойдоха пѣшъ. Помнете, че Богъ създаде тия благоприятни условия за всички прѣзъ този съборъ. Единъ отъ братята дошълъ пѣшъ отъ Варна. Той пжтувалъ цѣли два мѣсеца, искалъ да опита, дали ще може да издържи. Той се рѣшилъ да тръгне на пжтъ, но нито конь да вземе, нито кола, нито на тренъ да се качва. По едно врѣме усѣтилъ, че краката, му се откъсватъ отъ умора и си казалъ: „Ехъ, да има сега единъ конь! „Ето изкушението иде! Минава единъ каракачанинъ на конь и му казва: „Господине, защо си тръгналъ пѣшъ? Я се качи на коня, да си починешъ!“ — Не, не се качвамъ на конь. Само болнитѣ хора се качватъ на конь. Продължава по-нататкъ пжтя си. Слѣдъ малко пакъ се усѣща уморенъ. — Да имамъ сега единъ билетъ за тренъ! Скоро и билетъ му се прѣдставя. — Не, само болнитѣ хора пжтуватъ съ тренъ. И пакъ продължава пжтя си, докато най-послѣ слѣдъ два мѣсеца пристига въ София. Той

казва: „Наистина, много произтеглихъ, но и хубави опитности придобихъ.“

Това е хубавъ примѣръ за назидание на другитѣ. Изъ пжтя, дѣ кой го срещне, все го запитватъ: защо ти, стариятъ човѣкъ, си тръгналъ пѣшъ? Нѣмаше ли за тебе конь, кола или тренъ? — Обичамъ България, искамъ да я пообиколя. — Защо не стори това на млади години? — Тогава нѣмахъ този умъ. По едно врѣме дохождатъ въ него и вжтрѣшни обезсърдчения, вжтрѣшни изкушения: ти си старъ човѣкъ, защо си тръгналъ пѣшъ? — Не съмъ старъ. — Ами защо не се качишъ на конь? — Болни се качватъ на конь, моитѣ крака сж здрави. Азъ бихъ желалъ всички вие да бждете тъй издържливи и съ такова постоянство въ живота си. Човѣкъ срѣща много мжнотии, на които трѣбва да издържа.

Азъ искамъ да провѣрите всичко, което ви се казва, иначе то ще остане за васъ само тоеретическо знание. Има сжществени нѣща, които трѣбва да оживѣятъ, да станатъ плътъ и кръвъ у васъ, да кажете: това е самата Истина. Вие питате: колко врѣме още има да се чака, докато придобиемъ това знание? Ако вие мислите, както ви говоря, нѣма да бждете обрѣменени съ нишо, душитѣ ви ще бждатъ радостни и весели, сърцата и умоветѣ ви ще бждатъ обновени, и знание-

то, което очаквате, ще дойде отгорѣ. Писанието казва: „Всички ще бждатъ научени отъ Бога“ На кои дава Богъ? — На онѣзи, които любя. Защо? Защото и тѣ работятъ за Бога и отъ любовъ. На другитѣ, които не Го любятъ, и не работятъ за Него, парички трѣбватъ.

Ще ви приведа единъ примѣръ да изясня мисълта си. Ние искахме да купимъ единъ хубавъ телескопъ, но понеже въ странство струватъ скъпо, единъ ученъ българинъ, свършилъ астрономия, обѣща да ни направи такъвъ телескопъ. Като заръчрахме телескопа, ние мислѣхме, че въ сжщата смѣтка ще влѣзе и огледалото на телескопа. Чакаме да ни го донесе. Обаче, този българинъ излѣзе много практиченъ човѣкъ. Той казва: „Ако искате да си получите телескопа, ще донесете още 6,500 лева за огледалото. Ако донесете паритѣ, ще го вземете, иначе не го давамъ“. Занесохме паритѣ и тѣй си взехме телескопа. Това е работа безъ любовъ. Той казва: „Вие искате да се забавлявате, да гледате небето, а азъ имамъ нужда отъ пари, затова работя“. Казвате: този човѣкъ е малко ексцентриченъ. Трѣбва да знаете слѣдното нѣщо: Любовта не търпи никакви злоупотребления! Вие можете да злоупотрѣбвате съ нея, тя не се сърди, но ония, които злоупотрѣбватъ, създаватъ въ себе си лоши на-

вици, които ги довеждат до смърт. Любовта търпи, но лошият навик ги изолира от Любовта, прѣкъсва връзката, съобщенията имъ съ Бога. Лошият навикъ е тиня, проказа въ самия човѣкъ. Тогава защо ви е той? Връзката ви съ Бога всѣкога трѣбва да бѣде чиста, за да не се прѣкъсва.

Ето защо, като ставате сутринъ, туряйте въ ума си мисълта да бѣдете въ непрѣривна връзка съ Бога. Азъ имахъ единъ приятелъ, старъ човѣкъ, който щомъ се намѣри прѣдъ нѣкаква мжнотия, започва да играе нѣщо като рженица. Жена му го пита: защо играешъ? — Играя на мжнотията. Казвате: тази работа не става съ игра. — И съ игра става. Този човѣкъ играе, но въ това врѣме разумно размишлява върху мжнотията. Идея има въ това игране!

Често вие правите гимнастическитѣ упражнения набързо, гледате на тѣхъ като на номеръ, който трѣбва да се изпълни. Тѣ иматъ смисълъ за васъ и ще ви допринесатъ голѣма полза, ако можете чрѣзъ тѣхъ да влѣзете въ контактъ съ живата природа. Тѣ сж връзки, чрѣзъ които ще изкажете почитанието си къмъ законитѣ и правилата на природата. Нѣкой казва: азъ не искамъ да правя никакви гимнастики, никакви движения. Питамъ: като седнешъ на стола, не се ли движишъ надѣсно, налѣво, нагорѣ, надолу? Като

вървишъ всрѣдъ природата, не правишъ ли различни движения? Докато стигнемъ до едно опрѣдѣлено мѣсто, ние правимъ хиляди движения. Хубостъта на живота седи въ разумнитѣ движения. Откакъ си се родилъ, твойтъ животъ е само движения. Животъ безъ движение не може. Даже и индуситѣ, и китайцитѣ, които могатъ да фиксиратъ мисълта си, сжщо правятъ много движения. По лицето на китаеца не можешъ да уловишъ нѣкаква мисълъ. Седи китаецъ спокойно въ трамвая, съ особена китайска дреха, съ дългия си перчунъ, а срѣщу него седи американецъ и си мисли: голѣми консерватори сж тия китайци! Отъ толкова години сж между насъ, нищо американско не можаха да възприематъ. Китаецътъ си мисли: и вие сте като насъ! Казвамъ: ние не трѣбва да имаме консерватизма на китаеца, който счита дългата си коса за гордостъ. Днесъ и женитѣ почнаха да стрижатъ коситѣ си. Съ това тѣ искатъ да кажатъ: ние не искаме вече по китайски да ходимъ. Казвамъ: ако, слѣдъ като се острижете, животътъ ви се подобри, започнете да мислите правилно, да пишете похубаво, да работите по-усърдно и станете по-енергични, остригването е на мѣсто. Но ако слѣдъ остригването ви това подобрение не дойде, тогава вие прѣждеврѣменно сте се остригали.

Сега вие нѣма да се сърдите, нито ще се обиждате — това сж външни нѣща. Но всичкитѣ ни постѣпки трѣбва да бждатъ разумни. Всички трѣбва да бждемъ чистосърдечни, великодушни, защото само по този начинъ ще имаме Божието благословение. Ето защо ние казваме: „Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на Мира ще изпълни живота ти съ всички добрини“. Всичко онова, за което твоята душа копнѣе, всичко, което желашъ, ще имашъ. И тогава, като псалмопѣвецътъ, ще кажешъ: „Когато видя Твоето лице, когато видя онази вѣчна красота, ще бжда напълно доволенъ отъ живота си“.

Азъ желая да имате опитността на псалмопѣвеца, да имате опитността на думитѣ: „Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“ Всички може да имате тази опитность.

Христосъ казва: „Отче, прослави Името си!“ Понеже Господъ е рѣшилъ да прослави името си въ свѣта, и ние ще Го прославимъ. Това е задачата ни въ живота.

Срѣда.
8 ч. с.

24 августъ.

Явно говорихъ.

„Само Божията Любовь носи
пълния животъ.“

Отговори му Исусъ; „Азъ
явно говорихъ на свѣта: азъ всѣ-
кога говорихъ на съборището и
въ храма, дѣто юдеитѣ се съби-
ратъ винаги; и нищо не съмъ
говорилъ наскрито.“

Прочетената глава отъ Евангелието на
Иоана азъ наричамъ глава на драми и траге-
дии. Такива глави трѣбва да се четатъ рѣд-
ко, защото тѣ развалятъ доброто разполо-
жение на човѣка. Всички хубави и красиви

*) Иоана 18:20

нѣща въ живота се развалятъ отъ драмитѣ и отъ трагедиитѣ. Най-голѣмитѣ неприятели на щастието сж драмитѣ и трагедиитѣ.

Христосъ казва: „Азъ явно говорихъ на свѣта.“ Попитайте кого и да е отъ съврѣ-
меннитѣ хора, било нѣкоя майка или нѣкой
баща, или учителъ, или ученикъ, или свеще-
никъ, или сждия, или слуга, защо сж дошли
на земята, какво е тѣхното прѣдназначение,
всѣки ще ви даде извѣстенъ отговоръ. При
все това, този въпросъ все още остава не-
разрѣшенъ. Когато попитаха Исуса, защо е
дошълъ на земята, защо се е родилъ, Той
казва: „Азъ затова се родихъ и затова дой-
дохъ на този свѣтъ, да свидѣтелствувамъ за
Истината. Всѣки, който е отъ Истината, слу-
ща гласа ми.“ Казвамъ: пжтьтъ на всѣки ед-
ного, който е дошълъ да свидѣтелствува Ис-
тината е трагиченъ и драматиченъ, състои се
отъ трагедии и отъ драми. Пжтьтъ на всѣки,
който търси Истината е посланъ, т. е. па-
виранъ съ драми и трагедии. И ако ме попи-
тате сега, защо трѣбва да страдате, защо
трѣбва да бждете нещастни, защо трѣбва да
умирате, ще ви кажа: това е необходимо, за
да павирате пжтя на Истината. Вие ще бж-
дете живи камъни, съ които ще се постеле
пжтя, дѣто Истината ще мине. Ще кажете:
насъ ли намѣриха за тази работа? Така е, въ

живота често се срѣшатъ драматични и трагични положения.

Сега ще си послужи съ най-проститѣ примѣри за изяснение на идеята. Ако отидете въ нѣкой голѣмъ селски дворъ, ще видите тамъ единъ пѣтелъ, гордо се разхожда, а около него се събрали стотина кокошки. Той кукурига, държи имъ лекции, като нѣкой виденъ учителъ, обръща се ту къмъ една отъ тѣхъ, ту къмъ друга, казва имъ: „Ти нѣма да правишъ така, ти нѣма да правишъ иначе.“ Той е професоръ на всички тия кокошки, а тѣ сж негови ученички. Той има една прѣчица и като я покаже, всички го слушатъ, събиратъ се на едно мѣсто. Какво ще имъ даде този професоръ? — Отъ кукичка на гагичка. Ще имъ пусне само по едно зрънце, а останалото за него. Тѣ го гледатъ, какъ яде, питатъ го: „Ами за насъ?“ — За васъ другъ пжтъ, отъ „гагичка на кукичка.“ Положението на този професоръ въ двора на земледѣльца е неестествено. Всички кокошки се питатъ помежду си: „Защо нашиятъ господаръ е повдигналъ толкова много този пѣтелъ? Плаща му най-добрѣ, а всѣка сутринъ, като излѣзе, пакъ на него хвърля най-хубава храна.“ Професорътъ послѣ извиква своитѣ ученички и ги нахранва. Обаче, единъ день земледѣлецътъ остава нѣщо недоволенъ отъ професора и рѣшава да го изпжди, т. е. да го уволни

отъ службата му. Една вечеръ той влиза съ запалена свѣщъ въ стаята му, хваща професора за краката, обръща го съ главата надолу, изнася го навънъ и му казва: „Така не се учатъ ученици, азъ ще ти покажа, какъ се учатъ.“ Професорътъ започва да вика, да крѣка, но земледѣлецътъ туря другата си ржка на врата му и казва: „Ти ще мълчишъ, сега азъ заповѣдвамъ!“ Този професоръ е първокласенъ пѣвецъ, голѣмъ специалистъ по метеорология, нѣма подобенъ на него. Той така хубаво прѣдсказва врѣмето, че съ никой инструментъ не може да се мѣри. Прѣзъ всичкитѣ годишни врѣмена той познава, кога ще се развали врѣмето. Ученъ човѣкъ е той. И като ученъ човѣкъ, всѣкога пѣе. Изкачва се отгорѣ на плета и извиква: „Кукуригу! Знаете ли дѣ съмъ свършилъ? Азъ имамъ единъ инструментъ, който съ години съмъ създавалъ.“

Дѣйствително, азъ съмъ съгласенъ съ този професоръ. Една вечеръ го слушамъ да държи рѣчь отъ своята катедра. Качилъ се тамъ, кукурига и казва: „Утрѣ въ толкова часа врѣмето ще се развали.“ Влизамъ слѣдъ това въ стаята си, дѣто имамъ другъ професоръ — барометъръ съ осемъ барабана, който сжщо така прѣдсказва врѣмето, и го питамъ: ти какво ще ми кажешъ за врѣмето, ще се развали ли скоро, или не? — Още нѣмамъ

никакви сведения, телефонът не ми е съобщилъ. Казвамъ му: онзи професоръ на двора ми събщи вече отъ своята катедра, че угръ отъ 8 часа сутринъта врѣмето ще се развали. Слѣдъ два часа виждамъ барабанитѣ прѣдсказватъ сжщото. Моятъ професоръ въ стаята ми съобщава вече, че врѣмето ще се развали. Значи, правъ е инструментътъ на професора въ двора на земледѣльца. Едва този професоръ напуска катедрата си, и земледѣлецътъ го хваща, осжда го на смъртно наказание, че не училъ добрѣ своитѣ ученички. Наказанието му седи въ слѣдното: отрѣзва му главата съ ножъ и го туря въ котелъ съ врѣла вода. Тѣй се наказватъ ученитѣ професори, когато грѣшатъ Той му снима всичкитѣ одежди и го оставя голъ-голеничкъ. Не стига това, но дохожда жената на земледѣльца съ ножъ, разпорва го, изважда му всичкитѣ вжтрѣшности и най-послѣ го опичатъ. Слѣдъ това го слагатъ на масата, купуватъ и малко винце, повикватъ дѣцата и сѣдатъ всички наоколо му, направятъ богато угощение съ професора Питамъ: какво зло е направилъ този професоръ, та такава сждба му е отредена? Вие веднага ще кажете: така е наредилъ Господъ, такива сж законитѣ на природата, това сме видѣли отъ дѣди и прадѣди — тѣй трѣбва да бжде.

Ще направя сега паралела. Тукъ имаме

единъ човѣкъ отъ най-добритѣ хора, които нѣкога сж посѣщавали нашата земя, дошълъ да свидѣтелствува Истината. Този човѣкъ билъ абсолютно безкористенъ и чистосърдеченъ, подобенъ на него историята не знае. Той искалъ да говори на хората за Истината и да имъ покаже пътя къмъ нея. Най-послѣ хващатъ Го евреитѣ, тѣзи, които трѣбваше да Го обичатъ, и Го прѣдаватъ на Пилата, като му казватъ: „Този човѣкъ говори, че е пратенъ отъ Бога, че ималъ да изпълни нѣкаква мисия на земята, но ние не Му вѣрваме“. Хващатъ Исуса и Го осждаатъ като обикновенъ човѣкъ. Слугата на първосвещеника, като чува Исуса да говори, удря Му нѣколко плѣсници. Питамъ: защо невидимиятъ свѣтъ позволи единъ отъ най-добритѣ, отъ най-силнитѣ хора въ свѣта да бжде битъ, поруганъ и най-послѣ разпнатъ? Защо трѣбваше този добъръ и силенъ човѣкъ тъй драматично и трагично да умре? Свещената книга казва, че така било писано — нищо повече. Не се знаятъ дълбокитѣ причини, защо и за какво става това нѣщо. Нѣкои казватъ, че това трѣбвало да стане, за да се спаси свѣта. Когато запитаха Исуса, защо е дошълъ, Той не каза, че е дошълъ да умре, но казва: „Азъ затова се родихъ, да свидѣтелствувамъ за Истината. И всѣки, който служи на Истината, ще бжде на моето мѣсто“.

Когато казваме, че трѣбва да страдаме, знайте, че това не е нашъ дѣлъ, това сж външни материални условия на свѣта. Ти си бѣденъ, пропадашъ въ живота, имашъ мжчноти, страдания, хората не те разбиратъ, това е външната страна огъ живота на Исуса. Когато Той бѣше въ Гетсиманската градина, молѣше се на Бога: „Господи, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша“. Но тази чаша не се отмѣни —! така бѣше отредено отъ невидимия свѣтъ. Обаче, отгорѣ изпратиха единъ ангелъ да Му помага. Защо разпнаха Исуса? Защото не му изпратиха на помощ Любовьта. Тя не взе участие въ Неговия животъ, а разпъване става всѣкога тамъ, дѣто нѣма любовь. Защо страдатъ хората? Защото любовь нѣма между тѣхъ. Защо сжществуватъ противорѣчията въ свѣта? Защото Любовь нѣма тамъ. Защо е създаденъ адътъ? Защото Любовьта не е тамъ. Защо е създадено небето? Защото Любовьта е тамъ. Нѣкой пита: защо съмъ нещастенъ? Защото нѣмашъ Любовь. Това не показва, че ти не я искашъ, но нѣма я тамъ. Слѣдователно, дѣто Любовьта не взима участие, тамъ има най-голѣми противорѣчия въ свѣта, тамъ има най-голѣмитѣ драми и трагедии. Нѣкои казватъ, че Любовьта произвежда драмитѣ и трагедитѣ въ живота. Не, това не е вѣрно. Любовьта не произвежда драми и трагедии, но

състезанието за нея ги произвежда. Любовта произвежда навсѣкждѣ животъ, свѣтина, миръ, радостъ и веселие. Всичко обикновено въ живота, на което хората искатъ да турятъ името любовъ, не е любовъ.

И тъй, ако искате да разрѣшите въпроса принципиално, който е дълбоко философски, трѣбва да застанете върху тази база, именно, — върху Любовта. Само така ще разберете онази велика сила въ свѣта, за която Писанието казва: „Богъ е Любовъ“. Ние говоримъ за този животъ, който имаме сега, който сме имали нѣкога и който ще имаме за въ бъдеще. Ако вие искате да задържите и за въ бъдеще този изопаченъ животъ, въ който сега се намирате, ще имате най-сложнитѣ форми драми и трагедии. Пъкъ, ако искате вашиятъ животъ да се измѣни, трѣбва да разбирате закона на Любовта. Пилатъ запита Исуса: „Ти царь ли си?“ — Царь съмъ. но моето Царство не е отъ този свѣтъ. Понеже въ вашето царство нѣма Любовъ, азъ въ такова царство не мога да царувамъ. Азъ за това се родихъ, и затова дойдохъ въ този свѣтъ, да свидѣтелствувамъ за Истината. И всичко, което имамъ, азъ мога да го дамъ и да напусна този свѣтъ. Законътъ въ този свѣтъ е такъвъ. Щомъ живѣете въ една държава и поискате да я напуснете, за да заминете въ друга държава, вие разпродавате

всичкото си имущество и така излизате отъ нея. Тѣй постѣпватъ днесъ всички държави.

Казвамъ: това е единъ вжтрѣшенъ органически процесъ, който става, както въ сегашния общественъ животъ, така и въ съзнанието на индивидитѣ, които живѣятъ въ свѣта. Такова е колективното разбиране на съврѣменното човѣчество, което се е отклонило отъ правия животъ, отъ великия Божи законъ, отъ Любовта. Защо е така? Понеже Богъ имъ даде възможность сами да се разпореждатъ съ своя животъ. Тѣ си позволиха нѣща, които не сж писани въ Божествената книга, нито се срѣщатъ нѣкъждѣ изъ анализъ на природата. Днесъ всѣки човѣкъ, всѣки домъ, всѣко общество, всѣки народъ може да се похвали съ свободата, която му е дадена отъ Бога. Сжщеврѣменно всички съврѣменни хора носятъ и отговорность за своитѣ дѣла. Туй е, което тѣ наричатъ сждба или карма. Има нѣщо, което мжчи всѣки човѣкъ.

Та казвамъ: безлюбието е начало на всички страдания въ свѣта. Страдания, които идватъ като резултатъ на безлюбието, азъ наричамъ безсмислени страдания. Страждущъ човѣкъ въ пълния смисълъ на думата е този, който е надзърналъ въ Любовта, и който страда заради тази Любовь. Има хора въ свѣта, които страдатъ за нищо и никакво. Ако ги попитате, защо и за какво страдатъ,

нищо не могат да ви кажат, не знаят за-що страдат. Вие, които сте се събрали тук, ако очаквате свѣтътъ да ви посрещне съ-вѣнци и да ви разбере, още много ще чака-те. Често нѣкои отъ васъ казватъ: нека дой-датъ тукъ рапортъори на вѣсниците, нека дойдатъ учени хора, да видятъ, да разбератъ, че ние не сме опасни хора. Казвамъ: и про-фесори да дойдатъ, и учени хора да дойдатъ, всички ще постъпятъ тъй, както знаятъ. Всички ще постъпятъ тъй, както евреитѣ постъпиха съ Христа. Нима Исусъ не имъ говорѣше? Той казва: „Азъ явно говорихъ на свѣта“. Не имъ ли казваше, че Неговото царство не е отъ този свѣтъ? Тѣ казваха: „Този човѣкъ е опасенъ за държавата ни, трѣбва да се освободимъ отъ Него, да не би да донесе на държавата нѣкакви опасни връзки за бъдещето ѝ развитие“. Такова бѣше разбирането на еврейското общество, такова бѣше разбирането на многоученитѣ имъ равини, професори, хора, които се зани-маваха съ кабалата. Тѣ бѣха хора на Мой-сеевия законъ, не разбираха Божия законъ. Въ тѣхнитѣ сърца нѣмаше капка любовъ. Намѣри се само единъ между многото — Ни-кодимъ, който казваше: „Да оставимъ този човѣкъ, да го пуснемъ на свобода“! Що е гласътъ на единъ човѣкъ всрѣдъ множество-то? Той е капка вода въ океана. Питамъ: за-

що е така? Ако Богъ е създалъ всички индивиди, всички общества и народи, ако всички хора въ свѣта сж създадени отъ Бога, защо е това противорѣчие въ Божия законъ?

Ще ви приведа друго противорѣчие. Вземете двама млади, които се обичатъ и прослѣдете, какъ върви животътъ имъ. Въ първо врѣме тѣ се наричатъ възлюбени, казватъ, че не могатъ да живѣятъ единъ безъ другъ. Момъкътъ пада на колѣнѣ прѣдъ момата, но като се оженятъ, не се минава и една година, тѣ си казватъ такива думи, между тѣхъ се създаватъ такива отношения, каквито Божи-ятъ законъ не позволява. Кои сж причинитѣ за изопачаването на човѣшкото сърце?

Въ една отъ бесѣдитѣ си азъ уподобихъ първата фаза на Любовта на лимонадата въ шишето. Който изпие лимонадата, захвърля шишето настрана. Втората фаза на Любовта уподобихъ на ябълка, която хората изяждатъ, а оставятъ само сѣмкитѣ ѝ за посаждане. Третата фаза на Любовта уподобихъ на една книга съ отлично съдържание, съ кожена подвързия, която, кой какъ вземе, прочита нѣщо отъ нея, усмихва се, туря я въ джоба си, пакъ я изважда, чете, размишлява и започва да учи. Не е достатъчно да имаме само любовъ, но трѣбва да имаме обектъ въ свѣта, когото да обичаме. Най-голѣмото заблуждение въ свѣта седи въ това,

че всички хора се лутатъ, тичатъ, търсятъ нѣкой да ги обича. Нѣкой пише книга, за да го обичатъ хората. Другъ издава нѣкакъвъ вѣстникъ, за да го обичатъ хората. Нѣкой скулпторъ вае статуя, мжчи се да я направи хубава. Защо? — Да го обича народътъ. Онзи държавникъ пише, създава закони, за да го обича народътъ. Военниятъ изважда ножъ, излиза срѣщу неприятеля, за да го обича народътъ. Работникътъ цѣлъ день копае, за да го обича господарътъ. Ученикътъ цѣлъ день учи, за да го обича учителътъ. Бащата цѣлъ день работи, за да го обичатъ дѣцата му. Пѣтелътъ пѣе, за да го обича господарътъ. Кучето лае, пази кжщата, за да го обичатъ господаритѣ му. Питамъ: при такова разбиране на нѣщата, кой ще ни обича? При тѣзи изисквания, съврѣменнитѣ хора се намиратъ въ положението на онзи автоматъ, създаденъ отъ единъ великъ адептъ въ древността. Този адептъ, слѣдъ като изучилъ всички тайни на природата, позволилъ си да направи единъ живъ автоматъ, съ възможность да се движи, да мисли и да чувствува, но душа не могълъ да му даде. Автоматътъ тръгналъ по дирѣ адепта и постоянно му казвалъ: „Ти ми даде всичко, но душа не ми даде. Душа искамъ да ми дадешъ!“ Адептътъ се намѣрилъ въ чудо, не знаелъ, какво да прави. Започналъ да бѣга изъ цѣлия свѣтъ, но автома-

тътъ тичалъ подиръ него и постоянно му казвалъ: „Всичко ми даде, душа не ми даде, душа искамъ да ми дадешъ!“ Дълго врѣме адептътъ не могълъ да се освободи отъ него.

Азъ наричамъ съврѣменнитѣ хора автомати. Дойде нѣкой, казва: дайте ми любовъ! Какво подразбира това? То подразбира: дайте ми пари! Това любовъ ли е? Този човѣкъ иска да каже: вие ми дайте пари, че ще видите, какъ и мжже, и жени, и дѣца, и държава — всички хора ще ме обичатъ. Правъ е човѣкътъ. Той има особенъ родъ схващания. Това е старата философия на живота, това сж трагедии и драми, които се повтарятъ отъ хиляди години въ свѣта. Вслѣдствие на тази философия хората се намиратъ въ безизходно положение, въ единъ омагьосанъ кръгъ, който нѣма разрѣшение въ живота. За всички онѣзи, които сж навлѣзли въ вжтрѣшната страна на Божественото или Христовото учение, или въ мистичния животъ, или въ духовния животъ, Христосъ казва: „Ако човѣкъ не се отрече отъ себе си, или отъ външния животъ, той не може да бжде ученикъ на новото учение, той не може да бжде ученикъ на Любовта“. Защо е необходимо да се самоотрече човѣкъ отъ всичко земно? Тръгне ли човѣкъ за небето, той не може да вземе нищо съ себе си отъ този свѣтъ. Турцитѣ иматъ едно прѣда-
ние за Христа, че когато Той тръгналъ за не-

бето, една малка игла се закачила за дрехата Му, и по тази причина не могълъ да влѣзе тамъ.

Сега и азъ ви казвамъ: най-малката игла на свѣта е въ състояние да ви лиши отъ Божията Любовь. Закачването на тази игла прѣдставлява психологически актъ. Влѣзете ли, обаче, въ Любовьта, всичко у васъ е ново, нищо старо не може да остане. Вие ще бждете вече хора, родени по новия, а не по обикновения начинъ. Нѣкои мислятъ, че Божествениятъ пжтъ е труденъ. Не, споредъ моитѣ разбирания, Божествениятъ пжтъ е само за разумни хора. Той е най лесниятъ пжтъ за качване. По този пжтъ не може да се качвате нито съ конь, нито съ кола, нито съ желѣзница, нито съ аеропланъ — пѣщъ ще се качвате. На главата си нѣма да имате шапки, и на краката си нѣма да имате обуца. Гологлави и боси ще пжтувате! Дрехитѣ, съ които ще се обличате, ще бждатъ много тънки, почти безъ тегло. Тѣ ще бждатъ направени отъ свѣтлината на слънчевитѣ лжчи. Тия дрехи ще бждатъ много красиви и толкова топло ще държатъ, че понятието за студъ абсолютно ще изчезне отъ васъ. Вие ще се чувствувате обвити въ мека, приятна топлина. На тия дрехи ще правите колкото гънки и кждри искате — тѣй гъвкави ще бждатъ тѣ. Отъ тѣхъ може да създавате хиляди и милиони разумни форми. Значи, на такъвъ ученикъ

не се позволява да носи обуца отъ животинска кожа. Докато е на земята, може да носи обуца отъ животинска кожа, и то отъ най-дебелата.

Мнозина отъ васъ, като ме слушатъ да говоря така за Любовта, казватъ: тогава ние не трѣбва да живѣемъ на този свѣтъ. Не, човѣкъ може да има Любовта, и пакъ да живѣе на този свѣтъ. Христосъ казваше на своитѣ ученици: „Азъ отивамъ при Отца си да ви приготвя жилище. До това врѣмие работете на земята. Като ви приготвя жилище, ще дойда да ви взема“. Христосъ не се отказа да дойде и втори пжтъ на земята Той видѣ, дѣ е погрѣшката, поради която не може да се живѣе въ този свѣтъ и затова каза на ученицитѣ си, че ще отиде да имъ приготви жилище на небето и ще дойде втори пжтъ тукъ на земята да ги вземе. Но като дойде Христосъ втори пжтъ на земята, Той цѣла ще я запали. Защо? — За да се изгладятъ, да изчезнатъ всички възпоменания отъ разпѣването Му на дървения кръстъ. За този актъ днесъ свидѣтелствуватъ страданията на цѣлото човѣчество, а всички тия страдания трѣбва да изчезнатъ, никакъвъ споменъ отъ тѣхъ да не остане. Цѣлата стара култура ще изгори, и ще се създаде нова култура, съ нови образи. Като дойдатъ тия нови образи, нѣма да остане поменъ нито

отъ страданията на Христа, нито отъ тия на човѣчеството. Казано е: „Камъкъ на камъкъ нѣма да остане“. Това е вѣрно не само въ букваленъ смисълъ, но и въ прѣносенъ. Всички схващания на хората за живота, за отношенията между бащи и синове, между майки и дъщери, между слуги и господари, между вѣрующии и безвѣрници, всичко, което историята е записала отъ памти-вѣка и досега, ще бжде пометено, ще бжде издухано отъ вѣтъра, както прахътъ се издухва отъ улицитѣ. Какъвъ смисълъ ще има животътъ на нѣкоя майка, която е родила десетъ сина и всички станали разбойници? Или какъвъ смисълъ ще има животътъ на нѣкоя майка, която родила десетъ сина и тѣ измиратъ единъ слѣдъ другъ? Кое ще радва тази майка, която, слѣдъ като отиде на онзи свѣтъ, види този свой животъ като на кинематографъ? Това ще бжде животъ, пълненъ съ страдания. Кое е хубавото въ този животъ? Защо трѣбва да се създаватъ такива картини? Тѣ сж резултатъ на единъ животъ безъ любовь.

Азъ наричамъ този животъ — животъ на безлюбие. Хората се раждатъ безъ любовь и умиратъ безъ любовь; страдатъ безъ любовь и се радватъ безъ любовь; развиватъ се безъ любовь, учатъ безъ любовь, живѣятъ безъ любовь и т. н. Това е трагичното и драматичното въ живота. Вие се измжчвате

отъ това и казвате: защо животътъ е нареденъ така? Защо Господъ не е направилъ свѣта другояче? Казвамъ: има единъ свѣтъ, какъвто вие търсите. Той е създаденъ отдавна, Богъ живѣе и царува въ него. Този свѣтъ е свѣтътъ на Любовта. И за него е казано: „Всѣки, който дойде при мене, нѣма да го изпжда, ще му отворя вратата, той ще влѣзе и паша ще намѣри“. За този свѣтъ, именно, се говори въ 23. Псаломъ.

Отговори му Исусъ: „Азъ явно говорихъ на свѣта; азъ всѣкога поучавахъ въ съборището и въ храма, дѣто юдеитѣ се събиратъ винаги; и нищо не съмъ говорилъ наскрито“. Казвамъ: щомъ знаете това нѣщо, нѣма защо да се смущавате отъ противорѣчията въ живота. Вие нѣма защо да се смущавате отъ това, което става. То е станало вече. Щомъ се роди нѣкой, той трѣбва да знае, че ще умре. Щомъ се роди нѣкой въ свѣта, той трѣбва да знае, че ще забогатѣе, но трѣбва да знае, че и ще осиромашѣе, ще пропадне. Днесъ произвеждатъ нѣкого сждия. Той трѣбва да знае, че утрѣ ще го уволнятъ. Днесъ произвеждатъ нѣкого офицеръ. Той трѣбва да знае, че утрѣ ще го уволнятъ. Всички владици, всички проповѣдници единъ денъ ще бждатъ уволнени и ще останатъ само споменитѣ отъ тѣхнитѣ красиви дрехи — такъвъ е законътъ въ живата природа. Всѣки

отъ васъ, каквото положение и да заема, трѣбва да знае, че единъ день ще бжде уволненъ. И по какво ще се различавате тогава единъ отъ другъ? Има нѣщо цѣнно, по което хората могатъ да се различаватъ единъ отъ другъ. Съврѣменнитѣ учени хора, като френолози и физиогномисти, казватъ, че главата на прѣстѣпника, нѣпримѣръ, се отличава отъ главата на царя. Когато нѣкой френологъ вземе черепа на кой и да е човѣкъ, той може да опише цѣлия му животъ още отъ прѣди хиляди години: какъ е живѣлъ той и какъ е умрѣлъ; какъвъ домашенъ животъ е водилъ, къмъ каква църква е принадлежалъ, какво вѣрую, какви стремежи ималъ, какво обществено положение заемалъ, кои сж причинитѣ за неговата смъртъ — изобщо той може да възстанови цѣлия неговъ битъ. Френологътъ чете по главата на хората Френологията, като наука, доказва, че у хората има всичко, но любовъ нѣма. Центърътъ на Любовта у повечето хора не е развитъ. Значи, всичко има у човѣка, но единъ центъръ само нѣма. Започне ли този центъръ да се развива, ние наричаме това процесъ на пробуждане съзнанието у човѣка, или събуждане на човѣшката душа, на човѣшкия духъ, на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърце. Този процесъ се кръщава съ различни имена. Има нѣщо, обаче, което тепърва трѣбва да се пробуди у човѣка. У

всѣки човѣкъ се чувствува една вжтрѣшна нужда отъ нѣщо. На всѣки човѣкъ липсва нѣщо. Докато не придобиете Любовта, винаги ще чувствувате, че нѣщо ви липсва

Азъ не говоря за първата фаза на Любовта, за шишето съ лимонадата. Много хора изпиватъ по 30-40 шишета лимонада на день. Това е любовъ. Други хора пѣкъ изяждатъ по 30-40 ябълки на день, безъ да посаждатъ сѣменцата имъ. И това е любовъ. Питамъ: колко души ще намѣрите, като влѣзете въ дома имъ, да четатъ свещената книга на Любовта? По какво се отличава такъвъ домъ? — Въ този домъ царува миръ, радостъ и веселие. Отношенията между мъжа и жената, между всички дѣца сж любовни, всички работятъ абсолютно еднакво, навредъ се чува музика и пѣсенъ, никакво противорѣчие не се явява между тѣхъ. Въ цѣлия домъ владѣе чистота и редъ, нийдѣ никакво петно. Мухи въ стаитѣ нѣма; кокошки, патици и прасета по двора нѣма; говеда въ обора нѣма; газени лампи не се виждатъ, нито електрическа свѣтлина, при все това цѣлата кжща свѣти; никждѣ не сѣятъ, ни оратъ, а нивитѣ раждатъ, жито въ изобилие иматъ; отникждѣ жито не принасятъ, а то иде при тѣхъ; извори нѣматъ, а вода при тѣхъ извира; учители нѣматъ, а всичко знаятъ; слуги нѣматъ, но всѣки имъ служи; пари нѣматъ, но на

всички пари на заемъ даватъ. Кажете ми, знаете ли нѣкждѣ изъ България поне една такава фамилия, каквато ви описвамъ? Такъвъ е образътъ на този домъ, членоветъ на който четатъ книгата на Любовта. Ако има нѣкждѣ такъвъ домъ, той ще бжде първото чудо въ свѣта, първата запалена свѣщъ. Като ви говоря тия нѣща, вие ще кажете: това сж мечти само, това сж илюзии. Не, азъ не описвамъ даже хилядната частъ отъ самата реалность. Апостолъ Павелъ като видѣлъ този домъ, тази религия, казалъ: „Нито око е виждало, нито ухо е чувало, нито на умъ е идвало онова, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любятъ“. И затова Той казва: „Отсега нататкъ не искамъ вече азъ да живѣя, но нека въ менъ живѣе Онзи, Който носи Любовта“.

Казвамъ: азъ не искамъ да напушате свѣта. Не, вие ще минете прѣзъ този свѣтъ, но герои трѣбва да бждете. Това изисква небето отъ васъ. Турете въ ума си мисълта, че и най-голѣмъ страхливецъ да сте, може да станете смѣлъ и рѣшителенъ. Да допуснемъ, че ти имашъ въ джоба си всичко десетъ лева, но дохожда при тебе единъ твой приятель, на когото ти се кълнешъ въ любовъ, и ти поиска пари на заемъ. Ти отваряшъ кесията си и му казвашъ: имамъ всичко десетъ лева, но ми трѣбватъ за обѣдъ. Не,

дай половината на приятеля си, а половината задръжъ за себе си. Законътъ е такъвъ. Ако двамата приятели изядатъ заедно десетътъ лева, тия десетъ лева ще се явятъ отново въ кесията на онзи, който е услужилъ. Вие не можете да схванете този законъ. Когато казвамъ, че кесията ви трѣбва да се изпразни, въ вашия обикновенъ умъ се явява едно противорѣчие.

За изяснение на мисълта си ще ви приведа единъ примѣръ. Прѣдставете си, че вие сте чешма, отъ която тече хубава, бистра вода. Коритото на тази чешма е запушено съ тиня, съ калъ. Вие затваряте врѣменно чешмата и започвате да изхвърляте водата отъ коритото навънъ, за да го изчистите добръ. Мислите ли, че сте причинили нѣкакво нещастие на коритото, като сте го изпразнили? — Никакво нещастие не е това. Вие сте изчистили коритото. Като отворите крана на чешмата и пуснете водата да тече, коритото отново ще се напълни. Законъ е: ако давашъ, ще ти се даде. Ако не вървашъ въ това, човѣкъ не можешъ да бждешъ. Ако вървашъ, че ще осиромашѣешъ, ще осиромашѣешъ. Ако мислишъ, че си грѣшникъ, ще станешъ такъвъ. Ако ти повървашъ, че Богъ на Любовта. Който те е изпратилъ на земята, е въ сила да напълни твоето корито, колкото пжти и да се изпразва прѣзъ жи-

вотати, Господъ все ще го пълни. Той казва: „Изпразни коритото си заради менъ!“ Ти отваряшъ кесията си и казвашъ: Господи, изпразнихъ коритото си.

Споредъ вашата философия, вие казвате: ами ако водата не протече? — Ти отвори чешмата и не бой се. Казвамъ: хвърли сѣмето въ нивата, посѣй го и повече не мисли! — Ами ако тази година има суша и житото не стане? Казвамъ: вземи паритѣ съ себе си и тръгни! — Ами ако ме обератъ разбойници изпътя? Той се бои да не го обератъ разбойници и туря паритѣ си въ банка „Гирдапъ“. Обаче, докато отиде у дома си, банка „Гирдапъ“ фалирала. Казвамъ: не туряй паритѣ си въ разбойническата банка „Гирдапъ“. Разбойници има тамъ, тя ще фалира. Съвременитѣ хора вѣрватъ въ това, което нѣма никаква основа, а не вѣрватъ въ това, което има основа, върху което почива тѣхното щастие. Казвате: какъ тѣй, човѣкъ не трѣбвали да бжде уменъ, да осигури живота си? Какъ ще осигурите живота си? — Като започнете да работите за Господа. Какъ? — Както ангелитѣ работятъ, както най-великитѣ хора работятъ. Тогава великата чешма ще протече и никога вече нѣма да спре. Вѣрвайте само въ това. Правете опити, безъ да говорите, за да се убѣдите. Бждете послѣдователни въ опититѣ си, като имате жела-

нието да изпълните волята Божия тъй, както Богъ иска.

Въ Стария Завѣтъ Господъ казва: „Опитайте ме“. Какъ? — Първиятъ опитъ, който можете да направите е да вървите съобразно великия законъ. Когато Христосъ бѣше на кръста каза: „Такава е волята Божия. Отче, на Тебе прѣдавамъ духа си“. Защо страда Христосъ? — За да се изпълни волята Божия. Когато бѣше въ Гетсиманската градина, Той каза: „Отче, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша! Ако Твоята воля не е такава, азъ съмъ готовъ заради Любовта да прѣнеса всички страдания“. Това се отнася до всички. Дойдатъ ли страдания, ще кажете: „Отче, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша!“ Ако не може, ще се молите и ще кажете: такава е волята Божия. Ако отгорѣ измѣнятъ, чашата ще ви отмине. Казвате: ами послѣ? — Ще ви разпнатъ, като ви забиятъ най-много четири гвоздеа, повече не може. Ами послѣ какво ще стане? — Ще ви кажатъ да се отковете самъ. И Христосъ се откова самъ. Какъ се откова? — Като излѣзе отъ тѣлото си и отиде при Никодима. Кой поиска тѣлото на Христа? — Иосифъ Ариматейски. Христосъ не искаше да остави тѣлото си на земята. То бѣше живо. Той самъ отиде да откове гвоздеитѣ отъ тѣлото си и го възкреси.

Вие казвате: дали Христосъ мисли за-

ради мене? Ако Христосъ промисли за своето тѣло, като извади гвоздеитѣ отъ него, сне го отъ кръста, тури го въ гроба, отдѣто ангели го вдигнаха, трѣбва ли да питате, какво ще стане съ васъ? Ако вървите по Божия пѣтъ, нѣма да останете заковани на кръста. Ще ви снематъ оттамъ и ще ви турятъ въ гроба. И въ гроба нѣма да останете, ще дойдатъ ангели да ви вдигнатъ. Сега казвате: веднѣжъ да се освободимъ отъ това тѣло! Не, ти ще бждешъ доблестенъ човѣкъ, герой ще бждешъ, да завършишъ своята еволюция. Тѣлото е храмъ Божий. То е най-голѣмото богатство, което имате. Ти ще хванешъ за гушата онѣзи разбойници, които искатъ да те обератъ и ще си вземешъ отъ тѣхъ всичко, до стотинка. Какво направи Аврамъ съ ония разбойници, които обреха Лота и му задигнаха имането? — Той ги настигна и взе назадъ всичко, което разбойниците бѣха ограбили.

Казано е: „Праведниятъ бѣденъ не може да бжде. Праведниятъ не може да се лиши отъ доброто“. Ученикътъ всѣкога може да бжде награденъ. Който ходи въ Божиитѣ пѣтища, него очакватъ въ бждеще най-хубави работи. Такъвъ е и сегашниятъ му животъ. Христосъ казва: „Нѣма човѣкъ, който, като остави майка си и баща си заради Господа, да не получи стократно онова, което е загубилъ. Той придобива Вѣчния животъ.“ Вѣчниятъ

животъ подразбира красивото, хубавото въ живота. Къмъ него се стреми всѣки човѣкъ. Какъ може да се сравни този животъ съ благата на Вѣчния животъ? Казвате: празна работа е това! Ще умремъ, и нищо повече. Не е така. Всѣки човѣкъ, който живѣе споредъ закона на Любовта, дѣто и да отиде, въ Америка, въ Англия, въ Китай, въ Япония, ще намѣри хора, които ще го приематъ въ дома си по християнски и ще му намѣрятъ работа. Всѣки, който обича Христа, навсѣкждѣ може да намѣри свои братя и сестри. Не мислете, че само въ България имате братя и сестри. Кажете ми, кой грѣшникъ и кой крадецъ има братя и сестри? За добрия човѣкъ навсѣкждѣ има мѣсто, но между хората сжествува голѣмо безвѣрие. Днесъ вие мислите само за малката България и казвате: какво ще стане съ насъ? — Туй, което стана съ Исуса: сждиха Го и послѣ Го разпнаха на кръстъ. — Ами послѣ? — Снеха Го отъ кръста и Го туриха въ гроба. — Послѣ? — Дойде единъ ангелъ, разклати гроба, и Той възкрѣсна. — Слѣдъ това какво стана? — Слѣдъ 2,000 години 500 милиона хора повърваха въ Него и възприеха Неговата Любовь. Значи, 500 милиона хора ще ви обичатъ. Питамъ: струва ли сега да се живѣе за Божията Любовь?

Христосъ казва: „Всѣки, който се обърне

къмъ Бога, и започне да живѣе за Него, името му се написва на небето“. Слѣдователно, вие, които живѣете за Бога, ще бъдете облѣчени въ хубави прѣмѣни, и дѣто отидете, ще ви посрещнатъ съ арки, съ знамена и хоругви, съ музики и пѣсни и съ богати угощения. Какво лошо има въ такъвъ животъ? Тукъ какъ ви угощаватъ? Като отиде нѣкой братъ нѣкъждѣ на гости и поседи 3—4 дня, напомнятъ му, че трѣбва да си отива. Като отиде на небето, при Любовта, тамъ може да седи, колкото врѣме иска. Само тогава ще разберете, защо трѣбва да се живѣе въ Любовта. Любовта не може да се описва, тя само се чувствува.

Казвамъ: като слушате моитѣ бесѣди, по-нѣкога виждамъ лицата ви потъмнѣли. Вие казвате: страшна работа е тази! Какво ще се прави? Ние сме прости хора, това не знаемъ, онова не знаемъ. — Това, именно, е хубавото, че не знаете. Щомъ не знаете, ще учите. Учението е работа. То прѣдставлява единъ необходимъ законъ за Любовта. Само учението изяснява Любовта. Обаче, не се стремете да знаете всичко, то е невъзможно. Ще ви обясня, защо не трѣбва да знаете всичко. Прѣдставете си, че вие сте поканени на богатъ обѣдъ. Трѣбва ли, като седѣте прѣдъ трапезата, да изядете всичко? Какво чудовище ще бъдете, ако изядете всичко? Ще ядете по малко,

една-две ябълки или круши и малко хлѣбъ. Нѣма защо да бързате; ако живѣте 120 години, цѣлиятъ ви животъ ще бжде само ядене. Сжщото нѣщо се отнася и до знанието — по малко ще възприемате отъ него. Нѣкой казва: азъ искамъ да зная всичко. Не, малко ще знаешъ, но хубаво. Това е правило. Когато нѣкой човѣкъ каже, че знае много, азъ зная вече, какво е неговото физическо състояние. Добритѣ хора знаятъ малко, но добръ го знаятъ.

И тъй, Божественото учение има приложение въ живота, и то трѣбва да се приложи. Ако вие имате Божествената Любовь въ себе си, ще намѣрите въ този свѣтъ хора, съ които да сте въ хармония и да ви съдѣйствуватъ. Но трѣбва да работите за Бога. Има три начина, по които може да се работи. Напримѣръ, азъ пиша една книга. За кого я пиша? — Мога да я пиша за себе си; мога да я пиша за нѣкой човѣкъ, когото обичамъ и най-послѣ мога да я пиша за Бога. Когато пиша книгата за Бога, това е правилното разрѣшение на въпроса. Въ този случай азъ ще взема второто мѣсто, ще имамъ вжтрѣшна връзка съ Бога. Ако пиша книгата за този, когото обичамъ, тогава азъ ще бжда вжтрѣшна връзка между Бога и него. Въ този случай азъ съмъ третото лице. И тогава стихътъ: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичкия си духъ

и съ всичката си душа и сила, а ближния си като себе си“ — прѣдставлява два противоположни полюса на живота. Ако човѣкъ не разбира тия два закона, Божията Любовь не може да се приложи на земята. Кой може да приложи Любовта къмъ Бога на земята? Азъ, човѣкътъ, който обичамъ, мога да стана връзка въ великия Божи законъ. И ако мога да направя тази връзка, азъ съмъ почтенъ човѣкъ. И тогава азъ ще имамъ на своя страна и ангелитѣ, и светиитѣ, и праведнитѣ, и добритѣ хора, и всички ученици. Всички тия хора ще ми изпращатъ всѣка сутринъ по една свѣтла, чиста мисълъ, която ще внесе въ душата ми радостъ и веселие.

Казвамъ: вие, като ученици на тази велика Школа, трѣбва да се отличавате съ правилни отношения къмъ Бога. Имате ли тия отношения, нѣма да търсите хора да ви обичатъ, но вие ще обичате. Не казвамъ, че не трѣбва да искате да ви обичатъ, но това да не бжде цѣль въ живота ви. Ето защо, въ Писанието, още отъ древността, е казано: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего и да възлюбишъ ближния си“. Така е казано, но не се прилага. Кой не го прилага? — Свѣтътъ. Обаче, вѣрующитѣ, хората на миналото, сж го прилагали. Подъ „вѣрующи“ азъ разбирамъ онѣзи хора, които обичатъ Бога. Има хора въ свѣта, които всѣкога сж прила-

гали Божия законъ. Ако искате да имате почтено мѣсто въ свѣта, непрѣменно ще влѣзете въ пѣтя на Истината. Въ този пѣтъ ще изучавате Библията по новия начинъ, ще изучавате и съврѣменната литература и наука; ще изучавате и рѣкитѣ, и огъня, и вѣтроветѣ. Всичко ще изучавате отъ гледището на Божия законъ. Всичко, което правите, всичко, което учите, да е продиктувано отъ единствения стимулъ — заради Божията Любовь. Ако обичате нѣкого, обичайте го заради Бога. Нека Божията Любовь бжде вжтрѣшенъ стремежъ въ всички ваши побуждения. Постѣпвате ли така, никой не може да отнеме вашето бждеще щастие, вашето благо. Ако не вървите по този пѣтъ, всѣки може да ви лиши отъ вашето благо. Ако не обичате Господа, паритѣ ви ще взематъ, здравето ви ще взематъ, общественото ви положение ще взематъ, дѣцата ви ще взематъ, жената ви ще взематъ, докато най послѣ и васъ взематъ. Това е драмата, това е трагедията на живота. Като знаете всичко това, никакви илюзии не трѣбва да си правите.

Нѣкои казватъ: този законъ може да се измѣни. Не, Божиятъ законъ не може да се измѣня. Да мислите, че Божиятъ законъ подлежи на еволюция, това е лъжлива философия на живота. Еволюцията не измѣня нѣщата. Нѣкои казватъ: еволюцията измѣня реда

на нѣщата. Всичко въ свѣта ще се измѣни, ако възприемете закона на Божията Любовь. Живѣете ли по вашия законъ, еволюция нѣма. Дѣто сжществува човѣшкиятъ законъ, тамъ еволюция нѣма, и смъртъта царува. Дѣто сжществува Божиятъ законъ, тамъ еволюция има, и Любовьта царува.

Христосъ казва: „Азъ затова се родихъ, да свидѣтелствувамъ за Истината“. Сжщото нѣщо се отнася и до васъ. Вие трѣбва да се запитате: за какво се родихъ? Ако си отговорите, че сте се родили да свидѣтелствувате за Истината, вие сте разрѣшили въпроса правилно. Ако питате дъщеря си, за какво се е родила, и тя трѣбва да каже: азъ затова се родихъ въ този домъ, да свидѣтелствувамъ за Истината. Ако питате жена си, за какво се е родила, и тя трѣбва да каже, че се е родила да свидѣтелствува за Истината. Ако питате мжжа си, и той трѣбва да каже сжщото. Ето важниятъ въпросъ. Ще кажете: не трѣбва ли да се женимъ? — Ще се жените. Какъ? — По закона на Истината. Ами трѣбва ли да слугуваме? — Ще слугувате, но по закона на Истината. Ами какви служби да заемаме? — Всѣкакви служби може да взимате, една по една, но ще ги изпълнявате споредъ закона на Истината. Съ всичко ще се занимавате, но по закона на Истината. Нѣма да бързате. Сега, ако ви дамъ като за-

дача постигането на великия идеалъ, какъ ще я разрѣшите? — Ще започнете отъ малкото.

Питамъ ви: малкото дѣте, като се роди, веднага ли трѣбва да ходи? — Не, първо майка му го носи. Послѣ то започва да пѣпли на четири крака и мисли, че това е много нѣщо. За въ бждеще това малко дѣте ще бжде великъ философъ, но днесъ никой не го знае. Сега то пѣпли по земята, иска да се повдигне — не може. Като се умори, седне малко, поогледа се наоколо, поусмихне се малко и си каже: не ми е дошло още врѣмето. То не се обезсърдчава, казва си: нѣма защо да се срамувамъ. Пакъ започва да пѣпли. Като се умори, поплаче си малко, но послѣ си казва: тази работа съ плачъ не става. И сѣда отново да си почива. Слѣдъ нѣколко мѣсеца гледашъ това дѣте, изправило се до стѣната, пила я, държи се за нея, пази се да не падне. И единъ день, безъ да очаквашъ, гледашъ това дѣте се изправило вече на краката си, никой не го подкрѣпва, само ходи. Майката направя голѣмо угощение за пристѣпалникъ на това дѣте и казва на своитѣ близки: нашиятъ великъ писателъ, поетъ, философъ проходи вече. Елате всички заедно да празнуваме!

Та казвамъ: и вие, като дѣцата, не се срамувайте да пѣплите въ морално отноше-

ние. Днесъ ще пъплишъ, ще се уморишъ, ще поплачешъ. Утрѣ ще се изправишъ, за стѣната ще се държишъ. Други день ще проходишъ. Питатъ: защо еди-кой си плаче? Казвамъ: този човѣкъ искалъ да проходи, но не могълъ изведнѣжъ. Падналъ на земята, ударилъ се нѣкждѣ, затова плаче. Сжщественото е, че падналъ нѣкждѣ. Нѣкои казватъ, че му е злѣ. Не му е злѣ, падналъ е, но нищо не е загубилъ. Сега се мжчи, но единъ день, като се научи да ходи, нѣма да плаче, ще бжде радостенъ и веселъ. Сега взимайте куражъ отъ дѣцата. Ако нѣкой отъ васъ се обезсърдчи, нека хване едно малко дѣте за ржката, да походи съ него и да каже: и азъ искамъ да бжда герой като тебе. Наблюдавайте всѣки день дѣцата! Това е правилно разрѣшение на въпроса.

За разрѣшението на този въпросъ, както и на редъ други, има специални методи, но засега тѣ сж ненаврѣменни. Защо ще разправамъ на малкитѣ дѣца, какъ трѣбва да копятъ, какъ трѣбва да оратъ, какъ трѣбва да садятъ лозя? Какво ще имъ говоря за химическитѣ процеси? Не е дошло още врѣмето за тия дѣца, да имъ разправамъ такива работи. На тѣхъ ще говоря за нѣща, които съотвѣтствуватъ на живота имъ. И вие, като дѣца, имате бждеще. Ще започнете съ сжщественото, а онова, което лежи прѣдъ

васъ, то е за бждещи врѣмена. Азъ се радвамъ, че вие сте дѣца, защото има какво да учите. Нека ви радва знанието, което е складирано за въ бждеще. То ще дойде, чака ви. Благата, които сж складирани, сжщо ви чакатъ. И тѣ ще дойдатъ. Кога? — На своето врѣме. Нѣкои питатъ: има ли опрѣдѣлено мѣсто за насъ?—Има. И Господъ ви чакатамъ.

Христосъ казва на своитѣ ученици: „Не се радвайте, когато духоветѣ ви се подчиняватъ, но радвайте се, когато имената ви сж написани на небето.“ Какво по-хубаво отъ това, да бждешъ гражданинъ въ Царството на онѣзи, които те обичатъ? Какво струва да бждешъ гражданинъ на съврѣменната държава, въ която сега живѣете? Да ви развеждатъ изъ обществената безопасностъ и като ви срещнатъ нощно врѣме, да извадятъ револверъ срѣщу васъ и да ви кажатъ: „Скоро дай личната си карта!“ Сега ние живѣемъ въ единъ свѣтъ на противорѣчия, но заради любовта, която имаме къмъ Бога, Който ни е пратилъ на земята, ние ще седимъ въ този свѣтъ, ще изпълняваме длѣжността си до тогава, докато получимъ отъ Него нови разпореждания. Казвате: какво мисли свѣтътъ? Нека свѣтътъ си мисли, както разбира и както иска, и ние ще си мислимъ, както искаме. Както свѣтътъ е свободенъ да прави, каквото иска, така и ние сме свободни да правимъ.

каквото искаме. Свѣтътъ намисли да издава нѣкакъвъ вѣстникъ, и започва да го издава; свѣтътъ намисли да отвори война, и отваря; свѣтътъ намисли да осжди нѣкого, и го осжда; намисли да помогне нѣкому, и му помага; намисли да увеличи или да съкрати бюджета, увеличава го, или го съкращава. Каквото намисли да направи, извършва го. Свѣтътъ иска да върши всичко свободно, защото тогава и ние да нѣмаме тази свобода? Ама нашитѣ разбирания и изисквания били глупави. Позволете ни да мислимъ, че и вашитѣ разбирания сж толкова глупави, колкото и нашитѣ. Ние имаме прѣдъ видъ, че всичко оно-ва, което свѣтътъ върши, има за него свои вжтрѣшни разбирания, затова, нѣма защо да го осждамъ.

Като разсждаваме така, ние ще се разбираме. Свѣтскитѣ хора иматъ добри чѣрти. Азъ ги похвалявамъ съ тѣхното голѣмо трудолюбие и голѣма смѣлостъ. Ако единъ свѣтски човѣкъ се намѣри въ затруднено положение, той не се отчайва, но взима единъ револверъ въ джоба си и прѣсрѣща нѣйдѣ изъ затѣнтенитѣ улици нѣкой богаташъ, който си върви спокойно, чорбаджийски, насочва револвера и му казва: намѣсто азъ да плача, ти плачи! Азъ зная, че ти нѣмашъ какво вѣрую за Бога, скоро дай пари! — Моля ти се, само недѣй ме убива. Колко искашъ? Той

му казва колко иска. — Вземи тѣзи пари! — Благодаря, но никому нѣма да казвашъ за това, иначе, виждашъ ли? — Показва му револвера.

Сега, да оставимъ настрана морала на този човѣкъ. Азъ не харесвамъ този моралъ, но харесвамъ смѣлостъта и куража на този човѣкъ. Той нито се срамува, нито се страхува да посочи револверъ срѣщу нѣкой богаташъ. Но щѣли да го хванатъ и да го сждятъ. Той си казва: или ще ме хванатъ, или не. Това е една пермутация. Ако ме хванатъ, какво ще кажатъ за мене? — Ще ме изкаратъ, че съмъ малко смахнатъ и ще ме осждятъ на една или двѣ години затворъ, и като излѣза, тия 200,000 лева, които обрахъ, оставатъ пакъ въ джоба ми. Тѣй разсжждава този човѣкъ. Особенъ родъ разсжждения! Какво трѣбва да направи онзи човѣкъ, който върви въ Божия пжтъ и се намѣри въ трудно положение? Ако азъ съмъ на негово мѣсто, ще взема своя револверъ и ще отида въ дома на нѣкой богаташъ. Ще ви обясня, какво нѣщо прѣдставлява моя револверъ. Ако съмъ виденъ художникъ, ще взема своя револверъ — четката — и своитѣ патрони — боитѣ — и ще отида въ дома на нѣкой богаташъ — човѣкъ, който се моли на Бога, и ще му кажа: слушай, азъ искамъ да нарисувамъ твоя образъ, както и образитѣ на

всички въ твоя домъ, да ви задоволя. Ако не ми дадешъ, колкото искамъ, убивамъ те — соча му четката. — Моля, моля, колко искашъ? Въ първо врѣме той ме посрѣща съ недовѣрие, но като рисувамъ образитѣ на всички въ дома му, изпраща ме съ голѣмо почитание. Азъ му казвамъ: слушай, никому нѣма да казвашъ за това! Той снима шапката си почтително и ме изпраща.

Това е въ прѣносень смисълъ, но казвамъ: всѣки човѣкъ има нужда отъ единъ художникъ. Ако съмъ лѣкаръ, ще отида въ нѣкое село, да лѣкувамъ хората. Ако нѣмамъ никакво изкуство, ще взема ралото и мотиката и ще отида на нѣкоя нива да работя, но ще изкарамъ прѣхраната си по честенъ начинъ — по закона на Любовта. Какво лошо има въ това? Най-мжчното нѣщо въ свѣта е да бждемъ смѣли и рѣшителни. Често и вие изпадате въ малодушие и казвате: тѣзи идеи сж ненаврѣменни, тѣ нѣма да успѣятъ въ живота. Не, това е заблуждение. Единственото нѣщо, което ще успѣе въ свѣта, това е Любовта, знанието, Мждростъта, Божествениятъ животъ, справедливостъта, съвѣстъта, Правдата, Добродѣтельта и т. н. Всичко, което е добро и възвишено, има бждеще. Слѣдователно, всѣка ваша добра постѣпка, която е родена отъ Любовта, ще успѣе. Всѣка ваша мисълъ, всѣко ваше желание,

колкото и да е малко, щомъ е родено отъ Любовта, ще успѣе.

Та казвамъ: тъй ще схващате нѣщата. Нѣма да бждете страхливи и да приемате всичко безъ разсѣждане. Нѣкой казва: азъ ще умра. Роди ли се човѣкъ, той ще умре. Въпросътъ е сега да кажешъ: азъ искамъ да живѣя. Че ще умрешъ, това е фактъ, но че ще живѣешъ, и това е фактъ. Затова ти трѣбва да кажешъ: слѣдъ като умра, ще оживѣя. Ако ти дойде мисълта, че ще се разболѣешъ, ще си кажешъ: вѣрно е, всѣки човѣкъ, който се е родилъ, все ще се разболѣе, но като мине болестта, азъ ще бжда здравъ. — Ама ще страдамъ. — Тъй е, ще страдамъ, но слѣдъ страданията ще дойде радостта. Радостта е наслѣдница на скръбта. Кой е наслѣдникъ на смъртта? — Наслѣдникъ на смъртта е животътъ. Като дойдатъ противорѣчията въ живота, не се стремете да се освободите отъ тѣхъ, или да ги подпушите. Каже ли ти нѣкой, че ще се разболѣешъ, ще си кажешъ: азъ зная това, но слѣдъ болестта ще дойде здравето. — Ти направи много голѣма погрѣшка. — Тъй е, азъ зная, че направихъ голѣма погрѣшка, но като оздравѣя, ще се заема да я изправа и на нейно мѣсто ще туря една хубава добродѣтель. — Ти ми каза обидна дума, съ която ме ухапа. — Да, така е, като ме срещнете слѣдъ

врѣме, моятъ езикъ ще бжде толкова мекъ, че като ви кажа една сладка дума, нѣма да остане никакъвъ споменъ отъ първата. — Ти си малко недодѣланъ. — Тѣй е, но слѣдъ врѣме ще бжда тѣй одѣланъ, че ще ми се чудите. — Ти си простъ човѣкъ. — Така е, но слѣдъ врѣме ще бжда толкова ученъ, че вие ще се радвате на моята ученость.

Това е говорѣтъ, това е пжтѣтъ, прѣзъ който трѣбва да мине окултниятъ ученикъ — ученикътъ на Божественото учение. Той трѣбва да погледне широко на всичко. Тогава нѣма да има падане. Ако той се спре и започне да разисква, защо всичко това става така, а не по другъ начинъ, нищо нѣма да разрѣши. Не може ли по другъ начинъ? — Не може. Досега никой не е разрѣшилъ въпроситѣ по другъ начинъ, нито вие ще ги разрѣшите. Азъ съмъ прѣбродилъ живота и не съмъ срещналъ досега никой великъ Учителъ, или адептъ, или ангелъ, или арахангелъ, или херувимъ, или нѣкое божество, които да сж разрѣшили въпроситѣ по другъ начинъ отъ този, който Богъ е прѣдвидилъ. Ние ще учимъ само какви сж Божиитѣ пжтища. Неизслѣдими сж Божиитѣ пжтища! Слѣдователно, нѣма защо ние да създаваме нови пжтища. Ние ще бждемъ носители на новото, което Богъ е създалъ и ще изразимъ Божественото у насъ. Писанието ни дава поч-

тено мѣсто, да бждемъ съработници на великия Божи планъ, на великата идея, която Той прокарва; на великото Царство, което Той сега въвежда въ свѣта; на великия Божественъ домъ, който Той сега съгражда. И ние като градимъ, ще имаме дѣлъ въ този Божественъ домъ. По този начинъ всѣки отъ насъ ще има опрѣдѣлено мѣсто.

Ще ви приведа примѣра за онзи богатъ, праведенъ и добъръ човѣкъ, който искалъ да отиде на небето, да види какво е неговото положение тамъ. Той се прѣнесълъ въ невидимия свѣтъ и видѣлъ, че неговиятъ храмъ билъ много хубавъ, почти готовъ, но имало една дупка, липсвало му единъ камѣкъ. Значи, за да бжде вашиятъ храмъ съвършенъ, трѣбва да поставите и послѣдния камѣкъ на мѣсто. Щомъ го поставите, вашиятъ храмъ ще бжде съвършенъ, и само тогава вие ще разберете живота. Докато липсва само единъ камѣкъ на вашето здание, не могатъ да ви приематъ въ невидимия свѣтъ. Вашиятъ храмъ трѣбва да се съгради, да се завърши напълно.

Христосъ каза на ученицитѣ си: „Отивамъ да ви приготвя жилище, и като го приготвя, ще дойда да ви взема.“ Кждѣ? — Въ новитѣ условия, да живѣемъ съ Господа. Тѣй разбирамъ азъ новитѣ условия — да живѣемъ по закона на Любовта, дѣто царува редъ и порядѣкъ на нѣщата. Какво ще бжде

тогава? — Никакво сравнение не може да се прави между сегашното и тогавашното. Сегашното е само сѣнка на бждещето. Въ сегашния животъ ние носимъ само неволи и страдания, ние опитваме живота на миналитѣ си сществування. Затова, каквото ви даде сегашниятъ животъ, трѣбва да бждете благодарни отъ него. Ако пъкъ искате великото благо на живота, това е пжть на ученика. Два пжтя, или два живота има: или животътъ на свѣта, или животътъ на Бога, който ние наричаме животъ на Христа — животъ на новото учение — пжтьтъ на ученика.

Сега на първо мѣсто ще гледате да прѣмахнете отъ васъ онази вжтрѣшна меланхолия, която често ви напада, понеже вие мислите, че свѣтътъ е затворенъ заради васъ, че нѣмате условия за развитие. Всѣки, който има положително вѣрую, може да създаде тѣзи условия. Както богатитѣ хора въ свѣта, както американскитѣ милиардери създадоха голѣми индустрии и съ това се повдигнаха въ обществото, така и всѣки праведенъ човѣкъ трѣбва да бжде съ своитѣ идеи като тия американски милиардери. Тѣ не очакватъ на подаяние, но работятъ автомобили, събиратъ хора наоколо си, разработватъ индустрията. Такъвъ трѣбва да бжде праведниятъ човѣкъ, такъвъ трѣбва да бжде ученикътъ. Тѣ трѣбва да създаватъ велики

мисли. Между богатитѣ хора въ свѣта има вжтрѣшно разбиране, както и взаимни отстъпки. Често нѣкои хора, за които мислимъ, че сж некултурни, постъпватъ много право въ обществото. Много пжти виждаме пкъ религиозни хора, които си служатъ съ методитѣ на свѣта. Тѣ се стремятъ къмъ новия животъ, но внасятъ методитѣ на стария животъ. Това е по-опасно, отколкото да се живѣе само съ стария животъ и да се прилагатъ неговитѣ методи. Затова Христось е казалъ: „Не се кърпятъ стари дрехи съ нови кръпки“. Ти не можешъ да туришъ една нова идея въ стара система. Тя не може да живѣе тамъ. Тази идея Христось е изразилъ съ стиха: „Не може да наливате ново вино въ стари мѣхове“. Така е, новото вино ще туряте въ нови мѣхове, а старото — въ стари мѣхове.

Засега вие живѣете два различни живота, тъй както чувствата и мислитѣ на човѣка сж двѣ различни нѣща. Чувствата сж едно нѣщо, мислитѣ сж друго нѣщо. Въ сърдечно отношение вие чувствувате едно, въ умствено отношение вие мислите друго. Понѣкога между ума и сърцето има разногласие, а понѣкога има хармония. Нѣкой пжтъ сърцето не разбира живота тъй, както умътъ, а нѣкой пжтъ и сърцето разбира правилно, и умътъ разбира правилно. И сега, като уче-

ници на Божественото училище, вие трѣбва да носите въ ума си свѣтлата идея да бъдете доволни отъ сегашния си животъ. И въ всички случаи, колкото малко и каквото малко нѣщо и да придобиете, да го използвате за вашето развитие, като знаете, че този животъ ще бжде основа на бждещия ви животъ. И ако сте стари, да имате стремежъ да се подмладите; ако нѣмате знание, да се стремите да го придобиете; ако сте болни, да се стремите да оздравѣете; ако сте страхливи, да се стремите герои да станете — изобщо вие трѣбва да се стремите къмъ онова, което може да ви направи хора, да създаде у васъ характеръ. За това Христосъ говори въ 18 глава отъ Евангелието на Йоана.

А Исусъ, понеже знаеше всичко, що имаше да дойде върхъ Него, излѣзе и рече имъ: „Кого търсите?“ Отговориха му: „Исуса Назарянина“. Казва имъ Исусъ: „Азъ съмъ“. Тукъ имаме единъ човѣкъ силенъ, герой, който знаеше всичко, което Го очаква и можеше да избѣга нѣкждѣ, но Той излѣзе срѣщу слугитѣ на първосвещеницитѣ и фарисеитѣ и каза имъ: „Кого търсите?“ — Исуса Назарянина. — Азъ съмъ.

Христосъ казва: „Азъ не дойдохъ да завладамъ този свѣтъ, но дойдохъ да дамъ животъ, и то прѣзобилно“. Това значи: азъ дойдохъ да говоря на хората за Любовта, за

Мъдростъта и за Истината. Ако тѣ възприематъ това учение, добръ ще бжде за тѣхъ; ако не го приематъ, могатъ да ме сждятъ споредъ тѣхнитѣ закони, както искатъ. Отговори Исусъ: „Моето Царство не е отъ този свѣтъ; ако бѣше Царството ми отъ този свѣтъ, слугитѣ ми биха се борили да не бжда прѣдаденъ на юдеитѣ. А сега Царството ми не е оттукъ“. Христосъ казва: „За мене това не важи. Азъ ще ви докажа, че на кръста не можете да ме държите и въ гроба не може да ме турите. Азъ ще ви докажа още, че мога да завладамъ свѣта“. И дѣйствително, Той доказа това. Слѣдователно, онѣзи, които живѣха прѣди 2,000 години, и сега сж тукъ. И ще бжде тѣй, както Христосъ каза: „Азъ за това се родихъ, да свидѣтелствувамъ за Истината“. Бждещето е Негово, свѣтътъ е Неговъ, Правдата е Негова. Той е носителъ на великата Истина. И азъ казвамъ: всички трѣбва да бждемъ носители на великата Божия Истина. Схванемъ ли живота така, ние ще го разберемъ въ неговата пълнота, ще добиемъ радостъ и веселие — ще живѣемъ споредъ Божията Любовь. Тогава всичко въ свѣта се освѣщава. Слънцето, звѣздитѣ, всичко въ свѣта е създадено за онѣзи, които сж родени да свидѣтелствуватъ за Истината. Отъ това гледище, хубавитѣ, красивитѣ нѣща сж за онѣзи, които любятъ Господа. Затова Хри-

стосъ казва: „Отче, дѣто съмъ азъ, тамъ искамъ да бждатъ и онѣзи, които Си ми далъ“. Дѣ ще бжде Той? — Въ Царството на Любовта.

Казвамъ: слѣдъ тази бесѣда нѣкои отъ васъ могатъ да се обезсърчатъ и да си кажатъ, че тази работа е само за ученитѣ хора; щомъ е така, ние ще живѣемъ като нашитѣ дѣди и прадѣди. Питамъ: нима вашитѣ дѣди и прадѣди сж живѣли? Отъ вѣкове насамъ хората не живѣятъ единъ разуменъ животъ, но тѣ само страдатъ и умиратъ. Днесъ почти всичката вода въ рѣкитѣ, езерата и моретата е покварена отъ човѣшка кръвъ и човѣшки прѣстжпления. Огънь трѣбва да дойде отгорѣ, за да изгори, да очисти всичко покварено, да дестилира тази вода и слѣдъ като се прѣчисти всичко, да се създаде новата култура. Сега ще дойде една вълна, която ще трансформира цѣлия общественъ строй, ще прѣустрои цѣлата земя, ще прѣустрои мислитѣ на цѣлото органическо царство. Животътъ ще получи ново направление. Както едно врѣме Богъ създаде свѣта, така днесъ ще го прѣсъздаде наново. Богъ нѣма да остави хората да се гаврятъ съ Неговата Истина. Богъ нѣма да остави и държавитѣ да прѣстжпватъ Неговитѣ закони. Всички хора трѣбва да се поклонятъ прѣдъ Божията Истина и да признаятъ Неговитѣ закони. Ще дойде

день, когато Любовта ще царува въ свѣта, хората ще живѣятъ въ любовъ помежду си, навсѣкждѣ ще има радостъ и веселие. Иде това врѣме.

Като ви казвамъ, че огънь ще дойде въ свѣта, вие питате: какво ще правимъ тогава? Казвамъ: какво трѣбва да правите, като се запали хотела, въ който живѣете? Вие, които сте се събудили първи и виждате този огънь, вземете дрехитѣ си и скоро вѣнъ отъ хотела! — Ами какво ще стане съ тия, които спятъ? — Като се събудятъ, и тѣ ще бѣгатъ. — Ние искаме да видимъ, какво ще стане съ хотела. — Нѣма какво да чакате. Вземете по-скоро дрехитѣ си и излѣзте вѣнъ! Хотелътъ гори, нѣма какво да гледате. Бавите ли се, другитѣ ще се събудятъ, и тогава ще настане такава суматоха, такова блъскане, че и вие нѣма да излѣзете. — Да останемъ да гасимъ огъня! — Не, това е такова горение, което никаква вода не може да изгаси. И на цѣлъ океанъ водата да го гаси, не може да го изгаси. Каквото и да говорятъ ученитѣ хора, не могатъ да обяснятъ произхода на този огънь. Това е законъ на живата природа.

Животътъ трѣбва коренно да се прѣчисти, да се внесе въ него вжтрѣшно прѣобразование. Азъ не говоря за нѣкаква революция между хората, но ще настане вжтрѣшна промѣна, въ която Богъ ще прѣобрази цѣ-

лия строй, ще освободи хората отъ тѣхнитѣ дребнавости, които имъ прѣчатъ да се разбиратъ, като братя и сестри. Който разбере това нѣщо, ще го провѣри и ще се освободи отъ стария животъ, отъ всички утайки на миналото. Вижте, какво пишатъ вѣстниците за землетресенията, които ставатъ въ Япония. Тамъ нѣкъдѣ се повдига цѣла планина, като Витоша, и разтрѣсва земята; тя се отваря и въ нея изчезватъ голѣми градове, съ по 150 — 200,000 души. Досега сж изчезнали милиони хора. Защо ставатъ тия нѣща? Казвате: това сж природни закони. Ами ако тукъ нѣкъдѣ се отвори земята и ни погълне, какво ще стане тогава съ насъ? Какво ще кажатъ всички съврѣменни учени за произхода на земята и за това, което става съ нея? Нѣщо страшно става!

Съврѣменнитѣ хора сж дѣца, които си играятъ съ взривни вещества, складирани въ самата природа. Тѣ още не сж опитвали гнѣва на живата природа. Когатотя се разгнѣви, започва да се движи — да се свива и разпуца, да гълта всичко, каквото срещне на пътя си — градове, села, хора и животни. Нищо живо не остава на повърхността ѝ. Какво ще кажете, ако се намѣрите долу, подъ тия развалини и разрушения? Казвате: това не може да бжде! Да, ако хората живѣятъ по Божия законъ, земята никога нѣма да отвори устата си и да

ти погълне, но ако не живѣятъ по Божия законъ, тя ще отвори устата си и ще ги нагълта на общо основание. И ако ги погълне, това е пакъ привилегия за тѣхъ, но ако ги намѣри за много грѣшни, тя казва: „Не искамъ да ви погълна въ себе си“ — и ги изхвърля навънъ. Знаете ли, колко е страшно това? Вжтрѣ въ себе си не ги иска, но и въ пространството не ги иска. Какво трѣбва да правятъ? Все пакъ най-добрѣ е да се намѣрятъ на нѣкой параходъ, макаръ и най-бѣденъ, макаръ и на най-долното мѣсто — има шансъ да излѣзатъ нѣкъдѣ на брѣга. Ами по-добрѣ ли е да попаднатъ въ вълнитѣ на морето? Въ такъвъ случай привилегия е да те нагълта земята, отколкото да те изхвърли нѣкъдѣ въ пространството да се луташъ. Има такива случаи.

Ще кажете: това е заплашване само. Не е заплашване, но такива сж законитѣ на разумната природа. Това е велика Истина. И ако хората живѣятъ съобразно законитѣ на разумната природа, всичко ще имъ върви по медъ и масло, ще живѣятъ въ миръ и радостъ. Не е въпросътъ въ заплашванията, но казвамъ: ние гледаме другояче на живота. Свѣтътъ е велико училище за насъ, а всички негови външни проявления, това сж малки резултати, това е единъ излишъкъ отъ свѣта. Има другъ свѣтъ, прѣдъ който вашиятъ реа-

ленъ свѣтъ е само външно проявление, една външна сѣнка.

Да оставимъ настрана тия философски разсждения, и да дойдемъ до важнитѣ въпроси въ живота, които ни интересуватъ. Питамъ: когато човѣкъ е бѣденъ, интересува ли се отъ това, колко милиардери има въ свѣта? — Не се интересува. Когато е гладенъ, интересува ли се отъ това, колко гостилници има въ свѣта, въ колко тенджери готвятъ и по колко хлѣбъ се дава на човѣкъ? — Не, тази статистика не го интересува. Въ дадения случай той се интересува да намѣри човѣкъ, който да му даде нѣколко златни монети и послѣ да отиде въ гостилницата, да се нахрани добрѣ, да се разположи и, ако е въздържателъ, да изпие чаша студена вода; ако пъкъ е отъ по-напрѣдналитѣ, да изпие чаша вода съ червенъ цвѣтъ и да запѣе: „Горо ле, зелена; водо ле, студена“. И дѣйствително, много хубаво пѣе зелената гора. Шумолятъ листата ѝ, тиха пѣсенъ напѣватъ. За васъ е важно да се осмисли животътъ ви и да се прѣмахнатъ всички недоволства, обесърдчения и всѣкаква апатия. Нѣкой казва: нищо не ме интересува. Какъ да не те интересува нищо? — Азъ не искамъ да живѣя повече, не искамъ да съществувамъ. Този, който казва, че не иска да живѣе, той не говори Истината. Ние разбираме

неговия езикъ. Задъ този изразъ се крие друго нѣщо. Когато нѣкоя мома казва, че иска да умре, азъ подразбирамъ друга идея, която тя скрива. Тази мома иска да люби, да обича. Тя казва: досега азъ бѣхъ навикнала да ме любягъ, но отсега нататкъ искамъ азъ да любя, азъ да жертвувамъ нѣщо отъ себе си

Та когато хората искатъ да умратъ, подразбирамъ, че искатъ да живѣятъ по новия начинъ. Всѣки, който умира, дава нѣщо. Когато бащата умира, извиква сина и дъщеря си и казва: „Дѣца, азъ умирамъ вече, напускамъ този свѣтъ. На васъ давамъ двѣтѣ кжщи, да ги раздѣлите помежду си, а нивитѣ и другитѣ имоти оставямъ на роднинитѣ“. Когато раздадешъ всичко, каквото имашъ, това е смъртъ. Въ това отношение, всѣки отъ васъ може да умре и пакъ да живѣе. Като умрешъ и отново дойдешъ, никой нѣма да забѣлѣжи, че си умрѣлъ. Щомъ раздадешъ всичкото си имущество, всички мислятъ, че ти си умрѣлъ отдавна. Когато хората говорятъ за смъртъта, тѣ разбиратъ, че човѣкъ умира и раздава всичко, завѣщава го на околнитѣ, а ние кръщаваме смъртъта съ сжщинското ѳ име и казваме: който умира, той започва да люби.

Азъ желая, тази мисль да остане у васъ доброволно, безъ насилие. Този день е тър-

жественъ, ние седимъ прѣдъ лицето на Бога, и азъ искамъ всѣки отъ васъ вжтрѣшно да разрѣши този важенъ въпросъ. Разрѣшите ли го днесъ, той е разрѣшенъ за всѣкога. Не го отлагайте за другъ день, но разрѣшете го още днесъ, докато сте прѣдъ Божието лице. Господъ казва: „Търсете ме, докато съмъ близо до васъ“. Когато параходътъ стигне на нѣкое пристанище, вие какво трѣбва да правите? Трѣбва да си вземете билетъ още прѣди третия звънецъ. Закъснѣте ли, тсй нѣма да ви приеме. Параходътъ има опрѣдѣлена тарифа. Дойде ли часътъ за тръгване, никого не чака. Казвате: ако закъснѣя, азъ мога да тръгна съ слѣдния параходъ. Можете да тръгнете и съ слѣдния параходъ, но знаете ли, какъ седи въпросътъ? Баща ви, майка ви, братъ ви, сестра ви, приятелитѣ ви ще заминатъ съ първия параходъ. Ако пропуснете този параходъ, ще съжалявате. Затова на врѣме ще отидете!

И тъй, отсега нататъкъ, каквото и да правите, вършете го заради Бога, заради Неговата Любовь. Това изисква новото учение, това изисква новиятъ животъ отъ всинца ни. Ние трѣбва да се отличаваме отъ другитѣ по това, че имаме единъ великъ принципъ, една велика идея, за която сме готови и на огънь да ни турятъ, и на бѣсилка да ни увисятъ, и на кръстъ да ни разпнатъ — всичко можемъ

да понесемъ. Ако ни турятъ на огъня, като дървата ще горимъ, работа ще вършимъ, но нѣма да изгаряме. Ако ни прѣвърнатъ въ вода, жаждата на хората ще уталожваме, но никого нѣма да давимъ. Ако ни направятъ на вжже, за всичко ще служимъ, но никога за обѣсване на хората. Ако ни направятъ на перо, всичко хубаво ще напишемъ, но никога смъртна присжда нѣма да подпишемъ. Следователно, въ каквото положение и да поставите праведния човѣкъ или ученика, той всѣкога ще покаже, че въ неговата душа живѣе Божията Любовь. Има ли нѣщо по-велико отъ това?

Сега, като ви говоря така, вие казвате: ние сме слушали тия работи. Да, слушали сте ги, но като ви запаля веднѣжъ, нѣма да се освободите отъ това запалване. Запаля ли ви, и цѣлъ свѣтъ да излѣзе да ви гаси, не ще може да ви изгаси. Колкото повече ви гаси, толкова повече ще се запалвате и ще горите, безъ да изгаряте. И затова Писанието казва: „Свѣтлина на нозѣтъ ми е Твоето Слово.“

Азъ желая, всички да носите запаленъ свѣтилника, който Господъ ще ви даде днесъ. Като излѣзете оттукъ, всѣки отъ васъ ще види по единъ ангелъ. Помолете го да ви даде по единъ запаленъ свѣтилникъ и тръгнете по опрѣдѣления отъ Бога пѣть. Вие ще ми кажете: Учителю, дѣ е вратата на новия

животъ? Азъ нѣма защо да показвамъ вратата на хора, като васъ, които сж толкова учени Има ли нужда да ви отварямъ Евангелието? Казвамъ ви: намѣрете 15 глава отъ Евангелието на Лука и четете. Всички знаете, дѣ се намира този ангелъ. Райската градина не е извънъ човѣка, чито на „Изгрѣва“ нѣкъдѣ — тя се намира въ самия човѣкъ. Ангелътъ, когото търсите, е въ тази Божествена градина, прѣдъ входа на която Богъ постави два херувима съ огнени мечове, да пазятъ, да не влизатъ грѣшнитѣ хора. На праведнитѣ хора Богъ дава по единъ запаленъ свѣтильникъ и казва: „Вие можете да отидете въ Рая, той е за васъ“.

Сега и азъ ви казвамъ идете въ Рая, въ Божествената градина, да се поразходите, да се срещнете съ ангела и да се поразговорите. Христосъ казва: „Азъ съмъ Пжтьтъ, Истината и Животътъ“. За това Той дойде на земята. И ако досега сте ходили въ тъмнина и сте били въ безсъзнание, отсега ще ходите въ свѣтлина и съ съзнание, и ще служите на Бога съ вжтрѣшна любовъ, по новъ начинъ. Само така ще приемете Божието благословение.

И тъй, азъ ви поздравлявамъ днесъ съ запаленитѣ свѣтилници!

Христосъ казва: „Азъ за това се родихъ, да свидѣтелствувамъ за Истината “

Свещениятъ часъ.

„Богъ царува на небето.
Богъ царува въ живота.
Да бжде името Му благо-
словено!“

Размишление.

Всѣка окултна наука, която принадлежи къмъ великата наука за живота, има за цѣль да просвѣти човѣшкия умъ и да облагороди човѣшкото сърце. Тя цѣли да внесе свѣтлина въ ума и топлина въ сърцето, като необходими условия за правилното развитие на човѣка. Отъ това гледище, умътъ и сърцето трѣбва да дойдатъ въ помощъ на човѣка за изправяне на живота му.

И тъй, щомъ започваме да изправяме живота си, всички трѣбва да учимъ. Миналитѣ поколѣния се учили, сегашнитѣ поколѣния се учатъ, и бждещитѣ поколѣния ще

се учатъ. Отъ кого? — Отъ свѣта, който Богъ е създалъ. Законитъ, които Богъ е наредилъ, трѣбва да се изучаватъ, защото върху тѣхъ се гради личниятъ или индивидуалниятъ, умствениятъ и духовниятъ животъ на човѣка. При това съграждане на живота се изучаватъ различни прѣдмети. Всичко въ природата се развива послѣдователно. Сжщото нѣщо се наблюдава и въ свѣта. Най-първо ще се изучаватъ най-близкитъ прѣдмети, които иматъ прѣко отношение къмъ насъ. Слѣдъ това ще се изучаватъ прѣдметитъ, които засѣгатъ нашитъ чувства и най-послѣ тия, които засѣгатъ нашия умъ.

Първо човѣкъ трѣбва да започне съ изучаване на твърдата почва, отъ която ще придобие устойчивъ характеръ. Тя придава стабилностъ на човѣка. Всѣки човѣкъ, който иска да придобие устойчивостъ, може да стане каменаръ, да дѣла камъни. Достатъчно е да дѣла камъни два-три мѣсеца, за да внесе този елементъ въ характера си. Човѣкъ може да придобие устойчивостъ не само чрѣзъ дѣлане на камъни, но и ако оре земята, ако обработва градини, лозя и други подобни. Съ тази работа той развива мускулната и костната си системи.

Вие казвате какъ да работимъ? Какви методи трѣбва да прилагаме за учене? Казвамъ: наблюдавайте природата, вижте, какъ

работи тя и отъ нея се учете! Използвайте за вашето развитие методитѣ, съ които тя си служи. Прослѣдете, какво става съ водата, която пада отъ пространството. Нагледъ тя е чиста и пада въ видъ на росни капки или на дъждъ. Докато падне на земята, тя се напращва отъ въздуха, било отъ пращинкитѣ, или отъ саждитѣ въ него; послѣ разтваря нѣкои газове, които се намиратъ въ въздуха, като сжщеврѣменно поема и разни микроби. Въ този видъ вече водата не е чиста. Нейното движение, обаче, не спира тукъ. Тя прониква въ земята, дѣто срѣща пѣсъчливи пластове, прѣзъ които се прѣцѣжда или филтрира. Така прѣчистена, водата дохожда до извѣстни пластове, дѣто не се просмуква, но се събира на едно мѣсто и оттамъ, като си пробие пѣтъ навънъ, излиза въ видъ на чистъ, хубавъ изворъ. Тѣзи пластове сж прѣпятствия за водата, но тя се стреми да си пробие пѣтъ между тѣхъ и да вземе извѣстно направление.

По аналогия на това, казвамъ: мисълта, която иде отъ Бога е чиста, но докато дойде до нашия мозъкъ, минава прѣзъ пространството, дѣто се напращва и става нечиста. Вслѣдствие на това, тя трѣбва да слѣзе въ долнитѣ пластове, да се филтрира, т. е. да се прѣцѣди и отново да се върне чиста, каквато е излѣзла отъ Бога. Кои сж тия пластове, прѣзъ които човѣшката мисль се прѣ-

чиства? — Това е материалниятъ свѣтъ, въ който тя срѣща редъ прѣпятствия. Слѣдъ като прѣмине тѣзи прѣпятствия, тя излиза навънъ въ видъ на изворъ. Въ това отношение, всѣки човѣкъ е единъ постояненъ изворъ. Щомъ човѣкъ започне да мисли, той прѣдставлява вече единъ изворъ.

Казвамъ: всѣки отъ васъ най-първо трѣбва да се стреми да бжде отличенъ ученикъ. Всѣки день той трѣбва да отдѣля частъ отъ врѣмето си за учене, да създаде въ себе си навикъ да учи. Ученикътъ трѣбва да се отличава съ обичъ къмъ знанието, съ обичъ къмъ науката. Той трѣбва да проучи, какво нѣщо е окултниятъ ученикъ и окултната наука, за да може да даде кратко опрѣдѣление на този въпросъ. Да бждешъ окултенъ ученикъ, не значи да натрупашъ въ главата си извѣстни познания върху различнитѣ прѣдмети, защото това може да дадатъ и другитѣ науки. Напримѣръ, отъ другитѣ науки вие можете да получите познания върху слънцето и неговия съставъ, разни теории за създаването на свѣта и т. н. Съврѣменната химия пѣкъ ще ви запознае съ елементитѣ, отъ които е създаденъ материалния свѣтъ, съ тѣхнитѣ свойства и съ службата имъ, която изпълняватъ въ неорганическия и органическия свѣтъ. Тя ще говори, напримѣръ, за ролята на водорода, кислорода, азота и вжгле-

рода въ тия два свѣта, но не и за ролята имъ въ психическия свѣтъ. Въ това отношение сж интересни не само физическитѣ сили на елементитѣ, но и тѣхнитѣ психически сили, на които тѣ сж проводници въ живата природа. Съврѣменната наука спомага на окултната, като ни запознава съ живата природа. Окултната наука, обаче, прѣдставлява въведение къмъ великата наука на живота.

Отъ окултно гледище, когато единъ Учитель разглежда нѣкакъвъ елементъ, той обръща внимание на материята, отъ която е създаденъ, на чистотата на тази материя, както и на различието между неговата материя и тази на сжщия елементъ, но въ разнитѣ организми. Напримѣръ, той намира разлика между златото въ неорганическия и въ органическия свѣтъ. По аналогия на това, изтъква се разлика въ материята на човѣшкия мозъкъ у разнитѣ индивиди. Слѣдователно, хората се различаватъ, както по качествата на материята, отъ която е образуванъ тѣхниятъ мозъкъ, тѣй и по качеството и количеството на силитѣ, които функциониратъ въ областта на този мозъкъ. Окултната наука опрѣдѣля още и причинитѣ, поради които извѣстни добродѣтели сж развити повече или по-малко въ дадени хора. Тя казва: добъръ човѣкъ е онзи, който има повече връзки съ напрѣднали и възвишени сжщества. Значи, по-голѣ-

мото или по-малкото съприкосновение съ висшитѣ сѣщества, броятъ на допирнитѣ точки съ тѣхъ опрѣдѣля степенъта на човѣшката доброта. Когато дойдемъ до онѣзи велики сѣщества, които иматъ допирни точки направо съ Бога, за тѣхъ казваме, че тѣ почти сж завършили своето развитие на земята. Тѣ влизатъ вече въ плана на една по-висока еволюция отъ тази на земята.

Както и да ви описвамъ този висшъ свѣтъ, той е почти недостъпенъ за сегашния човѣкъ, затова за сега ще се ограничимъ само съ разглеждането и проучването на земния животъ. Наблюдавайте, каква промѣна ще забѣлѣжите въ нѣкой младежъ, който е прѣкаралъ нѣколко години въ странство, дѣто е билъ въ съприкосновение съ видни, учени професори. Вие ще намѣрите промѣна въ външния му видъ, въ отношенията му съ другитѣ хора, въ начина на мисленето и т. н. На какво се дължи тази промѣна? — На съприкосновението, което е ималъ съ тия учени хора. Вие казвате: тѣ сж свѣтски хора. Не мислете така. Тия хора, които сж дошли до едно голѣмо концентриране на мисльта си, до единъ пълненъ контактъ съ живата природа, иматъ и силно развитъ духовенъ животъ. Мнозина отъ тия учени хора сж окултни ученици, занимаватъ се съ окултна наука, но външно не се изявяватъ, че сж такива. Мно-

го отъ извѣстнитѣ химици и физици се занимаватъ съ окултната наука и черпятъ своитѣ знания направо отъ живата природа. Нѣма да цитирамъ имената на тия учени, но казвамъ, че такива сж съществували и въ древнитѣ врѣмена, но съществуватъ и днесъ.

Нѣкои питатъ: защо ни е окултната наука? — Въ нея ще намѣрите редъ начини и методи, какъ да си въздѣйствувате при различнитѣ състояния въ живота си, какъ да устроите живота си разумно и по какъвъ начинъ да разрѣшавате труднитѣ задачи. Запримѣръ, често се говори, че трѣбва да имаме търпѣние, но по кой начинъ да се приложи? Говори се, че трѣбва да бждемъ благи. Какъ да се постигне това? Говори се, че трѣбва да правимъ добро. Кой е най-разумниятъ начинъ, по който можемъ да правимъ добро на хората?

Ще ви дамъ единъ примѣръ отъ физическия свѣтъ. Прѣдставете си, че искате да извадите едно вжгленче отъ огъня. По колко начина може да го извадите? — Или съ прѣсти, или съ щипци. Какви ще бждатъ резултатитѣ при двата случая? — Въ първия случай, когато хванете вжгленчето съ прѣсти, бързо го хвърляте настрана, и прѣзъ цѣлия день сте недоволни, че сте се изгорили. Въ втория случай, когато сте го хванали съ щипци, вие сте свободни, независими, разнасяте

го дѣто искате — нищо не ви смущава. Значи, щомъ искате да направите добро, може да употребите единъ отъ двата метода — или съ прѣсти, или съ щипци. Ще имате два различни резултата. Казвамъ: вие трѣбва да правите добро по втория начинъ — съ щипци. Искате да дадете нѣкому пари. Какво ще направите? — Ще намѣрите трето лице, чрѣзъ което ще прѣдадете паритѣ. Тогава вие сте свободни. Дадете ли самъ паритѣ на това лице, вие изгаряте прѣститѣ си. Този човѣкъ ще дойде втори пжтъ при васъ и ще ви каже: онзи день ми дадохте 1,000 лева, дайте ми сега още толкова! Хората отъ свѣта сж опитали този методъ, затова казватъ: „Огньъ съ ржка се не пипа.“ Може да го пипате съ ржка, но резултатитѣ нѣма да бждатъ такива, както, ако бихте го хванали съ щипци.

Често хората смѣсватъ думитѣ „любопытностъ и любопитство.“ Сжщо тъй често смѣсватъ желанието да се подобри материалниятъ животъ съ желанието да се подобри умствениятъ и духовниятъ животъ на човѣка. Това не е едно и сжщо нѣщо. Да подобря материалния си животъ е едно благо, отъ което цѣлѣта на окултната Школа не се постига. Да подобря умствения и духовния си животъ, да просвѣтя ума си и да облагородя сърцето си, това влиза въ цѣлѣта на тази Школа. Да подобря материалния си животъ,

значи да постигна такива знания, които утрѣ могатъ да изчезнатъ отъ моя умъ. Какво съмъ придобилъ? — Нищо. Мнозина отъ васъ сте свършили гимназия, други — университетъ, но питамъ: дѣ сж ония формули, дѣ сж всички теории, които сте учили прѣзъ това врѣме? — Почти всичко е забравено, изчезнало е отъ вашия умъ. Казвате: тогава защо е трѣбвало да учимъ? Не, изучаването на този материалъ е изпълнило своята служба. На врѣмето си то е било необходимо упражнение, една гимнастика за ума. Натрупването на нови впечатления отъ живота сж изгладили тия знания. Ето защо, човѣкъ самъ трѣбва да чисти, да измива своята паметъ — своята библиотека отъ излишния прахъ. Мислитѣ прѣдставляватъ лабораторията на нашата паметъ, дѣто сж складирани всички томове на нашето знание. Често тия томове сж прахасали отъ вѣковния прахъ на безумието, и така сж забъркани изъ библиотеката, че не знаемъ, дѣ се намиратъ. Прахътъ произтича отъ ненужнитѣ безпокойствия на ума, създадени отъ сегашния животъ.

Първата задача на ученика е да се научи какъ да се освободи отъ тия безпокойствия. Болестъта, запримѣръ, е ненужно безпокойствие. Боленъ си, страдашъ отъ възпаление на очитѣ, или отъ коремоболие, или отъ ревматизъмъ, или отъ разстройство

въ нервната система — прѣмахни тия болести. Сиромашъ си, имашъ ижчнотии въ живота си — прѣмахни тия прѣпятствия. Ученикътъ трѣбва да прѣодолява всички мжчнотии и прѣпятствия въ живота си. Който иска да учи, боленъ не трѣбва да бжде, и сиромашъ не трѣбва да бжде. За обикновенитѣ ученици е позволено това, но окултнитѣ ученикъ трѣбва да бжде свободенъ отъ всички неджзи. На окултния ученикъ не е позволено да има неджзи. Има ли нѣкакъвъ неджгъ, той трѣбва да има търпѣнието и доблестъта да се лѣкува по всички правила, които окултната наука прѣпоржчва. Вие не разбирате правилата на тази наука и казвате: Господъ ще ни излѣкува. Така казва и свѣтътъ. Оставете ли само Богъ да ви лѣкува, това е физически актъ, а не единъ вжтрѣшенъ актъ на вашето съзнание. Когато Учителътъ ви прѣдаде единъ урокъ, и вие не го научите, трѣбва ли да казвате, че Учителътъ знае урока и ще ви го повтори? Не, веднъжъ урокътъ прѣдаденъ отъ Учителя, вие ще го научите и ще го приложите. Всѣки урокъ, както и всѣко окултно учение иматъ своето практическо приложение. Ако тѣ не се приложатъ въ живота ви, ще се създаде едно индиферентно състояние, при което мнозина ще се обезсърдчатъ и ще кажатъ: и това е обикновена наука! Отъ толкова годи-

ни учимъ, но какво сме придобили? Както навсѣкждѣ, оставяте Учителя да прѣдава уроци, а вие не го научавате.

На мнозина отъ васъ съмъ далъ правила, какъ да се лѣкуватъ сами, и какъ да даватъ на други първа помощъ. Всѣки отъ васъ, като ученикъ, трѣбва да знае тия правила и да ги прилага. Какъ лѣкувате главоболието, или бодешитѣ, или болкитѣ въ кръста и т. н? Не е достатъчно само да се констатира извѣстна болестъ. Ние имаме особено гледище за болеститѣ. Болеститѣ сж дадени на хората за придобиване на смирение. Всѣка болестъ е особена задача, съ която ученикътъ трѣбва да се справи. На всѣка болестъ, която му се дава, той трѣбва да гледа като на особена привилегия. Всички болести се дължатъ на извѣстни микроби, малки същества, които се развиватъ въ организма на човѣка. Значи, тѣ намиратъ въ вашия организъмъ достатъчно количество храна, съответна за тѣхното развитие. Какво трѣбва да правите? — Не имъ давайте такава храна, и тѣ ще си заминатъ. Отъ какво произтича главоболието? — Отъ ядене на мжчносмилателна храна, която оставя излишъци въ стомаха. Тогава прѣчистването на стомаха не става правилно, канализацията му е поврѣдена нѣкждѣ, вслѣдствие на което се явява главоболие, а стомахътъ и устата за-

почватъ да миришатъ. У известни хора тази миризма се усѣща отъ разстояние 5 — 6 метра. Нѣкои хора, като не ядатъ 5 — 6 дни, започватъ да миришатъ неприятно. Когато окултниятъ ученикъ пости, отъ него лѣха приятна миризма.

Окултниятъ ученикъ трѣбва да работи за прѣчистване на тѣлото си. Нѣкой казва: за да се прѣчисти човѣкъ, той трѣбва да изтощи тѣлото си. Не, това е криво заключение. Вие трѣбва да правите разлика между плътта и физическото ви тѣло. Ако плътта ви отслабва, тѣлото ви не трѣбва да отслабва. Какво подразбирамъ подъ отслабване на плътта? — Да се намалятъ низшитѣ желания у човѣка, т. е. желанията му да се възпитатъ. Низшитѣ желания не се криятъ въ физическото тѣло, но въ плътта. Ето защо, за да възпитате тия желания, не трѣбва да измжчвате стомаха си. Наистина, по-нѣкога стомахътъ приема повече храна, но причината за това е желанието за ядене, което се крие въ единъ центъръ, който се намира около слѣпитѣ очи. Миризмата на нѣкое вкусно ядене възбужда този центъръ, у човѣка се поражда желание повече да яде, и тогава стомахътъ приема тази храна и се прѣтоварва. По този начинъ, именно, чрѣзъ силно желание за ядене, човѣкъ разваля стомаха си. Това е крайностъ, но ако стомахътъ

приема по-малко храна, отколкото може, това е друга крайност. Когато окултният ученик яде, той трѣбва да бѣде доволенъ отъ храната, да забрави всичко наоколо си и да благодари на Бога. Да знаешъ, какъ да ядешъ, това е наука, това е цѣла музика. И Писанието казва: „Ще ядете и за всичко, което Богъ ви е далъ, ще благодарите“.

Второ условие при храненето. Окултниятъ ученикъ трѣбва да избѣгва еднообразната храна. Нѣкой се подлага, напримѣръ, на картофенъ режимъ. Цѣлъ мѣсецъ се храни само съ картофи. Какво ще му допринесе тази храна? Другъ се храни цѣлъ мѣсецъ само съ череши. Трети — само съ грозде. Това не е правиленъ начинъ за хранене. Когато Богъ създаде първия човѣкъ, каза му: „Ще ядешъ отъ всички плодове въ тази градина, само отъ единъ плодъ нѣма да ядешъ — отъ плода на дървото за познаване доброто и злото.“ Така и вие, отъ всички плодове ще ядете — отъ забранения плодъ нѣма да ядете. Ако се хранишъ съ картофи, ще опиташъ всички видове: днесъ ще ядешъ бѣли картофи, утрѣ ще ядешъ червени. Ще опиташъ всички видове картофи и ще пристѣпишъ на друга храна. Ако се хранишъ съ череши, ще опиташъ всички видове череши. Ако се хранишъ съ грозде, по сѣщия начинъ ще опиташъ всички видове грозде. Винаги трѣбва да раз-

нообразявате храната си, защото всѣки видъ храна съдържа специфични енергии, необходими за организма ви. У човѣка има едно особено чувство, което на всѣко врѣме му подсказва, каква храна трѣбва да яде. Защо? Защото въ даденъ случай само въ тази храна човѣкъ ще намѣри ония специфични елементи, които сж необходими било за съграждане на организма, било за създаването на нѣкоя велика мисль или нѣкое благородно чувство. Вие ще кажете: отдѣ ще намѣримъ тази подходяща храна? Виждате онзи художникъ, колкото бѣденъ и да е, какъ намира бои, четки. Щомъ сж нужни за работата му, отдѣто и да е, той ще ги намѣри.

Питамъ ви: какъ ще си обясните Христовигѣ думи въ притчата за онзи домостроителъ, когото господарьтъ уволнилъ и поискалъ смѣтка за домостроителството? Този домостроителъ си казалъ: „Що да сторя? Да копая — не мога. Да прося — срамъ ме е“. И най-послѣ казва: „Дойде ми на умъ, какво да направя“. И повиква одного отъ длъжниците на господаря си и го пита: „Колко си длъженъ на господаря ми? А той му отговорилъ: „Сто вати масло.“ — Пиши 50! Пита втория: „Ти колко дължишъ на господаря ми?“ — Сто кора жито. Казва му: „Пиши 80!“ Както виждате, той не печели, а другигѣ печелятъ. Той си прави приятели. Христосъ каз-

ва по-нататък: „Направете си приятели отъ богатството на неправдата, за да ви приематъ въ дома си, когато осиромашеете. Какъ ще разберете този стихъ? Той прѣдставлява единъ вжтрѣшенъ законъ, който само окултниятъ ученикъ може да разбере. Онзи, който не познава този законъ, ще се държи въ буквата на нѣщата и ще се обърка. Ние имаме единъ външенъ моралъ, който е необходимъ за свѣта, но не и за насъ. За насъ е нужно дълбоко вжтрѣшно разбиране на нѣщата, вмѣсто това, което прѣдставляватъ външните отношения въ свѣта.

Казвамъ: както всѣки човѣкъ отъ свѣта разбира своитѣ интереси, така и окултниятъ ученикъ трѣбва да разбира своитѣ интереси и тия на своитѣ другари. Всѣки ученикъ, който ходи въ училището, трѣбва еднакво да разбира, както своето положение, тъй и положението на другитѣ. Не разбира ли хората, както и себе си, той ще влѣзе въ голѣмо стълкновение съ тѣхъ. Всѣки ученикъ, който иска да си служи съ математиката, най-първо трѣбва да знае законитѣ и правилата, по които става събирането, изваждането, умножението и дѣлението. Постепенно той ще навлиза и въ по-сложнитѣ дѣйствия на висшата математика. Не знае ли елементарнитѣ нѣща, той не може да си служи нито съ математиката, нито съ геометрията.

Слѣдователно, животѣ хора прѣдставляватъ за насъ почва, която трѣбва да изучаваме. Голѣмо изкуство е да знаемъ, съ кои хора трѣбва въ всѣки даденъ случай да дружимъ, да сподѣляме своитѣ мисли и чувства, да се подвизаваме заедно въ духовния животъ и т. н. „Съ единъ камѣкъ кжца не става,“ казва българската поговорка. Така е. За да съградите своето здание, много камѣни ви трѣбватъ. Камѣнитѣ, това сж животѣ хора, които ще взематъ участие въ този градежъ. Съ тѣхъ ще сподѣляте своитѣ мисли и чувства, своя животъ, безъ да ви критикуватъ. И тѣ ще сподѣлятъ съ васъ. Взаимно ще разглеждате единъ прѣдметъ и ще извадите общо заключение. Така само ще имате резултатъ, което показва, че между васъ има вжтрѣшно разбиране. Слѣдъ това ще се раздѣлите приятелски, съ желание и втори пжтъ да се срещнете. Да допуснемъ, че като окултни ученици, вие се събирате на обща молитва. Какво се изисква отъ васъ? — Сърцата и умоветѣ ви тѣй да се отворятъ, че всички заедно да създадете велика вжтрѣшна връзка съ невидимия свѣтъ, и всички да се почувствувате радостни и весели. За сега молитвата за васъ е дългъ, но не и резултатъ на единъ вжтрѣшенъ Божественъ потикъ. Слѣдъ врѣме ще добиете този потикъ, и молитвата ще получи за васъ другъ смисълъ.

И тъй, като окултни ученици, въ първо време ще изучавате окръжаващата природа и нейното влияние върху васъ, а именно: влиянието на времето, на въздуха, на вѣтроветъ, на цвѣтята, на плоднитъ дървета, на изворитъ, на водата и т. н. Окултниятъ ученикъ трѣбва да знае, каква вода да пие. Той трѣбва да пие най хубавата вода, защото тя дава най-добри условия за здравето, което е необходимо за проявлението на правата мисль. Мисли ли ученикътъ право, той ще изпитва красиви, приятни чувства.

И сега, като на ученици, давамъ ви слѣдното правило: окултната наука не търпи излишно говорене. Вие може да говорите нѣкога повечко, но ако всѣкога говорите много, това не е правилно. Многого говорене е хабене на енергия. Въ Америка, напримѣръ, проповѣдниците говорятъ извънредно много, вслѣдствие на което тѣ страдатъ отъ изтощаване на нервната система. Тамъ проповѣдничеството е достигнало висока степенъ на развитие. Излиза проповѣдникътъ на амвона да говори. Той иска да произведе ефектъ прѣдъ публиката съ своето краснорѣчие, но тъй се случва, че публиката остава индиферентна къмъ проповѣдта му. Връща се този проповѣдникъ у дома си недоволенъ, разтревоженъ, съ намѣрение втори пѣтъ да не излиза да проповѣдва. Той отваря душата си, говори, а

слушателитѣ му го посрѣщатъ съ студень душѣ. Тѣзи сътресения произвеждатъ извѣстенъ родъ органически поврѣди въ организма на този проповѣдникъ. Надали има проповѣдници въ свѣта, които да не страдатъ отъ нервно разстройство и отъ окапване на космитѣ отъ главитѣ имъ. Това се дължи на вжтрѣшно безпокойство въ тѣхъ. Тѣ навлизатъ въ една непозната областъ — не разбиратъ окръжаващитѣ хора. Проповѣдникътъ излиза да говори на извѣстна публика, безъ да я познава Той мисли само върху това, какъ да говори и колко повече да говори, безъ да има прѣдъ видъ, че ще бжде подложенъ на такава критика, каквато никога въ живота си не е сънувалъ. Знаете ли, какви сж американцитѣ? Щомъ не имъ хареса нѣкой проповѣдникъ, тѣ казватъ: „Хлопа му нѣщо дъската!“ Често у хората се събужда, съзнателно или несъзнателно, желанието да запознаятъ свѣта съ своитѣ най-свещени идеи, но това е неправилно. Христосъ е казалъ: „Не давайте скжпоцѣннитѣ си бисери на свинетѣ.“ Това правило не се спазва почти никждѣ, а особено въ България. И затова виждаме тия свине да хвърлятъ нашитѣ камъни върху главитѣ ни. Какво прави природата въ такъвъ случай? — Тя скрива дълбоко въ земята всички свои богатства, всички свои скжпоцѣнни работи и никому не ги показва. Религиознитѣ

хора, обаче, всичко, каквото иматъ, изнасятъ на пазаръ. Защо? Защото не е тѣхно, тѣ не сж го придобили съ трудъ.

Най-първо, като ученици на окултната Школа, ще знаете: свято ще пазите свещеното знание, което имате, и нѣма да го изнасяте на пазаря. Вие ще го изнесете само прѣдъ тази душа, която мисли и разсждава като васъ, която има сжщитѣ потици, като васъ. Съ нея само може да сподѣлите този свещенъ хлѣбъ. Съ всички останали хора може да размѣняте мисли върху общи въпроси, които сж достъпни за тѣхния умъ. Напримѣръ, нѣкои ви запитватъ: какви сж вашитѣ понятия за Бога, какво е вашето вѣрую и т. н.? Вие сте готови веднага да дадете отговоръ. Казвамъ: като ученици, вие трѣбва да се въздържате, да не бързате изведнѣжъ да изнасяте вашитѣ свещени идеи. Въ старо врѣме окултнитѣ ученици се подлагали на особенъ родъ самодисциплина — да се въздържатъ отъ много говорене. Въ това отношение, и вие трѣбва да правите опити, да не бързате да изнасяте знанието си вънъ прѣдъ свѣта. Знанието е плодъ, който зрѣе. Не давайте този плодъ другиму, прѣди вие да сте го опитали!

Ще ви приведа единъ примѣръ, отъ който ще видите, какви резултати дава неспазването на този законъ. Прѣди години въ

България усилено се третираше въпроса за ясновидството. Отъ нѣкои крайпланински български градове излизаха доста ясновидци, които имаха чудни видѣния, съобщения съ другия свѣтъ, но започнаха да парадиратъ прѣдъ хората съ тази си способностъ. Дѣ кого срещаха, започваха да разправятъ за своитѣ видѣния. Тия хора пъкъ прѣдаваха тѣхнитѣ видѣния на други, но съ нѣкакви малки прибавки, съ нѣкакви прѣувеличения. По този начинъ, отъ една страна тѣ станаха за присмѣхъ, а отъ друга страна започнаха да губятъ способността си, и видѣнията вече изчезнаха. Докато по-рано разправяха, че св. Петъръ, св. Георги имъ се явявали, вече нѣмаше какво да разправятъ, и съжالياха, че сж изгубили дарбата си. Така е, всички свети вдигнаха знамената и си отидоха, а тѣ останаха самички и започнаха да се чудятъ, дали, наистина, св. Георги, св. Петъръ имъ се явявали нѣкога, или не. Като ученици, вие трѣбва да знаете, че има нѣща, които могатъ да се казватъ на хората, но има и такива, които трѣбва да задържате само за себе си. Тия послѣднитѣ трѣбва да прѣдставляватъ запасъ, малкъ капиталъ, отъ който само вие да се ползвате. Та всѣки човѣкъ трѣбва да има нѣщо священо въ себе си, което свято да пази отъ всѣки чуждъ погледъ, отъ всѣко чуждо посѣгателство.

Казахъ по-рано, че понѣкога въ ученика се развива любопитството, вмѣсто любознателността. Напримѣръ, той вижда, че нѣкои говорятъ помежду си нѣщо, и казва: кажи ми, какво говорихте? Казвамъ: то не е за тебе. И да ти кажа, нѣма да се ползувашъ отъ него, нито по-добъръ ще станешъ. Така излиза. Ако му кажа извѣстна своя опитностъ, той ме подлага на критика въ себе си и казва: дали това, което ми каза, е истина, или сега го измисли? Прѣди малко дойде при мене единъ младъ човѣкъ и ми разправи, какво видѣние ималъ. Ако разкажа и на васъ неговото видѣние, мнозина ще се съблазните, нѣма да повѣрвате въ тия нѣща, защото въ това видѣние, наистина, има много невъзможни и недостѣпни нѣща за приемане отъ човѣшкия умъ. Човѣкъ трѣбва да има силна вѣра, за да приеме извѣстни нѣща. Къмъ видѣнията си и къмъ сънищата си вие трѣбва да се отнасяте съ голѣмо внимание. Ако ги приемате безогледно, ще се намѣрите въ опасно положение. Да не мислите, че всѣки сънъ има смисълъ. Не всичко, което виждате, или сънувате, или говорите, е отъ Бога. Трѣбва да провѣрвате тия нѣща, за да знаете, колко на сто отъ всичко, което става у васъ и около васъ, е вѣрно. Подлагайте на опитъ, както сънния си животъ, тъй и будния. Провѣрвайте, какъвъ процентъ отъ проя-

витъ на вашата интуиция сж вѣрни. Изпитвайте се, да видите, колко отъ вашитѣ мисли и чувства се сбждватъ.

Направете слѣдния опитъ. Да кажемъ, че нѣкой вашъ приятелъ ви обѣщаль да дойде у васъ въ срѣда, въ петъ часа слѣдъ обѣдъ. Прѣди да е дошълъ още, задайте си въпроса, дали ще дойде, или не. Ако си отговорите, че ще дойде, чакайте съ търпѣние опрѣдѣления отъ него часъ, за да провѣрите. Запишете си точно въ колко часа сте си отговорили, че ще дойде. Ако не дойде, тогава, или вие сте се излъгали, или той се е размислилъ да не дохожда. Послѣ, провѣрете отъ него, въ колко часа се е отказаль отъ намѣрението си да дохожда и защо, именно. Вие искате да бждете ясновидци, нали? Тогава направете другъ опитъ. Извадете часовника си и не го отваряйте. Застанете въ себе си тихо и спокойно, безъ бързане, и опрѣдѣлете слѣдъ това, колко е часътъ. Отворете часовника си и вижте, дали сте успѣли въ опита си, или има разлика и каква е тя. Има законъ, възъ основа на който можете точно да опрѣдѣляте часа. Ако не успѣете отъ първия, отъ втория, отъ третия опитъ, не се обезсърдчавайте, продължавайте понататкъ, все ще успѣете да развиете това чувство. Нѣкои наши приятели не носятъ часовници, но сж развили въ себе си такава

интуиция, че могат точно да определят часа, нѣкой пжтъ съ разлика половинъ часъ, а много често съ разлика само отъ петъ минути. Има случаи, когато часовникътъ на нѣкого е спрѣлъ, но той не забѣлѣзалъ това нѣщо. Питатъ го: колко е часътъ? — Осемъ. Другиятъ, който нѣма часовникъ, казва: трѣбва да има нѣкаква грѣшка; споредъ мене, часътъ е около десетъ. — Тѣй ли? Не може да бжде! Провѣряватъ другъ часовникъ и се указва, че часътъ е наистина десетъ. Значи, часовникътъ на първия е спрѣлъ. Дѣ е погрѣшката? — Въ часовника, който спрѣлъ и въ човѣка, който нѣма развита интуиция, а вѣрва само въ часовника си.

Та казвамъ: окултниятъ ученикъ трѣбва да има развита интуиция, затова ще работи за развиването ѝ. Интуицията е важно помагало въ живота на ученика. Който има развита интуиция, може да избегне много нещастия и неприятности въ живота си. Вземете най-простия случай. Искате да отидете на гости при нѣкой свой приятель. Запитайте се вжтрѣшно, дали вашиятъ приятель е у дома си, или не. Ако почувствувате, че не е у дома си, не излизайте. Като се срещнете, провѣрете да видите, дали интуицията ви е вѣрна, или не.

Като ученици, вие трѣбва да развивате добри качества и способности. Запримѣръ,

умътъ ви трѣбва да бжде чистъ и свѣтълъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да има положителна вѣра, основана на великитѣ Божии закони — на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Богъ работи въ свѣта! Щомъ Богъ работи въ свѣта, трѣбва ли да се съмнѣвате? Разбирамъ да се съмнѣвашъ въ единъ невѣжа, но да се съмнѣвашъ въ единъ великъ мъдрецъ, въ единъ великъ ученъ, това е необяснимо. Въ живота на учения човѣкъ погрѣшкитѣ сж изключения, а въ живота на простия — изключенията сж правила.

Окултниятъ ученикъ трѣбва да разполага съ силитѣ, които се криятъ въ неговата душа. Той трѣбва да прѣдвижда всичко, което може да му се случи, затова постоянно трѣбва да е на щрекъ, т. е. съзнанието му трѣбва да е будно. Ако умътъ на човѣка е буденъ, и здравето му е осигурено. Въ будния умъ нѣма прѣкъсване на мисълта. Той не се безпокои отъ това, което става, защото знае, че Богъ дѣйствува навсѣкждѣ въ свѣта. Ако е допуснато извѣстно страдание или изпитание за нѣкого, то става по закона на Божия Промисълъ, затова то крие въ себе си нѣщо добро. Съ всѣко страдание Богъ иска да обърне вниманието ви къмъ нѣщо важно за васъ, т. е. Той иска да ви упъти въ правата посока на живота. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ иска да стане богатъ,

но това желание ще го спре въ еволюцията му, затова отъ невидимия свѣтъ го поставятъ при условия да изгуби и това, което до тогава ималъ. Щомъ желанието му да забогатѣе не се задоволява, тогава той го отправя въ друга посока, започва да се занимава съ музика, съ изкуство или съ наука. Съ това той се приближава вече къмъ единъ по-висшъ свѣтъ.

Значи, всички неприятности, страдания и изпитания въ пѣтя на ученика идватъ съ единствената цѣль да го отправятъ въ свѣта на хармонията, въ умствения свѣтъ, дѣто той може правилно да се развива. Само така ученикътъ ще разбере закона: „Всичко съдѣйствиува за добро на онѣзи, които любятъ Бога“. Значи, всичко, каквото се случи въ живота на ученика, съдѣйствиува му за добро. За ученика е казано: „Космитѣ на главата му сж прѣброени, и нито единъ косъмъ нѣма да падне безъ волята на Бога.“

И тъй, бесѣдитѣ, които ви сж дадени въ окултната Школа, трѣбва да се изучаватъ по особенъ начинъ, а не само да се четатъ. Всѣки за себе си трѣбва да извади най-важнитѣ мѣста отъ всѣка лекция и бесѣда и да ги приложи въ живота си. Знание безъ приложение не е знание. По сжщия начинъ четете и проучавайте Библията. Нѣкой отъ васъ

се спира на едно мѣсто, другъ на друго мѣсто, било отъ Стария или Новия Завѣтъ, и оттамъ черпи поука за нѣкоя своя мжнотия, или се поощрява отъ нѣкоя морална постѣпка. Така можете да четете и книгитѣ на нѣкои видни автори. Не четете ли по този начинъ бесѣдитѣ, Библията или коя и да е книга, тѣ ще ви се видятъ еднообразни, и вие ще потърсите нѣкакво развлѣчение, но развлѣчението не е наука. Работете всички, за да придобиете концентра́ция въ мисълта си.

Всѣки отъ васъ, който иска да бжде ученикъ, нека си опрѣдѣли единъ свещенъ часъ за работа. Този свещенъ часъ може да бжде или сутриненъ, или слѣдобѣденъ или вечеренъ. Прѣзъ това опрѣдѣлено врѣме прѣкарвайте въ дълбоко размишление, за да се справяте съ всички мжнотии, които ви се изпрѣчватъ на пътя. Като прѣмине този часъ на размишление, трѣбва да се почувствувате окуражени, опрѣснени, съ чисто сърце, за да можете съ нови сили да прѣкарате останалото врѣме отъ деня. На другия день пакъ ще прѣкарате свещения часъ въ размишление. Като се справяте по този начинъ съ мжнотиитѣ въ живота си, ще се намѣрите въ положението на онзи задлъжнѣлъ търговецъ, който получава нѣколко чека и отива съ тѣхъ въ банката, да получи паритѣ и да си изплати дълговетѣ. Така и

вие ще снимате отъ гърба си единъ по единъ своитѣ товари. Защо? — Имате отпуснатъ кредитъ, съ който да уравниѣсвате умственния си бюджетъ. Прѣзъ този свещенъ часъ ще се разговаряте съ всички окултни ученици на тази Школа, въ която сте и вие. Всички окултни ученици по цѣлия свѣтъ, както и въ духовния свѣтъ, се интересуватъ отъ вашия най-малкъ духовенъ прогресъ. Тѣ се интересуватъ отъ васъ само за този малкъ успѣхъ. И когато вие се намѣрите въ нѣкакво затруднение, тѣ веднага ви се притичатъ на помощъ.

Казвамъ: свещениятъ часъ, който си опрѣдѣлите, ще спазвате прѣзъ цѣлата година и ще работите за изглаждане на недоразумѣнията, за наддѣляване на мжчнотиитѣ и за вашето повдигане. На всѣки отъ васъ давамъ тази задача, именно: да намѣрите приблизително, кой е вашиятъ свещенъ часъ. Идната година да се явите съ тази придобивка — да знаете, кой е вашиятъ свещенъ часъ и съ кой часъ отъ деня съвпада. Нѣкои отъ васъ може да сж намѣрили този часъ, но които не сж го намѣрили, ще си опрѣдѣлятъ разни часове, докато откриятъ, кой е сжщинскиятъ свещенъ часъ за тѣхъ. За всѣки ученикъ има по единъ опрѣдѣленъ свещенъ часъ. Този часъ може да е единъ и сжщъ за нѣколко ученика. Когато попаднете въ този

часъ, въ ума на всѣки одного отъ васъ ще дойде нѣкоя велика мисль или нѣкое възвишено чувство — изобщо въ васъ ще дойде едно просвѣтление. Ако дадете мѣсто на тази мисль или на това чувство, вие ще се повдигнете, но ако имъ въздѣйствувате, въ съзнанието ви ще настане тъмнина, и дълго врѣме слѣдъ това ще трѣбва да чакате, докато отново попаднете въ вашия свещенъ часъ. Свещениятъ часъ иде периодически, всѣки день, въ единъ и сжщъ часъ прѣзъ деня. Вие ще различите този часъ отъ останалитѣ часове на деня по това, че той е поинтенсивенъ, иде съ по-засиленъ тонъ.

Азъ бихъ желалъ да проучавате примѣритѣ, които съмъ далъ въ бесѣдитѣ, защото въ всѣки примѣръ е вложенъ единъ великъ законъ, единъ великъ методъ, съ който човекъ може да работи за своето усъвършенствуване. Всичко друго може да изчезне, но примѣритѣ нѣма да изчезнатъ, защото тѣ сжществуватъ въ живата природа. Както пѣлитѣ всѣкога ще пѣятъ, тъй и примѣрътъ вѣчно ще сжществува. Когато пѣтельтъ пѣе прѣдъ вратата на господаря си, знаятъ, че гостъ ще дойде. Когато пѣтельтъ пѣе много рано сутринъ, хората знаятъ, че той прѣдсказва промѣна на врѣмето. Когато пѣтлитѣ пѣятъ нѣколко пжти подъ редъ, у българитѣ има слѣдното повѣрие: щомъ запѣятъ трети

пжтъ, всичкитѣ лоши духове си отиватъ. Питамъ: какъ българитѣ разбиратъ езика на пѣтела? Това показва, че българинътъ е билъ нѣкога окултенъ ученикъ, и оттамъ знае тия нѣща. Тѣ разбиратъ значението на първото, на второто и на третото пѣние на пѣтела. Тия повѣрия, които сжществуватъ въ народа, сж вѣрни. Между хората сжествува и друго повѣрие, че когато паякъ се спусне отгорѣ, гостъ ще дойде. Дѣйствително, не се минава и половинъ часъ, гостътъ иде. Питамъ: какво отношение има между госта и спущането на паяка? Казвате: това е съвпадение. Може да е съвпадение, но щомъ това съвпадение е вѣрно, окултниятъ ученикъ трѣбва да отиде по-далечъ, да намѣри сжщинската причина на тия явления. да разбере, отъ дѣ идватъ тия вѣрвания. Тия нѣща ни се виждатъ чудни, но това сж факти.

Вие, като ученици, трѣбва да изучавате тия нѣща, да наблюдавате растенията, животнитѣ и да вадите положителни научни данни за тѣхния животъ и развитие. Вземете, напримѣръ, пчелата. Тя се отличава съ силно развито обоняние и зрѣние. Човѣкъ може да усѣти миризмата на цвѣтята най-много на 5 — 6 м. разстояние, когато пчелата усѣща тѣхната миризма на 5—6—10 клм. разстояние. Тя познава отдалечъ, кои цвѣтя миришатъ и по миризмата имъ ги намира

При това пчелата вижда хубаво и ясно отдалечъ. Въ това отношение тя е ясновидка. Като излиза изъ кошера си, тя прави единъ голѣмъ кръгъ, зърне отдалечъ цвѣтята и по права линия отива къмъ тѣхъ. Послѣ пакъ се повдига нагорѣ, зърне кошера си и по права линия отива къмъ него. Прѣмѣсти ли се кошера ѝ само единъ сантиметъръ, тя не влиза въ дупката направо, а се удря въ кошера. У нея има изработено вѣрно чувство за мѣрене. Казвамъ: ако пчелата е развила тия чувства, колко повече окултнитѣ ученици трѣбва да развиватъ своитѣ по-висши чувства! Като се спирате върху откритията на ученитѣ геолози и други, какъ мислите, по какъвъ начинъ сж дошли тѣ до тѣзи данни? — Чрѣзъ своята интуиция. Иначе, тѣ не биха могли само по прѣдположение да се добератъ до такива положителни истини. Въ тия учени има едно вътрѣшно чувство, чрѣзъ което тѣ казватъ, че еди-кои си пластове сж били прѣди хиляди години въ едно положение, други — въ друго положение. Послѣ обясняватъ по какви причини сж станали промѣни съ тѣхъ и т. н.

Въ всѣка окултна Школа трѣбва да се създаде общъ интересъ къмъ практическа работа. Сжщото се отнася и до васъ, ученицитѣ на тази Школа. Вие трѣбва да се заемете практически съ учението, за да придоб-

биете единъ ефективъ, една реална сума, съ която да боравите въ живота си. Мнозина отъ васъ боледувате. Тия болести прѣдстав- ляватъ задачи за васъ. Обикновенитѣ ученици могатъ да се лѣкуватъ по какъвто начинъ искатъ, но окултнитѣ ученици могатъ да се лѣкуватъ съ силата на молитвата и на своя умъ. Кое е по-хубаво, да платите на единъ лѣкаръ 100-200 лв., безъ да сте сигурни въ излѣкуването, или да насочите ума си въ пра- вилна посока и да се обърнете къмъ Бога? Често дохождатъ при мене нѣкои болни и ме питатъ: да викаме ли лѣкаръ? Казвамъ: ако се страхувате, викайте лѣкаръ, но постъ- пете по слѣдния начинъ. Като дойде лѣка- рътъ, кажете му: азъ съмъ боленъ. Изслѣд- вайте болестъта ми и кажете, ще оздравѣя, или не. Ако ми кажете, че ще оздравѣя и стане така, безъ да приемамъ лѣкарства, азъ ще ви дамъ добро възнаграждение. Ако ми кажете, че нѣма да оздравѣя, нищо нѣма да ви платя. Ако той каже, че ще оздравѣете, по този начинъ вие ще се свържете съ лѣ- каря и дѣто ходите, каквото правите, повта- ряйте въ себе си думитѣ: „ще оздравѣя, ще оздравѣя“. Нѣма да се мине много врѣме, и вие наистина ще оздравѣете. Ако не кажете така на лѣкаря, той ще дойде при васъ, ще ви прѣгледа, ще намѣри, че болестъта е се- риозна и ще ви посвѣтва да ви направятъ

операция. Ще се подложите на операция, но слѣдъ това ще се яви нѣкакво усложнение. За хората отъ свѣта е позволено да се подлагатъ на операции, но на окултния ученикъ не е позволено. Операциитѣ сж излишни страдания. Който служи на Бога, не може да бжде боленъ. Казвате: ние служимъ на Бога, но страдаме отъ извѣстни болести. Всѣки отъ васъ, който боледува, това показва, че е нарушилъ нѣкои отъ законитѣ на разумната природа.

Прѣзъ този съборъ азъ дадохъ на всинца ви извѣстни нареждания, които нѣкои отъ васъ не спазиха, вслѣдствие на което заболяха. Напримѣръ, азъ казахъ да пиете вода само отъ изворчето, защото тя е изложена на слънце и е топла. Като пиете тази вода, нѣма да се простудявате. Други нѣкои ядоха студени дини, пиха лимонада за разхлаждане, но стомахътъ имъ се разстрои. Не е позволено на окултния ученикъ да пие бира, лимонада, вино и други спиртни питиета. Само виното прѣпоръчвамъ, като лѣчебно сръдство, и то въ краенъ случай, за стопляне на стомаха. Казвате: сладко вино можемъ ли да приемъ? — Можете. Когато ядете плодове, трѣбва да ги измивате и изчиствате хубаво. Гроздето измивайте добрѣ отъ синия камъкъ, а крушитѣ, ябълкитѣ и другитѣ плодове изчиствайте добрѣ, особено ако сж малко за-

гнили. Слѣдъ това ги измивайте съ топла вода. Вие не мислите върху това и си казвате: моятъ стомахъ носи. — Понѣкога носи, а нѣкога протестира. Вземете като правило слѣдното: всичко, което внесете въ устата си, да бѣде абсолютно чисто!

Чистотата е необходимо качество за окултния ученикъ, затова, научете се да си миете ржцѣтъ най-малко три пѣти на день: сутринъ, на обѣдъ и вечеръ. Ако ги миете десетъ пѣти на день, още по-добрѣ. Сжщо тѣй, по три пѣти на день ще измивате краката си, лицето си и подъ мишниците. Подъ мишниците има особени жлѣзи, чрѣзъ които се отдѣля потъта, и ако тия части на тѣлото не се миятъ често, зараждатъ се различни болести. При измиване на лицето, ржцѣтъ, краката, подъ мишниците, добрѣ е кожата да остане малко влажна, за да може тази влага да се всмукне отъ организма. Това всмукване на водата ще ви прѣдаде по-голѣма свѣжестъ и бодростъ. Ето защо, като се миете, леко се изтривайте съ кърпа. На всички, а особено на тия, които сж чиновници, прѣпорѣчвамъ и слѣдното измиване: като се върнете на обѣдъ, съблѣчете си горнитѣ дрехи, вземете стомничката съ вода, която сте донесли още отъ сутринъта, или отъ прѣдишния день, и залѣйте се съ нея отъ главата до краката. Слѣдъ това леко се

изтрийте. Ще облѣчете чисти, сухи дрехи. Тѣй измити и прѣоблѣчени, ще направите благодарствена молитва на Бога за водата, която ви е, далъ и тогава ще се нахраните. Така ще се почувствувате освѣжени и бодри. Слѣдъ това ще отидете на работа. Всѣки, който изпълни тия съвѣти, всѣкога здравъ и бодъръ ще бѣде. Приложите ли тия методи, най-малко 75 % ще имате отлични резултати.

И тѣй, първото нѣщо, което искамъ отъ васъ, като ученици на окултната Школа, е да започнете отъ физическия свѣтъ и постепенно да вървите къмъ духовния. Вие може да искате изведнѣжъ да влѣзете въ духовния свѣтъ, но трѣбва да знаете, че за този свѣтъ се изисква здраве, сила. Духовниятъ свѣтъ прѣдставлява планински върхъ, на който трѣбва да се качите. Питамъ: какъ ще се качите на този планински върхъ, ако не сте здрави, или ако нѣмате сили? Когато се качвате на кола, на конь или на тренъ, тамъ не се изискватъ толкова сили.

Казвамъ: тия правила, които ви давамъ, ще пазите свещено, само за себе си. Приложете ги, опитайте резултатитѣ имъ и тогава ги прѣпорѣчвайте на другитѣ хора. Прѣпорѣчвате ли ги на други, прѣди вие да сте ги опитали, тѣ ще изгубятъ влиянието и силата

си. Ако срещнете нѣкой човѣкъ, който, безъ да знаете, е ученикъ на Школата, и се интересува отъ тѣзи методи, дайте му ги. Всѣки, който искрено се интересува отъ тѣзи методи и ги прилага, ще има добри резултати.

Вие, като ученици на тази Школа, имате много теоретически познания, но трѣбва да ги приложите на практика. Чрѣзъ практиката вие ще си изработите добри навици, необходими за подържане на бодъръ и веселъ духъ. При най голѣмитѣ си изпитания окултниятъ ученикъ трѣбва да проявява вѣра, търпѣние и въздържание. Каквото затруднение и да му се случи, той трѣбва да си каже: ще се оправя тази работа. Азъ ще проуча този въпросъ, макаръ и слѣдъ много години. Това значи силенъ ученикъ. Силниятъ ученикъ никога не отпада духомъ. Той не отлага въпроситѣ за далечното бждеще, но работи, проучва всѣки въпросъ, защото знае, че бждещето е сега, днесъ. Щомъ учите, щомъ работите, вие и сега, и за въ бждеще ще бждете добри, отлични ученици. Живата природа е всѣкога въ услуга на добритѣ ученици. Бждете ревностни въ учението, и прѣдавайте тази ревностъ и на другитѣ!

Нѣкои отъ васъ питатъ: по какво се отличава окултния ученикъ отъ обикновенитѣ хора? — Различието седи въ това, че окултниятъ ученикъ прѣдолѣва всички мжноти

въ живота. За него Истината е идеалъ, Мждростъта — цѣль, а Любовта — реализиране.

„Само Божията Любовь носи пълния животъ!“

Съдържание:

1. Пътът на ученика	стр. 9
2. Духът на Господа	„ 73
3. Братя въ единомислие	„ 121
4. Ще се прѣвърне въ радост	„ 179
5. Обичъ къмъ знанието	„ 249
6. Пробуждане съзнанието на ученика	„ 283
7. Дойде гласъ	„ 323
8. Явно говорихъ	„ 379
9. Свещениятъ часъ	„ 431
